LAUREN GRAHAM

EGY NAP TALÁN

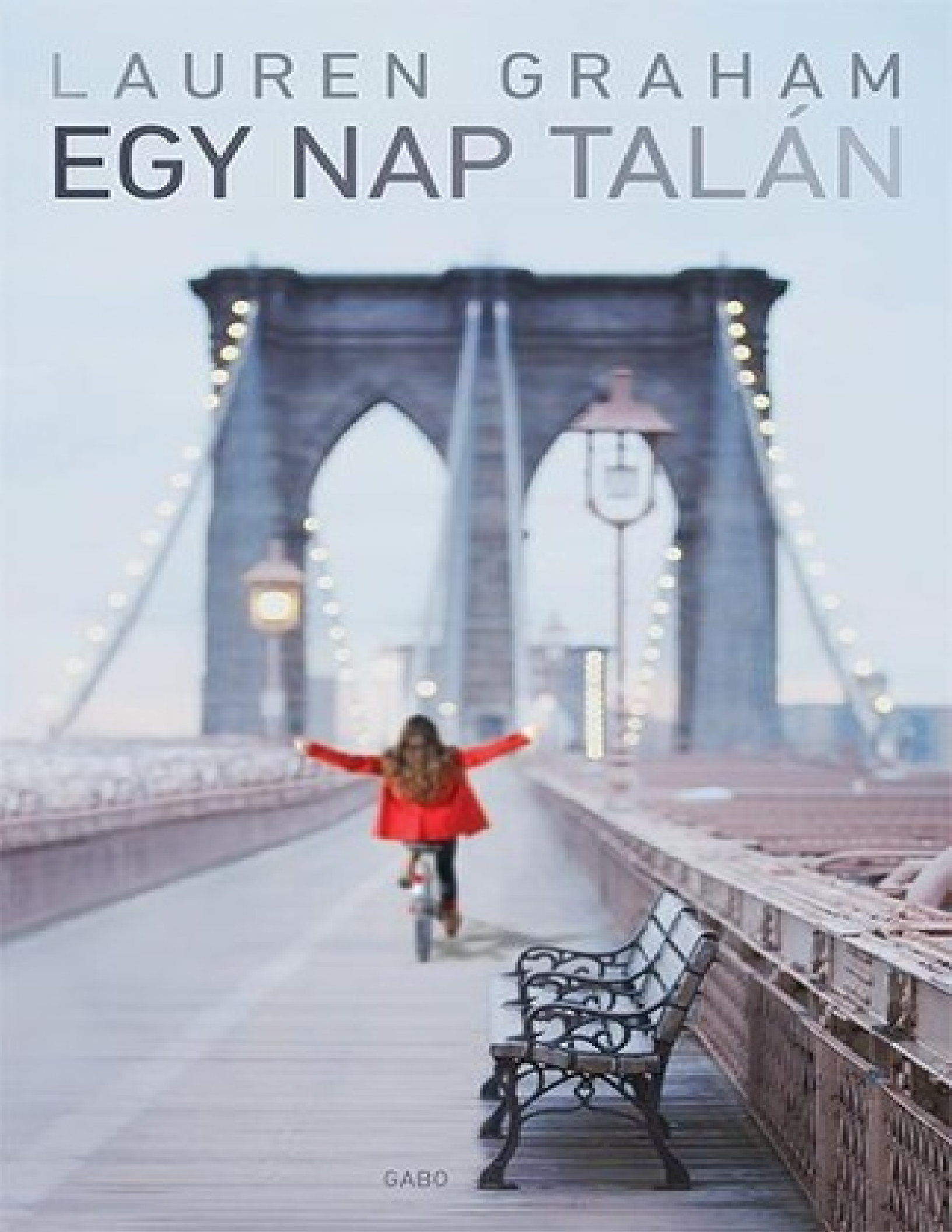

GABO

LAUREN GRAHAM

EGY NAP TALÁN

GABO

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Lauren Graham Someday, Someday Maybe
Ballantine Books, New York, 2013

This translation is published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Grateful acknowledgement is made to Hal Leonard Corporation for permission to reprint an excerpt from „The Miller's Son” from A LITTLE NIGHT MUSIC, words and music by Stephen Sondheim, copyright © 1973 (renewed) by Rilting Music, Inc. AH rights administered by WB Music Corp. Ali rights reserved. Reprinted by permissions of Hal Leonard Corporation.

Fordította: Gázsity Mila

Könyvterv: Malum Stúdió | Szabó Vince

Copyright © 2013 by Lauren Graham
Hungarian translation © Gázsity Mila, 2013
Hungarian edition © GABO Kiadó, 2013

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó www.gabo.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

ISBN 978-963-689-724-6

A Gabo Kiadó könyveinek kizárólagos terjesztője a Talentum Kft.

Cím: Törökbálint, DEPÓ II
Telefon: +36 23 332 105
E-mail: talentum.nagyker@t-online.hu
A Gabo Kiadó könyvei megvásárolhatók a Talentum Könyvesboltban
Cím: 1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 66.
Telefon:+ 36 1 311 8824

Úgy vélem, az idő múlásával az ember egyénisége egyre tisztábban mutatkozik meg.

Meryl Streep

A színjátszás boldog gyötrelem.

Jean-Paul Sartre

1995. január

2. hétfő

3. kedd

MÉG 6 HÓNAP A HATÁRIDŐIG!
(BRRRRRRR!)

4. szerda

5. csütörtök

6. péntek

7. szombat

8. vasárnap

1.

– Kezdheti, *mihelyt* készen áll – hallom a nézőtér hátsó feléből. Ó, de mennyire hogy készen állok.

Hiszen erre a napra vártam évek óta – a napra, amelyen sor kerül életem legfontosabb meghallgatására. Most, hogy végre eljött, jó benyomást fogok kelteni, ebben egészen biztos vagyok. Tán még a szerepet is megkapom. Már a gondolattól mosoly ül ki az arcomra. Nagy levegőt veszek, kihúzom magam, minden porcikámmal koncentrálok, de azért nem vagyok feszült. Készen állok, annyi szent. Készen arra, hogy kimondjam első mondatomat.

– Éééééésssssaaahíííííháááááá. – Vékony és magas hang szakad ki belőlem, valami sipító, ziháló nyüszítés, mint amilyet egy lassan leeresztő lufi, esetleg egy fuldokló, asztmás macska adna ki magából.

Nem számít. Nyugi, ne izgulj. Kezdd újra.

– Hááááuuuuurrrrböööíí”. – Ez meg most fojtottan és rekedtesen szól, akár egy kikötni készülő hajó kürtje, a végén valami fura, böfögésre emlékeztető hanggal. Háurböff? Ki van zárva, hogy ez lenne a szövegem. Szerintem ez még csak értelmes szónak sem tekinthető. Ó, édes istenem, remélem, nem hiszik azt, hogy tényleg böfögtem egyet. Inkább amolyan gurgulázásféle volt, mint toroköblítéskor, győzködöm magam, habár nem igazán tudom, melyik lenne a rosszabb. Szinte hallom a meghallgatást követő telefonbeszélgetést: „Az a színésznő? Behívtuk, mire gyakorlatilag végigböfögte a dialógust. Ne mondd már, hogy jó lenne valamire! Bár, alaposabban belegondolva, talán hasznát veheted, amennyiben az adott szerep kifejezetten megkívánja a gyakori gargarizálást? Kíméletlen röhögés, lecsapott telefonkagyló zaja, a 20x25-ös fotókból papírrepülőket hajtogatnak, amelyek siklórepülésben megindulnak a papírkosarak felé. Karriernek ezennel annyi, itt a vége.

– Franny? – A reflektor vakító fényében nem látom, ki szólt hozzám, de annyit érzékelek, hogy az ott ülők kezdik elveszíteni a türelmüket. A szívem vadul kalapál, a tenyerem izzadni kezd. Muszáj visszanyernem a

hangomat, különben kiküldenek. Vagy ami még rosszabb, egy olyan hatalmas kampóval vonszolnak majd le a színpadról, amilyet régi filmekben lehet látni. Az Erzsébet-kori színházban a közönség záptojással hajigálta meg a színészeket, ha nem tetszett az előadás. Azért ez már nem divat, ugye? Ez mégiscsak a Broadway lenne, vagy legalábbis azt hiszem. Tán csak nem dobálnának meg…

A paradicsom lepattan a lábamról, és a színpad deszkáin landol.

Placcs.

– Franny? Franny?

Félig kinyitom a szemem, kisandítok az ágyam fölötti ablakon: újabb szürke, nyirkos, januári nap köszöntött ránk. Mindezt azért láthatom, mert rögtön karácsony után leszedtem a függönyöket, hogy ezzel is elősegítsem egyik újévi fogadalmam betartását, miszerint ezentúl korán kelek. A sikeres színésznők fegyelmezett emberek, akik már pitymallatkor felserkennek, hogy mielőbb nekifoghassanak hivatásuk gyakorlásának, fejtegettem magamnak. Még azok a színésznők is, akik egyelőre pincérkedéssel keresik a kenyerüket, mint én. Szokásommá vált kirakni a vekkert a folyosóra Jane szobája és az enyém közé, mert így ténylegesen ki kell másznom az ágyból, hogy elhallgattassam, ahelyett, hogy a már bevált módon egyszerűen csak rácsapnék a szundi gombra. Azt is elhatároztam, hogy újra leszokom a dohányzásról, többé nem hagyom el a pénztárcámat, kistáskámat és esernyőmet, és soha többet nem eszem sajtos puffancsot, még rendkívüli alkalmakkor sem. Tegnap mégis elszívtam két szál cigarettát, ma pedig – bár felhők takarják a napot – eléggé biztos vagyok abban, hogy már rég elmúlt nyolc óra, a magam számára kijelölt új ébredési idő. Az új év eredményeit mindössze a bejáratnál letámasztott esernyő és három sajtospuffancs-mentes nap mutatja.

– Franny?

Csak félig vagyok magamnál, átfordulok, lesandítok az összekaristolt padlóra, s ekkor figyelmemet egy magas szárú, fekete bőr Reebok sportcipő ragadja meg, amely az oldalán hever az ágy mellett. Ez fura. A cipő az enyém – gyakran ebben pincérkedem –, de azt hittem, hogy kint

hagytam a… *Csatt!* Elhúz mellettem a Reebok párja, s a porcicákat felrebbentve becsúszik valahová az ágy alá.

– Franny? Bocs, de nem válaszoltál a kopogásomra. – Szobám ajtaján fojtottan szűrődik át Dan aggódó hangja. – Ugye, nem trafáltalak telibe a cipőddel?

Áh, ezek szerint nem paradicsom, hanem a sportcipőm vágódott a lábamnak. Micsoda megkönnyebbülés!

– Azt álmodtam, hogy paradicsom volt! – üvöltöm a résnyire nyíló ajtó felé.

– Szeretnéd, ha később jönnék vissza? – ordibál vissza nyugtalanul Dan.

– Gyere be! – Valószínűleg ki kellene másznom az ágyból, hogy megnyugtassam Dant, de annyira hideg van. Csak még egy percet hadd tölthessek a paplan alatt.

– Hogy micsoda? Ne haragudj, Franny, de nem hallak rendesen. Azt kérted, tegyek arról, hogy felébredj, emlékszel?

Valószínűleg tényleg így lehetett, de egyelőre túl kába vagyok ahhoz, hogy a részletekkel foglalkozzam. Általában a másik lakótársunkat, egyben a legjobb barátnőmet, Jane-t kérem meg az ilyesmire, de mostanában éjszaka dolgozik – asszisztens az új Russel Blakeley-film forgatásán. Dan csak néhány hónapja költözött be a földszinti szobába, s azóta nem sok vizet zavart, mindössze az tűnt fel, hogy milyen indokolatlanul magas, hogy mennyi időt tölt írással a számítógépénél, s hogy mintha rettegne attól, hogy véletlenül épp akkor nyit ránk, amikor nem vagyunk *felöltözve*.

– Dan! Bújj be!

– Fel vagy öltözve?

Nos, annyi ruhában bújtam ágyba, hogy az messze *meghaladja* a felöltözöttség fogalmát, még Dan kissé prűd felfogása szerint is: vastag melegítőalsó van rajtam és a pufi mellény, amit akkor kaptam magamra, amikor éjjel a szobámban álló radiátor bugyborékoló hangot hallatott, forró vizet eregetett a padlóra, majd egy szánalmas szisszentés kíséretében kiadta a lelkét. Hát, ezt kapja az ember Brooklynban a Park Slope-on havi ötszáz dollárért.

Jane-nel eredetileg a roskadozó sorház két felső szintjén osztoztunk egy főiskolai barátnőnkkel, Bridgettel, egész addig a napig, míg Bridget fel nem pattant íróasztala tetejére annál a befektetési cégnél, ahol dolgozott, s ki nem jelentette, hogy már csöppet sem vágyik arra, hogy harmincéves korára milliomos legyen. – Legbelül mindenki halott ezen a helyen! – harsogta. Aztán összeesett, hívták a mentőket, és az anyukája iderepült Missoulából, hogy hazavigye a lányát. – New York – csóválta a fejét Bridget mamája, miközben összecsomagolta a holmiját. – Nem való fiatal lánynak ez a hely.

Jane bátyja a Princetonon ismerkedett meg Dannel, és biztosított bennünket afelől, hogy a barátja teljesen ártalmatlan: csöndes, felelősségteljes fiú, aki már el is jegyezte főiskolai barátnőjét, Everettet. – Annak idején az orvosi előkészítőjére járt, most viszont mintha forgatókönyvíró szeretne lenni – ismertette velünk a helyzetet Jane bátyja. Majd következett a lakó-társi megfontolásból leghathatósabb ajánlás: – A családja elég jómódú.

Még sem Jane, sem én nem laktunk soha együtt fiúval.

– Szerintem ez kifejezetten modern felfogásra vallana tőlünk – jegyeztem meg.

– Modern? – forgatta a szemét válaszképpen Jane. – Ugyan már, 1995-öt írunk! Ez nem is annyira modern, hanem inkább retró gondolkodásmódra utalna. Tisztára mint a *Hárman egy lakásban* szereplői.

– Csak éppen nálunk két Janet szereplésével futna a sorozat – mutattam rá. Jane meg én sok mindenben különbözünk, de mindketten szorgalmasak voltunk az iskolában, mindkettőnknek barna a haja, és mind a ketten egynél többször is elolvastuk *A vigasság házá*t, pusztán azért, mert tetszett.

– Hogy ez mennyire igaz – sóhajtotta.

– Franny? – hallom meg Dan hangját még mindig az ajtó mögülről. – Nem aludtál vissza, ugye? Mert megmondtad előre, hogy meg fogod próbálni, és nehogy bedőljek neked. Megígértem, hogy teszek arról…

Nagy levegőt veszek, és komoly rekeszizom munkával, shakespeare-i sorstragédiába illő hangon elbömbölöm magam: – Daaaaaaaaan! Gyere beeeeeeee!

Csodával határos módon az ajtó résében megjelenik Dan arcának bal fele, s mihelyt meggyőződött arról, hogy egyetlen porcikám sincs közszemlére téve, végre belép a szobába, és az átlagosnál nyúlánkabb testét kicsit esetlenül megtámasztja a sarokban álló könyvespolcnál. Csak ekkor nyilall belém a gondolat.

A hajam!

Nem táplálok romantikus érzelmeket Dan iránt, ugyanakkor azonban igen erős érzések fűznek rakoncátlan, képtelenül kunkorodó fürtjeimhez, amelyeket múlt éjjel, zuhanyozás után még valamennyire nedvesen, megpróbáltam egy zöld bársony hajgumival rögzíteni a fejem búbján – tapasztalataim szerint ez az eljárás gondoskodik arról, hogy alvás közben az átlagosnak mondható hajtincsek ijesztő, göndör sörénnyé alakuljanak át. Kísérletet teszek arra, hogy felmérjem, mennyire rossz a helyzet: hatalmas ásítást tettetek, de közben egyik kezemmel felnyúlok, hogy hanyagnak szánt mozdulatokkal elrendezzem a fejemen tornyosuló katasztrófát. Tapogatózásom eredményeképpen eláll a lélegzetem, és fuldoklás tör rám.

– Már… – (hosszan tartó köhögés) – …már nagyon késő van? – préselem ki magamból a kérdést.

– Hát, a csemegeboltból jövök, úgyhogy nem tudom, milyen régóta berreg a vekkered – feleli Dan. – De Frank már vagy két órája fent van.

A francba! El vagyok késve. Frank az egyik szomszédunk, akinek a lakásába a házunk hátsó ablakaiból be lehet látni. Rejtélyes remeteéletet él, s különféle tevékenységeihez akár órát lehetne igazítani. Nyolckor kel, kilenctől egyig a számítógép előtt ül, ekkor elmegy, hogy vegyen magának egy szendvicset ebédre, kettőtől fél hétig újra a számítógép előtt látható, fél hét és nyolc között nincs a látómezőnkben, aztán nyolctól tizenegyig tévét néz, majd azonnal indul lefeküdni. A napirendje sosem változik. Soha nem jön hozzá senki látogatóba. Nagyjából annyira aggódunk Frank miatt, amennyire a New York-iak olyan idegenekért szoktak, akiknek a lakásába bekukucskálhatnak. Vagyis: elkereszteltük, kialakítottuk elméleteinket korábbi életéről, és minden bizonnyal tárcsáznánk a 911-et, ha kukkolás közben bármi ijesztőt tapasztalnánk,

ugyanakkor azonban biztos, hogy elfordítanám a tekintetemet, ha a metróban találkoznánk.

– Hallod-e, itt elég hideg van – jelenti ki Dan, és a szemébe lógó, hosszú, barna fürtök alól körülnéz a szobámban. Danre mintha mindig ráférne egy hajvágás.

– Dan – fordulok hozzá, miközben felülök és a fülemig felhúzom a takarót –, ezt nem tarthatom magamban… Van ez a hihetetlen tehetséged ahhoz, hogy megállapítsd a teljesen nyilvánvalót. No meg a sasszemű pontosság, amivel cipőket hajigálsz. Szerintem jelentkezz a Plaza Hotel recepcióján, és indíts be egy személyre szabott ébresztő szolgáltatást. A New York-iaknak szüksége van rád. Nem tréfálok.

Dan egy másodpercre összevonja a szemöldökét, mintha egy csöppet aggasztaná, hogy esetleg tényleg felszólítják, mutassa már be a munkakör elvégzésére feljogosító képesítését, de aztán megcsillan valami a szemében.

– Ahá – jelenti ki, s mutató- és hüvelykujját pisztolyt utánozva rám szegezi. – Te viccelsz.

– Öööö… igen – felelem, kihúzom az egyik kezemet a takaró menedékéből, és én is felé emelem a mutatóujjamat. – Viccelek.

– Tudtad-e, Franny – szólal meg Dan kedélyes, tanáros hangon, én pedig megacélozott lélekkel készülök az azonnal bekövetkező megúszhatatlan és unalmas ismeretterjesztésre –, hogy a Plaza előtt álló szobor Pomonát ábrázolja, aki a gyümölcsöskertek istene volt a római mitológiában? Úgy tudom, a műalkotás a „Bőség” címet kapta. – Roppant elégedettnek tűnik kéretlen művészettörténeti kiselőadásával, enyhén hunyorogva hintázik a sarkán.

Elfojtok egy ásítást.

– Nem mondod! „Bőség”? így hívják a szökőkút tetején álló, félmeztelen, bronzba öntött asszonyságot?

– Bizony. „Bőség”. Ebben egészen biztos vagyok. Amikor a Princetonra jártunk, Everett írt egy tanulmányt Manhattan történetileg fontos, meztelen alakokat ábrázoló szobrairól. Ami azt illeti – Dan itt cinkosán lehalkítja a hangját –, az esszéjét kifejezetten merésznek ítélték meg. – Fel-le rángatja

a szemöldökét, kezdek attól tartani, hogy mindjárt kitör belőle: „sirály, ugye?”

Dan és Everett, a jegyespár. Dan és Everett, meg az ő kölcsönös érdeklődésük Manhattan történetileg fontos, meztelen alakokat ábrázoló szobrait illetően. Állítólag az effajta közös szenvedély sugallja azt két embernek, hogy együtt kellene leélniük az életüket – bár ránézésre nem éppen ez jutna eszünkbe róluk. Én nem is annyira szerelmespárnak látom őket, mint inkább laboratóriumi kollégáknak, akik igen nagy tiszteletben tartják egymás kutatását.

– Nahát, ez *igazán* érdekfeszítő, Dan! Feltétlenül feljegyzem a naplómban. És mondd csak, megtennéd, hogy megnézed, mennyit mutat az óra a folyosón, már amennyiben nem túl nagy kérés, és utána megosztanád velem, mennyi a pontos idő?

– Természetesen – feleli Dan, és udvariasan meg is hajtja magát kissé, mintha valami boldog békeidőkből előlépett komornyik lenne. Egy másodpercre eltűnik, de szinte azonnal újra bedugja a fejét a szobába. – Egészen pontosan fél tizenegy múlt három perccel.

Ennek hallatán a szívem erősen megdobban, s igyekszem elfőj tani magamban azt a felszínre törő rossz előérzetet, miszerint nagy valószínűség szerint éppen késésben vagyok valahonnan. De hát csak fél négykor kezdődik a műszakom a stand-up komikusok klubjában, ahol felszolgálok. Persze, korábban szerettem volna felkelni, de azért így sem kések el sehonnan, nem maradok le semmiről. Legalábbis semmi nem jut eszembe.

– Tudod, Franny, arra gondoltam – jegyzi meg komoly hangon Dan –, hogy a jövőben talán nagyobb eséllyel meghallanád a vekkeredet, ha az órát nem a folyosóra tennéd, hanem közvetlenül az ágyad mellé.

– Köszönöm, Dan – felelem komoly képpel, visszafojtva kitörni készülő röhögésemet. – Holnap talán kísérletet is teszek vele.

Már indulna, de az ajtóban visszafordul, még téblából kicsit.

– Igen, Dan?

– Ugye, mától számítva fél év? – kérdezi, aztán elmosolyodik. – Hadd legyek én az első, aki sok szerencsét kíván. Nincs kétségem afelől, hogy

jelentős sikereket érsz majd el. – Újra az a merev kis meghajlás, és már csoszog is tovább 47-es méretű, műanyag Adidas papucsában.

Visszahanyatlok a párnámra, s egyetlen boldogító másodpercen át nem gondolok semmire.

Aztán viszont minden egy csapásra eszembe jut. Hogy milyen nap van.

Hogy miért kértem meg Dant, hogy feltétlenül rázzon fel. Hogy miért tehettek meghallgatásról szóló, szorongásos álmaim.

Elhatalmasodik rajtam a rettegés, miközben tisztán felidézem magamban, ahogy éjjel belenéztem barna bőrkötésű filofaxom naptár részébe, s rádöbbentem, hogy mához képest pontosan hat hónap van hátra a határidőig, amit akkor szabtam magamnak, amikor New Yorkba jöttem. Az elgondolás az volt, hogy megnézem, mire jutok három év alatt, s ha ez az idő letelik, és még mindig nem vagyok a legjobb úton afelé, hogy valódi színész legyek, akkor a továbbiakban egyértelműen és véglegesen felhagyok a dologgal. Múlt éjjel azt is eltökéltem, hogy korán kelek, megtanulok egy szonettet, megnézek valami hihetetlenül felfokozott érzelemvilágú, külföldi művészfilmet. Bármit megtennék, bármit megteszek, hogy képezzem magam, s azon leszek, hogy ne mondjak csődöt.

Ledobom magamról a takarót, s hirtelen nagyon is megörülök a rám zúduló fagyos levegőnek. Muszáj felébrednem, felkelnem, felöltöznöm, hogy… hogy miért, arról egyelőre fogalmam sincs. Elmehetnék talán futni… Futni… igen! Munka előtt van időm, és már úgyis mackónadrágot viselek, így még csak átöltöznöm sem kell. Az alváshoz felvett bolyhos, tapadós talpú harisnyát lecserélem egy sportzoknira, amire a legfelső fiók mélyén sikerül ráakadnom, aztán felrántom a padlón heverő Reebok cipőt. Mostantól fogva nap mint nap futni járok, fogadom meg magamban, miközben hason fekve benyúlok egyik karommal az ágy alá, és vakon próbálom kitapogatni, merre lehet a cipő párja. Természetesen tudatában vagyok annak, hogy nincs semmiféle közvetlen logikai kapcsolat a ma reggeli kocogás és aközött, hogy a következő fél év során elérem-e a céljaimat – kétlem, hogy valaha azt hallottam volna, amint Meryl Streep színészi sikereit kivételes kardiovaszkuláris kondíciójának tulajdonítja –,

de mivel nem valószínű, hogy ma bárki az ölembe dobna egy szerepet (és jó esély van arra, hogy holnap sem), ezért muszáj tennem valamit, nem ülhetek ölbe tett kézzel várakozva.

És nem fogok változtatni a határidőmön sem, ahogy azt másoknál már tapasztaltam. Az embernek kezdetben van egy hároméves terve, amiből aztán ötéves terv lesz, s egyszer csak azt veszi észre, hogy még mindig színésznek nevezi magát, pedig napjai többségében a General Electric Building büféjének egyik számára kijelölt öltözőszekrénye előtt ölti magára a konyhai felszolgálók rózsaszín, műszálas egyenruháját, hogy aztán félig kihűlt lasagnét szolgáljon fel benne egy csomó üzletembernek, akiknek szilárd meggyőződése, hogy a pincérnő az „Elnézést" névre hallgat.

Már eddig is történt ugyan némi előrelépés, ahhoz azonban nem elég, hogy biztosan tudjam: helyes döntést hoztam az életemmel kapcsolatban. New Yorkban töltött első évem jelentős része arra ment el, hogy megszerezzek egy hőn áhított pincérnői állást a Nagyon viccesnek elnevezett, stand-upos humoristákat bemutató klubban, ahol egy idő után elkezdtem összeszedni annyi borravalót, hogy most már apa segítsége nélkül is ki tudom fizetni a lakbért. Miután tavaly egy hónapon át küldözgettem szét a fotóimat mindenkinek, aki csak benne volt a *Ross Reports*ban, sikerült szerződést kötnöm a Brill ügynökséggel. Sajnos csak reklámokhoz közvetítenek ki szereplőket, és az is elég döcögősen megy – néha heteken át nem akad egyetlen meghallgatás sem. Idén felvettek John Stavros színészosztályába, amelyről azt mondják, hogy a város egyik legjobb stúdiója. Persze amikor New Yorkba költöztem, azt hittem, hogy kísérleti színházakban kezdem majd a pályámat, esetleg OffBroadway-előadásokban, nem pedig azzal, hogy a halántékomat dörzsölgetve úgy teszek egy reklámfilmben, mintha stresszes irodai munkámnak köszönhetően tenziós fejfájás gyötörne. Hát, nem igazán úgy képzeltem, hogy évente mindössze egyetlen lépést teszek majd céljaim megvalósítása felé.

Még mindig ott vagyok az ágy alatt, félig beszorulva, s minden erőmre szükségem van ahhoz, hogy félrelökjek egy fél pár alig használt

görkorcsolyát. Ugyanazzal a mozdulattal lengetem előre-hátra a karom, mintha hóembert csinálnék, csak éppen az ágy alatt összegyűlt kacatokat jóval nehezebb odébb sodorni, mint a havat. Egy pillanatra feladom, s arcomat egy mélyről jövő sóhaj kíséretében a hűvös padlóra fektetem.

– Van neked fogalmad arról, hogy milyen elképesztően kevés színész fut be végül? – kérdezik mindig. – Szükséged van egy B tervre. – Erre gondolni sem szeretek – világéletemben színész szerettem volna lenni –, de azért a biztonság kedvéért persze van mentőtervem: az, hogy tanár leszek, mint apa, és feleségül megyek Clarkhoz, akivel még a főiskolán jártunk. Egyikről sem állítanám, hogy borzalmas kilátás lenne – apa miatt a gimnáziumi irodalomtanítás egyáltalán nem tűnik taszítónak, és ha itt nem tudom valóra váltani az álmomat, nos, akkor akár azt is elképzelhetem, amint Clarkkal normális, boldog életet élünk valami kertvárosban, ahol ő ügyvéd, én pedig… hát, én is eltöltőm valahogy a napot.

Gimiben és a főiskolán rengeteg darabban kaptam főszerepet, de azért mégsem járhatom körbe New Yorkot azzal, hogy: „Tudom, az életrajzom elég soványka, de ha láttak volna a *Hello, Dolly*ban!” A stúdióban elég kevés aktív színész van, de talán kérhetnék tőlük tanácsot, például James Franklintől, aki éppen Arturo DeNuccival forgat, utána pedig egy Hugh McOliver-filmben kapott szerepet. Viszont ehhez össze kéne szednem minden bátorságomat. Már attól kiver a verejték, ha eljátszom a gondolattal: „Elnézést, James, új vagyok az osztályban, és (*levegő után kapkod*), és… hű, itt aztán hőség van! Szóval, azon töprengtem (*hisztérikusan felkacag, hatalmasat nyel*)… öööö… hogyan lehet valaki ennyire tehetséges és közben ilyen *gyönyörű*? Hahhahahahaha, bocsánat (*eszelős vihogás kíséretében szégyenkezve elmenekül*).”

Annyira szükségem lenne egy esélyre, egy lehetőségre – ehhez viszont kellene egy valódi színészügynök. Nem olyan, aki reklámfilmekhez közvetít ki, hanem egy igazi ügynök, aki képes besuszterolni valami rendes szereplőválogatásra. Muszáj lenne megkaparintanom legalább egypár mondatos szerepet (bár még inkább valami stabil munkát) ahhoz, hogy igazolva láthassam ezeknek az éveknek az erőfeszítéseit. Hogy aztán

mindezeknek köszönhetően megszülethessen az *Egy este Frances Banksszel* című műsor, amelyre a 92. utcai közösségi házban kerülne sor. Fantáziálás közben a legtöbben valószínűleg úgy látják magukat, amint épp komoly elismerésben részesülnek a Tony díjkiosztóján, vagy köszönőbeszédet mondanak az Oscar-gálán – a 92. utcai közösségi ház apa kedvenc helye, gyerekkoromban is mindig ide hozott, így aztán valahogy könnyebb ezt elképzelnem megdicsőülésem helyszíneként, pedig eddig még mindig csak a nézőterén ülhettem.

Mához fél évre, suttogom, és a gyomrom összerándul.

Megpróbálom felvázolni magamban mindazon lépéseket, amelyek brooklyni szobám jéghideg padlójától elvezethetnek fellépésemig a 92. utcai közösségi házban, de elakadok. Halvány segédfogalmam sincs arról, hogy mi fog történni a mai nap és a szédületes karrieremre visszatekintő este között. Bizakodásra ad okot, hogy viszont ezt a két alkalmat legalább tisztán látom magam előtt, mintha könyvtámaszok lennének, csak éppen a polcon közöttük sorakozó köteteket nem írta még meg senki.

Végre-valahára, ujjheggyel elérem az egyik kidudorodó rovátkát a sportcipőm orrán, s vállamat megújult erővel préselem az ágy alá, ahogy erőlködve, nyújtózkodva megpróbálom előpiszkálni. A fél lábbelivel együtt érkezik egy doboznyi régi kazetta, még a gimis éveimből, Paddington medvém, lábán fél pár sárga gumicsizmával, és egy szalmakalap, amelynek a karimájára művirágokat varrtak – Jane már tavaly nyáron könyörgött, hogy dobjam ki végre.

A múlt kopott emlékeit visszalököm az ágy alá, felhúzom a cipőmet, és összekapom magam a futáshoz.

1995. január

2. hétfő

BUÉK... JEE!

GYAKRABBAN HÍVNI APÁT
FORMÁBA HOZNI MAGAMAT
MUNKÁT SZEREZNI

ÚJÉV! SZERENCSEHOZÓ LÓHERE

3. kedd

FUTOTTAM 5 KM-T

LAKBÉRCSEKKET FELADNI
MÉG 6 HÓNAP A HATÁRIDŐIG!
(BRRRRRRRR!)

ELSŐ MŰSZAK (15:00)
NEM ELFELEJTENI: DUGÓHÚZÓ, MORZSAFELSZEDŐ

4. szerda

PRÓBA THADDEL - 12:30
19. UTCA/5. SUGÁRÚT SAROK

ELSŐ MŰSZAK (15:00)

1995. január

5. csütörtök

LAKBÉR ESEDÉKES $500

KI VAGY TE, PÁRNA?
SZUSZUSZUSZU

STAVROS ÓRÁJÁRA:
AZ ÁLMODOZÓ PÁRNÁJÁT VIZSLATJA (1 JELENET)

6. péntek

FUTOTTAM 5 KM-T

BOLTBÓL: TOLL, SZÉNSAVAS VÍZ, WC-PAPÍR

MÁSODIK MŰSZAK: 16:30 - ZÁRÁS

7. szombat

MÁSODIK MŰSZAK: 16:30 -

8. vasárnap

MOZI/JANE:
PRET-A-PORTER - DIVATDIKTÁTOROK
19:45 - ANGELIKA

MÁR EGY HETE Ø (NUKU) SAJTOS PUFFANCS! :D

2.

Önnek két új üzenete van.

BÍÍÍÍP

Halló, Frances Banksnek szeretnék üzenetet hagyni. Dr. Leslie Miles táplálkozási szakértő rendelőjéből telefonálok. Örömmel értesítjük, hogy változott a besorolása dr. Miles elővárólistáján, s mostanra átkerült a tényleges várólistára. Gratulálunk. Időpont-egyeztetés céljából egy-tizenhat hónapon belül keresni fogjuk.

BÍÍÍÍP

Halló, Franny, itt Heather az ügynökségtől, ügye, mára beszéltük meg a Niagarás meghallgatást? Hol a… bocsánat, ez a rengeteg papír! A, meg is van! Szóval, még azt is meg akartuk kérdezni, hogy van-e bármi problémája a cigarettával? Mert éppen készülünk beadni egy tervet egy cigarettakampányhoz, ami majd Franciaországban megy le… azt hiszem… vagy valami ilyen európai helyen. Na mindegy, a lényeg, hogy nem kellene rendesen elszívnia a cigarettát… legalábbis nem hiszem… Jenny, muszáj lenne azért a szájába vennie. Nem? Rendben, szóval elég lenne a kezében tartania az égő cigarettát, ami közben végig füstölögne. Kaphatna valami kis veszélyességi pótlékot is. Értesítsen, hogy érdekelné-e a munka.

BÍÍÍÍP

Ma végre valódi meghallgatásom lesz, s emiatt sikerült is kipattannom az ágyból a számomra ideális, nyolc órai időpontban… Na jó, szóval kicsit később, de tényleg csak pár perccel. Ezt a diadalt azonban már magam mögött hagytam, most éppen a fürdőszobai tükör előtt állok, s fenyegetőnek szánt arckifejezéssel meredek a tükörképemre. Matador vagyok, aki a világ legingerlékenyebb bikájával néz farkasszemet, de nem

hagyom legyőzni magam. Diffúzoros hajszárítóval felfegyverkezve, ujjaimat belemerítem egy doboz fenyőillatú, kocsonyásan remegő Dep zselébe, és a zöld ragacsból óriási adagot kanalazok ki. Ma a mennyiség lesz a csodafegyverem. Áhá, szóval erre nem készültél! Na, te haj, ezt kapd ki!

Végül sikerül valahogy elszakadnom a hajszárítótól, és összeráncolt homlokkal megállok igen kicsi és igencsak zsúfolásig megtömött szekrényem előtt. Az idők során felismertem, hogy a reklámokban szereplő karakterek három típusba sorolhatók, ezért háromféle összeállításom van a különböző szereplőválogatásokhoz: a „hanyagul elegáns” (aki irodában dolgozik: sötét, válltöméses, zakó, galléros ing), a „laza anyuka” (aki otthon dolgozik: farmering vagy egyszínű pulóver, drappos vászonnadrág) és a „lotyós” (aki úgy öltözik, mint egy lotyó). Már annyira hozzászoktam ahhoz, hogy valaki más számára kell összeválogatnom a ruhákat, hogy a szabadnapjaimon külön gondot okoz, hogy saját magamnak öltözzek. Mindig újabb külsőkkel kísérletezem, de egyelőre nem tudom biztosan, hogy „én magam” mit is viselek. Pár hete már azt hittem, hogy végre megvan a megoldás: bohém vagyok, ez az, kész. Hippi szoknyákat hordok, meg kézzel hímzett blúzokat. Színes jelenség vagyok, de közben laza is. Összepárosítgattam a legmenőbb darabjaimat, majd büszkén odaálltam Jane elé.

– Mi van, kiárusítás volt a Putumayóban? – érdeklődte meg némi döbbent hallgatás után.

– Ez az új külsőm – feleltem.

– Mint a Stevie Nicks Fan Club tagja?

– Most komolyan, Jane. Mondj már valami konstruktívat is. Jane kicsit félrebillentette a fejét, s alaposan szemügyre vett.

– Egészen őszintén, Franny, csak az jut eszembe… hogy úgy festesz, mintha valami nagyon menő pékségben dolgoznál, valahol Maine-ben.

A meghallgatás után este még órám lesz a színészstúdióban, úgyhogy ezt fogja tükrözni öltözékem is: „fiatal anyukába oltott színészpalánta”, azaz fekete pulóver, fekete harisnyanadrág, rövid, fekete gyapjúszoknya, és fűzős Doc Martens cipő – nem valami szörnyen szuperanyus viselet, de

lehet benne gyalogolni. Már annyiszor voltak rajtam ezek a holmik, hogy kezdem kicsit unalmasnak érezni a tiszta fekete összeállítást, mintha egy kissé olyan semmilyen lenne. Jane vajon mivel dobná fel, tűnődöm magamban, aztán a szekrény legfelső polcáról lekapok egy széles, barna bőrövet, s úgy kapcsolom be, hogy lecsússzon a csípőmre. Végül adottságaimat alapul véve figyelembe veszem az időjárási körülményeket is, ezért a hajam felső rétegét képező tincseket összefogom egy kis zöld, bársony gumival a fejem búbján.

Megszólal a telefon a folyosón, ahol az ő helye van, Jane szobája és az enyém között.

– Szia, apa.

– Halló?

– Igen, hallak. Azt mondtam: „Szia, apa”.

– Franny? Itt az apád. –Apa. Pontosan tudom.

– Honnan tudtad, hogy én vagyok az?

– Egyszer már elmagyaráztam. Hívásazonosítónk van.

– De legalább gyógyítható?

– Apaaaa! A hívásazonosító az a dolog, ami kijelzi a számot, amiről idetelefonálsz.

– Micsoda félelmetes egy találmány! Miért akarna ilyet bárki is?

– Hogy megtudjuk, ki hív, még mielőtt felvennénk a kagylót.

– De miért nem lehet egyszerűen csak megkérdezni: halló, kivel beszélek?

– Apa, kérlek. Mesélj, mi van veled? Mert mindjárt lesz egy meghallgatásom.

– Ebben az esetben a lényegre térek. Mary Ellen nénikéd azt kérte, emlékeztesselek arra, hogy foglalj szobát Katie esküvőjére.

– *Bassz*… öööö, basszus! Folyton elfelejtem.

– Az esküvő ugyan júniusban lesz, de a nagynénéd azt üzeni, hogy ha szeretnél a tengerparton lakni, a Sandsben, akkor időben kell szobát foglalnod.

– Rendben, köszönöm.

– Franny, aggódom miattad.

– Miért?

– Nos, sebtében végzett és hozzávetőleges számításaim szerint ezzel az új hívóazonosító micsodával naponta húsz… akár huszonöt másodpercet is megtakaríthatsz. Nyugtalanít, hogyan leszel képes alkalmazkodni a hirtelen rád szakadó, töméntelen szabadidőhöz.

– Ha, ha, ha!

– Ezenkívül tudatnám veled, hogy az egyik diákom szerint létezik valami *Jóbarátok* című sorozat. Úgy tűnik, elég népszerű. Lehet, hogy meg kellene próbálnod oda bekerülni.

– Apa, ez nem így működik. És egyébként sem vagyok elég girnyó a tévéhez.

– Miért, ki szeretne olyan gebe lenni, mint azok a lányok? Azok a lányok kifejezetten betegnek tűnnek. Te pedig egészséges vagy.

– Nem akarok egészségesnek látszani.

– Ki ne akarna egészséges lenni?

– Én egészséges akarok lenni. Csak azt szeretném, ha *úgy néznék ki*, mintha beteg lennék.

– És te ezért művelted ki magad klasszikus irodalomból – sóhajt hatalmasat.

Apa rajong az irodalomért, a költészetért, a szimfonikus zenéért, az operáért. Csak egy egészen pici, fekete-fehér tévéje van, aminek az antennájára alufóliát tekert, s amiben főleg híradót néz. Nem igazán érti, hogy pontosan mit is csinálok, de hihetetlen lelkesedéssel igyekszik támogatni. Barna, bőrkötésű filofaxomat abban az évben kaptam tőle, amikor New Yorkba költöztem. – Hogy legyen mibe feljegyezni a munkamegbeszéléseidet – magyarázta. – Biztosra veszem, hogy nem szenvedsz majd hiányt belőlük.

Apával mindig is közel álltunk egymáshoz, különösen az óta a nap óta, amikor hatodikos koromban bejött Mrs. Peterson kézművességórájára, ahol éppen agyag hamutartókat gyártottunk, elkért tőle, aztán amikor már ott ültünk ütött-kopott Volvójában, a parkolóban, elmondta, hogy anya meghalt. Elmagyarázta, hogy anya tévedésből forgalommal szemben fordult be egy egyirányú utcába, és valaki belerohant az autójába.

Apa téved, gondoltam akkor.

De mélyen legbelül tudtam, hogy az igazat mondta.

Megpróbáltam magam elé képzelni anya arcát, vagy legalább visszaemlékezni arra, mit mondott nekem utoljára, de valami okból csak J. D. Salinger *Franny és Zooey* című regényének kopott, borvörös, puha fedeles kiadását láttam magam előtt, a könyvet, ami miatt a nevemet kaptam tőle. Már a gondolata is elfogadhatatlan volt annak, hogy véletlenül rossz felől hajtson be egy egyirányú utcába – ez egyszerűen nem eshetett meg az én okos, körültekintő anyámmal, akinek a figyelmét a legapróbb részlet sem kerülhette el. – Nézd csak meg ezt a csodaszép holmit, Franny – mutatott egy kicsorbult porceláncsészére, amelyet fillérekért vett egy bolhapiacon. – Látod a rózsaszín szirmokon azt a picike sárga pöttyöt? Látod?

Így hát úgy tettem, mintha az egész nem is velem történt volna meg. Azt képzeltem, hogy ez valaki más története. Nem tudom, hogy ennek lehetett-e bármi köze ahhoz, hogy színész lettem, de arra biztosan emlékszem, hogy ez volt az első alkalom, amikor feltűnt, mennyivel könnyebb azt elgondolnom, hogy mit tennék, ha nem én lennék, hanem valaki más, s hogy ez a szerepjáték segített összeszedni magam.

Vagyis majdnem.

Miután elköszönök apától és leteszem a telefont, mintha Jane hangját hallanám a földszintről. Ha máris hazaért a forgatásról, akkor talán még ehetek is valamit, mielőtt felszállnak a metróra.

– Felkerültem az igazi várólistára! – kiabálom le neki, lefelé lépkedve a lépcsőn.

– A híres táplálkozás-szakértőnél?

– Igen. És mondd csak, van bármi problémám a cigarettázással?

– Meglátásaim szerint élsz és virulsz nélküle – feleli Jane, és jelentős puffanás kíséretében lecsap egy jókora papírzacskót a sosem használt tűzhely tetejére. Azt a ballonkabátot viseli, amit Prospect Heightson találtunk egy turkálóban, meg a hatalmas, vörös keretű, klasszikusnak számító napszemüveget, ami mostanra az ismertetőjegyévé vált. Jane Manhattanben nőtt fel, a Greenwich Village-ben, és ha valakinek, hát neki

van stílusa. Miközben nekem már az is nehézséget jelent, hogy egy fekete inghez hozzáillő fekete nadrágot találjak, Jane minden további nélkül magára kap egy farmert, egy pólót, aztán kilenc feltűnő karperecet fűz a csuklójára, s olyan képet vág, mintha ezt mondaná: „Na mi van? Akad itt bárki is, aki ne tartaná menőnek a cuccomat?” A Century 21-ben, a Bolton'snál és használtruhaboltokban vásárol, s valahogy mégis sikerül azt a hatást elérnie, mintha csupa méregdrága holmit hordana.

– Várjunk csak… Jane Levine, csak nem azt akarod mondani, hogy még csak most értél haza? – tudakolom, és bekukkantok az egyik papírzacskóba. – Ezt megtehetik veled?

– Bármit megtehetnek. Nem vagyok szakszervezeti tag. – Jane drámai mozdulattal nekitámaszkodik a konyha és Dan szobája közötti ajtónak, s keze fejét a homlokához szorítja, mint a fekete-fehér filmek szereplői, amikor azt jelzik, hogy mindjárt elájulnak. – Ez a film! – sóhajtja. – Komolyan mondom, egyetlen céljuk van, hogy engem kinyírjanak. Russel hajnali négykor küldött el egy paradicsomossalátás McDonald's-szendvicsért. A Times Square-en valami lövöldözés miatt bezárt a McDonald's. Aztán a belvárosban találtam egyet, ami nyitva volt, és Russel most olyan hálás, hogy úgy tekint rám, mint egyelőre meg nem született gyermekei anyjára. Hajnalban aztán jó páran ott maradtunk a lakókocsijában Mimóza koktélokat inni. – Szélesen elvigyorodik. – Azt hiszem, kicsit becsíptem.

Jane producernek készül, ami szuper, mert először is, nagyon okos, és emellett az a fajta ember, akiben megbíznak a többiek. Mintha mindenre tudná a választ, még akkor is, amikor éppen nincs a birtokában tényleges információ. Amíg valóra nem válik a terve, addig asszisztensként dolgozik az új Russell Blakely-film, a *Gyilkos idő* forgatásán. A munkája mintha főképp abból állna, hogy kajáért küldik, néha papírokkal futkos, és általában véve teljesíti a filmsztár szeszélyeit. Jane sokat mesél Russel Blakelyről, de nekem valahogy mindig csak egyetlen mondata jut eszembe az előző filmjéből, az *Acélcsapdá*ból, amit akkoriban boldog-boldogtalan idézgetett. – Édesem, megjöttem! – kiáltja oda Cordelia Biscayne-nek, miközben izmos mellkasát közszemlére téve, fél kézzel csimpaszkodik

egy helikopter leszállótalpán.

– Napi ajánlatunk a *Gyilkos idő* forgatásáról: többféle bagel, amelyek mindössze három órácskát aszalódtak a büféasztalon, ámde krémsajt, sajna, nincs hozzájuk. Van még abból a kínai rizses izéből, amit Dan annyira szeret, és amire megítélésem szerint ma senki sem prüszkölt rá. Legalábbis nem nagyon.

– Bagelt kérnék szépen. És divattanácsokat is, már amennyiben látsz bármit is a napszemüvegedtől.

– Ugyan, kérlek. Profi vagyok. – Jane kicsit, de csak egészen kicsit letolja a szemüveget az orrán, és alaposan szemügyre vesz.

– Nos, lássuk csak, ezt az összeállítást természetesen már jól ismerem. Ma azonban igazán átjön az üzenete, ma valósággal dalol benne az egyéniség. Ma ezt sugallja: boldog háziasszony vagyok, aki rajong a gondolatért, hogy otthon töltheti az idejét, aki él-hal a családjáért és olyan hévvel lelkesedik a padlóviaszért, aminőt ritkán tapasztalhatunk a nyugati világban.

– Majdnem eltaláltad. A tiszta ruhákért lelkesedik.

– Á! Szóval mosószer. Tökéletesen hozod a figurát. Olyan egészségesen jó benyomást keltesz, hogy szívem szerint azonnal rohannék a mosószalonba. Ez az arc! Oly ismerős, s közben mégis oly üdítő látvány! No és a hajad! Már-már teljesen kapitulált.

– Kösz, Janey.

– Az övet viszont inkább mellőzném.

Divatozásra tett kósza kísérletem tárgya a lépcső korlátján végzi, s bár erre nincs semmi különösebb okom, úgy döntök, hogy a konyha/alkóvból kilépve drámai bevonulást eszközölök a nappaliba, ahol Dan éppen dolgozik, és olyan pózba vágom magam, mint amilyet a tévés vetélkedők háziasszonyai szoktak, amikor éppen bemutatják a főnyereményt: ÚJ AUTÓ!

– Hé, Dan – szólok oda neki. – Mondd csak, úgy festek, mint akinek a ruhái makulátlanul tiszták?

– Hmmm? – morogja vissza, fel sem pillantva.

Mivel az előzőt nem igazán értékelte, megpróbálkozom egy még

drámaibb beállással: ezúttal a Tutenkámen/egyiptomi sírkamra látványvilág van soron.

– Dan – hörgőm múmiastílusban, s két kezemet csuklóból kifordítva L-t formázok. – Jane megjött. Hozott kaját.

– Hahmmm – motyogja, s vadul bekörmöl valamit a noteszébe.

Végül összecsapom a tenyeremet.

– Dan, vészhelyzet! Tárva-nyitva áll a slicced!

– Mi? – néz fel végre, és elfújja a szeme elől a haját. – Ne haragudj, Franny, csak meggyűlt a bajom ezekkel a Photar lényekkel.

Dan egy sci-fi forgatókönyvet próbál összehozni valami pályázatra. Tuti, hogy meg fogja nyerni. Állítólag a Princetonon színjeles diák volt, és nincs még egy ember, aki oly szenvedéllyel rajongana a földönkívüli ékért, mint ő. Párszor már megpróbálta elmesélni nekem a sztoriját, egy idő után azonban mindig azon veszem észre magam, hogy a padlódeszkákat számolgatom, és a zöldséges, illetve mogyoróhagymás krémsajt előnyeit-hátrányait vetem össze. De biztosra veszem, hogy a története valódiban sokkal jobb annál, amilyennek hangzik.

– Milyen a hajam? Egész lakásra kiterjedő közvélemény-kutatást végzek. – Nem igazán tudom, miért, de a kérdést ezúttal fura kis sztepptánc kíséretében adom elő, mintha így próbálnék hatást gyakorolni rá.

Utálom magam. Ezt tessék abbahagyni.

– Öööö… sörényszerű? – tippel reménykedve.

– Micsoda?

– Miért, nem ez volt a célod? Hogy olyan nagy sörény legyen a hajad, a legtetején valami kunkori szökőkútféleséggel?

A konyha/alkóv felől érkező prüszkölő hang mintha arra málna, hogy valami módon narancslé került Jane orrába. De ami ennél is rosszabb, miközben Dan válaszára vártam, valahogy beledermedtem egy Bob Hope-filmbe illő, főként gimis táncbemutatókon tapasztalható „jazz-kéz” pózba. Dan dermedten bámul rám.

Megadom magam, karomat az oldalam mellé ejtem.

– De, pontosan ezt szerettem volna a fejem búbjára, egy „kunkori szökőkutat”. Köszönöm, Dan.

Miközben nekiindulok a hat háztömbnyi sétának a Hetedik sugárúti metróállomás felé, meghozok egy döntést: sokkal jobban kell igyekeznem, hogy valóra váltsam azon célkitűzésemet, mely szerint nem próbálom elnyerni olyan emberek elismerését, akiknek az elismeréséről még csak azt sem tudom, hogy valójában fontos-e nekem. Ebbe a kategóriába tartoznak a következők (habár korántsem kizárólagos jelleggel): azok, akikkel felnőttem, akikkel akkor találkozom, amikor hálaadásra hazamegyek; olyan személyek, akiknek bármiféle valódi munkája van, különösképpen amennyiben nevezett állás elvégzése kosztüm, avagy magas sarkú cipő viselését igényli. A színészosztályom tagjai; a New York-i Barney's áruház alkalmazottai; a metrón utazó emberek. Taxisofőrök, akik vitatják az útvonalválasztásomat; annak a Nyolcadik sugárúti csemegeboltnak az eladói, ahol néha extra majonézt szoktam kérni; mások anyja; tánctanárok, aerobikoktatók vagy egyéb személyek, akik munkájuk során elasztánból készült holmit viselnek, vagy láttak már engem ilyenben, valamint óriás termetű, fura fiatalemberek, akik Photar lényekről irkálnak.

Nem szabad az egész világ jóváhagyását hajszolnom, sőt leginkább senkiét sem kéne. Egy színésznő legyen magabiztos és Kiegyensúlyozott, mint Meryl Streep vagy Diane Keaton. Sokkal eredetibbnek és egyedibbnek kellene lennem, mint amilyenek ők is. Rá fogok szokni arra, hogy férfinyakkendőt hordjak.

Az üvegablak mögött üldögélő, metrózsetont árusító nő nem fogad kitörő lelkesedéssel. Nem mondom, megesett már, hogy aprópénzben fizettem ki a $l,25-öt – nevezhetjük akár a létező legapróbb pénznek is. Én sem élem meg valami emelkedett pillanatként azt, amikor feltartom a sort, mert ő még mindig az egycenteseket számolgatja, ettől függetlenül előfordult már ilyen. Ma azonban kivételesen bankjeggyel fizetek. Biccentünk, mintha ettől mindkettőnk napja jobb fordulatot venne.

Becsúsztatom a zsetont az automatába, aztán miközben a metróra várok, elhatározom, hogy hasznosan töltöm az időt a peronon, s csakis pozitív dolgokra gondolok, remélve, hogy ezzel mai meghallgatásomnak megadhatom a kellő alaphangot. Olvastam valahol a pozitív gondolkodás

hatalmáról, s arról, hogy igyekeznünk kell gondolatainkat minél gyakrabban jó dolgok irányába terelgetni, hogy ne az járjon a fejünkben állandóan, miért szorít a farmerünk, van-e elég pénzünk a bankszámlánkon ahhoz, hogy húsz dollárt kivegyünk belőle, vagy hogy eljön-e valaha is a nap, amikor az életünk mértékegysége már nem a húszdolláros pénzfelvétel lesz.

Pozitív gondolatok. Pozitív gondolatok.

Nem is olyan könnyű pozitívan gondolkodni.

Hm.

Egyszerűen csak belekezdek valahol.

Teljesítményeim.

Melyek a pozitív dolgok az életemben?

Hm.

Élek.

A nyilvánvaló! Mindig érdemes azzal kezdeni.

Az ünnepek alatt jól elvoltunk Clarkkal.

Talán nem valami nagy teljesítmény, de azért nem olyan rossz erre gondolni.

Clark meg én a főiskolán találkoztunk, beiratkozásnál, és attól a naptól fogva elválaszthatatlanok voltunk. Aki csak ismert bennünket, azt feltételezte, hogy össze fogunk házasodni. Erről igazából sosem beszéltünk, de eléggé biztosra veszem, hogy mindketten ugyanígy vélekedtünk.

Aztán Clark csak a chicagói jogi karra került be, nem New Yorkba, a Columbiára, ahogy azt elterveztük. Azt kérte, hogy menjek vele, szerette volna, ha összeköltözünk: „Chicagóban is van jó színház”, hajtogatta, de én képtelen voltam feladni New Yorkot, legalábbis nem úgy, hogy meg sem próbálom. Így aztán kötöttünk egy amolyan „megállapodásfélét” arról, hogy szüneteltetjük a kapcsolatunkat, aztán majd meglátjuk, mi lesz három év múlva, amikor végez az egyetemen. Innen eredt a saját határidőm ötlete is – úgy gondoltam, ha Clark képes ennyi idő alán jogi diplomái szerezni, akkor nekem is elég kell legyen ahhoz, hogy érzékelhető módon előrelépjek. Azóta randiztam néhányszor – ahogy

valószínűleg Clark is –, de nem volt senki komoly. És amikor találkozunk, az olyan érzés, mintha el sem váltunk volna. Minden alkalommal elmondja, hogy szerinte végül úgyis összejövünk.

– Egészen biztos, hogy nem akarod most újrakezdeni? – kérdezte legutóbb is, amikor a repülőtéren álltunk a járata kapuja mellett.

– Én csak… Még nem.

– Rendben – bólintott rá, aztán kacsintott egyet. – Azért hívj fel, ha meggondolnád magad.

Néha, amikor vacak a borravaló és fáj a lábam, eltűnődöm azon, hogy vajon miért próbálom elodázni az elkerülhetetlent. Elmerengek azon, hogy miért is nem kapom fel egyszerűen a telefont, és költözöm át Chicagóba, ahelyett, hogy tovább kísérletezzek valamivel, aminek a sikeréhez kevesebb, mint öt százalék az esélyem.

Valami oknál fogva azonban mégsem teszem.

Bármennyire jól is érzem magam Clarkkal, azért amikor találkozunk, előfordul, hogy kissé összezavarodom. Hiányzik, néha nagyon is…

Basszus!

Na, ebből legalább kitűnik, miért olyan nehéz az élet pozitív oldalára összpontosítani. Egyeden pillanatra valahogy sikerül elkapni ezt az illékony jószágot, de mire rendesebben megmarkolod, máris a negatív oldalát mutatja. Jó, akkor pontosabb leszek: majd a munkával kapcsolatos pozitív gondolatokra koncentrálok. Az csöppet sem segít, ha a magánéletemen morfondírozok. Azért jöttem New Yorkba, hogy színésznő legyek, nem pedig azért, hogy valaki barátnője vagy boldog ember váljék belőlem.

Munkával kapcsolatos pozitív gondolatok.

Nos hát.

Volt az a munka.

Még hálaadás előtt, rögtön azután, hogy Dan beköltözött, kisebb szerepet kaptam egy helyi tévének készülő reklámban, ami egy Sally stílus nevű környékbeli ruházati bolt árengedményes termékeit hirdette. Kifejezetten az ünnepi időszakot célzó akció volt, ezért alig pár héten át sugározták a reklámfilmet, amellyel akrilból és hócsalánból készült

(bármit jelentsen is ez utóbbi), vastag, kötött pulóvereket próbáltak eladni. Nekem egy szürke-fehér káromintás, válltöméses darab jutott, a nyakán és kézelőjénél fehér szőrmeszegéllyel. Mindkét karommal át kellett ölelnem magam, azt fuvolázva: „Ó, de finom”. Egy másik jelenetben fel kellett szökkennem a levegőbe, miközben azt kiáltozom: „Fehér karácsonyról álmodom”. A következő utasítás az volt, hogy bámuljak fel a nagy semmibe, és ámuldozzak: „Óóóó, hópelyhek”.

Ezt aztán hármasban megünnepeltük abban az emeleti kínai étteremben, aminek a nevét képtelenek vagyunk megjegyezni. A reklám néhány hét múlva került adásba, miközben éppen mindannyian otthon voltunk és az *Esküdt ellenségek* egy epizódját néztük. Először visításban törtünk ki, aztán Jane gyakorlatilag összecsuklott a röhögéstől. Nem mintha gonoszkodni akart volna, inkább csak képtelen volt felfogni, hogyan sikerült olyan boldognak kinéznem abban a ritka ronda pulóverben. Mellbevágó élmény volt a tévében viszontlátni magam. Egyikünknek sem jutott eszébe beállítani a videót, és a hirdetésnek pillanatokon belül vége is lett. Utána már csak azt tudtam felidézni, hogy kifejezetten holdvilágképem volt, és mintha jóval magasabbnak tűntem volna a másik lánynál.

– Behemót vagyok! – nyögtem fel, eltakarva az arcom, aztán kilestem az ujjaim közül.

– Dehogy vagy behemót – biztosított a még mindig vihogva csukladozó Jane. – Megmondom én neked, mi vagy: egy istenverte színésztehetség. Még azt is elhitetted velem, hogy tetszik neked a pulcsi, pedig valami olyan vidékről származhatott, ahol az angorát hírből sem ismerik.

– De annyira művinek tűntek az utólag bevágott hópelyhek – nyöszörögtem még mindig az élmény hatása alatt.

– *Te* viszont istenien néztél ki – szögezte le Jane. – Tényleg nagyon csinos voltál.

Végül Dan is megszólalt.

– Szóval… akkor ez most egy karácsonyi pulóverreklám volt? – Amivel újra csak sikerült egy csapásra leterítenie a nyilvánvalót.

– Öööö… igen, Dan – kacsintott rám Jane. – Azt hiszem, mindannyian egyetérthetünk abban, hogy az eltelt fél perc alatt annyit bizonyosan

megtudtunk, hogy a reklám karácsonyi pulóverekről szólt.

Dan elgondolkodva biccentett, mintha valami igen fontos döntést hozna meg magában, aztán rám mosolygott.

– Hát, Franny, akkor én pontosan ezt éreztem – jelentette ki. – Nagyon karácsonyias volt. Pont olyan hangulatot keltettél, Fran, mint a karácsony.

„Olyan hangulatot keltettél, mint a karácsony.” Ez meg vajon mit jelenthet? Jane-nel összenéztünk, s már nyitottam a számat, hogy rávágjak valami csípőset, mint mindig, ha valaki megdicsér. Aztán mégsem tettem, mert Dan őszinteségében volt valami, ami lefegyverzett, így csak biccentettem, elpirultam és nem szóltam semmit.

A pulcsis munkával hétszáz dollárt kerestem – egyetlen csekken ekkora összeget addig még sosem láttam. Azóta viszont nem akadt újabb megbízatásom. Talán csak véletlen volt az egész. Valószínűleg soha többet nem kérnek fel semmire.

Pozitív gondolatok.

Rendben.

Lássuk csak… egy munkám már volt.

Ma pedig alkalmam nyílik egy újabbat szerezni.

Na tessék. Megy ez.

Amikor megérkezik a metró, leülök a kocsiban és mély levegőt veszek. A kedvenc részem a D-vonal Brooklyn és Manhattan közé cső szakasza, mert itt egy idő után a szerelvény előbukkan a föld alól, és magasan a folyó fölött végigzakatol a Manhattan hídon. Néha felteszem a fülhallgatómat és zenét hallgatok, vagy a New York Times keresztrejtvényét fejtem, és előfordul, hogy csak olvasok, de bármivel foglalkozzam is éppen, nagy balszerencsének tartanám, ha elfelejtenék felpillantani akkor, amikor a vonat áthalad az East River fölött, mielőtt újra visszabújna a föld alá. Persze, babona az egész, de az az egyetlen pillantás a folyóra, a hajókra, az „Őrtorony” felirat hatalmas, piros betűire, miközben Brooklyn elmarad mögöttünk, ez egy afféle szertartás, amely arra emlékeztet, hogy milyen kicsi vagyok, hogy egy vagyok abból a több ezer emberből… nem is… hogy azon több millió ember közül vagyok egy, akik előttem szintén ezt a folyót szemlélték egy hajóról,

autóból vagy a D-vonat ablakából, akik mind azzal érkeztek New Yorkba, hogy volt egy álmuk, s ezt vagy valóra váltották, vagy sem, attól még ugyanazzal próbálkoztak, amivel én is. Ez segít perspektívában látni az erőfeszítéseimet, s bármilyen különösen hangozzék is, de reményt nyújt.

1995. január

16. hétfő

APÁT VISSZAHÍVNI!

KELL: TEJ, KÁVÉ,
JANE-NEK MEGADNI A GÁZSZÁMLA
RÁM ESŐ RÉSZÉT

Franny Banks

17. kedd

FUTOTTAM 5,1 KM-T A PARK KÖRÜL

1/2 BAGEL/TONHAL

CSEKKET BEVÁLTANI

ÁF. JOGHURT

SUSHI DELUXE - TÚL DRÁGA, NE RENDELD MÁR ÁLLANDÓAN,
JÓ LESZ NEKED A SIMA IS.
SEMMI SZÜKSÉG AZ EXTRA
DARABOKRA BLABLABLAAAA

KLUB: 15:00

18. szerda

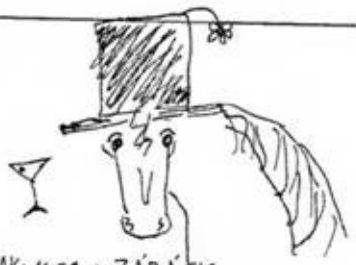

ESTI MŰSZAK: 16:30 → ZÁRÁSIG

Frances Banks

DOC MARTENST SUSZTERTŐL ELHOZNI **1995. január**

FUTOTTAM/SÉTÁLTAM 3 KM-T **19.** csütörtök

NIAGARA MOSÓSZER
DONNA DESETA
CASTING
584 BROADWAY 1001

NEM VALAMI MENŐ
COWBOY KALAP
OLYAN, MINT
A GOLDEN GATE HÍD

STAVROS ÓRA

---

20. péntek

ZABPEHELY
TOJÁSSALÁTA
1/2 BAGEL
HÁROM FALAT FÁNK
SÓS MOGYORÓ
(TÚLZÁSBA VITTEM)

NYITNI: 15:00

KORÁBBAN BEMENNI A KLUBBA (14:30) - MEGBESZÉLÉS

---

21. szombat

Franny Banks

KLUB/MÁSODIK MŰSZAK (16:30 - ZÁRÁS)

---

22. vasárnap

INTÉZNIVALÓK: – SZOBÁT FOGLALNI KATIE ESKÜVŐJÉRE
– MEGTANULNI A BÜNBEESÉS UTÁN SZÖVEGÉT
– FELHÍVNI APÁT
– CLARK?

MOZI: NELL/JANE 24:10

Franny Banks

3.

A Niagara reklám szereplőválogatásának helyszínen még mindig fúrdőszobányi méretű, régi lift működik, amely olyan csigalassúsággal vánszorog felfelé, hogy az ember attól fél, mindjárt elakad. Mellettem két gyerekszínésznek látszó kiskölyök meg a mamájuk. Azt hiszem, a vörös hajú, szeplős gyerekek ikrek lehetnek, egy fiú meg egy lány. A kislány széles mosolyt villant felém – erős a gyanúm, hogy órákon át gyakorolhatta a tükör előtt. Egyik dús, fényes tincsét ujjai köré tekergeti.

– Szép a hajad – mondom neki.

– Speciális selyempárnán alszom, hogy ne zilálódjon össze – feleli sugárzó mosollyal.

– Nahát! – ámuldozok, aztán visszanevetek rá, de az én vigyorom messze nem olyan felszabadult, mint az övé. – Megtennétek, hogy megnyomjátok nekem a gombot? A negyedikre megyek.

– Majd én! – ajánlkozik a kisfiú.

– Nem! Én nyomom meg – közli a testvére, és kicsit meglöki. – *Engem* hívtak be a válogatásra.

A kisfiú elhúzódik a gombok sorától, én pedig együtt érzően az anyjukra mosolygok, aki azonban megbűvölten mered egy pontra valahol a fejem búbja fölött. Így inkább a cipőfűzőmre összpontosítom minden figyelmemet, és csöndben tűröm a hosszú, nyikorgós liftezés hátralevő részét. Meggyőződésem, hogy az idő még a legjobb személyfelvonókban is kínosan lassan múlik.

Amikor felérek, a várószoba már zsúfolásig megtelt, ami azt jelenti, hogy nyilván több, különféle castingot is tartanak egyszerre. Látok fiúkat és lányokat, akik nagyjából annyi idősek lehetnek, mint a liftbeli gyerekek, de van ott két ötvenes férfi is, öltönyben, nyakkendőben, és jó néhány lány, akik rám emlékeztetnek – egy minőségileg messze jobb, magabiztosabb magamra. Arra az önmagámra, amelyik engem játszana a valódi énem elképzelt életéről szóló tévéfilmben.

Bejelentkezem.

Név
Érkezés ideje
Behívás ideje
Ügynökség
Társ.bizt. sz.

Miközben bekörmölöm a kért információt a szűk marokkal mért üres helyekre, igyekszem feltűnés nélkül végigfutni és kielemezni azok listáját, akik már előttem bent jártak a válogatáson. Bejelentkezési űrlap nyomozó lettem, aki bűnjeleket keres. Megpróbálom kiokoskodni, hogy ma eddig hány jelentkezőt nézhettek meg, hogy ismerek-e közülük bárkit is, hogy a saját ügynökségem küldte-e őket ide, hogy időben érkeztek-e, s hogy szebben írnak-e nálam. Minden érdekel, amiből megtudhatom, hogy mit csinál másképpen egy olyan személy, aki megkapja a munkát. Vajon engem választanának, ha öt perccel korábbra hívtak volna be? Ha én is mosolygós arccá alakítanám az „o” betűt, mint az a Pénelopé nevű valaki, aki néhány névvel előttem jelentkezett be, akkor talán több munkához jutnék? Ha ma én lennék az első, akit megnéznek, és nem a tizedik, vajon…

– Franny? Te vagy az? Franny vagy, ugye? Elvörösödöm. Rajtakaptak. Ártatlan ember nem ejtené el úgy a tollat, mintha megégette volna vele az ujját. Felnézek.

– Franny Banks vagy, igaz? Stavros órájáról? Vagy sikerült teljesen megzikzekzakkannom? – kacag fel az előttem megálló lány. Sőt annyira nevet, hogy valósággal kétrét görnyed, mintha tényleg megzikzekzakkant volna, s a hangerőből egyértelműen kitűnik, hogy csöppet sem izgatja, ha a várószobában mindenki megbámulja.

Én ezt a nőt még az életben nem láttam, s fogalmam sincs arról, honnan ismerhet engem, vagy a színészmesterség-tanáromat, John Stavrost, de arra rögtön felfigyelek, hogy milyen hihetetlenül hosszú, fényes, szőke haja van. Termetre picike, mint valami életre kelt baba, vagy egy ember, aki babát utánoz: kezeit elegáns szögben széttárja, ujjait kiegyenesíti, mintha készen állna arra, hogy megmarkoljon valamit, lábfeje kecsesen

spiccel, hogy gazdája ráadhassa a magas sarkú műanyag cipellőt, amelynél lehetetlen megkülönböztetni a balt a jobbtól. A lány karján több arany karkötő csörög, karcsú csuklója mintha bármely pillanatban összeroppanhatna a súlyuk alatt. A zord, januári idő ellenére fehér farmert visel, ami tökéletesen simul az alakjához, és épp hogy leér a bokájáig, mintha Mary Tyler Moore lenne a *Dick Van Dyke Show* valami speciális, „Hawaii vakáció” témájú epizódjában.

– Öööö… hát igen, tényleg az vagyok. Franny. – Érzem, hogy valósággal fölé tornyosulok. Hirtelen hatalmába kerít valami szörnyen kellemetlen érzés, mintha véletlenségből harmadik kezem nőtt volna, és fogalmam sem lenne arról, mit is kezdjek vele.

– Tudtam! Ó, édes istenem, nyilván elképesztően faragatlannak tartasz. Szia! Pénelopé Schlotzsky vagyok. Ó, tudom, borzalmas egy név, igaz? Valószínűleg elvárják majd, hogy változtassam meg. – Újra felkacag, s úgy löki hátra fürtjeit, hogy végigomoljanak az egyik vállán. A haja olyan sűrű, hogy szinte érezni a szelét, ahogy meglebben.

Nem igazán tudom, mit is mondhatnék, ami elég ritkán esik meg velem. Leragadtam ott, hogy kicsodák is „várhatnak el” tőle ilyesmit, és hogy lenne-e bármi tanácsuk arra nézvést, hogy nekem mit kellene megváltoztatnom magamon.

– Ugyanarra a színészmesterség-órára járunk, csak én még új vagyok! – visít fel lelkendezve a lány, még mielőtt sikerülne összeszednem magam. – Múlt héten voltam először, csak egészen hátul ültem, tudod, tisztára ledermedve, na szóval, ezért nem voltam egészen biztos abban, hogy *tényleg* te vagy az, vagy csak valaki, aki pont úgy néz ki, mint te, de *egyszerűen* muszáj volt megkockáztatnom, hogy rád köszönjek, mert *komolyan* mondom, hát te, te voltál a legjobb az órán! És annyira *vicces*. Ahogy úgy *tényleg* belevetetted magad az egészbe. Szuper leszel a Bemutatón is!

Stavros egyáltalán nem szereti, ha a diákjai ilyesmiket mondanak. „Miért, ki a jobb, Pacino vagy DeNiro?” – szokta nekünk szegezni a kérdést. „Ne pazarolják az időt arra, hogy összehasonlítgatják őket. Összpontosítsanak a saját szerepükre.” S bár titokban teljesen feldob

Pénelopé áradozása, az mégis eléggé megráz, hogy a Bemutatót emlegeti (és micsoda hangerővel): a Bemutatót, ami fenyegetően tornyosul a láthatáron, pontosan két hét múlva, a Bemutatót, amire hónapok óta készülünk, a Bemutatót, ami egész évben az egyetlen lehetőségünk arra, hogy megmutassuk magunkat ügynököknek, rendezőknek és castingosoknak, akik azért jönnek el, mert tisztelik Stavrost, és színészek dolgában méltányolják az ízlését. Olyan este ez, amelyet követően bármi – vagy legalább valami – történhet. Tavaly a Bemutató után Mary Grace-t szerződtették egy Broadway-musical tánckarába, két másik színinövendék ügynökhöz jutott, és James Franklint is így hívták be arra a próbafelvételre, amely aztán elvezetett az Arturo DeNucci-filmhez. Ő a példa arra, hogy mi a legjobb, ami az emberrel történhet. Persze, James hihetetlen színész, nekem reményem sem lehet hasonlóra. Én már azzal boldog lennék, ha elvállalna egy ügynök, vagy legalább hajlandó lenne találkozni velem. Ennél több ábrándozást egyszerűen nem engedélyezek magamnak.

– Hű, hát nagyon köszönöm! – felelem. – És isten hozott az osztályban. Stavrost egyszerűen imádni fogod.

Komolyan gondolok mindent, amit csak mondok neki, mégis van valami a hangomban, ami furán őszintétlennek tűnik. Csekélyebb hangerővel ugyan, de nagyon igyekszem átvenni a lelkesedését, viszont ettől a párosítástól annyira mesterkélten kezdek beszélni, mint a hölgyek azon az új teleshop csatornán, akik virág mintás sztreccsnadrágokat árulnak. A gumis derék annyira kényelmes. Ebbe a nadrágba az ember egyszer belebújik, aztán *le sem akarja vetni* többé.

– Ó, Stavrosnál nincs jobb! – ömleng Pénelopé. – És olyan szexi, ugye?

Az igaz, hogy a tanárunk nagyon vonzó férfi, de engem zavarba ejt, amikor valaki úgy beszél róla, mintha az egyik diáktársunk lenne. Valahogy nem tűnik elég tiszteletteljesnek.

– Hát, annyi szent, hogy van benne lendület. – Nagyjából ennyire vagyok képes egyetérteni Pénelopéval.

– *Ugye?* Olyan szenvedélyes! Még mindig le vagyok döbbenve, hogy egyáltalán bejuthattam a stúdiójába, főleg azért, mert közvetlenül a

Bemutató előtt általában már nem vállal új növendéket. De aztán szerintem úgy gondolta, itt van ez a lány, mégiscsak az Abszolút képviseli, és túl van két filmen is, na jó, legyen, rendben van, mit számít, csak egy újabb piszkafa, akivel kezdeni kell valamit.

Azt hiszem, ha az ember színésznő, akkor pontosan erre a fajta önbizalomra lenne szüksége. Én persze személy szerint soha nem jelenteném be emelt hangon, hogy az ügynököm az Abszolútnál, a város legmenőbb színházi ügynökségénél dolgozik, de a filmjeimről sem nyilatkoznék így, magamat pedig végképp nem nevezném „piszkafának" egy szobára való ember előtt. Viszont az én esetemben ezen dolgok egyike sem igaz.

– A kínzókamrai jelenés után egyenesen órára mész? – tudakolja, és lendületesen kisimít arcából egy hihetetlenül fényes, szőke hajfürtöt. – Nincs kedved a kettő között átjönni velem abba a kis étkezdébe a Nyolcadikon, és lenyomni egy salátát?

Salátát. Ó, igen. Elvileg több salátát kellene ennem. Csak valahogy sosem találom elég étvágygerjesztőnek. Ami azt illeti, eleve azt terveztem, hogy óra előtt „abban az étkezdében" vacsorázom, a Nyolcadik sugárúton, méghozzá a szokásosat: grillezett sajtos szendvics, sült krumpli és a New York Times keresztrejtvénye. Valami oknál fogva azon kapom magam, hogy kifogásokat keresek.

– Én… öööö… nem mehetek. Még van egy másik… szóval… jelenésem van egy másik kínzó kamrában is.

A hazugság már azelőtt kicsúszik, hogy egyáltalán fontolóra vehetnem, kimondjam-e. Fogalmam sincs, mit felelek, ha Pénelopé megkérdezi, hogy milyen másik meghallgatásra megyek, vagy hogy hová. Esetleg előállhatok eggyel, ahol pár hete jártam, no de mi van, ha azon ő is ott volt?

De szerencsére teljesen hidegen hagyja a dolog.

– Remek! – jelenti ki, és könnyedén belebokszol a vállamba. – Egyszerűen TÖKÉLETESEN passzolsz a reklámokhoz. Nekem valami iszonyúan nem megy a dolog. Ott bent is totál LEBŐGTEM.

Valahogy erősen kétlem, hogy Pénelopé „totál lebőgött volna" a

meghallgatásán. Fogadnék, hogy elég ritkán „bőg le” bárhol is. Es ahogy azt mondta, hogy én milyen „tökéletesen passzolok a reklámokhoz”, abban volt valami, amitől berzenkedni kezdtem. Mással ugyanis képtelen vagyok megmagyarázni azt, ami a következő másodpercben elhagyja a számat.

– Hát igen, és utána pedig van egy… khm… egy próbám is. – A szememet forgatva jelzem: próbák, áááh, próbából aztán akad bőven, minden áldott nap.

Egyszer egy nyári táborban megpróbáltak megtanítani bennünket vízisíelni. Megközelítőleg két egész másodpercig sikerült felegyenesedve maradnom, aztán elzuhantam. Megfeledkezve mindenről, amit korábban a fejünkbe vertek, eltökélten markoltam a kötelet és hatalmasakat placcsantam a vízen, a motorcsónak vezetője pedig csak vonszolt maga után, míg végül felfigyelt a kialakult helyzetre és leállította a járművet. Most, amikor egyik hazugságot a másik után tódítom, hajszálra ugyanígy érzem magam – de képtelen vagyok leállni.

– Meghallgatások és próbák! – sikkantja Pénelopé, mintha két legkedvesebb barátját emlegetné. – Hát nem tiszta őrület?

– De az – biztosítom egyetértésemről. – Tiszta őrület.

– Hát akkor szia. Örülök, hogy végre hivatalosan is megismerkedtünk – jelenti ki, és megrázza a kezemet. Arany karkötői zörögnek, csilingelnek. – Találkozunk a világot jelentő deszkákon! – kacag fel, s válla fölött hátrainteget. A mozdulat ugyan személy szerint nekem szól, de mintha nagyvonalúan beleértene minden jelenlevőt. Karizma, bólintok magamban. Ezt teszi akár egy szobányi ismeretlen emberrel egy olyan valaki, akinek van karizmája. Közösen bámuljuk, ahogy Pénelopé és az ő kisméretű fehér farmernadrágja eltűnik a folyosón.

Fogalmam sincs, hogy miért, de mihelyt elmegy, kissé lehangoltnak érzem magam. A szobában a többiek is hasonlóképpen letörtnek tűnnek. Vágyakozva merednek utána, mintha máris hiányozna nekik, mintha szeretnék, ha visszajönne. Aztán lassanként rádöbbennek arra, hogy a mulatságnak vége, s egyenként visszatérnek olvasmányukhoz, tovább böngészik az újságjukat vagy a reklám szövegét – ez utóbbit talán nekem sem ártott volna.

Soha többet nem szabad hazudnom, fogadom meg. Hogy miért mondtam nemet Pénelopénak és salátára vonatkozó terveinek? Leszámítva persze azt, hogy nevezett ételhez milyen ambivalens viszony fűz. Talán mert Pénelopé az a fajta ember, aki úgy használja az „őrület” szót, mintha britnek képzelné magát? Most aztán kénytelen leszek a Hatodik sugárútra menni, a pocsékabbik kávézóba, ami két hosszú háztömbnyire van a színészstúdiótól, és ráadásul jóval drágább hely is.

Összpontosítsanak a saját szerepükre – szinte hallom Stavros hangját, és nyomban elhatározom, hogy össze fogok barátkozni Pénelopéval. Szinte látom magam előtt, milyen csodálatosan odaadó barátja leszek, milyen hangosan fogok tapsolni minden jelenete után, amit csak előad az órán. Támogatni fogom, kedves leszek, több salátát eszem.

– Frances Banks, maga következik – szólal meg egy egykedvű hang. Unott képű lány olvassa fel nevemet a jelenléti ívről. Régimódi, az ötvenes években divatos cicaszemüveget visel, bébidoll szabású, bő ruhát, amit hátul nadrágtartó csattal fogott össze, lábán fűzős katonabakancs.

A fenébe! Azt hittem, több időm lesz. Sejtelmem sincs arról, mit is kell majd mondanom, a szerepből egyetlen szót sem olvastam még. Korábban kellett volna ideérnem, nem .kellett volna fecsegessél vesztegetnem az időt. Csakhogy én ahelyett, hogy készültem volna, inkább sütkéreztem egy kicsit Pénelopé dicséretében, és irigykedő érzéseket tápláltam a haját illetőleg. Nem engedhetem meg magamnak, hogy elszúrjak egy ilyen lehetőséget. A szívem most már vadul, hangosan kalapál.

– Készen van? – kérdi a lány fásult ajakbiggyesztéssel, amit talán mosolynak szánt.

– Öööö… igen. Teljesen. Teljesen készen vagyok.

Nagy autóbaleseteknél vagy elsősegélynyújtásnál egyszerűen csodásan megállnám a helyem. Ha valaki fuldokolni kezdene egy étteremben, engem kérnének meg arra, hogy elővezessem a Heimlich-fogást. Mert kritikus helyzetekben nagyon-nagyon higgadtan viselkedem. Jobban belegondolva, válsághelyzetben nyugodtabb vagyok, mint akkor, ha éppen nincs semmi baj. Így mialatt a lány filmet cserél a Polaroid fényképezőgépben, villámsebesen átfutom a forgatókönyvet, nem

veszítem el a fejem, és csakis a szövegemre összpontosítok, a rendezői utasításokat c/úttal kihagyom. Egy reklámfilmben úgysem lennének segítségemre. Általában olyan instrukciókat adnak bennük, mint például: „a nő mélyen beszívja a bolyhos, puha törölköző mámorító illatát”. Semmi olyat nem tartalmaznak, ami a valóságra utalna: „A nő a mosószalonban ücsörög, és igyekszik a száján át lélegezni az izzadós pasas miatt, aki lestoppolta a legközelebbi szárítógépet”.

A szöveg, tanuld már a szöveget!” …olyan az illata, mint egy üde, tavaszi napé… vízesés, sodorj magaddal… Niagara – nászút a flakonban.” Még nincs meg igazán, de nem lesz gond. Hála az égnek, az anyag nem különösebben eredeti. Most az egyszer kifejezetten megkönnyebbülés, hogy ez ugyanaz az átlagos „anyu házimunkát végez” reklám, amilyet már vagy tucatszor csináltam korábban.

Mély levegőt veszek, Cicaszemüveg készít rólam egy polaroid képet a fehérre festett fal előtt, odatűzi önéletrajzom és 20x25-ös fotóm mellé, hogy a castingosok láthassák, hogy festek ma, szemben azzal, ahogy akkor nézek ki, amikor alkalmam van a végeredményt feljavíttatni, retusáltatni.

Belépek a nyomában a szereplőválogatás színhelyére, ami egy ablaktalan szoba, és teljesen üres, leszámítva a padlószőnyeget, a két széket, amin a castingosok ülnek, és egy kerekes állványt, rajta tévével és videólejátszóval. A háromlábú állványra szerelt videokamera egy T alakú, ragasztószalagból készített jelre irányul a padlón – oda kell majd állnom. Úgy négy és fél méternyire tőlem két nőt látok, mindketten a harmincas éveikben járnak, s középen elválasztott, szögegyenes hajuk van. Cicaszemüveg bedug egy kazettát a felvevőbe, s a hatalmas fekete lencse mellett felvillan a vörös fény. A kamera olyan, mintha lenne a szobában még valaki, egy olyan személy, aki sosem beszél, sosem nevet, aki pislogás nélkül mered rám, egy percre sem veszi le rólam a tekintetét.

– Üdvözlöm, Franny, hogy van, jól? Remek. Igazán örülök, hogy találkozunk – hadarja dallamos hangon az egyik szöghajú, fel sem pillantva írótáblájáról. – Ha nincs kérdése az anyaggal kapcsolatban, akkor kérem, mondja be a nevét és az ügynökségét, és már kezdheti is,

mihelyt készen áll, nagyon köszönöm.

Nyelni próbálok, de a torkom túlságosan kiszáradt. Az effajta szobákban elég nehéz jól teljesíteni. Ha a castingosok beszédes kedvükben vannak, elsüthetek pár viccet, kicsit beszélgethetünk, és így időt nyerek, ami alatt kicsit megnyugodhatok. De ezeknél a lányoknál nincs kecmec.

Lenézek a papírra. Nem fogok sem bepánikolni, sem időt kérni, sem bevallani nekik, hogy igazából nem volt még alkalmam átvenni a szöveget. Megőrzöm a higgadtságomat, mintha profi lennék. *Mi az, amire a karaktere a leginkább vágyik?* – szokta kérdezni Stavros. *Tiszta ruhákra,* felelem magamnak. *Mindennél jobban vágyom arra, hogy a kimosott holmik tisztábbak legyenek.* Igyekszem egyenletesen lélegezni, de alig jut levegő a tüdőmbe. Bármilyen kevés is, elég kell legyen.

– Tudják, mi nehéz az anyaságban? Semmi. – Tiszta ruhák. Úgy mosolygok, mintha biztos lennék abban, hogy kisujjamból kirázom ezt az anyu/nagymosás dolgot. *Másra sem vágyom, csak arra, hogy a fehér ruhák még fehérebbek legyenek.*

– Mindig van időm a gyerekeimre. Ennél fontosabb feladatom nincs. – Kicsit sikerül lazítanom, amikor magam elé képzelem azt a George nevű kisfiút, akire gimis koromban sokszor vigyáztam. Imádta, ha csiklandozom, és képtelen volt kimondani a „f” hangot, úgyhogy csak „Rannynek” hívott.

– Mindig találok időt a barátaimra. Hiszen minden az egyensúlyról szól, igaz?

A szöghajúak mintha kuncognának, vagy csak képzelem? Nem hallok valami jól, mert annyira dobol a vér a fülemben. Elhatározom, hogy jelentőségteljesebben hangsúlyozom majd a mondataimat, hadd lássák, hogy én véresen komolyan veszem a mosást.

– És *mindig* szakítok időt saját magamra. Minden megy, mint a karikacsapás, ha az embernek olyan az illata, mint a friss, ravaszi szellőé.

Most már egészen biztos, hogy a szöghajúak vihognak, ehhez kétség nem fér. Nyilván pocsékul szerepelek. Összeszedem magam, hogy legalább rendesen fejezzem be, ne láthassák rajtam, mennyire elkeseredtem. *Az én ruháimnál nem akad makulátlanabb!*

– Amikor a férjem megkérdi, hogyan csinálom, csak ennyit felelek: „Pofonegyszerű. Mindennap eszembe jut a nászutunk a Niagaránál, és hagyom, hogy a vízesés magával sodorjon. Niagara. Nászút a flakonban.”

Leengedem a papírt, elszontyolodva felnézek, és látom, hogy a szöghajúak lelkesen vigyorognak, sőt ami azt illeti, kifejezetten sugárzó a mosolyuk. Egymásra pillantanak, összebólintanak.

Teljesen össze vagyok zavarodva.

– Csodás! – áradozik az egyik. – ANNYIRA vicces volt!

– Olyan cuki!

– Olyan kis bohókás.

Fogalmam sincs arról, hogy miért tetszett nekik a produkcióm, de abban biztos vagyok, hogy bele kell mennem a játékba.

– Köszönöm – mondom, aztán magam sem értem, miért teszem hozzá: – Változtassak rajta valamit? – Hülye. Idióta. Nehogy megkérjenek arra, hogy csináld végig még egyszer, amikor azt sem tudod, mit műveltél az első alkalommal.

– Hmmmm… – Mindketten hajszálra ugyanolyan szögben billentik oldalra a fejüket, mint két kölyökkutya a kisállat-kereskedés kirakatában. Bólogatva egymásra néznek újra.

– Igen, persze, menjen le még egyszer, csak a vicc kedvéért!

– Igen! Mármint persze remek volt. De a következőnél engedje el magát teljesen!

– Közben azért vegye komolyan is, ahogy az imént.

– Igen! Komolyan, de azért félig tréfásan, mintha a legjobb barátnőjéhez beszélne.

– Igen! Mintha valami titkot osztana meg a legjobb barátnőjével.

– Igen! Ez valóban egy nagy titok, de azért közben őrizze meg a kötetlenségét. Mintha komoly dologról lenne szó, de annyira azért mégsem élet-halál kérdése.

– Igen! Egyszerűen csak kenje oda lazán, csuklóból.

– Igen! És esetleg nem tudná összefogni a haját lófarokba?

– Igen!

Másodszorra még kevésbé tudom, hogy mit csinálok (ha ez lehetséges

egyáltalán), a szöghajúak azonban újra édesen kacarásznak.

– Szerintem a haja mókásabban néz ki leengedve, nem? – fordul a társához az egyik, mire az lelkesen bólogat.

Kifelé menet begyömöszölöm a papírt a táskámba, pedig nem lenne szabad elvinnem, aztán már iszkolok is a lift felé.

Lendületből vágtatok pár saroknyit, bár arról fogalmam sincs, hogy merre tartok. Annyira izgatott vagyok attól, hogy tetszettem nekik, hogy teljesen beleszédülök, és már végképp nem tudom, hol is vagyok. Végül lelassítok, s ekkor észreveszem, hogy a Union Square Park környékén járok. Úgy döntök, leülök egy időre és kielemzem, mi is történt. Égetően fontos lenne rájönnöm, hogy a castingosok szerint miért ment jól a meghallgatás. Cigaretta. Annyira szükségem van egy szál cigarettára! Azt hiszem, egy talán maradt is a megviselt dobozban a táskám alján. Pontosabban szólva, ebben egészen biztos vagyok, csak úgy tettem, mintha megfeledkeztem volna róla, de a lelkem mélyen nagyon is jól tudtam, hogy ott van.

Előkotrom a színleg elfeledett dobozt, de nem tudok rágyújtani. Tovább kotorászok a táskámban, remélve, hogy valamit csak találok. Se gyufa, se öngyújtó, semmi. Nálam rosszabb bagós már nincs is. Soha nincs meg nálam egyszerre az a két dolog, amire szükség lenne a dohányzáshoz. Azért az ujjaim közé csípem a meggyújtatlan cigarettát, hátha már az is segít, aztán széthajtogatom a szereplőválogatásról elhozott gyűrött lapot. Most először olvasom el elejétől a végéig.

A szövegem alapján azt feltételeztem, hogy a reklámfilm tervében a következők szerepelnek: teljesen általános képek szuperanyuról, aki eljátszogat tökéletes gyerekeivel, tökéletes teát iszik tökéletes barátnőivel, és egyéb általánosan tökéletes szuperanyu tevékenységet végez.

Csakhogy korántsem ez szerepel a jelenet leírásában.

A gyomrom összerándul.

Minden mondatom között pont az ellentéte történik annak, ami a szövegben áll. Azután, hogy „Mindig van időm a gyerekeimre. Náluk fontosabb feladatom nincs”, a következő jelenetet vágják be: „Az anya rohan, hogy pont becsengetésre odaérjen a kislányával az iskolához”.

Miután arról beszél, hogy mindig talál időt a barátaira, azt lehet látni, amint „bűntudatosan odapillant az üzenetrögzítőre, és meghallgatja, amint valaki épp üzenetet hagy neki, de nem veszi fel a telefont”. A legvégén az elgyötörtnek tűnő háziasszony iszonyú mennyiségű koszos holmival tömi meg a mosógépet, amelyek aztán csodával határos módon mind makulátlanul tisztán kerülnek ki belőle, és a nőt megölelgeti a férje, aki jóváhagyólag mosolyog.

A reklámot viccesnek szánták.

Odabent azt hitték, hogy szándékosan adom elő magam halál komolyan, miközben én azt próbáltam elhitetni velük, hogy egy tökéletes ember vagyok, akinek tökéletes az élete. Ha előre tudom, miről szól a reklám, egészen másképpen játszottam volna el. Gőzöm sincs, talán az iróniát hangsúlyoztam volna benne, vagy ilyesmi. Megpróbáltam volna érzékeltetni a castingosokkal, hogy pontosan értem, mennyire komikus ez a jelenet, és igyekeztem volna megmutatni, hogy van humorérzékem. Én viszont komolyra vettem a figurát… ők pedig még így is jókat nevettek rajta. Ami vagy annyit tesz, hogy még sincs egy csöpp humorérzékem sem… vagy pedig jóval több van, mint képzeltem volna.

Viccesnek találták az előadásomat – hát nem ez a legfontosabb? Vagy az nem számít, ha az ember csak véletlenül talál valamit telibe? Fogalmam sincs arról, hogy pontosan mi is történt odabent a szereplőválogatáson. A mai nap vagy egy óriási siker, vagy valami őrült nagy bukás. Bárcsak lenne valaki, akit felhívhatnék, hogy ezt megkérdezzem! Valami mindent látó, égi castingost, a Komédia Mindenható Urát, aki segíthetne nekem megfejteni a zavarba ejtő események e végtelen sorát. De csak egymagamban ülök a padon, kezemben egy gyűrött papír és egy meggyújtatlan cigaretta, s annyira vágyom a megvilágosodásra... vagy talán csak arra, hogy valaki tüzet adjon.

4.

Manhattanben a legtöbb utca egyirányú. A városon keresztbe áthaladó, fontosabb utak kétirányúak, ahogy a nagyobb északdéli irányú sugárutak is, de általánosságban az a szabály, hogy a páratlan számú utcák nyugat, a Hudson folyó felé egyirányúak, a párosak pedig kelet felé, ahogy azt Jane-től, a született New York-itól megtanultam. Még a mi brooklyni környékünkön is főleg egyirányú utcák vannak, így hetente vagy százszor látom az erre utaló ismerős nyilat és jellegzetes, fekete betűket, ugyanakkor sosem veszem természetesnek a dolgot. A legtöbbek számára ez azt jelenti, hogy csak egy irányból jöhetnek autók, s ezért csak arrafelé pillantanak, mielőtt lelépnének a járdáról, én azonban mindig gondosan körülnézek, hátha valami autós nem figyelt és rossz irányba fordult be. Életem jelentős részében ez már mindig is így volt. Nem egyszer, sőt nem is kétszer, hanem egészen pontosan háromszor nézek körül, mielőtt átvágnék egy egyirányú utcán. Hát így fordulhat elő, hogy egy kedd délután, a stúdióba menet megpillantom James Franklint.

Egészen biztos vagyok abban, hogy amikor az előző két alkalommal kinéztem a 45. utcán nyugat felé tartó autókra, még nyoma sem volt, de amikor harmadszorra ellenőrzöm a forgalmat, egyszer csak ott van. James Franklin, az aktív színész, aki még mindig a színészstúdióba jár órára, az a társunk, aki szerepet kapott az Arturo DeNucci-filmben. Zöldes, katonai kabátfélét visel kopott farmerral, nyaka köré hosszú, kék-vörös csíkos sálat tekert. Sötét haja enyhén hullámos. Olyan jóképű, hogy szinte belefájdul a szemem. Még az utca túloldaláról szemlélve is feltűnő jelenség, mintha rá még a nap is fényesebben sütne le, egy kissé több figyelmet és melegséget szánna rá, mint másokra.

A Hatodik sugárút túloldalán ballag nyugat felé, én pedig épp indulnék északnak. Ha átjutok a 45. utcán, még mielőtt vált a lámpa, és pár másodpercen át meggyőzően húzom az időt, akkor arra is van esély, hogy egészen véletlenül összetalálkozunk. Talán felismer, esetleg még a nevem

is eszébe jut, bár az is igaz, hogy mindössze egy hónapja tért vissza a stúdióba – úgy egy hónapon át forgatáson dolgozott, én viszont kevéssel a távozása után kezdtem Stavroshoz járni. Ha viszont megismer, akkor kérhetek tőle tüzet, és cigarettázva elácsoroghatunk a sarkon, fecseghetünk az óráról, de még az is lehet, hogy megkérdezi, nincs-e kedvem kávézni, és akkor elmehetnénk egy kávézóba, leülhetnénk, hogy megbeszéljük… *A fenébe!* Miről is beszélgetnénk? Kitalálok valamit. Majd előállók valami vicces szöveggel, amire azt fogja mondani: „Jófej vagy. Nem is tudtam, hogy ilyen humorod van. Annyira örülök, hogy összefutottunk”, így akkor talán máskor is találkozunk, és megeshet, hogy egymásba szeretünk. Aztán egy nap, amikor ugyanezen az utcán baktatunk, egyszer csak azt mondja majd: „Emlékszel, amikor véletlenül épp itt találkoztunk össze?” Mindebből persze semmi nem fog bekövetkezni, ha ma elmegy mellettem.

Átsietek a 45. utcán, és miközben várom, hogy Jamesnél váltson a lámpa, lecövekelek az egyik szemetes mellett, és úgy kotorászok a táskámban, mintha nagyon keresnék valamit, amit ki szeretnék dobni. Végre látom, amint épp elindul a zebrán. Elkapom róla a tekintetem, nehogy észrevegye, hogy megbámulom, de mire újra felnézek, már eltűnt a tömegben. A szívem riadtan kalapál, és ekkor újra felbukkan a látómezőmben, mire zavaromban elvörösödök. *Nyugodj már meg*. Mellkasán keresztbe vetve feszül barna vászontáskája pántja, övére személyhívót kapcsolt. Úgy látom, a táska jól meg van pakolva, s eltűnődöm azon, hogy mit tarthat benne. Talán el kellett mennie egy forgatókönyvért, hogy felkészülhessen valami meghallgatásra. Persze lehet, hogy neki futárral küldik ki a szövegeket – hallottam, hogy ez van, amikor valaki már tényleg kezd befutni. Az is lehet, hogy John Osborne vagy Charles Bukowski könyveit hurcolja magával, mert így próbál értelmet adni romantikusan borús világnézetének. Fogadok, hogy mindenhová magával visz egy noteszt is, arra az esetre, ha valami igazán mély értelmű eszébe jutna – ami rendszeresen előfordul vele, ebben egészen biztos vagyok.

Ahogy egyre közelebb ér az utcának ahhoz a részéhez, ahol én állok, egyre meredtebben bámulok táskámba, s továbbra is a szemetes felé

fordulva drámai mozdulatokkal rázogatom, hogy végre „megtaláljam azt, amit éppen annyira keresek”. – Hol lehet? – fakadok ki hangosan nem létező közönségemnek. Végül előkaparom az egyetlen darabka szemétnek minősíthető dolgot a táska mélyéről, egy ezüstös rágógumipapírt, amit széles mozdulattal vágnék bele a kukába, csakhogy túl könnyű, és elvitorlázik a tartály mellett. Amikor felnézek, James Franklint már sehol sem látom.

A szám elszontyolodva elnyílik, vállam meggörnyed a csalódottságtól, mire táskám pántja pár centivel lejjebb csusszan rajta. Néhány másodperccel később valami járókelő belém ütközik, nyitva álló táskámat lesodorja a vállamról, így az nagyot puffanva az utca kövén landol. Ha figyelembe vesszük iménti ripacskodó alakításomat, akkor természetesen nem is érdemlek jobbat, plusz még ott van az is, hogy táskámat a szokott, mellkasomon átvetett, biztosan álló helyzetéből átvettem az egyik vállamra, mert meg akartam ragadni James Franklin figyelmét …aki itt áll az orrom előtt.

James Franklin ott áll előttem.

Vászontáskája meg az enyém összeakadt, amikor elhaladt mellettem. Mintha csókot váltottak volna egymással.

Hogy a táskáink csókolóznak, esetleg egy idő után egymásba szeretnek és összeköltöznek, megnevettet kissé, ami rossz ötlet, mert saját viccességem gondolata agytérfogatomnak pontosan azon darabján uralkodik el, amelyre most égetően szükségem lenne ahhoz, hogy bűbájosnak mutatkozhassak. Muszáj előállnom valamivel. Valami pusztítóan szellemes dologgal. Kezdek kifutni az időből. James csak áll, és rám bámul. Felmarkolom táskámat a járdáról, és olyan üres tekintettel meredek vissza rá, amilyet a tévében lehet látni, amikor valaki épp nyert a lottón, s artikulálatlan sikoltozásba kezd, vagy díjátadókon, ahol bizonyos színészek bambán néznek ki a fejükből, s máris látszik rajtuk, mennyire meg fogják bánni, hogy nem írtak köszönő-beszédet, a másodpercek egyre csak múlnak, ők pedig teljesen leblokkolva bámulnak maguk el, mert nem jut eszükbe, kinek is kellene köszönetet mondaniuk. – A feleségednek! – üvöltjük bele segítőkészen a tévé képernyőjébe, de a zene

felerősödik, lekeverik őket, s ezzel búcsút mondhatnak a lehetőségnek.

– Hoppá… elnézést a…

– Egy órára járunk! – szakad ki belőlem kicsit vinnyogó hangon.

– Ó? Igen?

– Igen! Stavros órájára! Én ugyan csak néhány hónapja jöttem, te pedig már nem voltál… te… mégiscsak aktív színész vagy… te… – Többet nem tudok kinyögni, csak vigyorgok rá idiótán.

– Ó, hát persze. Igen. Azt hiszem, most már felismerlek. .. – Elgondolkodva bólint, és szája enyhén ferde mosolyra húzódik. – Igen.

Van valamiféle akcentusa, mintha kissé elnyújtaná a szavakat. Valahonnan délről származhat. Talán egy texasi farmon nőtt fel, vagy esetleg Georgiában. Talán minden áldott nap a pajtájukban dolgozott, és segített apjának a kukorica betakarításában.

Továbbra is rajtam tartja a tekintetét. Teljesen mozdulatlan, nem váltogatja a lábát. Én viszont előre-hátra hintázok a sarkamon. Szeretnék éppolyan nyugodtan állni, mint ő, de ez teljességgel lehetetlen.

– Nagyon tetszik nekem, amit az órákon csinálsz – jegyzem meg, és nyomatékképpen rábólintok.

– Ó, tényleg? – Mintha zavarban lenne, a cipőjét fixírozza. *Szégyenlős*, szögezem le magamban. A nagyvárost nyilván iszonyúan zajosnak találhatja a megszokott, végtelen pusztaságok után.

– Hát persze! Úgy értem, mindannyian láttunk már pasasokat, amint elbődülnek, hogy „Stella! Stella!” Tudod, mint Brando? De neked tényleg sikerült Stanley-t olyanná formálnod. .. hogy olyan nagyon a… öööö… *saját képedre* formáltad… Azt hiszem.

Muszáj összeszednem magam. Csak remélni tudom, hogy nem keltek utálatosan nagyképű benyomást. Persze, ha az ember belefoglalja Brando nevét egy mondatába, akkor elég jó esélye van arra, hogy önhittnek tűnjön. Nagy levegőt veszek, egész eddigi beszélgetésünk alatt valószínűleg most először jut oxigénhez a tüdőm.

– De mindegy is. – Elmosolyodom, igyekszem a szemébe nézni, ahogy ő is tette, és felé nyújtom a kezem. – Franny.

– Franny. Az óráról. – Szeme kissé összeszűkül, valószínűleg a füst

miatt, merthogy közben beleszívott a cigarettájába is. Érzem, ahogy tetőtől talpig végigmér. – Azt mondod, még új vagy?

– Ki? Hogy én? Hát, tulajdonképpen igen. A stúdióban új vagyok, de már egy ideje itt élek, New Yorkban. Két éve. Több mint két éve. Először apa iskolájában tanítottam, de már előtte is dolgoztam egy színitársulatban. Vidéken turnéztunk. Ja, és csináltam egy reklámot is. És… öööö… nagyjából ez minden!

Hú! Összevissza locsogok. De legalább a színitársulat nevét sikerült magamban tartanom (GYERÜNK, GYEREKEK!), meg hogy idióta mesefigurákat alakítottunk, és hogy „turnézni” a környező három állam iskoláiba jártunk. Ó, édes istenem, mi van, ha rákérdez a társulatra? És bárcsak ne említettem volna a reklámot. James valószínűleg sosem vállalna szerepet reklámokban.

– Ez szuper, nagyon szuper – feleli vontatottan, majd rám nevet. – A munka az munka, igaz?

– Pontosan! Igen! A munka az munka, hát nem? Hogy ez milyen igaz! – Elönt a megkönnyebbülés. Azért ettől függetlenül igazán nem kellene elismételnem mindent, amit csak mond.

Furcsa, zümmögő hangot hallok, James lenyúl az övére csatolt személyhívóhoz.

– Bocs. Az ügynököm az – jegyzi meg hanyagul. – Elvileg találkoznom kellene vele.

– Akkor nem is mész órára? – nyögöm ki, s hangom egyértelmű pánikról árulkodik.

– Nem – feleli James. Alsó ajkát kissé elbiggyeszti. – Ma semmiképpen sem, szívem.

Úgy néz rám, mintha már-már sajnálkozna, mintha valami előre megbeszélt találkozót mondana le… vagy mintha ötéves lennék, és épp most kellene közölnie velem, hogy mégsem mehetünk az állatkertbe. Berzenkedem a feltételezése ellen, hogy akár a legcsekélyebb mértékben is csalódást okozna nekem azzal, hogy nem lesz jelen a ma esti órán. Pedig az igazság az, hogy a hír megmagyarázhatatlan módon letaglóz.

– Én sem. Vagyis hogy én sem megyek órára, mert… öööö…

tulajdonképpen vicces, de az a helyzet, hogy nekem is szövegkönyvért kell mennem. – *A francba! Egy újabb hazugság. Hagyd abba a hazudozást.*

– Ó, tényleg?

– Igen. És aztán van… öööö, tudod… nekem is van valamim az összes… khm, ügynökömmel – nyögöm ki, kezemmel bágyadtan legyezve a levegőt.

– Nagyon szuper. Kinél vagy?

Ezen a ponton ráébredek arra, hogy túl fáradt vagyok a játék folytatásához.

– Ha azt mondom, hogy a „Csak képzelem az egészet” ügynökségnél?

– Csak képzeled… hogy mi? Á, már értem. Vicceltél. Haha.

– Igen, vicceltem. Jelenleg éppen nincs ügynököm. És előzőleg sem volt.

– Aha… – James elhallgat. Mintha zavarban lenne. Ezt elszúrtam. Most már az életben soha többet nem fogunk beszélgetni egymással. Majd időről időre integetek neki a színház nézőteréről, de leginkább úgy fogok tenni, mintha ez az egész meg sem történt volna. Égő arccal igyekszem előbányászni a fejemből valami emlékezetes elköszönő szöveget, valami olyat, mint amit Diane Keaton mondott az Annié Hallban, de James ekkor leengedi a cigarettáját, és ajkán férfias, fanyar, nagggyon déli mosoly tűnik fel.

– Megadnád a telefonszámodat? – kérdezi.

Erre egyértelműen nem számítottam. A mondat mintha a semmiből teremne ott. Felötlik bennem, hogy talán csak így próbál kárpótolni azért, mert nincs ügynököm. Úgy döntök, hogy nem számít.

– A telefonszámomat? Igen. Persze. Te akarsz képviselni? Értetlenül néz fel.

– Nem, hanem… Ó! Már megint vicceltél. Haha.

Kicsit fura, ahogy nem nevet, hanem helyette kijelenti, hogy „haha”. Nyilván ő is az a fajta menő pasas, aki csak legbelül értékeli a humort, egészen visszafogottan, akin sosem hatalmasodik el a röhöghetnék, nem csorognak a könnyei a vihogástól, és nem köpködi tőle végig az ingét turmixszal.

Kitépek egy darabka papírt a filofaxomból, és rávésem a számomat. Amikor James elköszön, könnyedén arcon csókol, vagyis arcával az enyémhez simul egy pillanatra, hogy épp csak borostás álla érintését érzem.

– Örülök, hogy összefutottunk – közli rekedtes hangján, amitől teljesen elgyengül a térdem.

– Szó szerint – vágom rá rezzenéstelen arccal, és ezúttal tényleg felkacag.

Győzelem!

Most már tényleg rohannom kell, hogy időben beérjek az órára, de csöppet sem bánom. A járókelőket kerülgetni a járdán pont az a fajta kihívás, amit szeretek. Úgy futok, hogy nem érek hozzá senkihez az utcán. Valami emberi videojáték szereplője vagyok, az a feladatom, hogy senki ne hatolhasson be a buboréknyi térbe, ami körülvesz: kinézek magamnak egy talpalatnyi szabad helyet a járdán, gyorsítok, hogy odaérjek, mielőtt valaki más lépne oda, aztán lassítok, míg ki nem szúrok egy újabb üres pontot – úgy működöm együtt a többi idegennel az utcán, mintha mindannyian valami bonyolult lépésekből álló, több ezer emberre koreografált táncot adnánk elő.

Boldog vagyok. Elkérte a számomat egy pasas, aki tetszik nekem. Minden rendben lesz.

De izgalmamban egy kissé túl gyorsnak bizonyulok, s ezért sikerül a lehető legrosszabbkor beérnem az órára. Stavros pontban öt óra ötvenötkor nyitja ki a színház ajtaját, és halálpontosan hatkor be is zárja. Ha az ember túl korán ér oda, akkor gyakorlatilag a teljes osztály ott zsúfolódik össze az ajtó előtt, a levegőben szikrázik az ideges feszültség, s szinte mindenki beszélgetésébe kénytelenek vagyunk belefülelni.

A ROSSZ IDŐBEN ÉRKEZÉS KÖVETKEZMÉNYEI

Az összes szereplő végig egyszerre beszél

CASEY (*húszas éveiben jár, gyönyörű, gyakran sírdogál, Franny-hez*

intézi szavait) Franny! Hála az égnek! Hallottad? Hogy mit? Franny, hagytam üzenetet a rögzítődön, hogy bírod ki, hogy ne hallgasd le óránként? Na jó, akkor figyelj ide. Emlékszel, meséltem neked arról a diétáról, amit Los Angelesben csinálnak a csajok? Amiben eszel egy banánt, aztán vársz, míg totál meg nem éhezel, akkor eszel egy kemény tojást, aztán megint vársz, míg majdnem elájulsz az éhségtől, és akkor eszel még egy banánt? Nnna…

CHARLIE *(húsz év körül lehet, borongós képpel egy másik mélabús arckifejezésű fiatalemberhez beszél*) De miért akarná bárki is végigülni azt a förtelmes produkciót, ember, mondd, miért? Ennél nagyobb kupac kommersz baromságot jelenleg az egész városban nem adnak… Hogy mit csinálnak? Ó, tényleg? Szóval lecserélik azt a szereplőt? És hol hallottad? Igen? Te is megpróbálkozol vele? Szerinted megnéznének engem is? Nem úgy értem, hogy… de különben téged zavarna? Szólhatok róla az ügynökömnek? Úgy értem, mi ketten annyira különbözőek vagyunk, haver, fel nem merülne, hogy egymással versenyezzünk, pont mert annyira mások vagyunk. Nem, vagyis igen, tényleg azt mondtam, de nem úgy értettem, hogy ez volt a legrosszabb előadás, amit VAIAHA is láttam. Mert egyértelműen láttam már rosszabbat, és különben is, a szünetben osontam be, úgyhogy csak a második felvonástól láttam. Talán ha ott lehettem volna az elsőtől, akkor az egésznek több értelme lett volna…

DON *(húsz év körüli fiatalember, túláradó kedély, egy másik osztálytárshoz fordulva*) Tényleg nem ismered? Szórakozol velem? Ó, dehogynem, biztos vagyok benne. Az „Egy kis éji zenéből”? Csak egy részét éneklem el. Bocs, de alig van… lett egy enyhe arcüreggyulladásom *(beleénekel a barátja képébe*)

HOZZÁMEGYEK A MOLNÁR FIÁHOZ,
VELE KAPOM A BIRTOKOT,
S HA JŐ A PÉNTEK, NEM MÁST HOZ,
MINT EGY KIS TÁNCMULATSÁGOT,
DE ADDIG…

(hosszan köhög) Bocs. Nem, semmi baj, jól vagyok. Csak szeretném, ha látnád, hogy milyen. Hadd kezdjem újra…

CASEY Nyilvánvaló, hogy még nem próbáltad ki, ne vedd sértésnek, de hála istennek, időben kaptalak el, mert épp most derítették ki, hogy a banánban ANNYI, de annyi cukor van… vagy enzim? Vagy valami ilyesmi, elfelejtettem, hogy mi rá az orvosi kifejezés, mindenesetre épp most jött ez az új felfedezés, és először Los Angelesben teszik közhírré, na szóval, a banán annyira cukros… vagy olyan tömény, vagy ilyesmi, hogy asszem… a tested teljesen összezavarodik tőle, és azt képzeli, mintha az a banán egy szelet sütemény lenne…

CHARLIE Hát, én nem állítanám, hogy annyira elképesztően jó lennék benne, de azért nagyon köszönöm, ha te így látod. Szerintem azért eléggé rendben lennék ebben a szerepben. Úgy értem, ez pontosan olyasmi, ami annyira az én asztalom… de szerintem te kifejezetten jó lennél benne, komolyan mondom. Vagyis én meg tudnám csinálni, azt hiszem, és valószínűleg el is vállalnám, ha megkínálnának vele, de azt hiszem, az én fő gondom nem is annyira a darabbal van, mint inkább azzal a pasassal, aki most játssza, hogy is hívják? Na mindegy, nem számít, csak szerintem ő nem annyira játszik, mint inkább folyamatosan izzik, vagy valami ilyesmi, én meg azt gondolom, kishaver, nem lehet minden jelenetet szexire venni, úgy értem, ez nem valami tudatos választás – az embernek muszáj hogy legyenek rétegei vagy ilyesmi… Nem, tudom, tudom, azt beszélik, hogy esetleg jelölik valami díjra, vagy ilyesmi, hogy esetleg éppen emiatt száll ki most, hogy azt hiszi, kap egy díjat, aztán már jönnek is sorban a filmek vagy valami ilyesmi…

DON *(énekel)*

EGY RISZA, EGY SASSZÉ,
BIZA CSAK ENNYI, PASSZÉ,
S ÉN JÁROM A FANDANGÓT

CASEY …de most komolyan, olyan a hatása a testedre, hogy akár egy egész tortát befalhatnál. Hát nem ijesztő?

CHARLIE Tudod, hogy kire emlékeztet? És egyáltalán nem savanyú a szőlő, egyszerűen csak annyira hasonlítanak egymásra. Gyere csak közelebb… Szóval, Jamesre. Igazam van, ugye, öregem? A kicseszett Jamesre a stúdióból.

A színpad hátterében meglátjuk Frannyt *(húszas évei vége felé jár, szörnyű a haja)*, ahogy Charlie felé kapja a tekintetét.

CHARLIE (FOLYT.) Úgy viselkedik, mintha a lányok naná, hogy döglenének érte, de közben persze iszonyúan tehetséges is? Nyugi, *egyáltalán* nem ordítok. De azért mintha egy pöttyét megjátszana magát, nem? Haver, ne izgulj már ennyire, senki sem hallgatózik. Mondd már, miért van mindenki oda ezért a fickóért? Ez persze csak egy vélemény. Egyébként meg… na mindegy. Valószínűleg csak keserű vagyok. Hallom, elkezdett járni Pénelopé Schlotzskyval. Haver, tök kivagyok. Mert nekem is eléggé tetszett ám. James és Pénelopé, hát tudod! Miért van az, hogy mindig az ilyen jól kinéző, felszínes embereknek van szerencséje?

DON *(énekel)*

VAGY

HOZZÁMEGYEK

A MOLNÁR

FIÁHOZ

(köhög) Tényleg? Tényleg nem ismered? *Hűűüha!* Az meg hogy lehetséges? Pedig ez Sondheim!

Az ajtó kinyílik, az osztály libasorban bevonul. Franny lép be utolsónak, s miközben lassan, szomorúan behúzza maga mögött az ajtót,

A SZÍN ELSÖTÉTEDIK

1995. január–február

30. hétfő

FUTOTTAM 5 KM-T

BOLTBÓL KELL:
SÖR, PARADICSOM, KENYÉR

ANGELIKA 12:30/JANE
MIELŐTT FELKEL A NAP

KAJA ELVITELRE AZ EMELETI
KÍNAI ÉTTEREMBŐL - 30$

NEM, NEM, NEM, NEM

31. kedd

ROSSZHAJ-NAP

KLUB: 16:30 – HELYETTESÍTÉS/ZÁRNI RICKY HELYETT

1. szerda

FUTOTTAM 5 KM-T

KLUB 15:00

franny

1995. február

FUTOTTAM 5 KM-T **2.** csütörtök

VINNI KELL: JANE PONGYOLÁJA,
BLÉZER, FEKETE KÖRÖMCIPŐ,
ABLAKÜVEGES SZEMÜVEG AZ ÜGYVÉDES JELENETHEZ
(KÖLCSÖNVENNI DAN AKTATÁSKÁJÁT)

16:00 - SZÖVEGEN VÉGIGMENNI
CASEY-VEL

Stavros osztályának **BEMUTATÓJA!**

3. péntek

- LAKBÉRCSEKKET FELADNI
- SZOBÁT FOGLALNI KATIE ESKÜVŐJÉRE
- AUTÓT BÉRELNI AZ ESKÜVŐRE

KLUB 16:30

„SZERETEM A SZÍNJÁTSZÁST, **4.** szombat
SOKKAL VALÓSZÍNŰBB, MINT AZ ÉLET."
OSCAR WILDE

KLUB 16:00

5. vasárnap

LAKBÉR!
PÉNTEKIG MUSZÁJ
FELADNI!

5.

Önnek négy új üzenete van.

BÍÍÍÍP

Frances, én vagyok az, az apád. Legjobb tudomásom szerint ma este lépsz fel a Bemutatóban. Ha néha sikerülne beszélnünk is, akkor személyesen kívánnék neked sok szerencsét, ám úgy látom, a rohamléptekben fejlődő technológia korában kénytelen leszek beérni azzal, hogy magnószalagon rögzítem jókívánságaimat. Jövő héten kezdjük a Sötétség mélyén*t. Kérlek szépen, legkésőbb a Legyek miig próbálj meg felhívni. Ami pedig Katie esküvőjét illeti – na jó, nem nyaggatlak… egyszerűen csak telefonálj valamikor.*

BÍÍÍÍP

Franny, itt Casey. Találkozzunk ötkor a színházban, jó? Átvehetnénk megint a szövegünket? Valahogy folyton belezavarodok abba a részbe, ahol bevallom a gyilkosságot. Marhára be vagyok csinálva, te nem? Akkor este találkozunk.

BÍÍÍÍP

Hahó, Franny, itt Clark. Csak… öööö… csak gondoltam, megkérdem, hogy vagy. Hívj majd fel valamikor.

BÍÍÍÍP

Figyelj, haver, itt Katie unokatesód beszél. A papád azt mondja, hogy csak az esküvőre érsz majd ide, de a főpróbára még nem, mert el kell cserélned a pénteki műszakodat. Kérlek szépen, ne gyötörd magad az egész miatt, én már annak is örülök, ha egyáltalán el tudsz jönni. Alig várom, hogy végre megismerjétek egymást a vőlegénnyel. Akkor júniusban.

BÍÍÍÍP

A taps már kezd elhalni, de a fülemben még mindig úgy dobol a vér, hogy képtelen vagyok eldönteni, ez most egy elismerő taps, vagy inkább az a „hát, sajnáljuk, hogy így alakult” fajta. Égő arccal rohanok hátra, igyekszem megemészteni a történteket – hogy pont ezen az estén kellett így történnie.

Előtte bezzeg semmi más nem aggasztott, mint Herb, aki eléggé kiakadt attól, hogy szabadnapot vettem ki, meg az a zavarba ejtő tény, hogy James Franklin elkérte a telefonszámomat, holott egyértelműen Pénelopéval jár. Azonban a ma este történtek fényében teljességgel eltörpül mindaz, ami miatt az eltelt két hétben – vagy valaha is – idegeskedtem.

A Casey-vel közös jelenet elég jól ment. Egy ügyvédet játszottam, aki addig vallatta Casey-t, míg meg nem tört és könnyek között (naná!) be nem vallotta, hogy ő a gyilkos. Miközben a díszletmunkások villámgyorsan kivitték az asztalt és a székeket, épp csak egy percem maradt arra, hogy a színpad elfüggönyözött hátsó részében átöltözzem a jelmezbe, amiben a monológot adom elő. Nem is tudom, hogy képzeltem az egészet…

Illetve hát, *pontosan* tudom, mi járt a fejemben. Azon morfondíroztam, hogy a szereplő, akit játszok, elvileg épp most feküdt le a főnökével, úgyhogy a pongyolája alatt nyilván nem visel semmit. Na mindegy, szóval bugyi azért volt rajtam, de nem vettem fel testszínű dresszt vagy ilyesmit, hogy legyen az a plusz érzésem, az a… Minek az érzése is? A sebezhetőségé vagy valami ilyesmi? Senki nem foga tudni, gondoltam. Ez kizárólag az én titkom lesz, egy olyan titok, amin csakis saját magammal osztozom, s ami talán hozzásegít ahhoz, hogy egy hajszálnyival jobban alakítsam a szerepemet a versenytársaknál.

De ami aztán következett…

Ki a fene zuhan el a színpadon pont akkor, amikor csak egy fürdőköpenyt visel?

Miért? Miért? Miért? Miért?

A monológ annyira jól ment, legalábbis azt hiszem, hogy jól. Most már semmiben sem vagyok biztos. A közönség mintha pont a megfelelő

helyeken nevetett volna. Azt hiszem, épp ez volt az, ami egy kicsit megzavart. A nevetés miatt megborult az időzítésem – mindig meg kellett várnom, hogy elhallgassanak, mielőtt folytathattam volna. De még így is rendben volt minden, egész addig, míg meg nem próbáltam leülni. A színpadon elég sötét volt, a reflektorok pedig egyenesen a szemembe világítottak, és teljesen elvakítottak. Tisztára úgy, mint abban a visszatérő álmomban, amelyben dermedten ácsorgók a színpadon, nem igazán tudom, hogy milyen darabban szerepelek éppen, s annyira szorongok, hogy képtelen vagyok megmukkanni.

De azért annyira talán mégsem lett volna nagy kihívás megtalálni az egyetlen bútordarabot, egy széket az egyébként tök üres színpadon. Mégis, mi lehet bonyolult abban, hogy az ember letegye a fenekét valahová? Bár igazság szerint eleve nem kellett volna ezzel kísérleteznem – ez volt az első hiba. A nőnek, akit játszom, esze ágában nem lett volna helyet foglalni, mert még mindig túlságosan fel volt pörögve attól, hogy épp lefeküdt a főnökével. Akkor meg minek döntöttem úgy, hogy le fogok ülni? Bárcsak… *nem, erre ne is gondolj!*

Na, és aztán mindössze annyi történt, hogy ugyan csak egy egész kicsit, de azért mégis sikerült a szék mellé ülnöm. Egy hajszálon múlt. Már amikor elkezdtem lefelé ereszkedni, akkor éreztem, hogy a szék ülőkéje nincs ott, ahol képzeltem, hogy nincs pont ott, a fenekem alatt, de azért azt hittem, majdcsak eltalálom valahogy… tényleg azt hittem, hogy menni fog.

És persze Jane selyempongyolája annyira csúszós anyagból van – egyáltalán nem olyan, mint az a frottírköpeny, amit a próbákon viseltem. Annyira feldobott, amikor Jane kölcsönadta, mert ez pontosan az a fajta szexi ruhadarab, amit az ember akkor vesz fel, ha lefeküdni készül a főnökével. És még az is megfordult a fejemben, hogy a feltűnő kék-fehér virágok miatt szembetűnőbb leszek. Nem lett volna szabad kölcsönkérnem azt a pongyolát. Bárcsak megmaradtam volna a próbán használt frottírköpeny mellett, és akkor ez az egész nem történt volna meg.

Nagy rémületemre ugyanis, amikor elvesztettem az egyensúlyomat, a pongyola két szárnya szétvált, teljesen szétnyílt és fellibbent, mintha a

metró szellőzője fölött léptem volna át.

Eléggé ki van zárva, hogy a közönségből legalább néhányan ne láttak volna legalább annyit…

Ó, édes istenem, erre gondolni sem akarok.

Na és aztán? Mondtam valamit? Azt hiszem, mondtam valamit, miután nagy puffanással végigzuhantam a padlón, és kapkodva összehúztam magamon a pongyolát. Egy pillanatra kínos csönd támadt, fogalmam sem volt arról, hogy mihez kezdjek, s a közönség soraiban mindenki lélegzet-visszafojtva ült, mintha azt várták volna, hogy majd megszólalok.

De mit is mondtam?

Ó, igen…

– EZT MEG KI RAKTA IDE? Jaj, ne, tényleg ezt mondtam volna?

Pedig igen, ez volt az. Gőzöm sincs arról, miért éppen ez jött a számra. Semmi értelme sem volt.

– Ezt meg ki rakta ide?

Micsoda hülyeség! Csak hát semmi más nem jutott eszembe.

De azért nevettek. Azt hiszem, nevettek. Persze az is lehet, hogy szörnyülködve kapkodtak levegő után. Nem, amikor ez kicsúszott a számon, akkor nevettek, ehhez kétség sem fér. Akkor szisszentek fel jól hallhatóan, amikor elvágódtam… igen, ez lehetett az. Hogy ez megvető hang volt, vagy tényleg aggódtak miattam, azt képtelen vagyok felidézni. Egyébként sem számít. Bárhogy legyen is, ezt elszúrtam.

Talán nem is akkora a baj, győzködöm magam, miközben a sötét színpadról a folyosó felé tartok, ahonnan az öltözők nyílnak. Talán nem is látott senki semmi rendkívülit. Talán még idejében sikerült magam elé rántanom a pongyola bal szárnyát.

– Hé, Franny, jó volt a feneked.

Ó, csodás! Szóval Charlie látta. Akkor mostanra már mindenki értesült róla. Mindenki tudja, hogy mekkorát pereceltem. Láttak mindent. Elönt a szégyen.

– Mit mondtál? – kérdezek vissza, mert szeretnék egy kis időt nyerni, hátha rájövök, hogyan lehetséges erre méltósággal válaszolni.

– Azt mondtam, „jó volt a szereped”.

– Micsoda?!

– Bezony. Ma este mindenki szuper volt.

– Ó, igen. Igen, mind nagyon szuperek. És mondd csak… az én monológomat egészen véletlenül nem láttad?

– Sajnálom, nem. De egy részét hallottam az ügyelő hangszóróján keresztül. Nagyon úgy hangzott, mintha teljesen tűzbe jöttél volna.

– Óh, köszönöm. Igen, én is azt hiszem, hogy eléggé elragadott a hév, legalábbis ennél a részénél.

– Csúcs. Hát akkor, sok sikert a visszahívásokhoz.

A visszahívások! A visszahívásokról teljesen megfeledkeztem. Most már hiába is reménykednék abban, hogy valaki visszahív. Bár talán nem voltam olyan rossz, mint képzelem. Nem hagy nyugodni a gondolat, hogy talán még mindig lenne remény, ha nem határozom el, hogy leülök… ha nem ülök a szék mellé… ha bölcsebben döntök arról, mit veszek (vagy nem veszek) fel a pongyola alá.

Annyira szeretném megkérdezni valakitől, hogy pontosan mennyire volt katasztrofális a látvány, de a színfalak mögött alig van hely, így csak azok ácsorognak itt, akik még a fellépésükre várnak, s ők túl idegesek ahhoz, hogy hajlandóak legyenek beszélgetni. Ha volt is valaki, aki innen nézte a jelenetemet, az már rég a színésztársalgóban van, cigarettázik és fecserészik. És bármennyire vágyom is arra, hogy megtudjam, milyen voltam, semmi kedvem lemenni oda. Azt még kibírnám, ha egyvalaki próbálna meggyőzni arról, hogy nem is volt annyira szörnyű (dehogynem), de egy egész szobára való szánakozó arcot már képtelen lennék elviselni.

Így aztán kilépek a színház mögötti sikátorba. Úgy tervezem, hogy elszívok egy szál cigarettát, összeszedem magam, és megkísérlem tisztázni, hogy valójában mi is történt.

De persze nem én vagyok az egyetlen, akinek eszébe jutott a szűk utcácska. Odakint öt-hat osztálytársam cigarettázik és fojtott hangon beszélget.

– Hahó, hogy vagy? – fordul hozzám Don, és mintha őszintén érdekelné a válaszom.

Don elég sokat gonoszkodik és mintha mindent versenynek tekintene, közben azonban valóságos két lábon járó színházi enciklopédia is. Elképesztő színházi plakátgyűjteményt örökölt apjától, aki a Broadwayn volt rendező, s ezeket annyit tanulmányozta, hogy mostanra talán már azt is elhitette magával, hogy nemcsak látott közülük minden egyes produkciót, de voltaképpen szerepelt is bennük.

– Nem is tudom. Azt hiszem, a monológgal valami nem stimmelt, de nem sikerül rájönnöm, hogy micsoda.

– Én nem láttam – vonja meg a vállát Don.

Micsoda megkönnyebbülés! A hír ezek szerint nem terjedt el. Legalábbis még nem.

– De az ügyelő hangszóróján át azért valamit hallottam. Szerintem kihagytál egy részt – közli, és a szeme összeszűkül.

– Tényleg?

– Aha. A szöveget, ami arról szól, hogy az anyád tudja, hová jársz hétfő esténként, és hogy ő is beleesett a főnöködbe. De alig pár sorról van szó. Szerintem senkinek nem tűnt fel.

Don elfordul tőlem és folytatja a beszélgetést a többiekkel, én pedig beleszédülök a gondolatba: kihagytam egy szövegrészt. Elestem, kivillant meztelen testem egy egyelőre meg nem határozott része, és a tetejébe kihagytam a szerep egy részét is. Ez az információ szétzúzza az utolsó reményemet is arra, hogy a tagadhatatlan baki ellenére a szereplésem talán mégsem lehetett olyan szörnyű, mint azt gondolom.

Magam elé képzelem a közönséget, az ügynököket és castingosokat, akikkel most már valószínűleg sosem fogok megismerkedni, és hirtelen ólmos fáradtság lesz úrrá rajtam. Bárcsak hazamehetnék! Bárcsak visszamehetnék Brooklynba, bebújhatnék az ágyamba és elrejtőzhetnék a világ elől, de muszáj megvárnom, míg mindenki végez, hogy segítsek rendbe tenni a színházat, és hogy utána meghallgassam Stavros megjegyzéseit – mintha bizony lenne majd más mondanivalója is nekem, azt leszámítva, hogy „legközelebb ne ess el”.

Semmi kedvem nincs találkozni a többiekkel, ugyanakkor nincs olyan hely, ahol meghúzhatnám magam. Várhatnék az előtérben, de hamarosan

megindulnak kifelé a nézők. Esetleg kimehetnék, aztán majd visszasurranok, amikor a közönség távozni kezd. Kint legalább egyedül lehetek.

Viszont a színésztársalgó aktív kerülése azzal jár, hogy kénytelen vagyok lemondani a kabátomról, s még pár perce sem téblábolok a színház előtt, de máris vacogok a hidegtől. Közben azonban jól is esik. Arra vágyom, hogy olyan valamit érezzék, ami ténylegesen létezik. Valami azonosítható, valóságos érzést.

Teljesen eluralkodik rajtam a borongós hangulat. A hidegben könnyebb tisztán gondolkodnom, s már-már sikerül megfogalmaznom azt a baljós gondolatot, aminek kimondását eddig kerültem.

De egyszer csak ott van, megjelenik a fejemben: Mi értelme az egésznek?

Ha holnap otthagynám a színház világát, senki nem venné észre, és senkit nem érdekelne. Hát miféle ember szeretne olyan környezetben dolgozni, amely tökéletesen közömbös az erőfeszítései iránt? De ha maradnék, azért sem lenne hálás senki sem. Mégsem Alexander Fleming vagyok, aki felfedezte a penicillint, amiért az emberek a mai napig áldják a nevét. Ha sosem jöttem volna New Yorkba, akadt volna más, aki a helyemre lép: a stúdióban, a metrón, a klubban, ahol felszolgálok. Nem lenne egy teremtett lélek sem, aki otthon ücsörögve hirtelen arra eszmélne, hogy valami nagyon hiányzik a Sally stílus reklámjából. Senki nem lenne hálás azért, hogy épp én szerepeltem benne. Nem mondaná senki: „Ó, ha Frances Banks tovább dolgozhatott volna. Micsoda nagy jelentőségű pályája lehetett volna! Gondoljunk csak mindazon életekre, amelyeket megmenthetett volna azáltal, hogy azt a szöszös, műszálas pulóvert reklámozza.”

Valaki megkopogtatja a vállamat.

– Nem fázol?

James Franklin áll mellettem. A személy, akivel végképp nem szeretnék találkozni. Nincs semmi, amitől ma esti produkcióm után rosszabbul érezhetném magam, mint az, ha eszembe jut, hogy a pasi, akiért úgy lelkesedtem, a telefonszámomat még csak elkérte, ám aztán esze ágában

nem volt felhívni. Már tudtam, hogy tulajdonképpen jár Pénelopéval, de még az utána következő két hétben is minden áldott nap lélegzet-visszafojtva vártam, hogy az üzenetrögzítő visszatekerjen az elejére, remélve, hátha mégis hagyott nekem üzenetet. De persze hogy sosem hagyott.

James rám mosolyog, kicsit topog, össze-összedörzsöli két kezét és rájuk is lehel. A zöld katonai kabát és a kék-vörös, csíkos sál van rajta. Most fordul elő másodszor, hogy ilyen közel állok hozzá, így észreveszem, hogy a sálat kézzel kötötték, és belém hasít a féltékenység, amikor elmorfondírozok azon, hogy vajon ki is készíthette.

– Szeretek fázni – felelem, reményeim szerint megragadó, ám mégis rejtélyes hangon, amitől majd bánhatja, hogy nem hívott fel. Közben minden erőmmel azon vagyok, hogy ne vacogjak feltűnően. – Láttad a… szóval bent voltál? – kérdezem és bizonytalanul fürkészem az arcát. Drága jó istenem, kérlek, hadd mondja azt, hogy nem.

– A nézőtéren? Igen. Egészen hátul álltam. Már vége a bemutatónak. Épp az imént jöttek ki meghajolni. Stavros éppen rövid beszédet tart arról, hogyan kell kitölteni a visszahívásról szóló űrlapokat. Egy perc, és már tódulnak is ki mindannyian.

Lemaradtam a meghajlásról, arról is megfeledkeztem, hogy létezik ilyesmi. Kihagytam az esélyt arra, hogy meghajolhassak a többiekkel együtt, hogy még egyszer láthasson a közönség úgy is, hogy éppen nem a padlón fetrengek. És a visszahívások. Stavros valószínűleg épp most szedi össze a válaszlapokat, amelyeken az ügynökök, rendezők és castingosok bejelölték azoknak a nevét, akiket újra meg szeretnének nézni. Hirtelen elkezdek iszonyúan fázni, majd' megfagyok. Átölelem magam mindkét karommal, hátha fel tudom magamat melegíteni egy kicsit, a lábfejemre meredek, igyekszem keménynek tűnni.

– Biztosan nem fázol? Nem kéred a kabátomat?

– Nem, köszönöm, jól vagyok.

– Akkor legalább fogd ezt. – James leoldozza nyakáról a hosszú, csíkos sálat, a vállamra dobja és párszor körbetekeri. Tiltakoznék, de a térdem reszket a hidegtől, és félek, elbőgném magam, ha megpróbálnék

megszólalni. Emellett pedig nem elhanyagolható arra gondolni, hogy nem ajánlgatná a sálat, ha valami szörnyen nagy becsben tartott darab lenne, amit egy régi barátnője kötött neki. Egyébként mérhetetlenül nyomorúságos estémben ez az egyetlen fénylő pillanat, s sikerül belőle bátorságot merítenem.

– Szóval… láttad, ahogy elzuhanok? – Legjobb lesz, ha túlesek rajta. Valaki olyantól szeretném megtudni, mennyire festett rosszul az egész, aki látta is.

– Igen, de nem volt jelentősége. Egy nap már csak nevetni fogsz rajta. Kifejezetten nagy önfegyelemmel uralkodtál magadon.

Nem igazán ezt szerettem volna hallani. Általában nem azokat a színészpalántákat környékezik meg az ügynökségek, akiket azért lehet csodálni, mert „kifejezetten nagy önfegyelemmel uralkodnak magukon” – az ilyesmi inkább azokra jellemző, akik rákból gyógyulnak fel, vagy esetleg valami gyilkossági ügyből kifolyólag szerepelnek a bíróságon.

– És egy részt ki is hagytam – teszem hozzá erősen remélve, hogy neki nem is tűnt fel.

– Igen, tudom. De csak azért vettem észre, mert annyira odavagyok a szerzőért. Senki nem fog szemrehányást tenni neked emiatt.

Hát, nem állítanám, hogy ezzel az egekbe lettem dicsérve, de öröm az ürömben, hogy James mintha csöppet sem borzadt volna el a produkciómtól. Ugyanakkor az is igaz, hogy nem említette azt a dolgot, amiről a leginkább szeretném megkérdezni.

– És amikor elestem… szóval… pontosan mennyire volt rossz a helyzet? Tényleg az egész…

– Lehetek őszinte? – kérdezi James elkomolyodó arccal. Most azt fogja mondani, hogy még iszonyúbb volt az egész, mint képzeltem. Ezt egyértelműen le tudom olvasni az arcáról. Miért muszáj, hogy épp ő legyen az, aki közli velem a rossz hírt? Soha többet nem merek majd a szemébe nézni!

– Hát persze – felelem, és kihúzom magam. Igyekszem felkészülni arra, ami következik.

– Te általában… remélem, nem értesz félre… szóval nekem általában

eléggé zárkózottnak tűnsz. Ahogy öltözöl, például. Ma este azonban, és szeretném, ha nem bántódnál meg ezen, de amit ma este láttam, az arról győzött meg, hogy a nyakig gombolt ruhák alatt kimondottan csinos kis alakot rejtegetsz. Gyakrabban kellene megmutatnod. És nem csak akkor, ha véletlenül úgy esik…

James elvörösödik, zsebre vágja a kezét, de nem kapja el rólam a tekintetét. Már az sem számít, ha hazudik, hogy jobban érezzem magam, mert pontosan ez következik be: sokkal jobban vagyok. Annyira szeretném megköszönni neki, talán még meg is ölelném, de ekkor felpattan a színház súlyos ajtaja, s a küszöbön megjelenik Pénelopé kurta, vakítóan fehér szőrmekabátkában. Amikor megpillantja Jamest, elmosolyodik, aztán tekintete ide-oda jár kettőnk között, megállapodik egy pillanatra a nyakam köré tekert férfisálon, s ekkor a mosolya mintha az arcára fagyna, szeme összeszűkül. De egy szempillantás alatt összekapja magát, felém billenti fejét, bánatos képet vág, és ajkával vigasztalón csücsörít.

– Ó, szegéééénykém – duruzsolja, s kitárt karokkal megindul felém. – Gyere, szívem. Fogadok, hogy valakinek most nagyon jólesne egy hatalmas ölelés. – Meglepő erővel szorít mindkét karjával, fejemet odahúzza a vállára, s úgy hintázunk előre-hátra, mint valami nyolcadikos szerelmespár, akik épp a „Freebird” ütemére próbálnak lassúzni. – Óóóóó! – suttogja csitítólag a kulcscsontomnak.

A karomat az oldalamhoz préselte, úgyhogy kiszolgáltatottan bámulok el a feje felett James felé.

– Öööö… figyelj csak, Pen – szólal meg kedves hangon. – Épp arról beszéltem Frannyvel, hogy az a dolog a székkel mennyire nem volt nagy ügy…

– Hát persze hogy nem volt az! – csatlakozik hozzá teljes hangerőn Pénelopé, s olyan erővel tol el magától, hogy hátratántorodom. – *Egyáltalán* nem volt nagy ügy!

– És azt is mondtam, hogy attól még az alakításával semmi baj nem volt – teszi hozzá James.

– Naná!

– És hogy egy nap csak nevetni fog az egészen.

– Hát persze hogy nevetni fog! – bólogat lelkesen a lány, elfordul tőlem, és ragyogó mosolyt villant Jamesre. Aztán odalibeg hozzá, és hanyag mozdulattal belekarol.

– Ó, igen, sőt, ami azt illeti, már most kacagok az egészen. Hahaha! – hahotázok.

James együtt érzőn bólint felém, és eltúlzott lelkesedéssel a térdét csapkodja. Pénelopé szélesen bazsalyog, aztán megpróbálja ugyan elfojtani a vihogást, de képtelen uralkodni magán, hangos röhögés tör ki belőle, ami egy idő után messze hangzó horkantásban ér véget.

– Jaj, *micsoda* megkönnyebbülés! – nyögi ki. – Mármint szerintem ez tényleg vicces. – Úgy rázza a nevetés, hogy alig kap levegőt, én meg mosolygok, mint aki érti a viccet, és kuncogok is egy kicsit, hogy ne lógjak ki annyira a sorból. Végtére is, én magam állítottam, hogy már most képes vagyok viccet csinálni az egészből. Pénelopé azonban egyre különösebben viselkedik, mintha valamiféle hisztéria uralkodna el rajta. A hasát fogja, kétrét görnyed, zihálva próbál levegőhöz jutni. – Az volt a leg-mókásabb… *(csillapíthatatlan kacagás)*… az egészben… *(horkant, köhög)*… hogy ma *még csak nem is hétfő van*. – Ezzel belevisít a hideg, éjszakai levegőbe, majd belebokszol a karomba. Játékos mozdulatnak szánja, de azért nem is fogja vissza magát, és ettől valami elpattan bennem. Pénelopénak van ügynöke, van fiúja, ma este nem ő volt az, aki zakózott egyet a színpadon, és ország-világ előtt bizonyította, hogy nem a megfelelő alkalommal viseli a hét napjainak nevével ékes bugyit. Nincs rá semmi különösebb okom, de megmagyarázhatatlan módon mégis szörnyen megharagszom rá.

– Ez valódi?

– Micsoda? – néz rám még mindig lihegve Pénelopé.

– A kabátod. Valódi szőrméből van?

Ez nem volt szép tőlem. De sajog a karom, ahol belebokszolt, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy teljesen higgadt vagyok. Tulajdonképpen csöppet sem izgat, hogy a kabátkája valódi szőrméből készült-e. Jobban belegondolva, én magam valószínűleg elleneznék minden olyan ruhadarabot, amely hajdan ugrabugráló, néhai nyuszik

bőréből készült, ugyanakkor nem állíthatnám, hogy valaha is hosszasan eltöprengtem volna a dolgon. De még ha alaposabban fontolóra is venném a problémát, és eljönne az idő, amikor egyértelműen síkra szállnék az ellen, hogy prémkabátot gyártsanak az állatkából, amelyik húsvéti ajándékokkal lepi meg a gyerekeket, az akkor sem vallana rám, hogy nyúlügyi döntései miatt elítéljek valakit.

Pénelopé arca megnyúlik, lepillant a kabátkájára.

– Hát, tudod – közli –, azt hiszem, valódi szőrme. Sosem gondolkodtam rajta, de az anyámé volt, és mivel mégiscsak klasszikus darab…

Elhallgat és szórakozottan végigsimít a selymes, fehér szőrmén. Aztán felnéz Jamesre, aki átöleli és szorosabban magához húzza.

Na, most aztán tényleg szörnyen érzem magam. Bárcsak nekem is lenne valamim, ami anyától megmaradt – leszámítva a kétes örökséget, hogy egy olyan szereplő nevét viselem, aki egy J. D. Salinger-elbeszélésben mást se nagyon csinál, mint randira megy egy nagyképű egyetemistával, ott étvágytalanul belepiszkál egy csirkés szendvicsbe, belekortyol egy pohár tejbe, aztán pedig elájul. Bárcsak hagyott volna rám anya valamit, aminek értelme is van, valamit, amit felvehetek, vagy nézegethetek, és amiről mindig eszembe jut. Csakhogy anya véletlenül rosszfelé autózott egy egyirányú utcában, s ezután apát annyira megviselte könyveinek, farmerjainak és fehér ingeinek a látványa, hogy inkább mindent elajándékozott. Honnan tudhatta volna, hogy tizenöt év múlva ott állok majd Pénelopé Schlotzskyval szemben, és féltékeny leszek az anyja klasszikus prémkabátjára?

Pénelopé a halott mamája kabátkáját hordja, én meg jövök itt holmi politikailag korrekt zagyvasággal valami olyasmiről, amiről öt perce sem döntöttem el, hogy van róla véleményem.

– Jaj, nem… nem úgy értettem… nem arra céloztam… a mamád ezek szerint…? Ez annyira megható tőled! És rád hagyta, miután…?

Pénelopé egyébként makulátlanul sima homloka ráncokba gyűrődik, aztán szeme megcsillan, hátraveti fejét és felkacag.

– Ó, hát azt hitted, hogy anya…? Nagy francokat, dehogy, az én anyám *egyértelműen* nem halt meg. Él és virul, jelenleg nagy valószínűséggel épp

a villája medencéje mellett pihenget. Csak azért adta a kabátot, hogy hordjam, mert szerinte van benne valami Hollywoodra jellemző fényűzés!

Visszaszolgáltatom Jamesnek a sálat, és indulok vissza a színházba, ahol felfutok az emeletre a kabátomért és táskámért. A színésztársalgó már szinte teljesen néptelen, de előttem még mindig ott áll a feladat, hogy szembenézzek Stavrosszal és végighallgassam a megjegyzéseit. Rettegek az egésztől. Eléggé biztosra veszem, hogy sikerült elbaltáznom a két év során kapott egyetlen reális esélyemet arra, hogy előbbre lépjek. Jövőre ugyan lesz egy újabb Bemutató, csakhogy az én határidőm már jóval előtte lejár, és nem vagyok hajlandó változtatni rajta. Belőlem nem lesz olyan ember, aki képtelen elfogadni az igazságot, hogy számára egyszerűen nincs esély.

Mintha jéghideg kéz fogná marokra a szívemet. A szám meglepetten elnyílik.

Talán nem figyeltem, és máris ilyen emberré váltam.

Talán képtelen vagyok elfogadni az igazságot arról, hogy számomra egyszerűen nincs esély.

Talán mindennek már tudatában is vagyok, csak nem ismerem be. Hány napba telik még, mire hajlandó leszek szembenézni a tényekkel?

Talán már eddig is bőven akadt erre bizonyíték – voltaképpen nem is kellett volna megvárnom a Bemutató eredményét, hogy meghozzam a döntésemet. Talán ideje elfogadnom, hogy vége.

Ettől a gondolattól izzadni kezd a tenyerem.

Több mint két és fél éve vagyok New Yorkban. Ennyi időbe telt, hogy szerezzek egy jövedelmezőnek csak idézőjelben mondható felszolgálói állást, és egy ügynököt, aki hébe-hóba elküld reklámfilmek meghallgatására. Vajon miféle színészi feladatot kellene kapnom a következő néhány hónapban, ami minden kétséget kizáró módon meggyőzne arról, hogy valóban erre a pályára születtem?

A színház már szinte teljesen kiürült. Rajtam a sor, hogy bemenjek Stavroshoz. Nem várathatom. Rögtön közölni fogom vele, fontolgatom a távozást, hogy megkönnyítsem neki a dolgot, s bevallhassa, hogy szerinte is ez lenne a legjobb. Lehet, hogy elárulja, már egy ideje tervezte, hogy

közölje velem, nem lát számomra jövőt a színészetben, egyébként pedig hihetetlenül meg fog könnyebbülni attól, hogy magamtól is rájöttem.

Aztán felhívom apát, és elmondom neki, hogy készülök itt hagyni New Yorkot. – Helyes döntés, szívem – mondja majd. – Most legalább megszerezheted a tanári diplomádat.

Elképzelem, micsoda megkönnyebbülést jelent majd az, hogy van egy igazi állásom. A számlámra rendszeresen érkezik majd fizetés, lesz íróasztalom, telefonom és faxom. Lesz számítógépem, amihez remélhetőleg érkezik valaki, aki a használatára is megtanít, s lesznek mindenféle ismerősök, akikkel munka után beugrunk a Benniganbe egy italra, s akik ott mindent elmesélnek a fiújukról, a gyerekükről, vagy arról, hogyan haladnak a barkácsolással a garázsukban berendezett műhelyben. Egyszer talán épp azt fogjuk megtárgyalni kollégáimmal, hogy milyen filmet láttunk előző este a tévében, és én azt mondom majd: „Tudjátok, volt idő, amikor színésznőnek készültem.”

Nem okol majd senki azért, hogy feladom. Hiszen mindenki szerint egyébként is eléggé reménytelen az egész. Teljesen normális életem lesz, s talán ez így lesz jól. Lehet, hogy az én sorsom az, hogy olyan ember legyek, akinek normális munkája, normális élete van. Amilyen a legtöbbeknek. Tévedés volt azt hinnem, hogy más vagyok. Fel fogom hívni Clarkot. Közlöm vele, hogy végre készen állok arra, hogy összeházasodjunk, ahogy arra mindenki már jó ideje számít. Sőt, talán az lenne a legjobb, ha most azonnal telefonálnék neki. Veszek egy repülőjegyet, és a holnapi műszak után indulok is hozzá, Chicagóba. B tervem most épp kifejezetten vonzónak tűnik.

Végiggondolom, hogy ki mindenkitől kell majd elbúcsúznom. Apa nagyon fog hiányozni, és talán különös, de még a nagydarab, idétlen Dan is. Nagyon nehéz lesz Jane nélkül, de Chicago azért mégsem a világ vége, nincs annyira messze.

Ez a helyes döntés. Most már tudom.

Lassan megteszem az utolsó néhány lépést a folyosón, ami Stavros ablaktalan, a színház egyik sarkában eldugott irodájának bezárt ajtaja felé vezet. Nagy levegőt veszek, aztán hármat kopogok az ajtón.

(Viszlát, New York.)

6.

Tudja, Frances, ma este igazán remekül dolgozott. Két visszahívást kapott, mindkettő elismert ügynökségtől jött, de ha nekem lenne bármi beleszólásom a dologba, akkor azt mondaná?n, hogy tanuljon még egy évig, és egyelőre ne kezdjen meghallgatásokra járni. Ez annyira más készségeket igényel, mint az a munka, amit itt végzünk, a stúdióban, és az ember közben könnyen magára szedhet rossz szokásokat, így mindenképpen arra kérem, hogy bárhogy döntsön is, a tanulást ne hagyja abba. A munka felfogja emészteni az összes energiáját, és a képzettség mindennél fontosabbá válik– muszáj gyűjtögetnie a tudást. Maga annyira fiatal, és bizony, ez a szakma hihetetlenül kimeríti az embert. Bárcsak ne így lennel De legalább próbáljon meg színházi munkát vállalni. Ne feledkezzen meg azokról a célokról, amiket kitűzött maga elé. Annyira könnyű engedni a jobban fizetett megbízások kísértésének, viszont ha nem olyan munkát végez, amiből saját maga is, meg a közönsége is táplálkozhat, akkor azzal csak az emberi nem leggyarlóbb vonásainak megerősítéséhez járul hozzá. A művészek a bennünk élő emberi vonásokat keltik életre, ezt fontos látnunk, s erről szól ez a hivatás. Ne feledkezzen meg arról sem, hogy magának valódi tehetsége van, hogy maga igen rátermett komika, és hogy a legszörnyűbb csapdahelyzetek éppen ebben rejlenek. Hihetetlen adomány, ha valaki képes másokat megnevettetni, és az ég óvja attól, hogy valaha olyan örömtelen és lélektelen produkcióban kelljen részt vennie, mint az a sorozat is, amiben az ápolónők vannak.

(Hello, New York!)

A színház előtt elsőként Deenába botlok. Néhány más színészpalánta társaságában cigarettázik. Deena a csoport egyik idősebb tagja, úgy a negyvenes éveiben járhat, és még mindig sokan emlékeznek rá egy nyolcvanas években futó népszerű show-ból, aminek *Na majd Pierre* volt a címe. Emlékszem, hogy gyerekkoromban én is folyton azt néztem. De

Deena sosem emlegeti, úgyhogy én sem hozom szóba. Ő az egyik legjobb barátom az osztályban, és néha eltűnődöm, vajon hogyan élheti meg azt, hogy egy menő tévésorozat főszerepe után már csak reklámfilmekben dolgozik – merthogy mostanában főleg ilyen munkái vannak. És még csak nem is az a fajta reklám, amiben úgy szerepelne, mint Deena Shannon, a *Na majd Pierre* hajdani sztárja, hanem egyszerűen csak átlagos színészként, aki úgy tesz, mintha az egyik fajta narancslé jóval többet jelentene számára egy másiknál.

– No, lett valami? – tudakolja, és a földre pöccinti a hamut.

– Khm… igen, ami azt illeti, két ügynökségtől kaptam visszahívást.

– Ez az! Már egy is bőven elég! – szögezi le.

– Ma este annyira kevésen múlt, hogy végleg otthagyjam a színjátszást – mesélem elfúló hangon. Még mindig alig vagyok magamnál attól, ahogy a hangulatom az imént a legmélyebb elkeseredésből pillanatok alatt átcsapott eufóriába.

– Már megint? Két hete is éppen szakítottál a szakmával.

– Tényleg?

– Olyan érzékeny gyerek vagy – neveti el magát. – De nem baj. Majd megerősödsz. Akkor mi lenne, ha arra innánk egyet, hogy részedről mégsem kalap-kabát a showbusinessnek? A Joe Allenben találkozom Leightonnal. Van kedved velünk tartani?

Deenával letelepszünk a Joe Allén fénylő faborítású bárpultja mellé. A helyiség tele van színészekkel, akik egyenesen az esti előadásról érkeznek, és nézőkkel, akik szintén színházban voltak. Ma este már-már úgy érzem, mintha idetartoznék, vagy legalább lehetségesnek érzem, hogy egy szép napon itt legyen az én helyem is.

– Az Abszolút ügynökség! Viccelsz? Lám, miből lesz a cserebogár! – Deena erősen magához ölel, amikor elújságolom neki a hírt, s tökéletesre lakkozott, vörös körmű kezével megszorítja a vállamat. – Sztár lettél!

– És visszahívott egy másik ügynökség is, aminek Sparks a neve.

– A Sparks! Az Barney Sparksé. Illetve ő maga az ügynökség. Egyedül dolgozik. Szuper fazon, már jó ideje a szakmában van. – Deena magasra emeli félig máris kiürített borospoharát, és elmosolyodik. – Akkor jöhet

az újabb köszöntő. Annyira örülök, hogy minden így sikerült. Ez egyértelműen biztató jel. Még a végén tartani tudod a határidődet is.

Egy idő után befut Leighton Lavelle, Deena barátja. Magas, hosszú orrú férfi, göndör, világosbarna hajjal, amitől úgy néz ki, mint valami hetvenes évekbeli rockbanda gitárosa. Deena integet neki, Leighton pedig könnyedén utat talál magának a tömegben, és üdvözlésképpen szájon csókolja barátnőjét.

– Hahó, angyalkám – mondja, mielőtt italt rendelne Patricktől, a pultostól. Rengetegen vagyunk, de elég vékony ahhoz, hogy éppen be tudja préselni magát a bárszékeink között szabadon maradt helyre. Néhányszor már találkoztunk, de most először fordul elő, hogy fizikailag ennyire közel legyen hozzám. Tavaly Tony-díjat nyert a *Ragyogó vidék* című darabban nyújtott alakításáért, és tudom ugyan, hogy butaság, de még a lélegzetem is eláll attól, hogy egy ekkora elismerésben részesülő színész áll mellettem. Nem tisztította le tökéletesen a színpadi sminkjét, a gallérja körül egy kevés megmaradt belőle. Megpróbálom elképzelni, milyen érzés lehet az, amikor valaki épp végez egy Broadway-darab előadásán. Már a gondolatától vadul kezd kalapálni a szívem, pedig ők egyáltalán nem úgy viselkednek, mintha valami nagy dolog lenne.

– Milyen volt a ma este, édesem? – kérdezi Deena.

– Nem valami emlékezetes. Pocsék házunk volt. A hülye idő miatt. Túlfűtötték a színházat, amitől a közönség elálmosodott. – Lenéz a lábára, kicsit topog, s amikor újra felpillant, arcán széles vigyor virágzik ki. – Jézusom! Miket nem beszélek. A nézőket hibáztatom. De mindig ez a szöveg megy, igaz? Mi tán csak nem tehetünk róla, ugye? – Deena elneveti magát, úgyhogy én is. Leighton mókásan forgatja a szemét, engem is bevon a társalgásba, pedig alig ismer. Engedélyezek magamnak egy kis álmodozást, elképzelem, hogy én is épp most érkezem egy előadásról, s megvan a saját külön bejáratú elméletem arról, hogy mi történt a színház fűtésével, és ez milyen hatással volt a közönség hangulatára.

– És veled mi a helyzet, Franny? – tudakolja Leighton. – Mikor láthatunk a világot jelentő deszkákon?

– Fogalmam sincs – felelem, de már a gondolatába beleszédülök. –

Remélem, egy nap talán.

Leighton keze Deena vállán pihen, a sötét, fényes hajfürtökkel játszik.

– És téged, szerelmem?

– Valószínűleg már soha az életben – vágja rá szélesen vigyorogva Deena.

– De miért nem? Hát nem az minden színész vágya, hogy fellépjen a Broadway-n? – tiltakozom, mire elnézően rám mosolyog.

– Igazán nem szeretném leszólni az álmaidat, kicsikém, de mostanában én már nem vágyom a show business része lenni. Illetve, ennél közelebb nem szeretnék kerülni hozzá – közli, és karját Leighton dereka köré fonja. – Már azt is elfelejtettem, mi a jó az egészben. Egyébként pedig, nem állítanám, hogy sorba állnának az ajtóm előtt a producerek.

– Azt sosem tudhatod, szívem – jelenti ki Leighton. – Tudod, Franny, a *New York Times* egyik kritikájában igazán elismerően nyilatkoztak ám róla.

– Szakállas történet – vágja rá Deena, de azért elmosolyodik.

– És mi van a… – Amióta csak megláttam az osztályban Deenát, szerettem volna kérdezni tőle pár dolgot a sorozatról, amelyben szerepelt, s ma este, hogy itt állok, kezemben egy itallal, s mögöttem a nap minden szédületes izgalmával, végre elég merésznek érzem magam ahhoz, hogy felhozzam.

– A sorozattal? – kérdez rá, aztán összenéz Leightonnal, aki együtt érzően mosolyog rá.

– Ne haragudj… nem akartam…

– Semmi baj – feleli Deena a fejét rázva. – Neked szívesen elmondom. – Mély levegőt vesz, és nagyot szusszantva kifújja. – Szóval, az úgy volt, hogy még a pályám legelején szerepeltem egy darabban…

– Abban, amelyik annyira tetszett a *Times* kritikusának – pontosít Leighton.

– Igen, de utána nem árasztottak el munkával, és bár a darab jó kritikát kapott, azért alapjában véve nem volt valami nagy jelentőségű dolog, csak egy előadás a belvárosban, sok pénzt nem hozott. Eléggé le voltam égve. Aztán egyszer csak felhívott az ügynököm…

– Az *akkori* ügynököd – igazítja ki Leighton.

– Igen, egy pasas, akit már átadtam az enyészetnek…

– Azért még életben van – siet pontosítani Leighton.

– De már nem az ügynökömként…

– Egy tetű – teszi egyértelművé a helyzetet Leighton, és rám kacsint.

– Igen, egy idő után kiderült róla, hogy valóban egy tetű, de akkor még annyira feldobott a gondolat, hogy képviselik az érdekeimet, szóval akkor azt mondta…

– „Édesem, elintéztem neked egy meghallgatást” – alakítja a minden hájjal megkent, visszataszító hollywoodi ügynököt Leighton. – „Valami egészen különleges szerepről van szó”.

– Állította, hogy „megvan benne minden” – meséli tovább Deena. – Fogalmam sem volt arról, hogy ezen mit ért, de annyira nagy horderejű dologként tálalta. Azt magyarázta, hogy nagyon ígéretes, félórás próbaepizódról van szó, egy pilotról, sőt, ha az emlékezetem nem csal, szó szerint az „időszerű és modern” kifejezést használta. Hosszan részletezte, mennyit kellett győzködnie a producereket, hogy hívjanak be a szereplőválogatásra, tekintve, hogy nem volt tévés tapasztalatom, de végül csak belementek abba, hogy megnézzenek. Na, szóval elolvastam a forgatókönyvet, ami engem ugyan csöppet sem emlékeztetett tévéshow-ra, de annyira hozzá voltam már szokva ahhoz, hogy olyan darabokat olvassak, amelyekben tényleg bármi megtörténhet, például, amikor valaki emlékezetében játszódik a cselekmény, vagy ilyesmi…

– Hozzá voltál szokva ahhoz, hogy elvont dolgokat olvass – segít be Leighton.

– Persze, vagy valami kitalált történetet, olyasmit, ami nem teljesen a valóságban gyökerezik… Na mindegy, elolvastam, és megpróbáltam elképzelni, milyen lehet, ha jól csinálják. Emellett a szövegnek határozottan voltak politikai felhangjai is…

– *Tényleg?* – bámulok rá meglepetten.

– De mennyire! Persze, ez még azelőtt volt, hogy átírták volna. Mielőtt kipróbálták volna egy tesztközönségen, és a péntek esti műsorsávba tették volna. Elvileg ez lett volna a következő *Családban marad*. Na, akkor

felhívtam az ügynökömet…

– A tetűt – pontosít Leighton.

– Szóval felhívom a tetűt, és azt mondom neki: mi ez az egész? Ezt most vegyem komolyan? Mire ő… – Deena szünetet tart, mintha a történet következő részét különösen nehezére esne elmondania. – Mire ő azt feleli: „Mindössze két dolog történhet. Az egyik az, hogy a sorozat hihetetlenül nagy dobás lesz, és onnantól kezdve évente mondhatsz majd köszönetet nekem az Emmy díjkiosztóján, vagy pedig megcsinálják a próbaepizódot, nem jön be, és sosem kerül adásba. Nincs köztes megoldás. Ha bemutatják, és valami oknál fogva mégsem száz százalékban sikeres…”

– *Akkor meg úgysem húzza soká* – szavalják Leightonnal kórusban, aztán Deena olyan mozdulattal csap a homlokára, mintha még mindig képtelen lenne elhinni. – Csakhogy ebben tévedett. Iszonyú sokáig maradt műsoron a tévében.

– Bizony – bólogat Leighton. – Először kirúgták az eredeti gyártásvezetőt, aki egyben a kreatív producer is volt, kigyomláltak belőle minden politikai utalást, telerakták helyette fingós viccekkel, bevették a szereplők közé azt a förtelmes kölyköt…

– York, a Kiborg?

– Azt – biccent Deena. – Aztán az egészet benyomták péntek este nyolcra, és ott is maradt hét hosszú éven át, amely során sem díjakban nem részesült, sem abban a minimális könyörületben, hogy levegyék a műsorról. Hét év a karrieremből, az ifjúságomból! A pasas, aki a főnököt játszotta, egy alkoholista volt, sosem került elő időben. York, a Kiborg a statisztákat dugta a lakókocsijában, a forgatókönyvírónak szilárd meggyőződése volt, hogy nála zseniálisabb ember már nincs is… úgy, ahogy volt, az egész iszonyúan megviselő tapasztalat lett. Nos hát, barátaim, ez volt annak megrendítő története, hogyan is áldoztam hét évet az életemből egy messze nem „időszerű és modern” sorozatra, amelynek címe: *Na majd Pierre.*

– A francia macska, aki beszél! – vágja rá diadalmasan Leighton. – És most mindannyian, egyszerre!

– *Sacre bleu?* – visítjuk.

– Egyben pedig arra is magyarázat, hogy miért tartom magam távol a show businesstől – magyarázza Deena.

– Akkor viszont miért is csinálod tovább? – tudakolja Leighton olyan mosollyal az arcán, amelyből számomra világos, hogy pontosan tudja, mi lesz a válasz, én azonban előrehajolok, mert nekem fogalmam sincs róla, pedig annyiszor eltűnődtem már rajta.

– Hát azért, Leighton, mert mint azzal tökéletesen tisztában vagy, van egyetlen dolog, amit még szeretnék megcsinálni, van valami, ami tényleg érdekel, az utolsó álmom, amit még nem vertek ki belőlem, és addig nem hagyom itt ezt a förtelmes szakmát, amíg meg nem csináltam.

– Meséld csak el Frannynek, Dee – biztatja széles vigyorral Leighton. – Hadd tudja meg, hogy mi is az.

Deena felém fordul, és hosszú szempillái alól végigmér.

– A város összes valamirevaló színészének szerepel az önéletrajzában egy olyan dolog, ami nekem nincs meg. És addig nem hagyom abba, míg ezen nem változtattam.

– És mi az?

– Egy sorozatszerep, amelyről százszázalékos biztonsággal állíthatom, hogy tökéletes lennék benne. – Nagy levegőt vesz, aztán összeszűkült szemmel, tagoltan és tisztán kimondja: – Nem szállok ki egész addig, míg nem szerepeltem a kedvenc sorozatomban, az *Esküdt ellenségek*ben.

– Te még sosem szerepeltél az *Esküdt ellenségek*ben? – emelem rá meglepetten a tekintetemet. – De hát tökéletes lennél benne…

– Tudom, ír vagyok, és *emellett* még olasz. is. Hát ki ismerné jobban a rendőrök és bűnözők világát?

– De akkor hogyhogy nem? Nem voltál náluk meghallgatáson, vagy…?

– Mondjuk inkább, hogy senki nem veszi komolyan azokat a színészeket, akik az elmúlt évtized legtöbbet ócsárolt állatszereplős sorozatában szerepeltek.

– De az nyolc éve volt! – kiáltok fel méltatlankodva.

– Ebben a szakmában éppen ez a fura – feleli szomorkásán Deena. – Nehéz megjósolni, mi lesz az, amit elfelejtenek, és mire fognak emlékezni.

Az utolsók között vagyunk, akik távoznak a bárból. Miután kitántorogtunk, a 46. utcán megállunk, mintha egy háromszög sarkai lennénk, ugyanúgy, ahogy odabent is: Deena velem szemben, Leighton pedig kettőnk között, oldalt. Feltűnik, hogy enyhén imbolygók. Hideg van, de a levegő mégsem fagyos, és határozottan mámorosnak érzem magam.

– Annyira szeretlek titeket – vallom meg érzelmesen, könnyeimmel küszködve. Deena megölel.

– Hű, te aztán nem nagyon bírod az italt, ugye? – állapítja meg, de nem enged el.

– Jó, én is szeretlek titeket, na erre varrj gombot – jelenti ki Leighton. – Deena, életem szerelme, menjünk már haza.

– Késő van, kicsikém – fordul hozzám Deena. – Ugye, taxival mész haza?

Ilyen későn már tényleg veszélyes lehet egész Brooklynig metrózni. Igaza van, taxit kellene fognom, de szégyellem bevallani, hogy összesen körülbelül nyolc dollárom maradt, és valószínűleg a számlámon sincs több húsznál, úgyhogy nincs értelme bankautomatát keresni. Holnap este, műszak után már összegyűlik valamennyi pénzem a borravalókból, és megkapom mikroszkopikus fizetésemet is, amivel azon nyomban elvonulok Brooklynban az Ötödik sugárút kevéssé gusztusos végén található beváltóhelyre, hogy a csekkemen szereplő összeg közel negyedéért cserébe azonnal készpénzhez jussak. Most nem várhatom ki az öt-hét napos banki átfutást, mert különben nem tudom kifizetni a villanyszámlát. Jane a legjobb barátnőm, de a kifizetetlen számlák előhozzák belőle a sötétebb énjét.

Deena válaszra sem várva, a legtermészetesebb mozdulattal a markomba nyom egy húszast, majd leint egy taxit.

– Majd legközelebb megadod. A héten még beszéljünk, jó? Meséld majd el, hogy mennek a dolgok.

Valahogy bekecmergek a taxi hátsó ülésére, s amikor kiintek az ablakon, Leighton és Deena visszaintegetnek.

– Előre is bocsánat a holnap rád köszöntő, iszonyú másnapos ságért! – kiabálja Leighton. Deena csókot dob felém.

Megadom a taxisnak a címemet, s bár eléggé morog, hogy egészen Brooklynig kell mennie, azért csak elvisz, és már suhanunk is a Kilencedik sugárúton. Máskor annyira bántják a szemem a neonfeliratok, s oly magányosnak érzem magam közöttük, most azonban meleg, barátságos fénnyel világítanak. Ma este mintha örvendezve hunyorognának rám, mintha ünnepelnének valamit, mintha kórusban tudatnák velem, mennyire örülnek, hogy végül is maradok.

7.

Hazaérve óvatosan lopakodom fel a meg-megreccsenő lépcsőn, s olyan halkan surranok be, amennyire csak telik tőlem, nehogy felzavarjak valakit. Aztán eszembe jut, hogy csak ketten vagyunk a házban Dannel, mert Jane ma éjjel is dolgozik. Azért a nappaliban így is kibújok a cipőmből, hogy ne verjem fel az alsó szomszédot, s átcsoszogok a konyhán. Dan ajtaja előtt egy percre megállok, és odatapasztom hozzá a fülem. Kíváncsi vagyok, hogy ébren van-e még. Remélem, igen. Még nincs kedvem lefeküdni, szeretném valakivel megosztani a nagy hírt.

Mintha olvasnának a gondolataimban, az ajtó kinyílik, s még épp időben ugrok hátra, így nem vág képen.

Csakhogy nem Dan az. Teknőcmintás hajráffal, zöld szegélyes, rózsaszín frottírköpenyben (ami mindig ott lóg Dan fürdőszobájában az ajtón) Everett áll a küszöbön.

Levegő után kap.

– Ó, édes szép istenem! – szakad ki belőle, kezét szívéhez kapja, s egy pillanatra azt hiszem, mindjárt elájul itt nekem.

– Bocs, csak én vagyok az – mentegetőzöm, és igyekszem olyan benyomást kelteni, mintha nem is az én fülem simult volna az imént az ajtóhoz.

Mosolygok ugyan Everettre, de egyértelműen csalódott vagyok. Nyilván nem vettem észre Chanel kézitáskáját, amely mindig az ebédlőasztalon hever. Sötétkék, steppelt bőrből készült, pánt helyett aranyláncon lóg – egyszer elmesélte nekem, hogy diplomaosztásra kapta a szüleitől. Általában kint hagyja az asztalon, de előtte még alácsúsztat egy vászonszalvétát. A táska elképesztően foglalkoztatja a fantáziámat, mert legjobb tudomásom szerint ennél drágább holmit még sosem vehettem szemügyre ilyen közelségből. A szalvétás dolog azonban zavar egy kicsit, mert Everett ezzel mintha arra utalna, hogy a nálunk tapasztalható állapotok nem egészen felelnek meg az igényeinek tisztaság terén.

De ettől még nagyon kedves lány, és szeretném, ha jól érezné itt magát. A lakása Manhattanben van, és szinte soha nem tölti az éjszakát itt, Brooklynban, mert mindennap korán kell munkába indulnia.

– Bocsánat – nyögöm ki újra. – Felébresztettelek benneteket?

– Ó, dehogy – feleli Everett. – Dan alszik, mint akit agyoncsaptak, nekem viszont fontos megbeszélésem lesz holnap, úgyhogy alig hunytam le a szemem. Iszol velem egy teát?

Nem vagyok valami nagy teaivó, sőt arról sem tudtam, hogy tartunk egyáltalán teát gyakorlatilag kongó konyhaszekrényünkben. Nyilvánvaló, hogy Everett hozta ide a külföldinek kinéző, henger alakú, piros teásdobozt, amit éppen leemel az egyik fölső polcról. Lenyűgözve figyelem, ahogy kiméri a tealeveleket, majd forró vizet tölt rájuk a forralóból. Teljesen megbabonáz rutinos könnyedsége, ahogy simán elboldogul a teafüvet tartalmazó, fura, kanál formájú szűrővel, no meg a kezén szikrázó, gyémántos eljegyzési gyűrű. Kíváncsi vagyok, hogy leveszi-e valaha, és ha igen, a gyűrűnek is van-e külön szalvétácskája, amin az éjszaka során megpihenhet.

– Tej vagy citrom? – szegezi nekem a kérdést.

– Öööö… azt hiszem, talán tej…

Egyidősek vagyunk, de mindent olyan merev udvariassággal intéz, hogy önkéntelenül is kihúzom magam a kanapén, mintha nem is a saját nappalimban ülnék, Brooklynban, hanem valami idős rokon házában.

– És mondd csak, Franny – kezd bele, lehúzza hajráfját a szeme elé, majd egyetlen mozdulattal hátralöki a füle mögé, mintha láthatatlan hajszálakat simítana el a homlokáról –, aztán hogy haladsz a színészkedéssel?

Nem igazán tudom, hogyan magyarázhatnám el Everettnek úgy, hogy meg is értse. Mit is mondjak? „Ó, köszönöm, remekül megy minden, a mai nap határozottan jól sikerült, habár nem változtatott azon az általános félelmemen, hogy sem most, sem a jövőben nem leszek ehhez elég jó.”

– Ó, köszönöm, remekül megy minden. Csönd támad, mindketten a teát kortyolgatjuk.

– Nemrégiben a családommal elmentünk megnézni az *Operaház*

*fantomjá*t – újságolja. – Te már láttad?

– Nem.

– Ó, pedig annyira csodálatos. Olyan varázslatos az egész! Van benne egy óriási csillár, ami mintha a semmiből bukkanna elő. Annyira imádtuk.

Megpróbálom elképzelni, milyen érzés lehet szerepelni ebben a darabban, s aztán végighallgatni, ahogy emberek a csillárt nevezik meg, mint a show számukra legtöbbet jelentő részét.

Fogalmam sincs arról, hogyan feleljek. Aztán beugrik, hogy Everett mondott valamit egy másnapi megbeszélésről.

– Én… öööö… szóval épp ma tudtam meg, hogy lesz pár megbeszélésem színházi ügynökökkel – nyögöm be, igyekezve közös témát találni.

– Ó, megbeszélések! – jelenti ki olyan hangon, ahogy mások azt mondanák: „Ó, fagylalt!” Esetleg: „Ó, ingyen gyémántok!”

– Bizony. Egészen pontosan kettő lesz belőlük. Két megbeszélés.

– Áh. Kettő. Munkaügyben? Ez… ugye, ez valami jó dolog?

– Igen. Én… én csak ma este kaptam meg a visszahívásokat… vagyis hogy lesznek megbeszélések. Még meg kell szervezni az egészet.

Everett biccent, de az arca aggodalmas kifejezést ölt, mintha gyanúsnak találná az olyan megbeszélést, amelynek az időpontja nincs fixálva.

– Nehéz, ugye? – néz rám, sóhajt egyet és szomorúan ingatja a fejét.

– Igen, azt hiszem, nehéz. Vagyis hogy… pontosan melyik részére értetted azt, hogy nehéz?

Everett úgy pillant fel a mennyezetre, mintha csak most vette volna észre, hogy létezik, aztán nagy barna szemével pislog párat. Arcéle határozott vonalú, mintha egész teste csupa éles szöglet lenne, amelyeket valami valószínűtlen módon – nyilván zsanérok segítségével – sikerült takarosan behajtogatnia a szék puha öblébe. A tartása királynői, de van benne valami mértani precízió is. Képtelen vagyok magam elé képzelni, amint kitör belőle a röhögés, vagy hisztérikusan zokog. Mindig alaposan megrágja, mit is mondjon, vagyis hozzászokott ahhoz, hogy mások megvárják, mit fog szólni. Nagyon érdekel, hogy ez milyen érzés lehet. Hogy milyen lehet, amikor nem kell amiatt szorongani, hogy mivel töltsük ki a kínos csendet. Tekintete egy idő után visszatalál hozzám.

– Nos, maradjon kettőnk között, de amikor téged hallgatlak, akkor mindig eszembe jut Dan, és ha egészen őszinte akarok lenni, hát kifejezetten aggódom. Tudom, hogy rengeteget dolgozik, legalább annyit, mintha igazi munkája lenne, ugyanakkor mégis, minden olyan bizonytalan… Honnan tudhatjuk, hogy tényleg lesz valami az egészből? Hogyan vagytok képesek elviselni, hogy csak vártok és vártok arra, hogy valaki felfedezzen benneteket? Hogyan bírjátok ki, hogy nem tudhatjátok biztosan?

– Hát, tulajdonképpen fogalmam sincs. Gondolom, egyszerűen csak csináljuk és kész. Nincs más lehetőség, mint várni, hogy kiderüljön, várni, amíg csak bírjuk.

– De honnan derül ki, mikor van itt az ideje annak, hogy feladjátok? Itt van Dan… már említettem, milyen sokat dolgozik… senki sem szól neki, hogy hagyja az egészet, de azt sem mondja neki senki, hogy igen, folytassa csak. Az egész olyan, mintha valamiféle *légüres térben* élnétek, nem?

– Igen, lehet. Azt hiszem. – Nem mondott semmi olyat, amin ne töprengtem volna már korábban is, de van valami iszonyúan letörő abban, ahogy a helyzetünket értékeli, s azt sem találom különösebben megnyugtatónak, amikor látom, hogy pedig igyekszik megérteni bennünket.

– Vállalatok fúziójával és egyesítésével foglalkozom, ott most nagyon megy a szekér – magyarázza. – Az üzlet egyik sarkalatos pontja még mindig a vállalatok kölcsönpénzből történő kivásárlása a vezetőség által, de a globális tőkeáramlás növekedése egyre több jövedelmet generál. Mozgalmas időket élünk. De közben az én munkámban azért van biztonság is. Sokat dolgozunk, mérhető a sikerünk, vagy esetenként a veszteségünk, de a végén, akár nyertünk, akár vesztettünk, mindannyian ugyanazokat a számokat láthatjuk, és megállapíthatjuk, hogy elvégeztünk valamit. Az egész olyan megfogható, ha érted, mire célzok.

Lelkesen bólogatok, hadd lássa, hogy egyetértek vele, pedig őszintén szólva, első hallásra Everett világa semmivel sem tűnik mérhetőbbnek és kiszámíthatóbbnak, mint az enyém. Ha megpróbálom magam elé képzelni

mindazt, amiről beszélt, főként vígan táncikáló számokat látok egy számítógép képernyőjén, aztán megnyílik a plafon, és rajzfilmbe illő módon ömleni kezd fölülről a pénz. A figyelmem valahol a „vállalatok kölcsönpénzből történő kivásárlása” magasságában kezdett elkalandozni.

Everett most közelebb hajol, arca kipirul, én pedig összeszedem magam, és igyekszem arra koncentrálni, amit mond, de a fényben meg-megvillanó kövű gyémántgyűrűje és frissen manikűrözött körmei elvonják a figyelmemet. Olyan tökéletesen egyformák és fényesre vannak polírozva. Vagy belakkozta őket? Most már gyártanak natúr köröm árnyalatú körömlakkot is, vagy esetleg átlátszót használ, és egyszerűen csak ilyen kivételesen rózsaszínű a bőr a körmei alatt? Lehetséges, hogy Everett valami olyan divatirányzatot követ, amelynek a lényege az, hogy úgy nézzenek ki a körmei, mintha lenne rajtuk lakk, vagy olyat, mintha nem? És ugyanezt az árnyalatot keni a lábkörmeire, vagy valami merészebb színt választ? Vajon az ő világában az számít elegánsnak, ha a kézkörmök színét igazítják a lábkörmökéhez, vagy ez inkább ciki?

– Mert ugye, tudod, hogy komolyan így gondolja? – fordul hozzám kérdő tekintettel.

A fenébe! Sikerült teljesen elveszítenem a beszélgetés fonalát. A leghalványabb segédfogalmam sincs arról, hogy mit kérdezett éppen.

– Ne haragudj, de kicsoda csinál micsodát?

– Dan. Úgy gondolja, hogy nagyon tehetséges vagy.

– Tényleg?

– Igen. Jól értettem, szerepeltél valamiféle tévéreklámban? És látott valamiben a Theatre Row-n is, azt hiszem, rögtön azután, hogy beköltözött ide. Az Off Broadway, vagyis bocsánat, az még a Broadway? Két szerepet játszottál, egy pszichiátert és valaki mást, talán egy francia házvezetőnőt?

– Egy cockney szobalányt. De csak két este ment a darab. Es még csak nem is Off Broadway-előadás volt, inkább Off-Off Broadway.

– Igen! Ez lesz az. Folyton azt meséli, hogy először meg sem ismert a szobalány szerepében, mert annyira különbözött a két karakter. Nagyon mély benyomást tettél rá. Na látod? Máris lett egy rajongód, és ezzel még nincs vége.

Everett mintha kifejezetten elégedett lenne magával, mintha nekem ajándékozta volna életem első rajongóját, mintha tartanék valamiféle befőttesüveget valahol, amelyben a rajongóimat gyűjtöm, s amikor ez teljesen megtelik, akkor végre teljesen jogosan és hivatalosan is imádhat majd a nagyközönség.

– Nos hát… Köszönöm, hogy velem tartottál – jelenti ki, és finom koccanással leteszi a teáscsészéjét. – Jót beszélgettünk. Már annyira szerettem volna jobban megismerkedni veletek, lányok. Olyan rendes barátai vagytok az én Danemnek. Itt hagyom neked az irodai telefonszámomat. Esetleg egyszer betervezhetnénk egy ebédet, ha a környéken jársz.

Lelkesen visszamosolygok rá, habár kissé kizökkent az, ahogy az „egy” számnevet az „ebéd” főnévvel párosítja. Ezek szerint a nagymenők „beterveznek egy ebédet”, szemben velünk, többiekkel, akik földhöz ragadt módon mindössze „megebédelünk”?

– Tulajdonképpen vicces – sóhajt nagyot Everett, miközben kihajtogatja magát a székből. – Amikor a Princetonon megismerkedtünk, Dan még orvosi előkészítőre járt. Elindult valamilyen irányba. Aztán dobta az egészet, hogy ezt csinálhassa. De gondolom, a lényeg az, hogy meglegyen ez a tapasztalat is, ugye? Mint amikor puszta szeszélyből túl rövidre vágatjuk a hajunkat, vagy nekiindulunk Európának egy szál hátizsákkal.

Frank lakásában már órákkal ezelőtt lekapcsolták a villanyt. Mostanra nekem is aludnom kellene, de teljesen éber vagyok. Újra meg újra végigfutok a Bemutató részletein, de gondolataim valami oknál fogva állandóan elkalandoznak, s egyre az ágyban fekvő Dant és Everettet próbálom elképzelni. De bármennyire is erőlködöm, nem megy. A haj ráf tehet az egészről – nem igazán sikerült felidéznem, hogyan festhet Everett hajpánt nélkül. Mindig úgy látom, hogy ott díszeleg a fején, azzal együtt bújik be az ágyba Dan mellé, odasimul hozzá, és belesuttogja a sötétségbe: „Szeretlek”. És ekkor talán Dan is felébred egy pillanatra, megfordul, és a fülembe súgja: „Szeretlek”.

Odakint üvöltő szirénával elhúz egy mentőautó, a szemem felpattan.

Úgy értem, *Everett* fülébe. *Neki* súgja oda, hogy „szeretlek”.

S bár senki nem tudhat arról, hogy miket fantáziáltam, az arcom mégis égni kezd. Nem értem, hogyan kerültem ebbe a fura, groteszk álomképbe, amelyben valaki más hajpántját viselem, és olyan valaki közli velem, hogy szeret, akire egyáltalán nem így gondolok, s aki rémesen nem nekem való. Felötlik bennem, hogy talán Clarkot hiányolom.

Holnap talán tényleg felhívom, hogy elújságoljam neki az új hírt. Már elég régen volt, hogy azt az üzenetet hagyta a rögzítőn, de valami oknál fogva egyre csak halogatom, hogy visszahívjam. Talán tényleg nem ártana még egy kicsit várnom. Talán rosszul érintené, ha hallana erről a csipetnyi diadalomról, ha kiderülne számára, hogy valami mérhető és kézzel fogható módon, lassan, nagyon-lassan, de közelebb jutottam a célomhoz – ami azt jelenti, hogy tőle viszont ugyanannyival távolabb kerültem.

Várok még egy keveset, döntöm el, és ez egyszer nem adom át magam az állandósuló szorongásnak, amit rohamos sebességgel közelgő határidőm gerjeszt. Ez egyszer nem úgy akarom látni magam, mintha csak állnék, egyre töpörödve, miközben iszonyú sebességgel vágtat felém a határidő, ez. egyszer engedélyezek magamnak egy már-már fényűzően jóleső gondolatot:

Még van időm.

8.

Önnek két új üzenete van.

BÍÍÍÍP

Frances, én vagyok az, az apád. Aki Connecticutben él. Ezt csak arra az esetre jegyeztem meg, hátha a levelek, amelyeket kétségkívül feladtál nekem, valami más államban élő, másik apádnál kerültek kézbesítésre. Postáztam a csekkedet. Ne aggódj a pénz miatt. Nem kell visszafizetned. Csak hívj fel, még mielőtt kedden elkezdenénk átvenni Ring Lardnert, jó?

BÍÍÍÍP

Franny, öööö… szia. (zörgés, papírgyűrögetés zaja) James vagyok. Franklin, (valami újabb nesz, vagy a cigarettafüstöt fújja épp ki, vagy sóhajtott egyet) Khm, szóval… csak arra gondoltam, hogy esetleg… öööö… esetleg mindannyian leülhetnénk valahol egy italra. Szóval, öööö… hát igen.

BÍÍÍÍP

A helyzetem kezd határozottan rózsássá válni. Megkaptam a Niagara mosószeres reklámban a szerepet, megbeszéltem egy-egy találkozót a két ügynökséggel, és még James Franklin is felhívott, bár az üzenetét kissé homályosnak találtam. De attól még ott volt az a reszelős, szexi hangja az üzenetrögzítőmön, egy hang, amit nem hiszem, hogy képes lennék letörölni. Szavait újra és újra meghallgattam, aztán úgy döntöttem, a jelentésük kihámozásához Jane segítségére lesz szükségem.

– Akkor most randira hívott, ugye? – faggatom, miután harmadszor is lejátszom neki a kérdéses részt.

Jane a fejét rázza.

– Azt mondja, „mindannyian”. A „mindannyian” arra utal, hogy nem randira hív.

– De ha „mindannyian” mennénk, akkor miért az én rögzítőmön hagyta az üzenetet? Nem lehet, hogy a maga módján mégiscsak randira hív?

– A „mindannyian” a következőt jelenti: elkértem a számodat, mert szerintem nagyon helyes vagy, de éppen járok valakivel, ezért úgy teszek, mintha csak azért kértem volna el a telefonszámodat, hogy barátkozzunk, és tulajdonképpen azt kérdezem, hogy lenne-e kedved valamikor inni egyet velem és a barátnőmmel amire persze sosem fog sor kerülni, de arra mégis jó, hogy ne érezzem akkora szemétnek magamat azért, mert elkértem a számodat. Drága barátnőm, te le lettél „mindannyianozva”. Akkor most letörölhetjük az üzenetet? Emlékezz csak, mi történt a múltkor.

A Brill ügynökség elég keservesen tudott csak utolérni a Niagarás munka ügyében, mert egyikünknek sem tűnt fel, hogy megtelt a rögzítőn a magnószalag. Ezért úgy határoztam, hogy előfizetek egy szolgáltatásra, ahol a számomon egy valódi ember veszi fel a kagylót, mintha lenne egy irodám, amiben ő az asszisztens. Eleinte annyira izgalmas volt betelefonálni, hogy megtudjam, érkezett-e új üzenetem. De aztán eltelt pár nap, és senki sem keresett, utána pedig már némi szánakozást véltem kihallani az üzenetközvetítő szolgálatos pasas hangjából, úgyhogy rávettem Dant, hogy telefonáljon nekem, hadd legyen végre egy üzenetem, amit átadhatnak majd.

– De mit kell mondanom? – tudakolta, és látszott rajta, mennyire nem érti az egészet.

– Bármit – nyugtattam meg. – Egyszerűen csak hívjál be valami szereplőválogatásra. Legyen hihető, de azért, ha lehet, éreztesd vele, hogy ez nagy dolog.

– Jobban érezném magam, ha pontosabban átlátnám a feladat paramétereit – ráncolta gondterhelten a homlokát Dan.

– Dan, el fogok késni a munkából. Egyszerűen csak válassz egy darabot, és találj ki hozzá egy színházat. Nem fogják osztályozni a teljesítményedet. Csak azt szeretném, ha a pasas azt hinné, hogy vannak felkéréseim. – Bár eléggé zaklatottnak tűnt, azért bíztam abban, hogy Dan eminens diák módjára jól elboldogul majd a feladattal, úgyhogy másnap reggel

kifejezetten duzzadó önbizalommal telefonáltam be az üzenetközvetítő szolgálathoz.

– Frances Banks telefonja – jelentkezett be a férfihang.

– Halló, itt Frances Banks beszél – közöltem visszafogott, ám makulátlan udvariassággal. – Keresett valaki?

– Igen, Ms. Banks. Behívták meghallgatásra egy darabhoz.

– Ó, remek! – fuvoláztam könnyed és magabiztos hangon, ami reményeim szerint arról árulkodott, hogy százszámra kapom az ilyen visszahívásokat. – Mondtak valamit a részletekről is?

– Marthát kellene alakítani a *Nem félünk a farkastól* című darabban.

Ehhez ugyan jó húsz évet kellett volna öregednem, de vigasztalt, hogy Dan legalább főszerepet osztott rám.

– Ó, hát ez csodás. A jó öreg Martha – jegyeztem meg elérzékenyülve. Hátha azt hiszi a pasas, hogy már több tucatszor játszottam ezt a karaktert. Ebből majd jól megtanulhatja a névtelen hang, hogy tiszteljen.

– A darab New Jersey-ben, a princetoni Old Horse Theater-ben kerül bemutatásra – folytatta. Hm, csak nem szarkazmus az, amit kicsendülni vélek a hangjából?

– Rendben, köszönöm. – A vonal túlsó végén csend támadt. – Mondtak valami mást is?

– Hát, tudja, nem tartozik rám, de mivel még sosem hallottam róla, hát utánanéztem ennek a színháznak, és nagyon úgy fest, hogy nem is létezik.

Utánanézett? Hogyan? Miben? Vagy azzal tölti a napjait, hogy körbeutazgat New Jersey városaiban, abban a reményben, hogy hamis színházakat leplezhet le?

– Nagyon kicsi színház – vágtam vissza méltatlankodva. – Kicsi, de köztiszteletben áll.

– Hát, ha maga mondja… Megvan nálunk a vidéki színházak katalógusa, A-tól D besorolásig, de abban sehol sem találtam.

Öhhh! Ezek szerint létezik egy katalógus, amiben benne van az összes vidéki színház? És ezek be vannak sorolva A-tól D-ig? Erről fogalmam sem volt.

– Nos hát, ez egy egészen új dolog. Csak mostanában alakították

ugyanis ki az „E” kategóriát. E, mint experimentális színház – nyögtem ki szerencsétlenül, majd lecsaptam a kagylót.

Másnap lemondtam a szolgáltatást, és Jane-nel megfogadtuk, hogy ezentúl gondosabban töröljük az üzeneteinket. De Jamesét azért nem törlöm le. Még egy kicsit nem.

Be kellett lépnem a Televíziós és Filmszínészek Szakszervezetébe (életem első szakszervezete), ami ezer dollárba került. Az előző reklámfilmnél még elnézték, hogy nem vagyok tag, de a másodiknál már ragaszkodtak hozzá. Figyelembe véve a tényt, hogy a bankszámlámon nyolcvan dollár árválkodott, felhívtam apát, hogy megkérjem, utalja el a pénzt a Western Unionon keresztül, amit meg is ígért, bár elég hosszasan kellett magyaráznom, hogy miért kerül ezer dollárjába az, hogy munkához jussak.

– Miért nem fizetheted be a szakszervezeti díjat azután, hogy megkaptad a pénzt az elvégzett munkáért?

– Csak akkor vállalhatok munkát, ha szakszervezeti tag vagyok.

– De azt megengedik, hogy végigcsináld a szereplőválogatást, annak ellenére, hogy nem vagy szakszervezeti tag?

– Igen.

– És biztosak lehetnek abban, hogy meg fogod kapni a pénzed, mivel a szakszervezeten keresztül megy az a munka, aminek a meghallgatására megengedték, hogy jelentkezz. Így tudják, hogy muszáj belépned a szakszervezetbe, mert azt is tudják, hogy megkaptad a szerepet.

– Igen.

– Tudják, hogy meg fogod kapni a pénzed, mert tudják, hogy voltaképpen ők intézik el, hogy megkapd a pénzed, de annyit nem hajlandók várni, hogy előbb begyújtsd tőlük a pénzt, mielőtt befizetnéd nekik arra a tagsági díjra?

– Jaj, apa! De egyébként igen.

– És én még azt hittem, hogy Marx a bonyolult.

Aztán kénytelen voltam szabadnapot kérni a klubban is. Herb közölte velem, hogy ez már a második alkalom volt, és bölcsen tenném, ha

legalább egy hónapon át egyetlen műszakot sem hagynék ki, mert különben azt találja hinni, hogy nem veszem elég komolyan a nála végzett munkámat.

Ugyanezen a délutánon elfaxolják nekem a napi diszpót, amiből megtudom, hogy hová és hány órára kell mennem. A szívem nagyot dobban, amikor meglátom, hogy a „szereposztás” listán az én nevem a legelső. A „szerephez” ennyit írtak: „Feleség”. Az előző reklámban mint „Harmadik pulóveres lány” futottam. Még csak almozhatok arról, hogy eljön az idő, amikor olyan valakit játszok majd, akinek neve is van.

Az ébresztőórám hajnali fél ötkor felberreg, és egy pillanatra azt képzelem, hogy éppen kirabolnak.

– Hahó? – szólok bele a sötétségbe. És akkor eszembe jut minden.

Rekordidő alatt készülök el, aztán iszkolok, hogy időben elérjek a metróhoz. Hozzám hasonlóan a többi utasnak is véreres a szeme, és az egész szerelvény jóval csöndesebb, mint általában lenni szokott. A 72. utca és a Broadway sarkán szállok le, aztán megindulok a park felé, és egy egész háztömbnyit baktatok, amikor rádöbbenek arra, hogy rossz irányba megyek. Gyorsan visszafordulok nyugat felé, meg sem várom, hogy váltsanak a lámpák, az autók között cikázom. A forgalom még messze nem a legrosszabb, a nap is alacsonyan jár az égen. A 72. utcán elhaladok néhány narancsszínű forgalomterelő kúppal körberakott kamion mellett. A villanyoszlopokra tűzőkapoccsal feliratokat erősítettek, amelyeken a következő áll: „Tilos a parkolás – engedélyezett filmforgatás”.

Ez lesz az, az én forgatásom. A sarkon, a kamionok mellett zömök lány téblából, a fején hatalmas, fülvédős szőrmesapka, egy walkie-talkie-ba beszél éppen.

– Hahó, elnézést – szólítom meg. – Khm, öööö… ez itt minek a forgatása?

– Majonézreklám – veti oda foghegyről.

Ezek szerint mégsem vagyok jó helyen. De hogyan téveszthettem el? Hogy lehetséges, hogy egyszerre kétféle reklámot forgassanak egyazon helyszínen?

– Ezek szerint, ez egy olyan reklámfilm – próbálok pontosítani –, ami a majonézről szól?

– Igen – feleli olyan hangon, mintha idiótához beszélne. – Elnézést. – Ezzel már hátat is fordított nekem.

Kocogva megkerülöm a háztömböt, jobbra-balra kapkodom a fejem, kiver a verejték az idegességtől. Nem látok semmit, ami hasonlítana az én forgatási helyszínemhez. Még senki nincs bent az ügynökségen, úgyhogy onnan nem kaphatok segítséget. Ugyan nincs rajtam óra, de egészen biztosra veszem, hogy mostanra már el is késtem.

Végül visszajutok a majonézreklámosokhoz, ahol a hatalmas teherautókból jól megtermett pasasok pakolják ki és cipelik el vállukra verve a jókora vezetékkötegeket, kezükben pedig műanyag fogantyúval ellátott homokzsákokat visznek.

A prémsapkás lány még mindig a sarkon ácsorog, éppen cigarettázik és valami férfihoz beszél, akinek a derekán vastag bőrövről walkie-talkie lóg egy tokban. Amikor meglátja, hogy közeledem, a szeme összeszűkül.

– Ajjaj – mormolja oda a férfinak a szája sarkából. Legszívesebben egyszerűen továbbmennék. Semmi kedvem újra megszólítani. Látom rajta, hogy azt hiszi rólam, valami fanatikus majonézrajongó lehetek. Ugyanakkor azonban segítségre van szükségem.

– Hahó, elnézést, megint én vagyok. Tudom, már mondta, hogy ez egy majonézreklám, de az a helyzet, hogy színésznő vagyok, és elvileg a Niagara mosószer forgatására jöttem. Ami állítólag valahol errefelé lehet, és abban reménykedtem, hogy talán ismerik egymást más forgatásokról, vagy ilyesmi…

Arckifejezése abban a pillanatban megváltozik, eldobja a cigarettát.

– Már keresték – jegyzi meg a pasas, akinek walkie-talkie lóg az övén.

– Ó, basszus! – nyög fel a lány. – Sajnálom. Azt hittem, hogy… Üdvözlöm, Mavis vagyok. Én vagyok a másod-kettő. Már mutatom is, hol van a lakókocsija. Vigyem a táskáját?

Mavis döngő léptekkel vágtat előttem, be nem áll a szája.

– Annyira sajnálom, általában játékfilmeknél dolgozom, szóval tudja, híres színészekkel, nem mintha ezzel arra céloznék, hogy maga nem… A

francba… na mindegy, szóval azt adták utasításba, hogy ha valaki megkérdezi, mit forgatunk, mindig mondjuk azt, „majonézreklámot”, mert a fenét se érdekeli, hogy kicsoda szerepel egy majonézreklámban, úgyhogy az emberek olyankor szépen odébbállnak, nem maradnak ott kíváncsiskodni, nem próbálják meg mindenáron megpillantani Russell Blakelyt, vagy ilyesvalakit, de azért észre kellett volna vennem… a diszpóra csak annyit írtak a szerephez, hogy „Feleség”, és ne haragudjon, de nem néz ki elég idősnek ahhoz… vagyis persze, biztosra veszem, hogy remekül játssza majd a feleséget, csak éppen…

Miközben egyre árad belőle a szó, különös érzésem támad – korábban sosem tapasztaltam ilyet, és képtelen vagyok pontosan megfogalmazni a lényegét. Mavis, meg a sapkája, meg a walkie-talkie-ja az imént még teljesen megfélemlített, mostanra azonban minden megváltozott, ő kér elnézést tőlem, s szörnyen igyekszik elérni, hogy ne haragudjak meg rá. Úgy bánik velem, mintha fontos lennék, mintha nekem dolgozna. Még sosem volt alkalmazottam, de nem szeretném, ha Mavis úgy érezné magát mellettem, ahogy én tíz perccel ezelőtt.

– Hát, itt a lakókocsi. A fodrászt és a sminkest a mellette levőben találja, látja azt a nagy lakókocsit a kinyitható résszel? Valaki pillanatokon belül jön a jelmezesektől, én pedig meg fogom nekik mondani, hogy miattam késett el, az egész százszázalékosan az én hibám, és szólok a rendezőnek is…

– Mavis – állítom le, amikor megtorpanok a lakókocsi ajtaja előtt.

– Tessék? – néz rám a fénytől hunyorogva, szemét szinte teljesen eltakarja a prémes sapka pereme.

– Ez életem első igazi forgatása. Semmit sem tudok az egészről. Például azt sem, hogy mi a másod-kettő.

Mavis elmosolyodik, és mintha megnyugodna.

– Másodasszisztens kettő. Az én dolgom szólni, hogy mikor és hová kell mennie, és arról gondoskodni, hogy általában véve remekül menjen a napja. Szeretne inni egy kávét?

– Öööö… persze. Hol találom?

– Majd én hozok.

– Nem, nem, semmi gond, majd én elmegyek érte. – Nem akarom, hogy Mavis újra megnehezteljen rám.

– Hááááát, jó… De az a helyzet, hogy már várja a fodrász és a sminkes, és elég bonyolult elmagyarázni, merre van a büfé. Szívesen idehozom a kávéját. Kivéve persze… ha valami egészen különleges módon issza, vagy ilyesmi… amiről úgy gondolja, hogy nekem túl bonyolult lenne…

Én csak udvarias próbálok lenni, mert soha nem jutna eszembe azt kérni egy idegentől, hogy hozzon már nekem kávét, valahogy mégis úgy látom, mintha Mavis éppen azt tartaná gorombaságnak, ha nem akarom hagyni, hogy ő intézze. Halvány dunsztom sincs arról, mit csinálok rosszul. Ez a világ mintha teljesen más szabályok alapján működne, mint az, amelyikben egész életemben éltem. Eltűnődöm azon, hogy hozzájuk szokom-e valaha is.

– Nem, nem hiszem, hogy bonyolult lenne. Csak egy kis öööö… tejet és cukrot kérek, ha nem gond.

– Nem gond – feleli Mavis olyan hangon, amilyet az emberek akkor használnak, ha azt mondják, „ne aggódj”, pedig bőven van miért, vagy hogy „nem nagy ügy”, amikor pedig kifejezetten púpnak érzik a hátukon.

Meghökkentő látvány fogad, amikor belépek az egyik szomszédos lakókocsiba, ahol a jelmezeket igazítják a színészekre. Két óriási, görgős ruhafogast látok, az egyiken khakis-fakóbarna nadrágok lógnak, a másikat teleaggatták harminc-negyven darab, tökéletesen egyforma kék inggel.

– Ó, ezek szerint… többen is jönnek még? – fordulok oda a hozzám legközelebb álló, hajszoltnak tűnő nőhöz.

Úgy bámul rám, mintha valami furcsát mondtam volna.

– Hogy micsoda? Ja, a fogasok? Neeeem. Ezeket mind magának hozták.

– De hát nem teljesen egyforma az összes nadrág? – nevetek fel.

– Hát, nem egészen. Sőt tulajdonképpen elég sokfélék – közli halálkomoly képpel, ami világosan jelzi, hogy számára a nadrágok és egymáshoz való hasonlóságuk korántsem képezi nevetség tárgyát. – Egyébként Alicia vagyok, a jelmeztervező.

Eltűnődöm azon, mennyire érezheti „jelmeztervezőnek” magát akkor, amikor a szóban forgó tevékenység mindössze annyit jelent, hogy rábök

egy kék ingre és egy khaki nadrágra.

– Sajnálom, tudom, hogy soknak tűnik, de képtelenek voltak eldönteni, hogy twill vagy gabardin nadrágot szeretnének, és hadd ne kelljen részleteznem, mennyire fogalmuk sincs arról, milyen egy talpallós nadrág. És persze isten ments, hogy csak egy hajszálnyit is divatos legyen. No mindegy, a lényeg az, hogy az összesét fel kell próbálnia. Az ügyfélnek nagyon határozott elképzelései vannak. Megpróbáltam elfogadtatni vele a farmert, mint opciót, de eléggé ódzkodik attól, hogy túlságosan urbánus hatást keltsünk.

Nem tudom, ki lehet az „ügyfél”, de máris szorongani kezdek rólam alkotott véleménye, és a vászonnadrág/farmer ügyben képviselt szilárd meggyőződése miatt. Így aztán engedelmesen végigpróbálgatom a nadrágok végtelen sorát – még mindig tökéletesen egyformának látom mindegyiket, de úgy teszek, mintha egyetértenék Aliciával, aki szerint mindegyik teljesen más.

Végül ráakad egyre, amely elnyeri a tetszését, leszámítva azt, hogy derékban egy csöppet szűk.

– Ez tökéletes lesz. Csináljunk csak erről is egy polaroid felvételt. Az persze elképzelhető, hogy hátul majd fel kell vágnunk – mélázik. – Tudja, igazán nem kellene csalniuk, amikor megadják a méreteiket. – Bár igyekszik mosolyogni, látom rajta, hogy ingerült.

– Én nem csaltam, amikor megadtam a méreteimet – felelem olyan udvariasan, amennyire csak telik tőlem. – Legalábbis nem hinném, hogy csaltam.

– Miért, hányas farmerméretet adott meg?

– Hm. Azt hiszem 12-est.

– Úgy értem, hüvelykben.

– Fogalmam sincs. Nem is tudtam, hogy ez a méretezés is létezik.

– Hát, pedig mostanában már így csinálják. Valószínűleg ebből kerekedett a gond. De ne aggódjon, mivel hála az égnek, főleg ülni fog, úgyhogy simán rögtönözhetünk egy kicsit. Mint már említettem, ha kell, hátul majd felhasítjuk.

El sem hiszem, hogy képes lesz szétvágni egy vadonatúj nadrágot

pusztán azért, hogy pár órán át ücsörögjek benne. És persze iszonyú bűntudatom van amiatt, hogy nem a megfelelő a farmer méretem.

– És pontosan milyen lenne a jó méret? Úgy értem, hüvelykben mérve.

Alicia mérlegelő pillantást vet rám, aztán mintha úgy döntene, hogy érdemes vagyok a továbbképzésre. Nagy levegőt vesz.

– Hát, általában játékfilmekhez hívnak. – Drámai szünetet tart.

– Ühüm – motyogom bizonytalanul, hátha nem ez a megfelelő válasz.

– Legutóbb például Cordelia Biscayne-nel dolgoztam együtt. – Szemöldökét várakozón felhúzza.

– Ó, hát hűha! – Azon vagyok, hogy megilletődött képet vágjak, mert látom, hogy Alicia ezt várja tőlem.

– Hát igen. A jelmeztervező egyik asszisztense voltam csak, de akkor is. Cordelia egyébként irtó helyes. Na mindegy, a farmermérete 26-27-es. A magáé valószínűleg inkább 29-30-as. Hát ez van. De azért ne érezze ettől rosszul magát – vigasztal együtt érzőn. – Teljesen jól néz ki, és hát, nem lehet mindenki Cordelia Biscayne, igaz? Ugyanakkor azért mégiscsak olyan dolog, amire meg lehet próbálni törekedni.

Annyi listát írtam már össze életemben a céljaimról és az álmaimról, de az még sosem jutott eszembe, hogy valami ennyire pontosan meghatározható lehet, hogy egy vágyamat gyakorlatilag akár centiméterekben is kifejezhetném. Elmerengek azon, hogy vajon a sikeres emberek így csinálják-e. Azon töröm a fejem, hogy a siker és kudarc közötti különbséget nem lehetséges-e pontosabban kifejezni a különböző farmerméretekkel. Elképzelem, amint a következőket mondom: „Nos, úgy vélem, egészen jól állok. Már csak hét és fél centi hiányzik ahhoz, hogy ott legyek, ahol lenni szeretnék”. Eszembe jut, hogy már az is mekkora erőfeszítésembe került, hogy 29-es méretű legyek. Elképzelni sem tudom, mi mindent kellene tennem ahhoz, hogy 26-ossá váljak. De persze tökéletesen logikus, hogy a világ Cordelia Biscayne-jei akár számokban kifejezhetően is különbözzenek tőlünk.

Jelenleg olyan távol érzem magam tőlük, hogy az a hét és fél centi akár hétszáz is lehetne.

– Hahó, Carol vagyok, én készítem a sminkjét. Van bármiféle allergiája, egyéb óhaj-sóhaj, amiről tudnom kellene?

Erős fényű égőkkel körülvett, óriási tükrökből álló fal magasodik előttem, belepillantok az egyikbe. A vakító fényben az arcom még csak nem is hasonlít arra, ami Brooklynban szokott visszanézni rám. Azon töprengek, hogy vajon ezek lennének-e a valódi vonásaim, vagy amit Brooklynban látok, és hogyan festene az ábrázatom Queensben.

– Hm… nem, nincs semmi ilyen – felelem. Átvillan a fejemen, hogy vajon egyszer lesznek-e külön elvárásaim a sminkemet illetően, és ezek mifélék lesznek. Csak remélni tudom, hogy elég időt töltök majd ebben a szakmában, és hamarosan nem az lesz a benyomásom, hogy milyen elkeserítően nem vagyok felkészülve az ilyen típusú kérdésekre.

Carol megnyom egy kapcsolót az asztalon, és mintha azon nyomban újabb száz égő kelne életre.

– Hűha, tényleg ennyi szeplőm van? – Még mindig nem sikerült megemésztenem, mennyire másképpen nézek ki ebben a tükörben.

– Hm, hadd lássam csak. – Carol felteszi nyakában láncon lógó szemüvegét, és egészen közel hajol az arcomhoz. Meg sem merek moccanni, mintha orvosi vizsgálaton lennék. – Nos hát, valóban vannak szeplői, ez igaz. De szerintem egyáltalán nem feltűnőek. Nem hinném, hogy bármi gondot jelentenének, de ha aggasztja, akkor eltüntethetem őket. – Hatalmasat sóhajt. Azt hiszem, nem kedvelt meg túlságosan.

– Persze, rendben. Ahogy jónak látja. Köszönöm.

– Kér valami újságot? – ajánlja.

– Öööö… igen, az jó lenne. Köszönöm. Még egyszer. Sejtelmem sincs, hogy Carol a természetéből következően ilyen morcos, vagy én rontottam el a kedvét. Átlapozom a *National Enquirer* egy számát. MICHAEL RINGBE SZÁLL ELVIS 200 MILLIÓÁJÉRT! CORDELIA BISCAYNE ŐRÜLETES BEVÁSÁRLÓKÖRÚTON! CANDICE BERGEN HALDOKLÁSI JELENETE! Jobb lett volna, ha hozok magammal valami más olvasnivalót, mert ettől a magazintól hasfájást kapok.

Egy forgatáson annyi ember van, akivel meg kell ismerkedni, jár a fejemben, miközben átfutom a LADY DI SZERELMES LEVELEI! című

cikket. Annyi új név. Hogyan fogom megjegyezni mindazokét, akikkel akár csak egyetlen nap leforgása alatt találkozom? De az annyira udvariatlan lenne, ha meg sem próbálnám, ugye? *Mavis, Alicia, Carol, ismételgetem magamban. Mavis, Alicia, Carol.*

– Szeretné magának csinálni? – Amikor felkapom a fejem az újságból, ijedten veszem észre, hogy Carol valami különös fémtárgyat lóbál az orrom előtt. Nem tudom, hogy mi az, vagy hogy mire lehet használni.

– Elnézést… ez micsoda?

Carol megütődve néz rám a szemüvege fölött.

– Még sosem látott ilyet?

– Nem.

– Ugyan már, hiszen ez egy szempilla-göndörítő! Biztos van ilyenje a mamájának is.

Az persze igaz, hogy anyának lehetett ilyesmije, de anya már nem volt velünk abban az időszakban, amikor engem esetleg érdekelhetett volna a dolog, és ezt semmi kedvem nincs elmagyarázni Carolnak.

– Ó, igen, valószínűleg – hagyom rá.

Carol egyre közelít az arcomhoz az ijesztő szerkentyűvel, szempilláimat beegyengeti a keskeny résbe és erősen összeszorítja. Olyan érzésem támad, mintha szemhéjamat kinyújtották és a fejem búbjáig hátrahúzták volna. A szemem könnybe lábad.

– Minden rendben? – kérdezi Carol.

– Igen, persze – préselem ki magamból összeszorított fogaimon keresztül. Nagyon szeretném megkérdezni, hogy a másik szememnél csinálhatom-e én saját magamnak, de tartok attól, hogy már így is kihúztam a gyufát, így aztán inkább újra elviselem a gyötrelmet. Amikor végez, a szempilláim pontosan olyanok, mint azé a babámé, amit kicsi koromban kaptam, és aminek a szeme sosem csukódott le, még akkor sem, ha lefektettem.

Amikor a sminkben végeznek velem, két székkel odébb kell hurcolkodnom a fodrászhoz.

– Hello, Debra vagyok, én csinálom meg a haját.

Mavis, Alicia, Carol, Debra.

Debra gödröcskés arcú, fekete nő, úgy ötven körül járhat, és csöppet sem mogorva.

– No lám csak, micsoda fürtök! Egészen biztos, hogy nem került valahogy a felmenői közé az én fajtámból is? – Felkacag és megszorítja a vállamat. – Semmi vész, pontosan tudom, hogy mihez kezdjek ezzel a sörénnyel.

És a csodával határos módon tényleg tudja. Meg sem próbálja lelapítani a hajamat, helyette a sütővassal veszi kezelésbe, ami nekem sosem jutott volna eszembe. Ettől a fürtjeim fényesen, rendezetten omlanak le, és egyáltalán nem olyan összevissza ágaskodnak, mint általában szoktak.

Debra félrebillenti a fejét és alaposan szemügyre veszi a tükörképemet.

– És kész is – jelenti ki, de egy tincset még az ujja köré teker, hogy azt is kisimítsa. – Mire elkezdik a forgatást, egy kicsivel laposabb lesz. Szép lett, kislány. – Megpaskolja a fejem búbját, aztán kihúzza a sütővasat a konnektorból.

Ránevetek, mire visszanevet rám a tükörben látható személy, akinek annyira világvárosi az sminkje és a frizurája. Oly kevéssé emlékeztetek magamra (mármint a brooklyni magamra), hogy kifejezetten örömömet lelem a tükörképem nézegetésében, s ettől elmaradnak a szokásos kritikai észrevételeim. Talán az lenne a megoldás, ha mindig jelmezben lennék, ha mindig úgy lennék kisminkelve, mintha arra készülnék, hogy valaki mást játsszak el. Csak ekkor tudom igazán értékelni magamat.

Hamarosan kiderül, hogy az „ügyfél” nem egyetlen személy, hanem egy hét emberből álló csapat: öt férfi és két nő, öltönyben-kosztümben, fénylő hajjal, akiknek a nevét alig értem, így meg sem próbálom a listámhoz csatolni. Egymás után megrázzák a kezemet és bemutatkoznak, de aztán a forgatás végéig cl is tűnnek. Időről időre azonban eljut hozzám egy-egy jelentés lelkesedésük pillanatnyi szintjéről a videomonitor felől, ahonnan az egészet nézik.

– Az ügyfélnek az a felvétel tetszett – jelenti ki időnként Bobby, a rendező *(Mavis, Alicia, Carol, Debra, Bobby)*, vagy: – Az ügyfél azt kérdezi, hogy nem tudna-e gyakrabban mosolyogni? – Én meg csak ülök a

székben és mondom bele a szövegemet a kamera lencséjébe, túlságosan szűk vászonnadrágom hátul felhasítva, túlságosan bő ingemet ipari méretű csipesszel fogták össze, ami a hátam közepénél meredezik. Elölről teljesen rendben vagyok, minden más szögből azonban fény derül arra, hogy mennyire hamis is a szemből készült kép, s hogy mennyi munkába és erőfeszítésbe került megalkotni ezt az egysíkú tökélyt.

Bobby laza pasas, harminc körül járhat, fején *New York Mets* baseballsapkát visel, amely alól elképesztően göndör haj kunkorodik elő. Nagyon magabiztosnak tűnik, bemutatkozáskor erősen szorítja meg a kezemet. Farmert visel zakóval és sportcipővel. Elmeséli, hogy általában játékfilmeket csinál, és hogy ez a forgatás sima ügy lesz.

– Nagyon finoman világítjuk meg, úgyhogy a szeplők nem is látszanak majd. Hallottam, hogy zavarják. – Egyenesen a szemembe néz, arca komoly, elképzeléseim szerint ilyen hangon beszélhet az orvos, aki éppen közli: „leukémiája van”.

– Ó, de hát nem, én nem azt mondtam… – Szeretném felvilágosítani, hogy az egész egy félreértés, de képtelen vagyok kitalálni, hogyan magyarázhatnám el anélkül, hogy azt a benyomást kelteném, mintha panaszkodnék Carolra, a sminkesre.

Aztán úgy döntök, hogy túl bonyolult az egész. – Rendben, igen, köszönöm.

Újra meg újra elmondom ugyanazt a szöveget, a szavak a végén már teljesen elvesztik értelmüket. Valaki egy stopperórával méri az időt, és vagy négy órán át kizárólag azzal foglalkozunk, hogy egy, legfeljebb két másodperccel lassabban vagy gyorsabban elismétlem a monológomat. Ó, milyen különös is, a huszonnyolc másodperces felvételek hosszabbnak tűnnek, mint a huszonhat másodpercesek! Mosolyogjak többet, mosolyogjak kevesebbet, billentsem oldalra a fejem, beszéljek úgy a kamerához, mintha a legjobb barátom lenne, emeljem fel kissé a hangomat a termék nevénél, de ne túl feltűnően, ne annyira, ne olyan kevéssé, lubickoljak benne, de most már tényleg lubickoljak benne. Végül a tempó, hanglejtés, lelkesedés egyik kombinációjánál (vagy egyszerűen csak a kimerültségtől) felkiáltanak: – Ez az! Megvan, ez. az!

Nem igazán értem a dolgot, mert tudom, hogy rengeteg felvétel készült: vannak közeliek a kezemről, a mosószer habjáról, a tiszta ruháról, ahogy előkerül a szárítóból. Tudom, hogy ezeket a kis részleteket majd fogják és valahogy összerakják egy, összefüggő egésszé, ezért is értetlenkedem, hogy miért volt annyira fontos összehozni azt a bizonyos tökéletes felvételt, de túl félénk vagyok ahhoz, hogy megkérdezzem, mintha attól tartanék, hogy ha felfedem előttük, mennyire zöldfülű vagyok valójában, akkor elkezdenek kételkedni abban, hogy elégedettek lehetnek-e a munkámmal.

Kezet rázok az ügyféllel, egyenként az összessel, azt mondom, köszönöm, viszlát, remekül éreztem magam, ami végső soron gáz is, mire az egyik sötétkék kosztümös, barna nő hozzám fordul: Annyira imádnivalóan csinálta! Egy kicsit arra emlékeztet, hogy én is ilyen voltam ennyi idős koromban – Aztán közelebb hajol és a fülembe súgja: – És ne aggódjon, én is utaltam a saját szeplőimet.

9.

Barney Sparks a Sparks ügynökségről személyesen vette fel a telefont, amikor felhívtam. Elképzelhető, hogy valami baj lehetett a készülékével, mert bömbölve közölte velem a címet és azt, hogy menjek oda másnap, dél körül. Az irodája elég messze van, a Nyugati 40. utca magasságában, a Kilencedik sugárútnál. Úgy érzem, az a legbiztonságosabb, ha gyalog vágok át a 42. utcán, ami korántsem a kedvenc úrvonalam, mert tele van prostival, meg különféle élő peep show-val büszkélkedő szórakozóhellyel, és drogdílerekkel, akik az utcán fel-alá slattyogva próbálnak eladni valamit, aminek a neve talán „szín, szín, színszempilla”. Annyit tudok, hogy ez egyfajta kábítószer, de fogalmam sincs, hogy pontosan miféle, ahogy arról sem, hogy jól értettem-e egyáltalán a nevét. Nem állítanám, hogy nyugodtan ballagok, de legalább rengetegen vannak körülöttem, akiknek a jelenléte kissé talán ijesztő, azt mégis kevésbé valószínűsíti, hogy nem lesznek tanúk, amennyiben valaki elrabolna, hogy prostitúcióra kényszerítsem

Barney irodája a negyediken van. Lihegek, mire felérek. A kis előszobában álló íróasztal mellett nem üldögél titkárnő. – Hahó! – mondom bele a csendbe.

– Itt vagyok hátul, kedves! – kiabál vissza egy reszelős hang.

Odabent egy íróasztalt látok, mögötte ablak, a szoba mindkét oldalán könyvespolcok, a mennyezetig megrakva forgatókönyvekkel és régi plakátokkal. A címeket filctollal írták a lapok szélére, hogy akkor is el lehessen olvasni, ha a köteteket fektetve rakják egymásra – a nyomtatott nagybetűket merész, de kissé remegős kézzel. Barney világoskék sportzakót visel, sűrű, ősz haját nagyon rövidre vágatta. Az irodájából árad a szivarfüst és por szaga, de ebben van valami megnyugtató. Tartok attól, hogy eléggé feltűnő az idegességem, különösen, amikor kiderül, hogy az íróasztalával szemben álló, hatalmas fotelban nem lehet rendesen ülni, inkább csak belesüppedni, és hagyni, hogy teljesen elnyeljen. Egy

hosszú percen át keményen megküzdök a bútorral, megpróbálok elegánsan és fél fenékkel a szélére kuporodni, de aztán feladom és hátradőlök. Legalább már nem tűnök annyira feszültnek.

– Frances Banks! – bömböli Barney.

Elmeséli, hogy bár a hallókészülékét a maximális fokozatra tekerte fel, nem igazán érzékeli a saját hangerejét. Szándékosan sosem emelné fel a hangját, viszont kizárólag harsogva tud társalogni. Állítja, hogy ez a harsányság az ismertetőjele, és a színházi közösség igen tiszteli érte.

– Frances Banks! – ismétli meg. – Micsoda név! Klasszikus csengésű! BANKS nem adja a BANKot! Szinte már látom is a *Hollywood Reporter* főcímét! – Enyhén hörögve nagy levegőt vesz, amire tagadhatatlanul szüksége is van, ahányszor csak kettőnél több mondatot készül elmondani. Lélegzése nehézkes és hangos, akárcsak a beszédhangja. – Első osztályú név egy első osztályú lány számára! Nézzenek oda! Micsoda atavizmus!

A szomszéd kislány, aki kiköpött úgy néz ki, mint Ava Gardner! Kár, hogy a mellkasa körméretét tekintve nem rá hajaz, de SEBAJ! Láttam a múltkor a szereplését. Az volt a kedvenc részem, amikor ELVÁGÓDOTT!

Mosolygok ugyan, de fogalmam sincs arról, hogy viccel-e velem vagy sem.

– Most tréfál?

– Nem, kedves. Imádom a pancsereket. Ilyenkor mutatkozik meg igazán, hogy valakit miféle anyagból gyúrtak. Apám, Irving Sparks, a nagyszerű Broadway-rendező mindig azt mondta: „Senkinek nem jelent gondot mosolyogni élete legjobb napján. De én azokat szeretem, akik erre a LEGROSSZABB NAPJUKON is képesek.” Fiatalkoromban, már tizenkilenc évesen az asszisztense voltam, és ott üldögéltem a Best Foot Forward egyik előadásán a közönség soraiban leghátul, amikor az egyik vörös hajú táncoslány irtózatos nagyot perecéit. De azonnal fel is pattant, és a mosoly egy pillanatra sem hervadt le az arcáról. Utána megvártam a művészbejárónál, hátha megengedi, hogy fogjak neki egy taxit, és hát így kezdődött a közös életünk Mrs. Sparksszal, ötvenkét évvel ezelőtt. De SEBAJ! Meséltem már magának Ruth Buzziról?

Felmerül bennem a gondolat, hogy vajon Barney tudatában van-e annak,

hogy most találkozunk először életünkben.

– Öööö… azt hiszem, nem.

– Csodás színésznő, egy drága, egy valódi komika. – Zihálás, hörgés, nagy levegő, majd: – Felhívtak egyszer Kaliforniából, hogy „olyan Ruth Buzzi TÍPUSÚ” színésznőt keresnek egy új varietéhez, mire mondtam nekik, hogy nekem ennél sokkal jobb ötletem van, mit szólnának az eredetihez? Ugyanis én kép viselem RUTH BUZZIT. Azt felelték, vissza fognak hívni. Na, arra aztán várhattam. Ruth Buzzi nem kapta meg a szerepet. ÉS EZ EGY IGAZ TÖRTÉNET! Megjósolom, kedves, hogy egy szép napon Frances Banks típusú színésznőt keresnek majd rajtam. Akkor most mesélje csak el, mit is képzelt el magának ebben az iszonyú szakmában?

Elég régen kérdeztek tőlem ilyet, és ettől váratlanul elhagy a bátorságom. Mélységesen zavarba hoz, hogy egy idegennek kellene beszélnem arról, hogy miben reménykedem, bármilyen kedves ember is.

– Hogy én micsoda marhaságot kérdeztem! Hiszen nincs annál gyötrelmesebb, mint akkor mesélni valakinek a vágyainkról, amikor azok oly elérhetetlenül messzinek tűnnek, igaz? – dorgálja magát Barney. – Honnan is tudhatná, ugye, IGAZAM VAN?

Ettől elfog a nevetés.

– Pontosan!

– Ahogy azt apám, Irving Sparks, a nagyszerű Broadwayrendező megmondta: „Valahol muszáj kezdeni”. Úgyhogy kezdje csak el valahol, akárhol, és próbálja megértetni velem, hogy milyen munkára vágyik. Mondjon el MINDENT. Mi az ÁLMA?

– Az álmom? Hát, őszintén… én leginkább csak dolgozni szeretnék. Nagyon szeretnék dolgozni. Főleg itt, New Yorkban. Színházban. Mindig is ezt képzeltem.

– Abban egyetértünk, hogy a színház csodás dolog, de én azt hiszem, magának olyan arca van, ami filmekben is beválna – bólogat Barney, és párszor megpaskolja a mellkasát, hogy megkönnyítse magának a köhögést. – A színház csodás dolog VOLT egy időben, már AMENNYIBEN az embert Ethel Mermannek hívták. Na, az ő fizetési

csekkje aztán nem volt semmi! De manapság a színház már KORÁNTSEM olyan csodás, mármint AKKOR, ha néha szeretne enni is, vagy nagyobb lakásra vágyik, de SEBAJ! Miért kötözködnék? Azért vagyok itt, hogy SEGÍTSEK magának.

Barney bókja nyomán érzem, ahogy elönt a büszkeség. „Olyan arca van, ami filmekben is beválna” – azt még el tudom képzelni valahogy, hogy Pénelopé ilyesmit mondjon magáról, de nekem sosem lenne hozzá bátorságom.

– No, figyeljen csak ide, kedves, nekem eléggé tetszett az, amit a bemutatón láttam, és szívesen segítenék abban, hogy beinduljon a karrierje. NA SZÓVAL? – A nyomaték kedvéért összeüti két tenyerét, mintha épp most húzott volna elő egy nyulat a cilinderéből, s biztosra szeretne menni, hogy az egész közönség felfigyelt a trükkre.

Eláll a szavam is.

Barney azt mondta, hogy szívesen dolgozna velem. Azt hittem, sokkal nehezebb lesz bárkit is rávenni a szakmából arra, hogy valaha ilyet mondjon. Egy valódi, élő ügynök engem szeretne képviselni.

Nem kell egyedül csinálnom ezt az egészet.

Meg vagyok döbbenve.

– Hogy micsoda? Ez most… de… tényleg?

– Igen, kedves, tényleg. Apám, Irving Sparks, a nagyszerű Broadway-rendező mindig azt mondta: „A tejszín mindig felúszik a tej legtetejére”. Maga, kedvesem, szintén fel fog emelkedni. MAJD VALAMIKOR! Ki tudja, mikor lesz az? EZ időzítés és szerencse kérdése, meg azé, hogy mennyire nehezíti meg a saját dolgát. DE! Magában megvan a tehetség. Messziről felismerem a TEJSZÍNT!

Másra sem vágyom, csak arra, hogy igent mondjak. Egy ösztönös megérzés azt súgja, hogy Barney Sparks lenne számomra a legjobb ügynök. De valami mégis visszatart. Oly könnyű lenne rábólintani, s úgy elhagyni ezt a szobát, hogy már van ügynököm. Már-már túlságosan is könnyű. Végignézek a falakon díszelgő forgatókönyveken és plakátokon, amelyektől az iroda olyan barátságosnak, otthonosnak tűnt, amikor beléptem, most azonban inkább kicsit kopott, kicsit zsúfolt benyomást kelt.

Az óriási fotel karfáin a bőrborítás elvékonyodott, a varrás mentén kikandikált a párnázóanyag egy darabkája, s az ablakon át beáradó napfényben porszemek táncolnak.

Hebegni kezdek.

– Tudja, nagyon köszönöm, de ez az első ilyen megbeszélésem, vagyis hogy nekem ez még annyira szokatlan, és…

– Végig szeretné gondolni. Másokkal is lesz még megbeszélés. Ez remek, kedves. Majd hívjon fel, ha készen áll.

Valahogy kikecmergek az óriásfotel mélységes mélyéről, és ügyetlenül összeszedem a holmimat. A találkozónak egyértelműen vége, s valahogy mégsem akarózik elmennem. Valami visszatart, ezért megállok az ajtóban.

– Minden rendben, kedves? – harsogja Barney. – Van valami, amit meg szeretne kérdezni?

– Ó, nem, köszönöm. Csak szerettem volna újra köszönetet mondani. És… az jutott eszembe, hogy van-e esetleg valami, amit nekem tanácsolna?

– Kiváló kérdés. Már jó ideje vagyok a szakmában. Nálam aztán bőven akad jó tanács. Van pár dolog, amit mindig a színészeim lelkére kötök… ha netán egyszer maga is az én színészem lenne majd…

– Igen?

– Apám, Irving Sparks, a nagyszerű Broadway-rendező mindig azt mondta: „Ne sztorizgass soha olyan munkáról, amit majdnem megkaptál. Tanulj a kudarcból, de ne tölts vele sok időt. Lépj tovább.”

– Rendben. Ennek van értelme.

– Ezenkívül arra is felfigyeltem, hogy egy karrier kezdetén nem árt, ha készül valami írásos feljegyzés a meghallgatásokról. Mindig jegyezze le, kivel találkozott, és mit gondolt az egészről. Írja le, hogy mi ment rosszul, mi ment jól. Vegyen magának egy olyan… hogy is hívjákot? Mrs. Sparksnak is van… Valami fax.

– Egy filofaxot? –Azt.

– De nekem már van is!

– No LÁM! – sugározza rám széles mosolyát. – És még valami, kedves, ha esetleg híresség lenne magából, soha, de soha ne írjon szakácskönyvet.

– Hm. Rendben.

– Persze nincs teljesen kizárva, amennyiben maga valami Júlia Child-típusú személy. Ez inkább csak az én egyik bogaram. A színész JÁTSSZON! Ne parfümöt áruljon, ne szakácskönyvet írjon.

Nem igazán tudom, hová is tegyem ezt az információt.

– Jó! – közlöm végül élénk hangon. – Akkor megtartom magamnak a csőben sült szarvacskatészta receptjét.

Még soha az életben nem készítettem csőben sült szarvacskatésztát, és ha több időm van, valószínűleg elő tudtam volna állni idiótább vagy viccesebb nevű étellel is, de valami okból már ez is eléggé megnevetteti Barney Sparksot.

– Csőben sült szarvacska! Hú, de FÖRTELMESEN hangzik!

Még a földszinten is hallani ziháló hahotázását.

Amikor éjjel kettő körül hazaérek a klubból, Dant a kanapén találom, két térde között egy sört egyensúlyoz, és valami fekete-fehér filmet néz a tévében.

– Várj csak, kitalálom… Fellini, *8 és ½?* – tippelek már az ajtóból, és válltáskámat leengedem a padlóra, örülök, hogy valaki ébren van, s a hosszú nap után nem egy sötét lakáshoz jövök haza.

– Nagyon ügyes! – dicsér meg elismerően.

– Nem volt annyira nehéz felismerni, ebben a hónapban már vagy ötször kivetted a kölcsönzőből.

– Tudom – vigyorog szégyenlősen. – Remélem, nem kergettelek vele az őrületbe benneteket. Jane egy darabig nézte velem, de aztán feladta, és elment aludni. Azt mondta, hogy amikor utoljára végigülte az egészet, akkor utána azt álmodta, hogy a párnája fel akarja falni. Már alig van belőle hátra. Van kedved megvárni a végét?

Lehuppanok mellé a kanapéra, és lerúgom a cipőmet, hogy sajgó lábam enyhülést leljen.

– Egy rendezőről szól, aki épp egy sci-fin dolgozik, ugye? Ezért szereted ennyire?

– Inkább egy válságban lévő rendezőről szól: művészi szempontból

begörcsölt, minden érdeklődését elvesztette a film iránt, amit rendez, a magánélete is romokban van. A tény, hogy éppen egy sci-fin dolgozik, pusztán azt jelképezi, hogy elvesztette minden kreativitását. Megpróbálja megtalálni az értelmet az életében és a művészetében.

– Ó, ennyi az egész?

– Bizony. Csak az élet értelmének jó öreg, szokványos keresése.

A filmben egy szemüveget viselő, gyönyörű színésznő épp odaszól a rendezőnek, akit Marcello Masrroianni alakít. Az ajka még akkor is mozog, amikor már nem hallatszik a hangja.

– Mintha nem stimmelne a szinkron.

– Abban az időben az olasz rendezők inkább utólag vágták hozzá a dialógust – magyarázza Dan, de a szemét nem veszi le a képernyőről. – És nem izgatta őket különösebben az sem, hogy egyáltalán rögzítsék az eredeti a hangot, Fellini például arról volt híres, hogy a forgatás alatt zenét játszatott be hangosan a színészeknek, hogy ezzel inspirálja őket, és mindenféle hétköznapi szöveget mondatott velük, amit aztán később, amikorra már eldöntötte, hogy pontosan mit is fognak mondani, kicserélt a végleges mondatokra. Ezért van az, hogy a szájmozgásuk eltér attól, amit mondanak, ugyanakkor viszont a testük nagyon lazán mozog. Néha már-már olyan, mintha valami zenére táncolnának.

– De szép gondolat!

A fehér, homokkal borított parton felvonulnak a film szereplői, közéjük cirkuszi artistának, bohócnak öltözött emberek vegyülnek, mindannyian fehér ruhában parádéznak. Aztán hirtelen vágás, és egy cirkusz kihalt porondját látjuk, amelyen a gyerek Marcello Mastroiannit játszó kisfiú fuvolázik, miközben fokozatosan elhalványul a rá irányított reflektor fénye. Vége.

– Húha – nyögöm ki értetlenül.

– Elvileg a vége azt sugallja, hogy megbékült saját magával… állítólag azt jelképezi, hogy rendbe jött.

– Húha – ismétlem meg.

– Tudom… Fellini eléggé elvont tud lenni – lelkesedik Don csillogó szemmel. – Valamikor igazán megnézhetnéd velem a legelejétől.

– Rendben – ígérem meg, és most először veszem észre barna szemében a zöld pöttyöket. A szoba hirtelen túl sötétnek, túl csöndesnek tűnik, és mintha túl közel is ülnénk egymáshoz most, hogy nem világít a képernyő, és elhalkult a film háttétből szóló hangja is. Gyorsan felpattanok és felszedem a cipőmet a padlóról. – Ideje aludni mennem.

– Persze. Nekem is – csatlakozik Dan, felugrik és kikapcsolja a tévét meg a videolejátszót. – Várjunk csak, nem ma volt az a találkozó az ügynököddel?

– De.

– És hogy ment?

– Elég jól, tulajdonképpen nagyon jól. De egyelőre nem tudom mivel összehasonlítani, és egyébként is, úgy gondolom, végig kellene csinálnom az egész folyamatot, tudod? Úgyhogy most inkább kivárok, és hát… tudod, szóval nem kötelezem el magam rögtön.

Saját magam számára is furán hangzik, amit mondok, mintha a hivatásos színésznőt játszanám, akinek a napjai folyton ilyen találkozókkal vannak tele, és különösebben nem lelkesítik. El szeretném újságolni Dannek, hogy mennyire rokonszenvesnek találtam Barney Sparksot, de gyanakvással fogadok mindent, ami túl könnyűnek tűnik. Sejtelmem sincs, hogy miért nem vagyok képes ezt most elmondani, ahogy arról sem, hogy Barney irodájában miért nem kaptam az alkalmon és mondtam igent.

Úgy érzem magam, mintha színész lennék egy hatvanas évekbeli olasz filmben: csak mondom bele a kamerába az időt kitöltő mondatokat, s egyre csak várom, mikor kapom meg a valódi szöveget.

10.

Joe Melville, az Abszolút színészügynökség rangidős ügynöke egyetlenegy időpontban ér csak rá, méghozzá péntek délután fél négykor. Utána rögtön indul Londonba, hogy meglátogassa az egyik ügyfelét egy ottani forgatáson, ezután pedig legalább két héten át nincs szabad időpont a naptárában. Legalábbis ezt csicsergi bele a telefonba brit akcentusú asszisztense. Nem akarok várni. Addigra minden megváltozhat. Még az is megeshet, hogy akkorra Joe Melville teljesen megfeledkezik rólam.

Csakhogy péntek délután fél négykor a klubban kellene lennem. Muszáj elvállalnom a műszakot – annyira kell a pénz –, de ha az ember akár csak egy percet késik, Herb azonnal hazaküldi, és behív helyette egy felszolgálót azok közül, akik vállalták, hogy állandó ügyeletben lesznek. Kíméletlen rendszer, de hatékonyan gondoskodik arról, mindig idejében érkezzünk, és Herbnek soha ne legyen a szükségesnél kevesebb embere.

Mindenesetre abban reménykedem, hogy ha őszintén elé tárom a helyzetet, esetleg meg fogja érteni.

– Herb, van egy kis… egy egész aprócska esély arra, hogy pénteken késni fogok néhány percet, de tényleg csak párat, mert megbeszélésem van egy elég híres ügynökséggel. – Nem szoktam így kérkedni, de Herbre néha hatással van az ilyesmi. Szeret olyan fényben feltűnni, mintha rengeteget tett volna mindenkiért, aki valaha is feltűnt a klubjában. Általában semmibe veszi ezeket az embereket, de ha tényleg befutnak, akkor kifejezetten érzelmesen szokta emlegetni őket.

– Franny, ha már most tudod, hogy el fogsz késni, akkor elveszem tőled ezt a műszakot – közli kurtán.

– Nem, nem, egyáltalán nem biztos, hogy késni fogok. Pontosan ezt próbáltam elmagyarázni. Sőt, Herb, valószínűleg itt leszek időben, egyszerűen csak számolni szeretnék minden eshetőséggel.

– Ezt a kockázatot nem vállalhatom. Herb elég sok detektíves filmet néz.

– Hagyjuk – sóhajtom. – Nem kellett volna semmit mondanom. Itt leszek

időben.

– Ricky! – ordít oda Herb pincértársamnak, Rickynek, aki épp a só- és borsszórókat tölti fel. – Vedd át Franny pénteki műszakját!

– Herb, ne! – Hatalmába kerít a pánik. Nagyon szükségem van a munkára. – Ne, tényleg hagyjuk, már mondtam. Semmi gond, esküszöm, hogy itt leszek. Majd idejében elindulok.

A pult mellett ücsörgő stand-uposok – azok, akik még mindig hajlandók alkoholt inni – meghallották a szóváltást, és beszállnak: szemtől szembe seggfejnek nevezik Herböt, engem meg meghívnak egy tequilára, és ragaszkodnak ahhoz, hogy a főnök orra előtt húzzam le. Ezt Herb egyedül azoktól a komikusoktól nyeli le, akik még mindig alkoholizálnak, mert ők a legviccesebbek, és nagyon nem szeretné, ha kijózanodnának. Persze megpróbál rájuk ijeszteni, kidülleszti mellét, és bejelenti: – Itt én vagyok a főnök. – De olyan sipító és vékony a hangja, hogy csak röhögnek rajta, úgyhogy végül kénytelen feladni és visszavonulni alagsori irodájába.

Az Abszolút színészügynökség egy karcsú, csupa üveg épület harmincadik emeletét foglalja el az 56. utcán, nem messze az Ötödik sugárútról. Az itteni üzleteket és lakásokat én sosem engedhetném meg magamnak. Csak ritkán járok ezen a környéken, például, ha éppen a Central Parkba tartok, bár a brooklyni parkunkat legalább annyira kedvelem. Errefelé szélesebbek az utcák és magasabbak az épületek, mint a belvárosban, az öltönyös, kosztümös, aktatáskát lóbáló járókelők kimondottan veszélyes módon rohangálnak át az úton, a lakótömbök közepe táján, fittyet hányva a zebrára. Beletelik egy jó percbe, mire rájövök, hogy merre van kelet és merre nyugat, de végül sikerül ráakadnom az épületre, bejelentkezem a biztonsági őrnél az előcsarnokban, majd egy hatalmas könyvbe beírom nevemet és az ügynökségét, ahová megyek.

Az őr feltelefonál, s amikor odafent felveszik, bemondja a nevemet a kagylóba. Kicsit nyugtalanul várom, hogy rábólintsanak, mintha nem is előre egyeztetett találkozóm lenne, mintha stikában készülnék besurranni. A helyzet emlékeztet arra, amikor tizenhat évesen hamis igazolvánnyal

próbáltam bejutni egy East Norwalk-i bárba. Útban odafelé egyfolytában Joyce Antonio nővére születésnapjának a dátumát próbáltam bemagolni, de az ajtónál álló őr nem azt kérdezte, hanem ennyit: „Mi a csillagjegyed?” Ezzel le is buktam.

Ez az őr azonban nem rúg ki. Átnyújt egy ruhára csíptethető kártyát, amire rányomtatta a nevemet, és közli, hogy rendben, most már felmehetek.

A lift a huszadik emelet magasságában kiürül, úgyhogy kihasználom az alkalmat, és a falat borító sötétített tükörben ellenőrzöm, hogy rendben van-e az arcom, a hajam és a ruhám. Fekete, kötött garbót vettem fel fekete gyapjú miniszoknyámhoz, meg a fűzős Doc Martens cipőmet. Csak most, a lift tükrébe pillantva tűnik fel, hogy a szoknyám túl rövid. Lehúzkodom kissé, de akkor meg a pulóverem bizonyul kurtácskának, és ha lejjebb rángatom a szoknyát, hogy elfogadhatóbban nézzen ki, akkor cserébe jó centiméternyi sáv villan ki a hasamból.

Ekkor ébredek rá arra, hogy otthon, Brooklynban javítani kell a tükörhelyzeten, muszáj lesz beszereznünk egy olyat, amiben egészben látszom, hogy ne kelljen többet felállnom a vécéülőkéjére, ha az alsó felemet is szemrevételezni szeretném.

Talán itt a magyarázat arra, hogy eddig miért nem árasztottak el munkával: mert csak az alsó vagy a felső felemet vehettem szemügyre, s sohasem láttam magam teljes életnagyságban. Talán a testem alsó és felső része közötti egység nem igazán olyan harmonikus, mint amilyennek képzeltem. Ettől függetlenül talán nem ártott volna valami új holmit vennem erre a megbeszélésre. Egy olyan üzletben, ahol a tükrök megfelelő nagyságúak.

Teljes életnagyságú tükörre van szükségem. Új ruhákra van szükségem. Hosszabb szoknyára van szükségem. Vissza kellene mennem Brooklynba átöltözni.

Kinyílik a liftajtó.

A fogadóteret megnyugtató, halványszürke árnyalatok uralják. Csupa plüss és bársony. A szőnyeg olyan, mintha fénylő, szürke selyemből készült volna, a kanapé az a fajta ezüstszürke velúrbőr, ami mindig úgy

néz ki, mintha frissen kefélték volna le, mintha soha még senki rá nem tette volna a fenekét. A hosszú pult mögött talpig szürkébe öltözve ott ül a két legszebb emberi lény, akit valaha is láttam. A tökéletes hímnemű példány egy forgatókönyvet olvasgat, a makulátlan nőnemű példány fülén headset, brit akcentussal magyaráz éppen valamit – talán vele beszéltem én is. Mivel mindketten el vannak foglalva, nem tudom, melyikükhöz forduljak, így szerencsétlenül kapkodom a tekintetemet hol egyikre, hol a másikra. Az is aggaszt kicsit, hogy szerintem a pasas jobban tenné, ha olvasás helyett inkább felvenné valamelyik telefont, merthogy az összes csöng – habár itt, a Szürke Birodalmában még ez sem igaz: a készülékek inkább csak jól nevelten csilingelnek egyet-egyet, s azt is igen visszafogottan teszik.

– Jó napot, öööö… jó napot, én… öööö… nekem van egy… – Üdvözlöm, Ms. Banks, isten hozta az Abszolút színészügynökségnél. – A pasas rám villantja mosolyát és feláll, kilép a pult mögül, hogy kezet fogjon velem. Óriási megkönnyebbülésemre a mosolya őszintének tűnik, és kifejezetten barátságos. – A nevem Richárd, Joe jobbkeze vagyok. Csak azért ültem ki, hogy Pamela le tudjon szaladni ebédelni. Szólok Joe-nak, hogy megérkezett. Addig inna esetleg valamit, egy pohár vizet, egy kávét vagy esetleg gyógyteát?

Megrohan a nehezen értelmezhető információ tömege: fogalmam sincs például, hogy mit is művelhet egy jobbkéz, hogy pontosan mire célozhat a „kiüléssel”, és hogy fordulhat elő, hogy Pamela csak fél négykor ebédel. Annyira összezavarodom, hogy nem tudom eldönteni, mit szeretek inni, hogy szeretnék-e egyáltalán, hogy szomjas vagyok-e. Így aztán válaszadás helyett azon kapom magam, hogy körültekintően mérlegelni kezdem a döntésemet: szeretem én egyáltalán a gyógyteát? Mindig is sejtettem, hogy talán nem ártana jobban megszeretnem, mint amennyire a valóságban kedvelem, habár az íze kifejezetten emlékeztet a koszos fürdővízére. De lehetséges az is, hogy elvi alapon kerülöm, mert tisztában vagyok azzal, mennyire egészséges. Ha dugig lenne zsírral meg kalóriákkal, akkor nagyobb kedvencem lenne? És miért, ó, miért épp most muszáj ezen tépelődnöm? Igazán nem ez a legjobb alkalom arra, hogy egy ilyen

bonyolult kérdésben meghozzam a döntést.

– Mi van, ezek szerint nincs skót whisky? – bököm ki, és érzem, hogy az arcom azonnal paprikavörössé válik. Reményeim szerint pajkos stílusban csípőre vágom az egyik kezem, így igyekszem palástolni, hogy már megint túlzásba vittem.

De Richárd szerencsére veszi a lapot.

– Bár lenne – vágja rá, majd int, hogy kövessem a folyosón, amelynek a végén egy tárgyalóterem van, benne hatalmas, ovális asztal, körülötte vagy tíz szék.

– Joe azonnal jön. Minden rendben lesz – nyugtat meg. – Tulajdonképpen engem küldött maga helyett a Bemutatóra, és meséltem neki, hogy maga egyszerűen csodás volt. – Mosolyogva behúzza maga mögött az ajtót, ami halk kattanással bezárul.

A Bemutató említésétől újra égni kezd az arcom. Nagyon remélem, hogy arról a bizonyos részről azért nem számolt be részletesen Joe Melville-nek. Eltűnődöm azon, hogy vajon az elkövetkező években az lesz-e a sorsom, hogy különféle emberek kopogtatják meg a vállamat a metrón. „Elnézést, nem tudja véletlenül, hogy milyen nap van ma?” – kérdezik majd, és jót kacagnak.

A falnak támaszkodom az ajtó mellett, fogalmam sincs arról, hogy mit is kezdjek magammal, amíg várakozom. Talán le kellene ülnöm. Többen is vannak, akik az üldögélést szabadidős tevékenységként végzik. A hatalmas asztalra és a rengeteg székre pillantok. Hacsak nem csatlakozik hozzánk még egy csapatnyi ember, akkor ez a terem igen különös választásnak tűnik egy olyan megbeszéléshez, ahol mindössze ketten vannak jelen.

Igen, ülni fogok, döntöm el. Csakhogy nem igazán tudom, melyik helyet válasszam. Még abban sem vagyok száz százalékig biztos, hogy tényleg le szeretnék ülni, de ha mégis, komoly gondot jelent kitalálni, hogy melyik a megfelelő szék. Annyi van belőlük.

Megfordul a fejemben, hogy vajon ez is része-e a meghallgatásnak, és hogy ez a székdolog nem valamiféle próba-e. Felötlik bennem, hogy esetleg rejtett kamerán át figyelnek. Elmorfondírozok azon, hogy nem

kellene-e komolyan aggódnom amiatt, hogy ez a rejtett kamerás dolog egyre gyakrabban merül fel gondolataimban. De ha *tényleg* megfigyelnek, akkor melyik széket tartanák a megfelelőnek a titkos irányítóteremben üldögélő személyek? Vajon kizárólag olyan emberekből válhat az Abszolút színészügynökség ügyfele, akik helyből az asztalfőn telepednek le? Ez a viselkedés azt sugallja: „Sztár vagyok”? Ezt a fajta merészséget keresik, vagy ez éppen hogy rossz üzenetet küldene? Az a szék vajon azt jelképezi: „Úgy vélem, igen különleges és fontos személy vagyok, s mint ilyen, megérdemlem a legjobb ülőhelyet a teremben”? S ezáltal azt tudatja velük, hogy nagyon követelőző ügyfél lennék?

Másrészt viszont, miért is akarnának olyan személlyel dolgozni, aki egy középtájt álló székre ülne? Ez tán nem azt üzenné: „Teljesen átlagos vagyok”? Nem ugyanolyan, mint amikor valaki mellékszerepet választ magának, pedig megkaphatná a főszerepet is? Ha így döntök, azzal mintha világgá kürtölném, hogy iszonyúan nincs önbizalmam, és el sem tudom képzelni, hogy akad olyan hely, ahol kiemelkedhetnék, még a tárgyalóasztal mellett sem.

Ez marhaság. Túlbonyolítom a dolgot. Egyszerűen csak leülök valahová. Akárhová.

A fenekem még hozzá sem ér az ülőkéhez, amikor felpattan mögöttem az ajtó és majdnem beleütődik a nagy nehezen kiválasztott székbe.

– Franny Banks. Üdvözlöm. Joe Melville vagyok. Kérem, foglaljon helyet az asztalfőn.

A francba! Rosszul választottam. Esetlenül próbálok felegyenesedni előregörnyedő, félig ülő helyzetemből, hogy kezet foghassak a férfival, aki a hosszú asztal túlsó vége felé terelget, aztán néhány székkel odébb leül, amivel eléggé megzavar. Merthogy arra számítottam, hogy ő meg majd az asztal másik végén foglal helyet, a másik hatalmat jelképező széken, s így a végtelenül hosszú asztallap fölött nézünk majd szembe egymással, mint a királyok és királynék a filmekben, vagy az olyan párok, akik nem különösebben rajonganak egymásért.

Joe Melville egyáltalán nem úgy fest, mint aki művészekkel dolgozik, inkább úgy, mintha valami bankban vagy jogi cégnél lenne állásban. Sötét

öltönye tökéletesen áll rajta, bőre sima, ránctalan, rózsaszínű, már-már fénylik, mintha épp azelőtt kapott volna kozmetikai kezelést, hogy belépett a terembe. Ragyogása mellett alulöltözöttnek és kopottnak érzem magam. Már tudom, hogy elő kell adnom neki a monológomat a Bemutatóról, mert oda Richárdot küldte maga helyett, aki nem dolgozik olyan felelős beosztásban, mint ő.

Amikor újra leülünk, Joe egy hosszú másodpercen át rám mered, amitől elfog a bizonytalanság. Akkor most kezdjek bele a monológba, vagy kezdeményezzek könnyed csevegést valami kérdéssel, esetleg várjam meg, hogy ő kérdezzen valamit, vagy szóljon, hogy mehet a monológ. Máris ideges vagyok, mert elég fura érzés egy irodában előadni azt, amit a színpadon csináltam, ahol mégiscsak ott volt a közönség és az osztályomba járó többi színész is. Olyan erős fényű lámpákkal világítottak meg bennünket, hogy a nézőket nem nagyon láthattuk. Azonban ebben a világos teremben Joe Melville mintha túlságosan is közel lenne hozzám, s bármi suhanna is át az arcán, nem kerülné el a figyelmemet.

– Esetleg kezdjünk hozzá? – indítványozza. – Kérem, fogjon bele a monológjába, amikor úgy érzi, hogy készen áll. Utána beszélgethetünk. Ráér, csak egészen nyugodtan.

A szavai megnyugtatóak, arckifejezését azonban a legjobb esetben is csak semlegesnek mondanám. Amikor egy szobában mindössze ketten tartózkodnak, s ezek közül az egyik csakis azért van ott, hogy végignézze, ahogy a másik valamit csinál, akkor elég nevetségesnek tűnik az elgondolás, hogy ez utóbbi képes lenne „egészen nyugodtan” viselkedni.

De azért megkísérlem. Nagy levegőt vennék, de valahol elakad, és az istennek sem jut el a tüdőmbe. Annyira kellene egy percnyi idő, hogy lehiggadjak, de erre valószínűleg nincs semmi esélyem. Létezik-e olyan színész, aki most beállna a sarokba és lehajtott fejjel magába fordulna, vagy esetleg kimenne a folyosóra, ahol dudorászna, meditálna, szökdécselne, illetve valami olyasmiben mélyülne el, amivel be szokott melegíteni, hogy „egészen nyugodtan” felkészüljön, miközben Joe Melville csak ücsörögne a tárgyalóban és várna rájuk? Hát, lehet, hogy van, aki erre képes lenne, de az a személy nem én vagyok. Én inkább most

azonnal belekezdek, hogy megmutassam neki: készen állok, én mindig készen állok a munkára.

Belefogok a monológba, abba, amit a Bemutatón adtam elő. A darabban a szereplő, akit játszottam, állandóan azt hajtogatja: „Harminckét éves vagyok”. Mintha ez magyarázat lehetne mindenre, ami csak félresikerült az életében. Sejtelmem sincs arról, milyen lehet harminckét évesnek lenni, de azért el tudom képzelni. Úgy látom magam előtt ezt a nőt, mint aki megrekedt valami köztes időben, valami olyan életkorban, ami még nem számít mérföldkőnek, inkább afféle senki földjének. Egy olyan életkorban, amelyben viszont már kezdi megtapasztalni, hogy a reményei hervadásnak indultak.

Ezt a részét tökéletesen át tudom érezni.

A színházban, a Bemutató során a szöveg elejét még állva adtam elő, de ebben a teremben a hatalmas asztal miatt ez nem lenne könnyen megvalósítható, úgyhogy inkább végig ülve maradok, döntöm el. Kipárnázott, görgős, irodai széken ülök, s már a monológ közepe táján járok, amikor azon kapom magam, hogy előre-hátra gurulok, kvázi fel-alá járkálok – csak éppen a fenekemen ülve teszem. Lábamat megvetem a padlón, magamra parancsolok, hogy ezt azonnal hagyjam abba, s ettől azon nyomban kimegy a fejemből a következő mondatom.

Basszus!

Fogalmam sincs, hol tarthatok a szövegben.

Szünetet tartok, igyekszem megmaradni a szerepemben. Kitekintek az ablakon, mintha éppen valami fontos jutott volna eszembe (illetve hát a nő eszébe, akit alakítok). Ha nem görcsölöm el, akkor eszembe fog jutni, de ha bepánikolok, akkor várhatom. Ezt megtanultam a stúdióban. Ha lazítok, akkor vissza fogok emlékezni a szövegre.

Ha idegeskedem, akkor nem.

Nyugalom.

Nyugalom.

Hosszú idő, túlságosan hosszú idő elteltével végül csak eszembe jut a szöveg folytatása. Végzek a monológgal, sután rámosolygok Joe-ra, hogy jelezzem, én végeztem, ha esetleg nem vette volna észre.

– Remek – duruzsolja. – Nagyon mókás. – A hangja barátságosan cseng, az arckifejezése azonban nem sokat változott. Képtelen vagyok megítélni, hogy tetszett neki vagy sem.

Egy másodpercnyi szünet után két kezét összetámasztja az orra előtt, az ujjai felfelé néznek, elgondolkodva összecsücsörített ajkán nyugtatja őket.

– Hát akkor, Ms. Banks – szólal meg végül –, most meséljen valamit magáról.

– Hogy …öööö …magamról?

– Igen. Szeretném, ha elmondaná, mi hozta ide. Hogy miért jött New Yorkba. Hogy miféle munka érdekelné.

– Nos hát… Főleg színházi. A leginkább színházban szeretnék dolgozni, igazi színész akarok lenni, nem az a parfümös fajta.

– A… milyen fajta? Elnézést, de mi van a parfümmel? –Tudja, inkább játszani szeretnék, nem a saját parfümömet piacra dobni.

– Értem. Bár megjegyezném, hogy az egyik ügyfelünknek, Cordelia Biscayne-nek komoly sikert aratott az új illatszere, a Helvetica.

– Helvetica? Ez a neve?

– Igen. Biztosan látta a reklámját: „Az Ön típusa – betűről betűre”. Ms. Biscayne nagyon ráérzett arra, hogy a számítógépek ennyire felfutóban vannak.

– Óh! Hát, mesésen hangzik. Vagyis alig várom, hogy… öööö… megszagolhassam.

– Akkor most elmesélné, hogy mi vonzotta a színjátszáshoz? Válaszra vár, én viszont ahelyett, hogy egyszerűen felelnék neki, azon kapom magam, hogy éppen elképzelem, hogyan festhet Joe Melville akkor, amikor éppen ideges, fél, vagy otthon van és fürdőköpenyt visel. Igyekszem valami módon meglátni benne a sebezhetőt, de képtelenség: csakis magabiztosan, higgadtan és rózsásan ragyogó képpel jelenik meg előttem. Nem vagyok biztos abban, hogy ez tetszik nekem. Abban sem vagyok biztos, hogy van egyáltalán valami, ami tetszene nekem benne.

Főként azonban abban nem vagyok biztos, hogy én tetszenék őneki, és ez azt jelenti, hogy muszáj elkápráztatnom.

– Hogy miért akarok színésznő lenni? – ismétlem el ostobán a kérdést,

mert időt akarok nyerni.

Gyűlölöm ezt a kérdést, a legszívesebben ezt felelném. Nincs rá igazán válaszom.

Egyszerűen csak így működik a fejem, szeretném mondani. Nem hiszem, hogy lenne választásom. Ha valakiről olvasok valamit, azonnal annak a személynek a helyébe képzelem magam. Ha látok valaki érdekeset az utcán, a színházban, tévében vagy bárhol – még csak az sem számít, hogy létező személy, vagy csak egy színész, aki eljátszik egy karaktert –, akkor azonnal a helyébe képzelem magam, eltűnődöm azon, milyen érzés lehet a bőrébe bújni, hogy mit tennék, vagy mit mondanék, ha én ő lennék.

El szeretném mondani neki, hogy nem emlékszem, mikor választottam a színészetet. Nem azzal ébredtem fel egy nap, hogy ez lesz az álmom. Anya meghalt, én pedig elkezdtem úgy tenni, mintha az egész nem velem történt volna, azt próbáltam elképzelni, milyen lenne, ha valaki más életét élném, és egy idő után a nagy tettetés valamiféle enyhülést hozott. Nem tudatos döntés volt. Azt már én határoztam el, hogy New Yorkba költözöm, de a színészkedés inkább csak adott volt. Úgy érzem, mintha inkább a színjátszás választott volna engem. De ezt persze nem mondhatom… „A színjátszás választott engem.” Micsoda önhitt szöveg!

– Úgy érzem, színészként van mondanivalóm – hallom meg a saját hangomat. Ha lehet, ez még idiótábban hangzik, mert a tetejében nem is igaz. Soha még csak eszembe sem jutott így megfogalmazni, ráadásul jóval önelégültebb, mint az a válasz, amit túl nagyképűnek tartottam ahhoz, hogy előálljak vele, pedig az legalább közel járt az igazsághoz. Van valami Joe Melville-ben, amitől úgy viselkedem, mint egy nem különösebben rokonszenves ember.

Nem felel semmit, így kénytelen vagyok folytatni. Mintha teljesen elvesztettem volna az uralmat a nyelvem felett. A mondatok úgy törnek elő belőlem, mint valami nekivadult vonat, én pedig csak kapaszkodom, s igyekszem nem nekimenni semminek.

– Mindig is rajongtam a színházért – közlöm. Hála az egriek. Nem eredeti ugyan, de legalább igaz. – Kicsi koromban, ha volt bármiféle színházi esemény otthon, Connecticutban, apukám mindig elvitt rá, de

megnéztük azt is, ami New Havenben ment, sőt, néha bejöttünk ide, a városba is. És nemcsak színházba mentünk, hanem balettbe, koncertre és modern táncelőadásokra is. – Egy másodpercre elhallgatok. – Apa irodalmat tanít – teszem hozzá teljesen fölöslegesen, mintha ez megmagyarázná apa érdeklődését a táncszínház iránt.

Joe Melville közönyös arccal bólint, mintha nem lenne ugyan tökéletesen érdektelen, amit mondok, de mégis valami más járna éppen a fejében, mondjuk a részvénypiac vagy a zöldborsó. Az imént még annyira szerettem volna megnyerni magamnak, most azonban már szinte remegek az idegességtől, szédülök, és az is eszembe jut, hogy rám korántsem jellemző módon elmulasztottam reggelizni. Hirtelen rám tör a vágy, hogy mielőbb kijussak innen. Mást sem szeretnék, csak azt, hogy ez a megbeszélés érjen már véget.

– Biztos vagyok abban, hogy tudja, mekkora a verseny ebben a szakmában. Erre fel van készülve?

Enyhén felvonja egyik szemöldökét, mint a főgonosz valami ifjúsági regényben.

Természetesen tudom, mekkora a versengés a munkáért a piacon lévő színészek között, mert másról sem beszélnek folyton, csak arról, hogy mekkora a hajsza, s hogy a színészszakszervezet tagjainak mindössze öt százaléka keres annyi pénzt, hogy meg is éljen belőle, ebből az öt százalékból pedig összesen két-százaléknyi jut igazán komoly pénzhez – Jane értelmezésében ez nyilván azt jelenti, hogy Bruce Willis fizeti mindenki fogászati biztosítását. Naná, hogy aggaszt a verseny a szakmában.

– Ó, cseppet sem aggódom. Én nagyon is készen állok a versenyre. Kifejezetten versengő szellemű családból származom.

– Sportolnak?

– Jaj, dehogy! Öööö… nem. Abba még belegondolni is röhejes lenne. – Felnevetek, mert elképzelem apát és saját magamat, amint teniszezünk, netán kajakkal leevezünk valami zúgón. Mindkettőnkről tudva levő, hogy nemegyszer egész hétvégéket töltöttünk el a nappalinkban, egyik könyvet a másik után olvasva, s csak azért tartottunk szünetet, hogy elkészítsük a

mélyhűtött pizzát vagy egy adag pattogatott kukoricát.

– A versengő szellemet úgy értettem, hogy gyerekkoromban mindenből játékot csináltam. Elég jó a memóriám, és apáé is, úgyhogy mindig megpróbáltuk sarokba szorítani egymást, mondjuk azzal, hogy valahol a közepe táján kezdtük szavalni a „Gruffacsórt”, és onnan kellett folytatnia a másiknak. Vagy ha valami számot hallgattam a rádióban, akkor úgy tettem, mintha a *Hangszáll* című zenei kvízműsor döntőjében lennék, ahol egymillió dollár a tét, és muszáj kitalálnom a dal címét még a refrén felhangzása előtt, mert különben mindent elvesztek. És szívesen elszórakoztam azzal is, hogyan tudnék megbirkózni valami iszonyúan nehéz helyzettel. Például, amikor megjött postán az új L. L. Bean-katalógus, akkor azt képzeltem, hogy életem hátralevő részére minden holmimat abból az egyetlen katalógusból kell összeszednem, ami talán első hallásra nem tűnik nehéz feladatnak, figyelembe véve az L. L. Beán választékát, de elég kemény diónak bizonyulhat, ha az esküvői ruhát is onnan kellene beszerezni.

Mire idáig eljutok, kissé már kifulladtam. Van egy olyan érzésem, hogy túl sokat beszéltem.

Joe Melville egy darabig nem szól semmit, aztán megkérdezi: – Az esküvői ruhát?

– Igen. Vagy a szalagavatóit. Az L. L. Beannél ilyen alkalmakra senki nem találna semmi hasznosat. Kivéve persze, ha az illető valami alteros-különc fazon, és ezért senki nem veszi tőle zokon, ha kockás bermudanadrágban és kalucsniban jelenik meg valahol.

Ezt most már tényleg abba kellene hagynom.

– Vadászsapkában – teszem hozzá. Joe Melville szótlanul mered rám.

– Monogramos bevásárlószatyorral – bököm ki. – Amit kézitáskának használ.

Könnyeden felkacagok, mert leplezni szeretném a komor tényt, hogy tudatában vagyok annak, mennyire messzire elkalandoztam a témától, de torkomból inkább banyás vihogás tör elő.

– Emellett meg szeretném említeni, hogy épp most szerződtettek egy országosan sugárzott reklámfilmhez.

– Hm – mondja Joe, és nem tűnik túlságosan meghatottnak. – Az ilyesmi remek jövedelemforrás tud lenni.

Pontosan látom rajta, hogy elvesztettem az érdeklődését, de még egy utolsó erőfeszítést azért teszek. Nagy levegőt veszek.

– Amire azzal a versengős dologgal célozni akartam… Mindenből ösztönösen is egyfajta erőpróbát csináltam, így azt már tudom, hogy szívós vagyok, és hogy jól viselem a versenyhelyzeteket. Nem tartok attól, hogy megbántanak vagy visszautasítanak, mert már eleve elég csekély az önbecsülésem, úgyhogy helyből a legrosszabbra számítok, ami azért fura, mert közben van magamról egy olyan képem is, amely szerint nagyon is sikeres vagyok… illetve majdnem… jobb napjaimon„. Jó a felfogásom, és biztosra veszem, hogy gyorsan megtanulnám azt is, amit még nem tudok, tekintve, hogy annyira gyors vagyok… amit épp az imént mondtam, és ebből látszik, mennyire gyors vagyok… hahaha, érti? De komolyan, ma például azt tanultam meg villámtempóban, hogy ha egy jókora adag kávén kívül semmi mást nem eszem egész nap, akkor egy idő után tuti, hogy becsavarodok és elkezdek az L. L. Bean-katalógusról hadoválni.

Igyekszem magabiztosan mosolyogni, ám túlzásba viszem, mintha valami karácsonyi családi fotóhoz álltam volna be, úgyhogy túl későn ugyan, de lesütöm a szemem és a cipőm orrára szegezem a tekintetem. Ahhoz már nem maradt erőm, hogy másnak tettessem magam, mint aki vagyok, de attól még muszáj uralkodnom magamon, nehogy kitörjön belőlem a sírás. Ez az egész annyira félresikerült, egyáltalán nem így képzeltem el ezt a megbeszélést. Ma elvileg valósággal sugároznom kellett volna az önbizalmat… bár talán az sem ártott volna, ha kevesebb látszik ki a hasamból a szoknyám és a felsőm között. Hát újra keresztülhúzza terveimet a sikeres önmagamról való álmom és valódi egyéniségem között felfedezhető jelentős különbség.

Kényszerítem magam, hogy Joe Meiville-re pillantsak, s arra számítok, hogy a homlokát ráncolja, rémülten kidülled a szeme vagy gyorstárcsázón máris hívja a biztonságiakat.

Joe Melville azonban mosolyog. Tényleg mosolyog. Ez az első, kétségbevonhatatlanul emberi érzelem, amit az arcán látok. Aztán kacagni

kezd. Azt hiszem. Igen, ebben egészen biztos vagyok, nevet. Bár hallani szinte semmit sem lehet, mégis gyanítom, ennél közelebb nem nagyon szokott kerülni ahhoz i reakcióhoz, amit nevetésnek nevezünk. Egyre csak bólogat, mosolyog, és előte-hátra hintázik a széken.

– Franny Banks, maga aztán vicces lány – jelenti ki. Aztán félrebillenti a fejét és enyhén megrázza. Ez vagy azt jelenti, hogy felötlött benne valami gondolat, vagy azt, hogy nemrégiben úszott egyet, és telement vízzel a füle.

– Eszembe jutott valami – közli. Na, legalább ezt jól tippeltem meg.

– Mondja csak… maga… vannak máshol is megbeszélései?

– Máshol? Úgy érti… más ügynökségeknél?

– Igen.

– Nem. Vagyis igen. Találkoztam Barney Sparksszal. A Sparks-ügynökségnél.

Joe tekintetéből kiolvasom, hogy ez volt a helyes válasz.

– Ó, hát persze, a jó öreg Barney. Csodás ügynök… volt a maga idejében. De még nem írt alá semmit?

– Aláírni? Nem. – Felidézem magamban Barney-t, ahogy a kopott blézerében ott üldögél az irodájában. Annyira biztos voltam abban, hogy ő lesz számomra a megfelelő ügynök, de hát nem is volt mivel összevetnem a tapasztalatot. Hála az égnek, nem írtam még alá semmit, hála az égnek, hogy kivártam, mert most hirtelen nagyon szeretném, ha itt akarnának engem, ezen a helyen, ahol selymes-szürke a szőnyeg, és a telefonok elegánsan csilingelnek.

– Alig pár háztömbnyire innen éppen folyik egy meghallgatás. Az ügyfeleink közül néznek meg néhányat egy sorozat főszerepéhez, de említést tettek egy másik szerepről is. Persze tudnia kell, hogy ez egy igen kicsi szerep, ilyenre általában ki sem közvetíteném az ügyfeleinket, viszont most eléggé jó ötletnek tartanám, ha megnéznék magát, aztán majd kiderül. Tudom, hogy az utolsó percben szólok, de azért ráérne?

Alig félórán belül kezdődik a műszakom a klubban. Ha most indulok, ahogy azt elterveztem, és fogok egy taxit (ami a csúcsforgalomban azért nem egy életbiztosítás), akkor akár oda is érhetek időre. Ha viszont

elmegyek a meghallgatásra (ami talán tényleg csak pár saroknyira van), akkor biztosra vehetem, hogy egyértelműen el fogok késni, pedig megesküdtem Herbnek, hogy erre nem kerül sor – ez pedig azzal járhat, hogy elveszi a mai műszakot, talán még a következőt is, sőt esetleg annyira begurul, hogy végleg kirúg.

– Hát persze – válaszolom Joe Melville-nek. – Ráérek.

11.

Sikerült kiagyalnom egy tervet, de az egész sikere Rickyn múlik, azon a pincéren, akinek Herb kis híján odaadta a mai műszakomat. Az Abszolút színészügynökség előtt álló telefonfülkében vagyok, s egyelőre csak az üzenetrögzítőjét sikerült elérnem, Ricky kimenő üzenete hosszúnak mondható – talán mert előad benne egy dalt, amellyel bizonyítja, hogy alkalmas lenne az Evita főszerepére, és közben Chert is remekül utánozza. Egy örökkévalóságnak tűnik, mire meghallom a sípszót.

– Ricky. Ricky. Ricky. Ricky. Franny vagyok. Ricky, vedd fel. Kérlek szépen, vedd fel. Kérlek, ó, nagyon kérlek, kérlek szépen…

– Franny! De kedves, hogy felhívtál! Hű, nyilván mindenki erről beszél. Annyira hálás vagyok a támogatásotokért, de tényleg.

– Ricky, hála az égnek, hogy megvagy. Kérnék egy szívességet… Arra gondoltam… na szóval, arról van szó, hogy bejutottam egy szereplőválogatásra a *Kevin és Kathy*hez. Most rögtön oda kell mennem.

– Óh! – Ricky csalódottnak tűnik. – Ezek szerint nem azért hívtál, mert én… A *Kevin és Kathy* még mindig megy?

– Igen, tudom… Én is pontosan ezt mondtam az… öööö… az ügynökségen. De igen, tulajdonképpen megy. Már a kilencedik évadnál tartanak, vagy valahol azon a tájon, és most éppen nincs műsoron, hanem szünetet tartanak… szüneteltetik, azt hiszem, valami ilyesmit mondott az ügynök, várják, hogy legyen egy jó időpont, amiben sugározhatják, de hamarosan adásba kerül, és…

– Várjunk csak! Ezek szerint lett ügynököd? Bevált az a Bemutató nevű dolog?

– Öööö… nem is tudom, de azt hiszem… Talán.

– Máris?

– Öööö, mint már mondtam, nem… teljesen… de talán igen.

– Hű. És milyen szerephez hallgatnak meg?

– Nincs nevem, csak annyi, hogy 1. lány.

– Hű. Ezek szerint nem azért hívtál, mert hallottál a műsoromról?

– Nem, sajnálom, azért hívlak, hátha el tudnád vállalni a ma esti műszakomat.

– Ó! Szóval a műszak miatt… Hm, nem is tudom, Franny. De miért nem szólsz inkább Herbnek, hogy hívjon be valakit a tartalékból? – tudakolja kissé talán túlságosan is ártatlan hangon.

– Ricky, kérlek szépen, te is tudod, hogy az ilyesmitől menynyire bepöccen. Arra gondoltam, hogy ha te odamész időben, akkor esetleg összezavarodik, mivel egyébként is megpróbálta rád sózni a műszakot, és hátha azt hiszi majd, hogy ez meg is történt, és hogy mi tulajdonképpen pontosan azt tettük, amit eredetileg kért, és akkor talán öööö… szóval összezavarodik, mint már mondtam, és akkor nem haragszik meg rám.

A végére elhalkul a hangom, mert eleve bizonytalan lábakon álló tervem még rozogábbnak tűnik attól, hogy fennhangon vázolom.

Ricky mélyen beszívja a levegőt, és gyötrelmesen sokáig bent is tartja.

– Rendben.

– Rendben? Igen? Ó, Ricky, annyira, de annyira köszönöm! Jövök neked eggyel, de tényleg!

A vonal túloldalán néma csend. Talán nem áradoztam eléggé.

– Nagyon köszönöm, és újra csak, köszönöm szépen. Akkor most megyek is, mert…

– Frances?

– Igen?

– Meg sem kérdezed, hogy mi az a műsor, amit említettem?

– Hogy mi? De! Jaj, sajnálom! Mesélj!

– Nos hát, ami azt illeti, nagyon izgatott vagyok. Épp most kértek fel, hogy adjam elő az egyszemélyes önálló estemet, a Bepillantást a Hooligan's alagsorában.

– A Hooligan's? Hát ez remek! Az… az hol is van?

– Ugyan már, te is tudod! Az ír kocsma a Második sugárúton. Van egy alagsori helyisége, ahol Claudia versolvasó estje is volt.

– Ó, persze! Szóval az a Hooligan's, igen, micsoda remek helyszín!

Gratulálok!

– Úgy volt, hogy ma este próbálok.

– Igen? Ó, basszus! Annyira sajnálom. Még egyszer köszönöm. De legalább nem kell túl sok embert körbetelefonálnod, igaz? Mármint azért, hogy elhalaszd a próbát. Mivel önálló est. Szóval egyedül te vagy benne, nem?

Idegesen vihogok, ő pedig hallgat, de végül valahogy csak sikerül letennem a kagylót. Előtte még bocsánatkérő hangon újra köszönetet mondok, és ígéretet teszek arra is, hogy ott fogok ülni az első sorban Ricky önálló estjén.

Miközben a liftben felfelé tartok a meghallgatásra, felidézem magam előtt a Hooligan's alagsorát. Egy este felléptünk ott pár egyfelvonásos darabbal, és jártam én már lényegesen rosszabb helyeken is, de talán mostantól azt is képzelhetem, hogy ezeket az időket végleg magam mögött hagytam. Lehetséges, hogy huszonöt emeletnyi liftezés során válok amatőrből hivatásos színésszé?

– Elnézést – fordulok a recepcióshoz, akinek fém íróasztala pereméhez papírt ragasztottak, rajta fekete filctollal sietősen felfirkantva: „Kyle & Carson meghallgatás”. – Állítólag itt kapom meg a szöveget az 1. lány szerepéhez. – Kiszúrom, hogy egy minitévé van eldugva az íróasztala mögött. Úgy tűnik, a recepciós csalódott, hogy nem nézheti, mert kénytelen velem foglalkozni.

– Tessék?

– Elnézést. Az 1. lány szereplő szövegéért jöttem. Gyanakodva méreget.

– Joe Melville küldött.

Joe nevének említésére vagy hatan felkapják a fejüket a váróhelyiségben. Zavarba jövök, de közben büszkeséget is érzek. Nem kellett volna ennyire hangosan beszélnem, de azért alapjában véve tetszik az egész.

– Maga jött a Nevető lány szerepére?

– Hát, ha ez a kettő ugyanaz, akkor talán igen.

– A Nevető lánynak nincs szövege. Csak nevet.

– Csak név… szóval nincs külön öööö… jelenete?

– Nincs. Egyszerűen csak egy lány. Aki nevet. Olyan valakit keresnek, aki mókásan tud nevetni. Ennyi. Foglaljon helyet. Hamarosan hívni fogják.

A hepehupás kanapén bepréselem magam egy sovány, barna lány mellé, aki magas sarkú, fekete csizmát és menő szemüveget visel. A Doc Martens helyett nekem is magas sarkú csizmát kellene inkább hordanom, villan át az agyamon, s ezzel egyidejűleg kiver a jeges verejték. Be kéne szereznem valami dögös szemüveget. Tudnom kellene mókásan nevetni.

Mókás nevetés. Mókás nevetés. Miért nem jut eszembe semmiféle mókásnak mondható nevetés? Nem ártana végiggondolnom, hogy mi mindent kérhetnek tőlem odabent. Vannak bizonyos számok, amelyeket mindannyiunknak álmunkból felébresztve is tudnunk kell előadni: egy-egy monológ, vígjátéki és drámai, egy élénkebb tempójú dal és egy ballada. Ezt leszámítva azonban ijesztően tájékozatlan vagyok. Ezek szerint ma produkálnom kell egy vicces nevetést, de vajon még mit várnak el? Talán görkorcsolyázni kell? Az mintha nagyon menne mostanában. Viccek. Több viccet kellene tudnom, ha esetleg megkérdeznék, hogy hallottam-e valami jó viccet, de az a baj, hogy nem mesélem el őket valami jól, valahogy mindig elkenem a végüket. Azért talán nem ártana memorizálnom egy viccet, csak a biztonság kedvéért.

Összpontosíts. Összpontosíts. Mókás nevetés. *A francba!*

Nem hinném, hogy a természetes nevetésem különösebben mókás lenne, és hirtelen nem is jut eszembe senki, akire ezt mondanám. Illetve, várjunk csak! Barney Sparks elég muris hangokat adott ki magából, de azt tuti nem tudnám utánozni. Az ő tüdejében ehhez túl sok letapadt nyálka lehet, és ha megkockáztatnék egy hasonló, ziháló hahotát, utána rögtön hívhatnák a mentőket. Ki más kacag furán? Hirtelen mintha csupa olyan emberre tudnék csak gondolni, akik teljességgel normálisan nevetgélnek, illetve hát ott van Fran Drescher *A dadusban*. De az mégiscsak az ő nevetése. Csak attól lesz vicces, ahogy ő csinálja. Vagy éppen hogy erről lenne szó? Nem is azt akarják, hogy kitaláljunk egy különös nevetést, hanem inkább olyan színészt szeretnének, aki képes utánozni valaki más mókás nevetését? Innentől kezdve másra sem tudok gondolni, csak a röhögésre *A dadus*ban. Hát akkor ezt fogom csinálni. Úgysem jut eszembe semmi más. Majd azon

leszek, hogy előadjam a kacajt A dadusból, valami egészen kiváló minőségben.

A lányok hihetetlen tempóban jönnek-mennek a váróhelyiség és a szoba között, ahol a szereplőválogatást tartják. Az a benyomásom, mintha csak azért lépnének be, hogy nevessenek egyet, aztán már szaladnak is – nem tárgyalják meg, hogy sikerült, nem fecsegnek. A vékony falon át néhány kacaj hozzám is eljut, s így kiderül, milyen fajta nevetésre vevők a castingosok, és milyenre nem. Megpróbálok nem odafigyelni, igyekszem arra összpontosítani, amit épp eldöntöttem magamban, nehogy elvonja a figyelmemet valaki más vicces vihogása. Ugyanakkor nem vagyok süket. Hallom, hogy egy lány tülkölő hangú röhögése nagy sikert arat – talán nekem is ezzel kellene megpróbálkoznom. A tülkölés muris. Majd én is fújtatva, orrhangon hahotázok, mintha náthás lennék, vagy…

– Frances Banks következik!

Basszus! Még egyáltalán nem szedtem össze magam, közben azonban kiürült a váróhelyiség. Szívem szerint időt kérnék, csakhogy nincs senki, aki addig is bemenne helyettem.

Egy másodperc sem telik bele, és ott állok négy ember előtt, akik rám merednek. Gőzöm sincs, hogy mihez kezdjek. Egy szemüveges férfi ül hozzám a legközelebb.

– Üdvözlöm, Ms. öööö… megvan, Banks! Mint arra már minden bizonnyal rájött, a legviccesebb kacagása érdekelne bennünket. Mihelyt felkészült, akár kezdheti is.

– Nagyszerű! – rikkantom, egyértelműen túl harsányan. – Akkor a kamerába kellene, vagy… – Bizonytalanul körülnézek, nem igazán tudom, merre forduljak, valahogy képtelen vagyok kiszúrni, hol az objektív.

– Á, ma nincs bent kamera, mert ez tulajdonképpen nem önálló jelenet. De tudja, mit? Összpontosítson Arthurra, ha ez segít – közli, majd egy ijesztően sovány, vörös hajú, szeplős férfira bök, aki baloldalt ül, s mintha nem lenne túl boldog attól, hogy épp ő lett kinézve a közönségemnek.

– Rendben, szuper. Akkor… elnézést, lehetne egy kérdésem? Úgy rémlik, a hátul ülő férfi diszkréten a szemét forgatja.

– Hát persze.

– Min nevet a… szóval min is nevetek?

A szobában csönd támad, mintha senki nem tudná igazán a választ a kérdésemre. Vagy csak teljesen lehidaltak attól, hogy milyen baromság.

– Hát, tudja, az egész inkább csak egy vicces effekt – feleli a szemüveges férfi.

– Egy vicces effekt – ismétlem el.

– Igen, egy olyan vicces effekt, ami többször is felmerül. Tudja, mint ahogy *A dadus*ban nevetnek.

– Mi persze korántsem azt szeretnénk, ha azt a színésznőt utánozná – siet nyomatékosítani a hátul ülő férfi.

– No persze, az kizárólag az ő nevetése. Szóval egyszerűen csak adott egy lány, aki murisán nevet. Minden különösebb ok nélkül – magyarázza a szemüveges.

– Rendben, köszönöm. És… elnézést, de mit is csinálok?

– Hogy mit csinál?

– Miből élek? Mi a munkám?

Most már tisztán látom, hogy hátul a férfi újra a mennyezetre emeli a tekintetét, méghozzá annyira feltűnően, hogy a mellette ülő nő játékosan rácsap a kezében tartott forgatókönyvvel.

– Nos hát… ezt még nem tudjuk. Valószínűleg Kevin titkárnője. Ismeri a sorozatot? Tudja, Kevin folyton szörnyű titkárnőket fog ki magának. Kicsit úgy, mint a *Murphy Brown*ban.

– Értem.

– Szóval, talán Kevinnek dolgozik. Főként azonban kacag. Olyan mókás nevetése van, amitől teljesen odalesznek a nézők.

– Két jelenetben szerepel. Szövege sincs – horkan fel a hátsó pasas. – Ne bonyolítsa túl.

– Csitt! – szól rá a forgatókönyves nő.

– Rendben. Köszönöm. Azt hiszem, készen állok.

Arthurra pillantok, aki kínosan feszeng a székében. Felidézem a sorozat főszereplőjét, és képzeletemben a vörös Arthur Kevinné változik. A Kevint játszó színész mostanra a negyvenes évei végén járhat, és valószínűleg még mindig jóképű, én azonban valami okból mégis arra a szívrablóra

gondolok, aki tíz éve volt, amikor a sorozat kezdődött, és még mindig gimibe jártam. Szinte minden jelenetet a „Hahó, hölgyek!” mondattal kezdett, ami olyan népszerű benyögés lett, hogy többen utánozták is. Mi lenne, ha annak a férfinak a titkárnője lehettem volna, csak egyetlen napra, még gimis koromban, amikor a sorozat annyira menőnek számított? Ha erre esélyem nyílt volna – különösen akkoriban –, valószínűleg csüggtem volna minden szaván, és mindent megtettem volna azért, hogy megkedveljen. De az is lehet, hogy annyira belebolondulok, és a jelenlétében olyan idegesség fog el, hogy bármit tesz, csak rajongva kacarásznék mindenen.

Halk, könnyed kacaj hagyja el elsőre az ajkam, és egyszerre vagyok saját magam, meg az a szorongó kamasz énem, amelyet az imént felidéztem. Arthur szörnyen elvörösödik, látom rajta, nincs ahhoz szokva, hogy a figyelem középpontjába kerüljön, de azért kicsit tetszik is neki, és ettől még jobban megkedvelem, ezért úgy teszek, mintha a világ legviccesebb dolgát hallottam volna tőle éppen – és nemcsak én, hanem egy egész szobányi ember, s ettől elönt a büszkeség, hogy vele lehetek. Annyira fellelkesülök, hogy a kacagásom is egyre erősödik, elfogy a levegőm, szinte már zihálok, ami különös módon nagyon is ideillik, mert van benne valami szexi – el sem hiszem, hogy az én számból tör elő, mert ilyen merész hangot én még a saját szobámban sem adnék ki magamból, ám itt valami okból bármit megtennék azért, hogy Arthur, a színész, aki Kevint játssza, megtudja, hogy mennyire különlegesnek, vonzónak és nagyszerűnek látom őt. Lelkesedésem eléri csúcspontját, mostanra annyira kapkodok a levegő után, hogy hagynom kell kuncogássá csendesedni a nevetést, végül pedig kimerülten, de elégedetten nagyot sóhajtok, aminek a közepén már-már önkéntelenül csuklók egyet, mintha túl nagy korty pezsgőt nyeltem volna le.

Ettől a pillanattól kezdve minden összemosódik, inkább csak állóképek villannak fel előttem: a hátul ülő nő, amint odasúgja a férfinak, aki korábban képeket vágott: „Na, ehhez mit szólsz?” Az pedig biccent és úgy rántja meg a vállát, mintha ezt felelné: „Honnan tudtam volna?” A szemüveges férfi megkér, hogy menjek ki kicsit a váróhelyiségbe, de

szinte azonnal utánam jön, hogy közölje, megkaptam a szerepet. Mintha álmodnám az egészet, visszabaktatok az Abszolúthoz, aztán papírokat írok alá Joe Melville irodájában, amelyekben az áll, hogy mostantól az ügyfelük vagyok, mindenki mosolyog, a kezemet rázza. Aztán épp a legjobbkor lépek ki az utcára, a nap lemenőben van, s tudom, hogy ma este nem kell felszolgálnom, hogy két héten belül a második fizetős munkát szereztem meg, hogy kényelmesen végigsétálhatok az Ötödik sugárúton, és elábrándozhatok arról, hogy egy nap talán nemcsak elhaladok ezek előtt az üzletek előtt, miközben vágyakozó pillantással bámulom a kirakatukat, de esetleg be is megyek. Hogy egy nap talán igazi kézitáskával a kezemben, felnőtt hölgyhöz illő magas sarkú cipőben lépkedek végig az Ötödik sugárúton, s nem Doc Martens bakancsban, vállamon lógó vászontáskámban egy köténnyel, dugóhúzóval és morzsafelszedővel.

Egy nap, egy nap talán…

Kevin és Kathy, LLC.
Silvercup Studios,
22. utca 42.
Long Island City, NY 77701

Producer/Rendező: Margaret Cleary
Főszereplők: Jessica Blanche, Jennifer Goldyn
Producerek: Sinclair Grant, Carol O'Neal
Helyszínelő: Emmet Fitzgerald

KEVIN és KATHY

9. évad

8:00

FORGATÁSKEZDÉS
Egyéb időpontok a táblázatban

IDŐPONT: 1995. február 17., péntek
FORGATÁSI NAP: 5/5
REGGELI: 7:00–8:00
KEZDÉS: 9:00

Időjárás: viszonylag enyhén felhős, 20% esély szemerkélő esőre
Legmagasabb napi hőmérséklet: 21 fok
Legalacsonyabb napi hőmérséklet: 10 fok
Napkelte: 6:45 Napnyugta: 16:44

FORGATÓKÖNYV: ZÖLD változat FORGATÁSI TERV: KÉK

Első asszistens: Christopher Lawrence
Másodasszistens: Elise Mullen

JELENET	JELLEMZŐ	SZEREPLŐK	NAPPAL/ÉJJEL	OLDALAK	FORGATÁS HELYSZÍNMEGJEGYZÉSEK
14	MANHATTAN GAZETTE – BELSŐ – KEVIN IRODÁJA *Kevin és Kathy a trhóslaki beszélget – Kevinnek új titkárőre van szüksége*	1, 2, 7, 8, 16, 27	N1	6/8	Forgatási helyszín: Backstage Studios, 6. műterem
17	KEVIN ÉS KATHY LAKÁSA – BELSŐ – NAPPALI *Buli a lesbikusok ház – Kathy lecsit sokat ivott*	1, 2, 7, 8, 16, 18, 19	É2	3 6/8	**PARKOLÁS**
20	KEVIN ÉS KATHY LAKÁSA – BELSŐ – NAPPALI/KONYHA *Kevin szól Kathynek, hogy fogja vissza magát – Kathy felborítja az ecetet*	1, 2, 7, 8, 16, 18, 19	É2	2 4/8	North Side Parkolóház (3-as bejárat)
23	MANHATTAN GAZETTE – BELSŐ – KEVIN IRODÁJA *Kevin figyelmet ébreszt a kacagó titkárnő és a mitsapos Kathy*	1, 2, 7, 8, 16, 27	N3	1 7/8	**ÉTKEZŐ PAVILONHOZ VEZETŐ UTAK**
				Összesen: 8 7/8	A pihenőhely és a tehergépkocsik számára kijelölt rész a 6. műterem déli falának szabadon álló területe

#	SZÍNÉSZ NEVE	SZEREPLŐ	KARAKTER	RÉSZ	SMINKELŐHELYSZÍN	KEZDÉS	MEGJEGYZÉSEK
1	Robert Smith	KEVIN	F	7:30	7:30	8:00	Bejelentkezés a forgatáson/Próba
2	Allison Camilla	KATHY	F	6:30	6:30	8:00	Bejelentkezés a forgatáson/Próba
7	Roman Christopher	JAMES	F/V	7:00	7:00	8:00	Bejelentkezés a forgatáson/Próba
8	Claire Pratt	MARCIE	F	6:30	6:30	8:00	Bejelentkezés a forgatáson/Próba
16	Clyde Crooks	ALSÓ SZOMSZÉD	KF/V	7:00	7:00	8:00	Bejelentkezés a forgatáson/Próba
18	Neil Porter	FÉRJ/BULI	KF/V	7:00	7:00	8:00	Bejelentkezés a forgatáson/Próba
19	Elise Hannibal	FELESÉG/BULI	KF/V	6:30	6:30	8:00	Bejelentkezés a forgatáson/Próba
27	Fanny Bakes	NEVELŐ LÁNY	KF/V	6:30	6:30	8:00	Bejelentkezés a forgatáson/Próba

VÁLTÓÖRÖK

#	BEÁLLÁS	ÉBRESZTŐ	KEZDÉS
1	Kevin/fényvisszaverő	8:00	8:00
1	Kathy/fényvisszaverő	8:00	8:00
1	James/fényvisszaverő	8:00	8:00
1	Marcie/fényvisszaverő	8:00	8:00
15	Vendégek a buliban	7:30	8:30
1	Pultos/Felszolgáló	7:30	8:30

MEGJEGYZÉSEK

A Kevin és Kathy ZÁRT forgatás. Látogatók kizárólag a producerekkel való előzetes egyeztetés szerint. Köszönjük az együttműködést!

KÜLÖN UTASÍTÁSOK

Kellékes: napi ételmenü (23. jelenethez palacsinta), italok, bor, sör, koktélok, 14. jelenethez kokeilszalvéta, Kevin telefonja, 17. jelenethez üres palackok, Fény és Árnyék kisházjáró lenta a tornyban, 20. jelenethez pohár víz, ütőruha, 23. jelenethez Kathy borospohara

Díszlet: buliasztalszőnyeg, erkélyre vissza fények

Smink/Fodrász: 24. jelenet – Kathy kócos rendezetlen

Jelmez: Kathynek ruhák az ünnepélyes eseményekhez

Kamera: 23. jelenet – lassú/gyors mozgások

Hang: buli elején zenehejátszás

Műszaki/Technikai: napi feladat: mini kitörés/távirányított lép

Plusz erőforrás: kamerastábnyálak

1. nap 1995. február 20., hétfő

JELENET	JELLEMZŐ	SZEREPLŐK	NAPPAL/ÉJJEL	OLDALAK	HELYSZÍNMEGJEGYZÉSEK
24	KEVIN & KATHY LAKÁSA – BELSŐ – NAPPALI *A buli utáni reggel. Kathy kezd visszaemlékezni az előző estére*	1, 2	N4	2 5/8	Backstage Studios 6. műterem
	KÖLTÖZÉS A 6 MŰTEREMBE				
12	HANK IRODÁJA – BELSŐ *A csapat arra készülődik, hogy meglepő mutatványt lesz a következő buli*	1, 2, 7, 8	N2		Backstage Studios 6. műterem

Helyszínelő: Emmet Fitzgerald Első asszistens: Christopher Lawrence Másodasszistens: Elise Mullen

12.

– De én azt hittem, hogy a másik pasast rokonszenvesebbnek találtad, az öreget, akinek asztmája van – néz rám Jane a gőzölgő tálak felett az emeleti kínai étteremben, a Hetedik sugárúton. Azért hívott meg vacsorázni, hogy megünnepeljük előző esti forgatásomat a *Kevin és Kathy*hen. Lelkesedésünkben nagy merészen megrendeljük az összes kedvenc fogásunkat. Dan is szeretett volna jönni, de Everett szülei jegyet szereztek nekik a Metropolitanbe, a Parasztbecsület előadásra.

– Opera! – sikkantottam. – De elegáns!

– De én már láttam a *Parasztbecsület*et – feleli kedvetlenül. – Szívesebben ünnepelnék veletek.

Egyfolytában az jár a fejemben, hogy milyen boldogtalannak tűnt, amikor elköszöntünk tőle, s milyen melegen szorított magához – Jane mintha nem kapott volna ekkora ölelést –, eszembe jut, mennyire szeret idejönni velünk, s hogyan húzzuk mindig azért, ahogy a kínai derelyét bökdösi, ahogy ügyetlenül fogja hatalmas markával az evőpálcikákat. – Elhozzuk neked a maradékot – biztosítom, de ettől még továbbra is elég szerencsétlenül néz rám.

– Franny? Hahó? Merre kalandoztál el? – érdeklődik Jane, és felém bök a pálcikájával.

– Bocs. Igen. Teljesen igazad van. Barney Sparksot tényleg jobban kedveltem.

– De akkor miért szerződtél azzal a fénylő arcú pasassal, Joe Melville-lel?

– Mert az Abszolút színészügynökség hírességeket képvisel, és a stúdióból is csak a legjobbakat választják. Náluk van az a James Franklin nevű fiú, és Joe az ügynöke Pénelopé Schlotzskynak is. Szerencsém van, hogy egyáltalán hajlandók foglalkozni velem. És egyébként is, megkaptam azt a munkát, amire kiközvetítettek, úgyhogy sok tárgyalnivaló nem maradt. Eleve az ő megbízásuk volt.

Tudom, hogy amit mondok, az tényleg úgy van, Jane-t azonban mintha mégsem győztem volna meg.

– Hmmm! – Összesen ennyit hümmög.

– Olyan, mintha így rendeltetett volna el – jegyzem meg bölcselkedve, s reményeim szerint ékesszólón gesztikulálok közben.

– De hát arról beszéltél, hogy attól a Melville-től ideges lettél, és hogy kirázott tőle a hideg. Vagy az ügynököknek így kell rád hatnia?

– Nem számít. Ez egy hivatalos kapcsolat. Ez a szórakoztató iparról szól, nem szórakoztató barátságokról.

– Szerintem ilyesmiről csak azok papolnak a show businessben, akiknek nincsenek barátaik.

– Munkát szerzett nekem. A legelső meghallgatásomon.

– Hát, ezzel nem vitatkozhatok. No, akkor, mesélj.

Iszom egy korty bort, és megpróbálok visszaemlékezni, milyen érzés volt előző este ott állni egy reflektorokkal megvilágított színpadon, amely mellett négy hatalmas, kerekes kamera gördült el lassan.

– Olyan volt, mint valami álom. Ideges voltam, de azért pár dolog mégis ismerősnek tűnt. Volt közönség. Mint a színházban. Bizonyos szempontból nem is különbözött olyan sokban a gimis színielőadásoktól. Nincsenek annyian a nézőtéren, mint az ember képzelné az alávágott nevetés alapján, amit a tévében hallunk. A díszlet jóval kisebb, mint ahogy az adásban kinéz. És sötétebb. De nekem a fura dolgok tetszettek a legjobban.

– Mint például?

– Hát, például az, hogy mindent pontosan rám szabtak. Még azt is tudták, hogy a szoknyám pontosan hány centivel lesz a térdem felett. Lemérték, aztán mindent rám igazítottak, méghozzá egyetlen éjszaka leforgása alatt. A pólómat is méretre alakították. Egy *pólót*. Most aztán az összes többi holmim olyan slamposnak tűnik, mintha lötyögne rajtam, vagy ilyesmi. – Megráncigálom a pulóverem elejét, hogy leffegjen. – Nézd, ebben gyakorlatilag teljesen elveszek.

– Nekem nem tűnt fel – jegyzi meg Jane, aki közben áttér a citromos csirkére.

– Ezenkívül… neked van szempilla-göndörítőd?

– Van. Csak sosem használom.

– Hát, én azt sem tudtam, hogy mire való. Barbár egy szerszám. Mindig úgy érzem tőle magam, mint általános iskolában, amikor úgy próbáltam komoly hatást gyakorolni a játszótéren a fiúkra, hogy kifordítottam a szemhéjamat. De hogy valaki más csinálja veled? – ráncolom elgondolkodva a homlokomat, s Jane is együtt érzően ingatja a fejét. – Minden felvétel után megigazították a hajamat és a sminkemet. Pedig szinte meg sem moccantam, viszont attól még jöttek, hogy rendbe tegyenek. Egyáltalán nem éreztem izzadtnak magam, de folyton készenlétben álltak a púderpamaccsal. Amikor hazaértem, szó szerint úgy kellett lekaparni az arcomról az alapozót. A rendező kitalálta a beállítást, de aztán Kevin, illetve hát Róbert, a színész, aki Kevint játssza, folyton elfeledkezett róla, úgyhogy én is kénytelen voltam változtatni a magamén, aztán viszont nem volt szabad elfelejtenem, hogy ugyanúgy csináljak mindent a többi felvételnél is, nehogy különbözzenek egymástól. No de aztán Róbertnek megint kiment az egész a fejéből, és ettől teljesen összezavarodtam. Annyira vigyáztam, hogy ne tévesszem el, melyik kezemmel vettem fel a telefonkagylót, hogy másra szinte már képtelen voltam odafigyelni.

– De azért jól ment? Hogy érezted?

– Nem is tudom. Azt hiszem, rendben volt. A nézők nevettek, és jó páran mondták, hogy jól csináltam, de fogalmam sincs arról, hogy ezek kik voltak, vagy hogy egyáltalán rájuk kellett-e nagy hatást tennem. De a nevetésemre a közönség elég pozitívan reagált, és ezért a forgatókönyvíró úgy döntött, hogy beleír nekem egy mondatot.

Jane szeme elkerekedik.

– Nem mondod!

– Ugye, milyen remek? Engem is teljesen feldobott a dolog, ami azért hülyeség, ha jobban belegondolunk. Nyári színházban egész darabokat játszottam el, meg ott voltak azok a jelenetek is a stúdióban, és akkor most belelkesedem egyetlen sor miatt. – Szünetet tartok és iszom egy újabb korty bort. – Azt fogom mondani: „Olyan helyes vagy”. Előbb jön a

nevetésem, majd elég maflán rábámulok Kevinre, sóhajtok, és azt mondom: „Olyan helyes vagy”.

– Elképesztően vicces!

– Mindenki azzal jön, hogy mennyire szokatlan dolog, ha egy vendégszínésznek plusz feladatot adnak, tulajdonképpen eléggé rögtönözve. Jimmy mesélte, hogy Kevin nem szereti, ha az utolsó pillanatban változtatnak a forgatókönyvön, úgyhogy ha valami újat szeretnének bedobni, akkor inkább Kathynél próbálkoznak.

– És ő milyen?

– Azt mondta nekem, hogy mókásnak tart, és milyen üdítő, hogy nem vagyok olyan csenevész, mint a korombeli színésznők.

– Hm, valaki mintha veszélyeztetve érezné magát.

– Bennem is felmerült a gondolat. – Leteszem az evőpálcikát és lehalkítom a hangom. – De ez tisztára hülyeség lenne, nem? Miért foglalkozna velem? Csak egyetlen alkalommal vagyok ott, ő pedig mégiscsak a show sztárja. Na mindegy, a lényeg az, hogy nem igazán tudom, hogy ment a dolog. A rendező mindent villámgyorsan intézett. Megzavart, mert arra számítottam, hogy majd elmeséli a karakterem motivációját és mögöttes jelentését, ahogy Stavros szokta órán, de egy mukkot sem szólt. Egyetlen alkalommal adott csak instrukciót.

– Mit mondott?

Elmegy mellettünk a megszokott felszolgálónk, Cindy, és Jane jelzi, hogy még egy kör italt kér.

– Azt mondta – felelem, majd drámai hatásszünetet tartok – „Ne kezdd el a nevetést, amíg át nem nyújtottad Kevin-nek a kávét. Előbb add oda neki a csészét, és csak aztán jöhet a nevetés.”

Egy darabig mindketten hallgatunk, és e bölcsesség rejtett mélységein mélázunk.

– Aha.

– És tudod, mi derült ki? Hogy bevált. Jobban sikerült a nevetés.

– Hűha! – jegyzi meg Jane a fejét csóválva.

– Pontosan. És sejtelmem sincs, miért.

– Na és mikor kerül adásba?

– Nem tudom. Még nincs meg az időpont. Meg kell várniuk, hogy töröljék a műsorról a *Gyilkos sorok*at, vagy valami ilyesmi.

– Na, *arra* aztán várhatnak.

– Pontosan – sóhajtom.

Jane az evőpálcikájával leemel egy adagot az előtte párolgó nagy kupac csirkés rizsből.

– Az egész olyan kiismerhetetlen, nem? – kérdi, mire vadul bólogatni kezdek.

– Igen! Vagyis várj csak… ezt meg hogy érted?

– Hát tulajdonképpen folyton arra számítok, hogy egyre jobban át fogom látni a show businesst, de az a helyzet, hogy még mindig eléggé összezavar. Vegyük például Russell Blakelyt, aki igazán nagy sztár, ugye? Eleinte még azt hittem, hogy bármit is csinál, az mind annyira érdekes és különleges, és harsányan kacagtam mindenen, amit csak mondott, mert komolyan úgy hittem, hogy nála szellemesebb emberrel még nem találkoztam, és valahogy minden vonása annyival jobb volt, mint másoké, mintha valahogy több lenne, mint az emberek általában, mintha ő is ember lenne, csak éppen valami másik bolygóvalami ilyesmi. De minél tovább dolgozom neki, annál tisztábban látom, hogy ő is csak egy pasas, egy szokatlanul jóképű, kivételesen izmos pasas, aki tulajdonképpen vicces, és tulajdonképpen okos is, de aki mégiscsak épp olyan, mint az emberek általában… aki elvette a gimis barátnőjét, és mintha fogalma sem lenne arról, hogyan is jutott idáig. Mintha teljesen meghökkentené a saját sikere. És mindig kikéri a véleményemet mindenféléről, a jelmezekről, meg ilyesmi, és néha az jut eszembe, esetleg elfelejtette, hogy én csak egy asszisztens vagyok, aki élete első forgatásán dolgozik. Mesélte, hogy három éve nem volt bevásárolni. Valaki elintézi helyette. Valaki elintéz helyette mindent. És kifejezetten boldogtalannak tűnik. Elolvas mindent, amit csak az újságok írnak róla, aztán szörnyen felizgatja magát. Amikor pedig befejez egy munkát, és a felesége otthon van Los Angelesben, akkor lerí róla, hogy nem igazán tudja, mit is kezdjen magával, úgyhogy olyankor elmegy szórakozni a stábból olyan pasikkal, akik még csak nem is a barátai, és jól leisszák magukat, amiről aztán mindent megtudhatunk a

bulvárlapokból. Folyton az jár a fejemben, hogy kellene valaki, aki valami más módon segít neki," vagy hogy igazán lehetne valami kifejezetten róla szóló használati utasítás. Mert egyszerűen mintha egyáltalán nem élvezné ezt az egészet. – Jane szomorúan ingatja a fejét.

– Én élvezném – jegyzem meg. – Szerintem.

– Ja, szerintem én is – mondja Jane. – Bár ki tudja?

– Ki tudja? – értek egyet, és kihörpintem a poharamból a maradék italt. – Ó, és volt még valami tegnap!

– Igen?

– Kiderült, hogy a farmert nem lenne szabad mosni. Az egyik jelmezes nőtől hallottam. Állítólag vegytisztítóba kellene vinnünk.

– Micsoda? Ez hülyeség.

– Bizony. Azt mondta, hogy nagyon szűk farmert kell venni, annyira szűket, hogy cipőkanállal is alig tudjunk belebújni, mert akkor a rajtunk lévő összes zsír a lehető legkisebb helyre préselődik össze. És persze azt szeretnénk, ha ez a zsírprés megmaradna, amilyen sokáig csak lehet. No hát, a mosástól a farmerek anyaga megpuhul és ki is nyúlik, s ezáltal erősen lecsökken a zsírkarbantartó hányados. Tehát a vegytisztítás az egyetlen megoldás a problémára. Hát nem szörnyű hír?

Jane vállat von.

– Elég költségesnek hangzik, de attól még alapvetően nem változtat a világnézetemen.

– Ugyan már! Szerinted a vegytisztítás nem igazságtalanság?

– De miért?

– Hát, mert olyan, mintha a ruháid költséget számolnának fel azért, mert hordod őket.

Jane értetlenül mered rám.

– És hogy is számolják fel ezt a pénzt?

– Azok a ruhák, amiket tisztítóba kell vinni, már eleve a drágábbak közé tartoznak. És akkor ehhez jön még három dollár minden egyes alkalomért, amikor felveszed őket.

– Ha erről az oldalról vizsgáljuk meg a problémát, akkor a hétköznapi holmik is pénzbe kerülnek. A közönséges mosás sem ingyen van.

– De mégsem olyan drága. És saját magad is elvégezheted. A vegytisztítók mintha valami titkos társaságot alkotnának, ahová téged be sem engednek. Semmi sem számít, ki vagy nekik szolgáltatva. Lehet PhD-d bármiből, a saját ruháidat akkor sem vagy képes vegytisztítani. Mert nem árulják el, hogyan kell. Még soha, senki nem látta a gépeiket. Gondolj csak bele. Jó okuk van arra, hogy a tulajdonképpeni vegytisztító berendezést gondosan elrejtsék a felaggatott ruhák mögé. Nem akarják, hogy feltörd a titkos kódjukat. Nem engednek maguk közé senkit. Senkit! Még a gazdagokat sem. Ismersz olyan gazdag embert, aki tartana a házában vegytisztító berendezést? Na, pontosan erről beszélek. Még nekik is össze kell szedni a koszos gönceiket, és leadni a tisztítóban.

– Biztosra veszem, hogy valaki elintézi helyettük. Sőt New Yorkban van házhoz szállítás is.

– Akkor is. A tisztítósok a markukban tartanak. Ki vagy nekik szolgáltatva. Azok a ruhák pedig, amiket csak vegytisztítatni lehet, magasról lenéznek téged.

– Akkor most a ruhákat okoljuk vagy a vegytisztítósokat?

– Tyúk vagy tojás, barátocskám.

– Ez az új keletű vegytisztítós összeesküvés-elmélet erősen emlékeztet a vasalásfóbiádra.

– Csöppet sem olyan, mint a vasalásfóbiám, habár a vasalás egy újabb titkos szövetség, amely el szeretné leplezni előled a valóságot. Ismersz bárkit is, aki képes lenne elmagyarázni, hogy miért olyan a formája a vasalódeszkának, amilyen? Hogy mi okból akkora, mint egy szörfdeszka? És miért olyan bonyolult összehajtogatni? Mert titokban arra vágyik, hogy napokon át ott maradjon felállítva a szobámban? Hogyan lehetséges ing-ujjakat vasalni azon az izén? És akkor a gallérokat most meg sem említem.

– Tudod, hogy mit kellene csinálnod azzal az inggel, amit nem tudsz kivasalni?

– Persze hogy tudom. El kell vinnem a vegytisztítóba. De amióta Mr. Wu látta a reklámfilmemet, azóta félek odamenni.

Folyton azt kérdezi, hogy feltehetné-e a falra a fényképemet. Emlékszel, a helyiség hátsó fala tele van fotókkal?

– Hogyne. Szerintem ez igazán aranyos tőle. Miért nem adsz neki egy képet? Olyan büszke a környéken lakó kuncsaftjaira.

– Hát neked még nem tűnt fel, hogy a között a rengeteg fénykép között nincs egyetlen híresség sem, hogy nincs senki, akit fel lehetne ismerni?

– Ez nem is igaz! Ott van…

– Úgy értem, az ö kivételével. Vagyis leszámítva az egyetlen híres férfit, akinek az esetében erős a gyanúm, hogy sosem járt Mr. Wunál.

– Szerinted Mr. Wu hamisított magának egy híres kuncsaftot? Szerinted Mr. Wu saját maga hamisította oda egy híres ember autogramját? És szerinted hol szerezte a képet?

– Hírességek néha szembejönnek az emberrel az utcán. Nem tudom biztosan, csak annyit mondok, hogy már megfordult a fejemben. De öt leszámítva, felismersz-e bárkit is azon a falon?

– Ott van például az összes szereplő a Macskákból, macskajelmezben… Nem ismerem ugyan őket külön-külön, de mint csoport, eléggé hitelesnek tűnnek.

– És ezeken a valamennyire hihető macskákon kívül… ?

– Várj csak! Igen! Van az a színésznő… anyám annyira kedvelte. … abban a nyomozós sorozatban szerepelt, még a hatvanas években, mi is volt a címe?

– *Rendőrök?*

– Ez az! Abban a sorozatban volt. Paula akárki.

– Paulette Anderson.

– Na látod! Szóval találtunk még egy hírességet.

– Jane, Paulette Anderson legalább tíz éve meghalt. Pontosan erről beszélek. Attól félek, hogy balszerencsét jelentene arra a falra felkerülni. Mintha azzal, hogy adok egy fotót Mr. Wunak, örök ismeretlenségre kárhoztatnám magam.

– Inkább az ismeretlenség, mint a halál. Ha már itt tartunk, inkább az örök ismeretlenség, mint a Macskák. És mi van, ha az a fotó nem is hamisítvány?

– Nos, ebben az esetben vagy holtan végzem, esetleg ismeretlenül, illetve macskaként, vagy pedig mint Bili Cosby.

1995. február–március

27. hétfő

11:00: ÁLTALÁNOS MEGBESZÉLÉS
A CBS-NÉL

ELMENNI A SZEREPÉRT AZ *EZER BOHÓCHOZ* -
SAMUEL FRENCHNÉL MEGVENNI A DARABOT

12:30 MEGBESZÉLÉS/JAY BINDER,
CASTING RENDEZŐ, NY. 44. U. 321. #606

16:00 ÁLT. MEGB.: MANHATTAN THEATRE CLUB
/MONOLÓG NY. 43. U. 311. 9. EM.

---

28. kedd

Futottam 4 km-t

FOTÓZÁS/ÚJ KÉPEK - 9:00

KELL: FEKETE BLÉZER, FARMERING,
BARNA CIPŐ, ÉKSZEREK, MANIKŰRÖZTETNI

ELMENNI AZ ABSZOLÚTBA A SZEREPÉRT
A BONNIE FINNEGAN MEGBESZÉLÉSHEZ

MÁSODIK MŰSZAK: 16:30 → ZÁRÁS

---

1. szerda

10:00 *EZER BOHÓC*
PAT MCCORKLE SZEREPLŐVÁLOGATÁS
A. SUGÁRÚT 595. 18. EM.

12:30 HÁZI JEGES TEA REKLÁM

RUHA: HANYAGUL ELEGÁNS
DONNA DESETA SZEREPLŐVÁLOGATÁS
BROADWAY 584. (HOUSTON SARKA) #1001

ÁLTALÁNOS MEGBESZÉLÉS/ANDY KAUFMAN
VARICK ST. 180.

ELSŐ MŰSZAK 15:00

(ELCSERÉLN RICKYVEL AZ ESTRE, MERT NEM TUDOK
DÖBBEN ÁTÉRNI A VÁROSON)

11:00 TODD THAYER - NY, 59. U. 130. **2.** csütörtök
ELMENNI A SZÖVEGÉRT A CAGNEY ÉS LACEY
GYALOGOLTAM 2 KM-T TV FILMHEZ (14:00-RE) GWEN SZEREPE

ÁLT. MEGB./DANIEL SWEE NY, 65. U. 150.
EGY KLASSZIKUS MONOLÓG & EGY MODERN
(KAPTAM SZÖVEGET A *KRAMER A NAPONHOZ*)

BONJOUR LA BONJOUR - ÓRÁRA MEGTANULTAM

STAVROS

10:45 JIM CARNAHAN **3.** péntek
MOST MÁR TÉNYLEG HÍVD FEL APÁT!
EGY HÓNAP FÁLUN
ROUNDABOUT, NY, 39. U. 231. #12.00
Lakbércsekket feladni

14:00 BONNIE FINNEGAN SZEREPLŐVÁLOGATÁS
NY, 27. U. 12. 11. EM.
Meghallgatás a *Central park westhez* - Abby szerepe:
jómódú, de bohém, a nyu-n tanul

MOZI/JANE, DAN - **4.** szombat
BÁRHOL, BÁRMIT, BÁRMIKOR
20:10 ANGELIKA VESELKÁNÁL VACSORÁZTUNK
SZABAD ESTÉT VETTEM KI, FÁRADT VAGYOK,
~~MÁSODIK MŰSZAK 16:30~~ RICKY BEÁLLT HELYETTEM

LÁTTAM JOHN TURTURRÓT AZ OZZIE-BAN! **5.** vasárnap
MÖGÖTTE ÁLLTAM A SORBAN, HIHETETLENÜL MAGAS, KÁVÉT
ÉS BAGELT VETT, AHOGY ÉN IS. BOLDOG SÓHAJ.

ELSŐ MŰSZAK 15:00 LAKBÉRHATÁRIDŐ!

1995. március

LAKBÉRCSEKKET FELADNI! MA! PLUSZ 150 DOLLÁR KÉSEDELMI DÍJJAL!

6. hétfő

MEGHALLGATÁSRA VISSZAMENNI
A *CENTRAL PARK WEST*HEZ/RENDEZŐ
ÉS PRODUCER ELŐTT
12:00 BONNIE FINNEGAN NY. 29. U. 12. 11. EM.

ABSZOLÚTBA ELMENNI SZÖVEGÉRT

16:00 *KRAMER A NAPON*
MEGHALLGATÁSA/BERNIE
TELSEY, IRODA NY.13. U.
311. 10. EM.

VENNI: FAXPAPÍR,
TEJ, JOGHURT,
MOGYORÓVAJ

---

7. kedd

9:15 MEGHALLGATÁS A *GYERMEKEIM*
SOROZATHOZ/ABC CASTING
COLUMBUS 159. 2. EM.

11:40 LANZO PARADICSOMSZÓSZ/BETH MEISKY
BROADWAY 928. #300

14:10 KERRY BARDEM ÁLT. MEGB. NY. 28. U. 150. #402

FAXPAPÍR

15:30 KLUB

---

8. szerda

KRAMER A NAPON PRÓBA/ÖSSZEOLVASÁS

ELMENNI A SZEREPÉRT

DONNA DESETA
BEL-MOR IPARI REKLÁM

ELSŐ MŰSZAK 15:00

• VEGYÉL • FAXPAPÍR • VEGYÉL • FAX • FAXPAPÍR • VEG

FUTOTTAM 4 KM-T

9. csütörtök

BROADWAY-DARAB!!! VISSZAHÍVÁS MEGHALLGATÁSRA
A KRAMER A NAPONHOZ
TALÁLKOZÓ **MIKE STANLEY-VEL** (RENDEZŐ)
16:30 DANIEL SWEE CASTING, NY. 65. U. 150.

POCSÉK, POCSÉK, ANNYIRA POCSÉK, FÚÚÚÚÚÚJ!

STAVROS
~~16:30 ZÁRÁS~~ SZABADNAPOT VETTEM KI, ÓRÁRA SEM MENTEM

10. péntek

DÉLUTÁN 1-IG ALUDTAM

FÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚJ

ESTI MŰSZAK 16:30

11. szombat

MEGITTAM 4 582659 MARGARITÁT JANE-NEL
A SANTA FE GRILLBEN

12. vasárnap

PÍRT • VEGYÉL • FAXPAPÍRT • VEGYÉL • FAXPAPÍRT • VEG

1995. március

13. hétfő

14. kedd

14:00 BABY-Ó PELENKA - FIATAL ANYUKA,
NEM TÚL PUCCOS
DONNA DESETA CASTING,
BROADWAY 584, # 1001

15. szerda

16. csütörtök

17. péntek

MÁSODIK MŰSZAK 16:30

18. szombat

19. vasárnap

1995. március

20. hétfő

FUTOTTAM 5 KM-T

VENNI: KÁVÉ,
MOSÓSZER,
ÁSVÁNYVÍZ,
~~SAJTOS PUTTANCS~~

21. csütörtök

KLUB 15:00

22. szerda

FUTOTTAM 5 KM-T

ELSŐ
MŰSZAK 15:00

23. csütörtök

KELL: WC-PAPÍR,
SAJTOS PUFFANCS

STAVROS ÓRA

24. péntek

FUTOTTAM MÁSFÉL KM-T,
MERT MI ÉRTELME??????

MÁSODIK MŰSZAK 16:30

25. szombat

26. vasárnap

MURIEL ESKÜVŐJE/JANE, DAN
- LINCOLN CENTER MOZIJA 19:50

1995. március

27. hétfő

HÉ, EMBEREK,
HÁT NEM ORSZÁGOS
SAJTOS PUFFANCS HÉT VAN?

28. kedd

ELSŐ MŰSZAK 15:00

29. szerda *

* LÁTTAM JOHN TURTURRÓT AZ OZZIE-BAN

30. csütörtök

STÚDIÓ

31. péntek

MÁSODIK MŰSZAK 16:30

1. szombat

FÜVECSKÉT RAJZOLNI IZGIBB,
MINT A SZÍNÉSZI KARRIER

A SAJTOS PUFFANCS OLYAN,
DE OLYAN ROPOGÓS

2. vasárnap

13.

Önnek nincs új üzenete.

BÍÍÍP

Az elmúlt két hétben egyetlen meghallgatásom sem volt, és kezdek ideges lenni.

Joe felhívott hétfőn, a *Kevin és Kathy* forgatás után, hogy még egyszer gratuláljon, és hogy megkérjen, valamikor ugorjak be az ügynökségre, hogy megismerkedhessek a többi ügynökkel is, akik „mind annyira fel vannak dobva” miattam. De a *Kevin és Kathy*t. követő két hétben egymást érték a szereplőválogatások és castingosokkal való találkozók, hogy egyszerűen nem tudtunk időpontot egyeztetni. Az elmúlt három hétben pedig senki nem hívott tőlük azzal, hogy mikor érnék rá.

Amennyire csak lehetett, igyekeztem felkészülni mindegyik meghallgatásra, de még soha az életben nem voltak ennyire zsúfolt napjaim. Az egész szinte teljesen egybemosódott, mintha egymás után, folyamatosan repültek volna ki a lapok a faxgépből, én pedig ide-oda loholtam egyik manhattani épülettől a másikig. De aztán elfogyott a faxpapír, és folyton elfelejtettem új tekercset venni, így párszor megesett, hogy a meghallgatáson olvastam el először a szerepemet, és beismerem, voltak alkalmak, amikor nem igazán felkészülten jelentem meg a castingosok előtt. Aztán jött az a nagyon fontos meghallgatás, amire viszont rendesen összeszedtem magam – egy kisebb szerep egy Broadway-darabban, amit Mike Stanley rendezett, de annyira lámpalázas voltam attól, hogy találkozom vele, hogy egy teljes oldalt kihagytam a jelenetből, ő pedig nem kérte, hogy csináljam újra. Amikor megkérdezte, hogy járok-e valami színészstúdióba, teljesen leblokkoltam, és nem jutott eszembe Stavros neve. Utána hazamentem és sírtam.

– Annyi visszajelzést kaptunk, hogy egy kissé rutintalannak tűntél – tudatta velem tapintatosan Richárd.

Az első pár hétben Joe mindig fogadta a telefonhívásaimat, mostanra azonban az asszisztense, Richárd az egyetlen ember, akivel beszélhetek. Eleinte nem is bántam, hiszen ő volt az, aki a Bemutatón kiszúrt az ügynökségnek, most azonban már nyugtalanít kicsit, hogy így „lefokoztak”. Richárd küldött el ahhoz a fényképészhez, akinek a munkájáért „Joe rajong”, hogy új portfoliót rakjak össze, pedig alig pár hónapja lett kész az előző, ami több mint száz dollároma került. Richárd azt mondta, hogy Joe szerint a képeim túl mosolygósak és könnyen értelmezhetőek voltak, és hogy inkább úgy kellene kinéznem rajtuk, mint egy drámai színésznő, nem pusztán egy komika. Én úgy láttam, hogy az új fényképeken drámai helyett inkább dühösnek és merevnek tűnök, de Richárd megnyugtatott azzal, hogy egészen más lesz a fotó retusálás után, amikor aprólékos munkával és egy apró ecsettel eltüntetik a hibákat a felnagyított negatívról, még előhívás előtt. A retusálás két hétbe telt, a 20x25-ös képek pedig háromszáz dollárba kerültek. Ezeken már nincsenek szeplőim, bár a szemem alatti félhold alakú kis terület különös módon világosabbnak tűnik az arcom többi részénél, ugyanakkor még mindig haragosnak nézek ki.

Megértettem, hogy addig nyilván nem szerveznek nekem meghallgatásokat, amíg az ügynökségen arra várnak, hogy elkészüljenek a fotók. De aztán a leadást követő héten sem hívtak semmiféle ajánlattal.

Aggódom, hogy az a bizonyos első három hét volt az esélyem arra, hogy bebizonyítsam, a *Kevin és Kathyben* kapott munka nem a véletlen műve volt, csakhogy elszúrtam, és mostanra már meg is feledkeztek rólam. A *Backstage* magazinban olvastam egy cikket arról, mennyire fontos emlékeztetni az ügynökünket arra, hogy készen állunk az újabb megbízásokra és szeretnénk dolgozni, úgyhogy végül a harmadik tétlen hét elején összeszedtem a bátorságomat és felhívtam az Abszolútot. Az volt csak a baj, hogy mivel a hívásomnak nem volt semmi apropója, főleg kínlódtam a telefonban. Mondtam, hogy Joe-val szeretnék beszélni, de Richárd azt feleire, hogy sajnálja, de Joe megbeszélésen van, és hogy ő nem segíthet-e.

– Öööö… khm… nem, semmi gond.

– Biztos?

– Persze, igen, de ha már úgyis beszélünk, akkor megkérdezném, hogy nincs-e valami, amit csinálhatnék, illetve, hogy van-e valami, amit nem csinálok, vagy… öööö… beváltak a fotóim?

– A fotói?

– Igen, az újak. Csak kérdezem. Mármint… gondolom, Joe azt a komolyan választotta ki, amin a tenyeremben nyugtatom az államat, ugye?

– Azt hiszem, igen, valahol itt is van… igen, az álla a kezében, és a fejér egy kicsit mintha oldalra billentette volna.

– Igen. Ez nem… elnézést, csak eszembe jutott, ez nem túl erőltetett? És hogy talán emiatt nem hív senki meghallgatásra?

Egyáltalán nem állt szándékomban ezt felhozni vagy panaszkodni. Biztos szörnyen modortalannak tűnök, mintha én próbálnám megmondani nekik, hogyan végezzék a munkájukat. Pedig csak azt szeretném, ha valaki valami magyarázatfélével szolgálna azt illetően, hogy miért nem történik semmi.

– De Franny, Joe-nak nagyon is tetszik ez a kép. Egyébként nekem is, de Joe kifejezetten rajong érte, ezért is választotta ki épp ezt. Neki tényleg különös tehetsége van ahhoz, hogy rátaláljon arra a képre, amely a legjobban megragadja a maga lényegét. Úgyhogy ezzel aztán nincs semmi probléma. Szóóóval… most tulajdonképpen nincs más dolga, mint várni. Sajnálom. – Elhallgat, s úgy érzem, szeretne valamit hozzátenni, de aztán mégsem. – Akkor hát… van valami egyéb is, Franny?

– Igen, hát… nem, köszönöm. Ennyi az egész. Csak öööö… bejelentkeztem.

– Rendben, Franny, köszönöm, és majd tudatom Joe-val, hogy… bejelentkezett.

Amikor elismétli a szót, már sokkal rosszabbul hangzik, mint eredetileg.

Azt hittem, az életem radikális fordulatot vesz attól, hogy van ügynököm, de minden ugyanolyan maradt, leszámítva azt, hogy jóval több pénzt költök.

Végül megérkezett a csekk a Kevin és Kathy munkáról, de döbbenten

láttam, hogy több mint a fele elment adóra és az ügynökség jutalékára.

– *Ennyi* lenne az egész? – faggattam Dant, aki aprólékos gonddal átvizsgálta az elszámolást. Reméltem, hogy talál benne valami hibát, vagy esetleg kiderül, hogy én töltöttem ki rosszul az adópapírokat. De amikor visszaadta, csak a fejét rázta.

– Úgy vonnak tőled adót, mintha minden héten ennyit keresnél – magyarázta.

– De hát nem is – nyögtem elkeseredetten, mire csak együtt érzőn bólogatott.

A tetejében anyagilag még mindig nem szedtem össze magam, mert Herb különféle műszakmegvonásokkal sújtott azért, mert azon a bizonyos péntek este elmentem a *Kevin és Kathy* forgatására, plusz ott van még az új fotók költsége. Kénytelen voltam vállalni néhány beugrást a Legjobb szándéknál, annál a partiszervizcégnél, ahol egy ideig dolgoztam New Yorkba költözésemet követően. Akkoriban eleinte kifejezetten lelkesítőnek találtam azt, hogy a hatalmas bálterem végéből elgyönyörködjek az esküvőkben. A tósztokon el is érzékenyültem, még a poharakat is könnyes szemmel szedtem le. Egy idő után azonban a hisztis menyasszonyok teljesen az idegeimre mentek, az óriási báltermet személytelennek és kissé lehasználtnak láttam, s éppoly fásult lettem, mint a többi felszolgáló, pedig korábban megesküdtem arra, hogy belőlem sosem lesz olyan pincér, aki pontban tizenegykor célzatosan elkezdi az óráját nézegetni, s itallal félig telt poharakat csavar ki a részeg vendégek markából.

Azon kapom magam, hogy eltűnődöm, másképp állnának-e a dolgok, ha Barney Sparksszal szerződöm. Elképzelem, amint őt hívom fel, hogy „bejelentkezzem”, és biztos vagyok abban, hogy nem érezném magam ennyire kínosan. Emellett asszisztense sincs, úgyhogy neki magának kellene fogadnia a hívásomat. De mégsem merenghetek ezen hosszasan, mivel egész éves szerződést írtam alá az Abszolúttal.

Kétségtelen, komoly előrelépés volt, hogy találtam magamnak ügynököt – végre valami, amit kipipálhattam, egy teljesítmény, amit felmutathattam. Ugyanakkor nem vagyok meggyőződve arról, hogy egy soha nem telefonáló ügynök jobb annál, amikor az embernek egyáltalán

nincs ügynöke. Attól tartok, inkább rosszabb. Korábban nem azt éreztem, hogy visszautasítanak, inkább csak azt, hogy nem vesznek észre. Most viszont van valaki, aki először felfigyelt rám, ám azóta mintha már nem tartana elég jónak.

Már hat hete nem hívtak az Abszolúttól, amikor telefonáltam apának.

– Attól tartok, az ügynököm megfeledkezett rólam.

– Attól tartok, a lányom megfeledkezett rólam.

– Apa!

– Kivel beszélek?

– Ha-ha! A lányod vagyok, a munkanélküli színésznő.

– Ezek szerint mégiscsak életben van!

– Azt hiszem, szükségem lenne egy menedzserre.

– Miért van szükséged menedzserre? Azt hittem, épp most szereztél magadnak ügynököt.

– Igen, csakhogy nem szervez nekem meghallgatásokat.

– De ha nincsenek meghallgatásaid, akkor mi menedzselni valód akad?

– Egy menedzser segítene bejutnom a meghallgatásokra.

– Már hogyan lenne arra képes egy menedzser, ha még az ügynökeidnek sem megy?

– Hát, a menedzser kevesebb emberrel dolgozik, úgyhogy könnyebben tudna egyedül rám összpontosítani.

– De akkor meg minek kellett egyáltalán az ügynök? Miért nem akasztottál le helyből egy menedzsert?

– Mert az embernek muszáj, hogy legyen ügynöke. Egyedül ők tárgyalhatnak szerződésekről. Az ügynököknek vannak olyan jogai, amelyek a menedzsereknek nincsenek.

– Vagyis bárki állíthatja magáról, hogy menedzser?

– Tulajdonképpen igen.

– Akkor mi lenne, ha a menedzserednek adnám ki magam, és ellátogatnék az ügynöködhöz, hogy közöljem vele, pocsék munkát végez a kedvenc ügyfelemnél.

– Kösz, apa.

Pár nappal később Jane-nel a nappaliban vagyunk, a kanapé két végében ücsörgünk törökülésben, és a tévécsatornákat váltogatjuk, amikor egyszer csak rákattintunk az *Örökké nővérké*re. Dan az ebédlőasztal mellett dolgozik. Állítja, hogy írás közben csöppet sem zavarja a fecsegésünk, mert van az a hihetetlen tulajdonsága, hogy képes tudomást sem venni rólunk, és egyébként is, mivel megállás nélkül jár a szánk, inkább csak egyfajta emberi háttérzajként érzékel bennünket. Ez kifejezetten előnyös dolognak számít az együttlakásnál.

– Szerintem nem nézek ki elég jól – motyogom, és megbűvölve figyelem a színésznőt a képernyőn.

– Mihez képest?

– Hát, úgy általában véve. A szórakoztatóipari elvárásokhoz képest. Szerintem ezért nem hívnak soha az ügynökségről.

– És szerinted ki néz ki *jól*?

– Te is pontosan tudod, hogy például ezek a lányok az *Örökké nővérké*ben. – A tévé felé intek, ahol egy nagy mellű, miniszoknyás, nyitott orvosi köpenyt viselő szőke nő éppen azon erőlködik, hogy visszamesterkedje az infúziót egy idősödő férfi beteg karjába, ez okból kifolyólag lovaglóülésben felpattan a kórházi ágyra, s a pácienst „véletlenül” berántja a dekoltázsába. A stúdióban a közönség visítva röhög.

– Boááá! De undoríró! – legyint megvetően Jane. – Mármint ez a műsor. Ez már komolyan a civilizáció vége. Egyeden férfi ápoló a gyerekosztályon, és körülötte csupa doktornő! Micsoda alapötlet! Nézd csak meg őket! Egyikről sem hinnéd el, hogy orvos! És a csajok fele valahol az első és a második évad között új cicikre tett szert. Bizony, hölgyeim, én láttam ám az előző epizódokat. És most mégis el kellene hinnem, hogy önök a nyár folyamán ilyen jelentős emlőket növesztettek? Ugyan, kérem. Egyébként pedig túlságosan girnyók.

A révében a szőke doktornő elejti az írótábláját, s amikor lehajol, hogy felvegye a padlóról, a páciens szívmonitorja eszelős pittyegésbe kezd. Újabb nevetésorkán.

– Igen, de talán pont az kellene, hogy rólam is ilyeneket mondjanak az

emberek. Mint amikor kiraknak valakit az *Enquirer* címlapjára, és aláírják: IJESZTŐEN SOVÁNY! Az emberek nem azért bámulják meg, mert a borítón látható személyek rosszul néznek ki, hanem azért, mert ők szeremének a címlaplány helyében lenni. Ők is ijesztően soványak akarnak lenni. Olyan büszkévé tenne, ha azt mondanák rám: „Túl vékony”. „Látta valaki azt a Franny Banks nevű színésznőt? Kifejezetten aggasztóan fest. Adjon már neki valaki egy falat csokit, mert mindjárt összeesik.” Az emberek erre vágynak. Ilyesmik miatt néznek fel rád.

– Rendelek neked pár kazettát abból az „Elég ebből a butaságból!” sorozatból, rendben?

– Casey mesélte, hogy Los Angelesben kapható egy speciális fajta fű, ami tök elveszi az ember étvágyát. Nyilván ettől olyan gebék a lányok az *Örökké nővérké*ben.

Jane a fejét ingatja, és olyan gyengéd hangon beszél hozzám, ahogy az alvajáró kisgyerekekhez szólnak, nehogy megijesszék őket.

– Casey? Ezt a modell Casey mondta neked, az a csaj, aki minden jelenetében sírva fakad?

– Aha. A fű elég drága, és ha szerezni akarsz belőle, muszáj, hogy legyen valami kapcsolatod. Ő olyan valakitől kapta, akivel együtt járt gimibe. Talán elintézhetne nekem is egy kicsit. Esetleg el kellene kezdenem soványító füvet szívni.

Jane kattint a távirányítóval, és az *Örökké nővérke* eltűnik az elsötétülő képernyőről. Felém fordul.

– Frances, most komolyan. Az ilyen gondolkodás vezet oda, hogy az embert hajnali háromkor holtan találják a Chelsea Hotel fürdőkádjában. Színész vagy. Régebben csak a színészet miatt aggódtál. Egyébként pedig megjegyezném, hogy amikor utoljára füvezni próbáltál, már este fél kilenckor elnyomott az álom.

Sóhajtva hátradőlök a kanapén.

– De muszáj, hogy legyen valami trükk. Ki van zárva, hogy ezek az emberek egyfolytában éheznek, és közben mégis sikerül mesésen festeniük. Lefogadom, hogy tudnak valamit, ami mi, többiek nem. Vagy ami még szörnyűbb lenne… Ha kiderülne, hogy nincs semmiféle trükk.

Talán tényleg örökké koplalnak. Talán pontosan ez jelenti a különbséget a siker és a kudarc között. Talán túl gyenge vagyok. Túlságosan szeretem jól érezni magam ahhoz, hogy hajlandó legyek rosszul érezni magam a siker kedvéért.

– Már miért lenne az rossz, ha jól érzed magad? A legtöbb ember egész életében erre vágyik. Nem érezheted magad állandóan rosszul. Ha életben akarsz maradni, enned kell. Ezekkel az alapigazságokkal régebben tisztában voltál. És egyébként is, ki mondja, hogy létezik valamiféle egyezményes ideálkép? Még a csajok az *Örökké nővérké*ben sem tetszenek mindenkinek. Csak azoknak az idiótáknak, akik ezt az egyetlen műsort nézik. Egy hülye műsor még nem jelent mindenkit. Miért nem akarsz egyszerűen csak saját magad lenni, és megtalálni az embereket, akiknek éppen ez tetszik?

– Tudom, igazad van. Hé, és mi lenne, ha vágatnék magamnak egy Rachelt?

– Franny. Az exmostohaanyámnak van Rachel-frizurája, aki kiköltözött Long Island kertvárosi részére, ahogy egyébként az összes barátnőjének is. Az a stílus már rég leszivárgott a tömegek körébe. A Rachelről lemaradtál.

– Látod, pontosan erre céloztam. Nekem szolgaian stíluskövető hajam van. A sikeres színésznők fején jövőbe gondoló, trendépítő, izgi frizura díszeleg, amilyet a kertvárosi asszonyságok mindenáron utánozni szeretnének. Talán kevesebbet kellene emésztenem magam a munka miatt, és többet foglalkoznom a hajammal.

– Nem térhetnének inkább vissza azok az idők, amikor még azt hitted, hogy ha mindennap megtanulsz egy Shakespeare-szonettet, akkor varázslatos módon ügynököd rámád tőle? Az hasonló szamárságnak tűnt, de legalább volt valami pozitív hozadéka. Mi lesz a fontos munkával, amiről annyit beszéltél? Mi lesz a színházzal, az igazsággal, azzal, hogy kapcsolatba kerülsz az emberiséggel, vagy mit is mondtál mindig?

– Most már van ügynököm. Igyekszem elboldogulni a hivatásosok világában. Ahol úgy tűnik, léteznek bizonyos szabályok. Még mindig érdekel az emberiség, meg az összes többi, re is tudod, hogy micsodák. De

megpróbálok… hivatásos színésznő lenni. Olyan hivatásos külsővel.

– Aha. Hát, nem is tudom. Nem igazán látom magam előtt, ahogy Diane Keaton vagy Meryl Streep azon görcsöl, hogy csináltasson-e Rachelt, esetleg az *Örökké nővérke* látnivalóin mereng. Hát nem az a fontos, hogy tehetséges színész vagy?

– Nem tudom. Azt hiszem, épp ebben vagyok annyira bizonytalan. Volt idő, amikor ezt hittem. Most viszont úgy látom, hogy tehetségesnek is kell lennem, és közben muszáj, hogy jobban nézzen ki a hajam is. Teljesen össze vagyok zavarodva. Azt hiszem, mindegyik egyformán fontos. Lehet, hogy át kellene térnem a vegán életmódra?

– Frances. Komolyan mondom. Szedd össze magad! Soha az életben nem fogsz úgy kinézni, mint azok a hülye lányok. De ha már valamiféle… nem is tudom… emberfeletti erőfeszítést tennél, akkor ne azt csináld, hogy füstölsz, mint a gyárkémény, és nem eszed meg a muffin belsejét. Menj és szerezz valami táplálkozástudományról szóló könyvet.

– De én már rengeteget tudok a táplálkozásról – intem le.

Jane kétkedve méreget.

– Valóban? Akkor nevezz meg három fő élelmiszercsoportot.

– Semmiség – jelentem ki, és keresztbe fonom a karom a mellemen. – Kínai étel, mexikói étel és tonhalas bagel. – Jane a fejét csóválja, én pedig kedvesen rámosolygok. – Tudod, Jane, az a helyzet, hogy múlt héten már zöldséget is vettem.

– Igen, az feltűnt. Talán meglep, de elárulom, több tanulmány kimutatta, hogy van némi csekély tápanyagfelvételi különbség a hűtőben megrohadó spenót és a között, amit elfogyasztanak.

– Ez pusztán részletkérdés – húzom fel az orrom.

– Feladom – jelenti ki, és a konyha felé indul. – Kérsz még kávét?

Lebámulok a bagelemre, ami mintha bizonytalanul visszahunyorogna rám. Talán Jane-nek igaza van. Talán több információra lenne szükségem. Eltűnődöm azon, hogy vajon Pénelopé Schlotzsky mit ehet vasárnaponként. Valószínűleg nem bagelt. Talán épp a bagel a fő problémám. Habár egyetlen bagel igazán nem tűnik túl sok kajának. Eldöntöm, hogy ezt most még megeszem, no de aztán egész nap már egy

falatot sem. Jó, esetleg egy salátát vacsorára.

Vagy levest.

Nem. A levesben mindenféle szabad szemmel nem látható dolog van. Igen, szinte teljes bizonyossággal állíthatom, hogy a leves egy újabb ártalmatlannak tűnő, ámde igencsak hizlaló ételfajta.

Tyúkhúsleves. Abban mintha csak hét kalória lenne. Árulnak vajon tyúkhúslevest a csemegésnél? Hol szerezhetnék tyúkhúslevest?

– Nem kell semmin sem változtatnod, Franny. Szerintem jól nézel ki.

Esküszöm, egy egész másodpercbe beletelik, mire rájövök, hogy Dan szólalt meg. Tökéletesen megfeledkeztem arról, hogy ő is a szobában van. Korábban sosem szólt hozzá semmihez, miközben dolgozott. Egészen biztosak vagyunk abban, hogy teljesen ki tudja zárni a fecsegésünket. Merthogy kipróbáltuk. Általában háromszor vagy akár többször is rá kell üvöltenünk, mire végre felnéz, és úgy pislog, mintha álmából ébredne.

Az első dolog, ami eszembe jut, az, hogy vajon Dan titokban mindvégig fülelt, miközben mi itt beszélgettünk mellette, a nappaliban, de elég tisztességes pasas, és nincs benne semmi sunyiság. Ha elvontuk volna a figyelmét, akkor vagy csatlakozott volna az eszmecserénkhez, vagy kirúgott volna bennünket, hogy dolgozni tudjon.

Fura, de teljesen biztosra veszem, hogy mindezen hónapok során egyáltalán nem kagylózott, hogy még sosem hallgatott ki bennünket. Tuti, hogy most először sikerült felkeltenem a figyelmét.

– Köszönöm, Dan – mondom, mert semmi más nem jut eszembe.

14.

– *Az* meg *micsoda?* – tudakolja Jane riadt tekintettel. Mostanra még lejjebb csúsztam a lejtőn. Nem keresek elég pénzt. A klubban már csak egyetlen műszakom van, hála Herb bizarr rendszerének, amely mostanában azzal bővült ki, hogy a legtöbb műszakot vivő felszolgálókat extra munkával jutalmazza, így aztán nekünk, akiket valami okból büntet, eléggé nehéz újra visszakerülni a rendszeres beosztásba. De legalább még megmaradt a pénteki műszakom, aminek a bevétele majdnem (de azért nem egészen) fedezi a lakbért. Mostanában a partiszerviz sem hoz sokat a konyhára.

Russell Blakely forgatása heteken belül véget ér, úgyhogy Jane végre nem dolgozik éjjelente. Épp lelépked a csigalépcsőn klasszikus darabnak számító, hatvanas éveket idéző, térdig érő csizmájában, amelyet különféle színű lakkbőrdarabkából varrtak, mintha patchwork lenne. Ehhez kék, velúrbőr szoknyát vett fel, meg egy műszőrme galléros, vörös bomberdzsekit, amire a Nyolcadik sugárúton akadt rá, a Bolton's nevű üzletben. A Bolton's állítólag egy szuper, leszállított árú holmikat árusító bolt, ahol Jane folyton csodás darabokra lel, én azonban általában csak egy újabb olcsó, fekete harisnyanadrággal gazdagabban távozom. Jane orrán ott van jellegzetes napszemüvege, ami arra utal, hogy indulni készül. Ilyenkor már semmi nem állíthatja meg. Ebből arra következtetek, hogy a kezemben tartott tálba kimert étel pontosan olyan förtelmesen fest, ahogy azt magam is gondoltam.

– Hűha! Odanézzenek! Hol szerezted a csizmát? – Hátha sikerül elterelnem a figyelmét azzal, hogy megtárgyaljuk a divatot.

– Te csak ne próbál elterelni a figyelmemet azzal, hogy divatról beszélsz! Most komolyan, az micsoda?

– Öööö… hát, ennivaló.

– Űrhajósoknak?

– Neeem… Nem hallottál a csodás, új fogyókúrás élelmiszerről? A

tévéshopból vettem. – Az utóbbi időben azzal próbáltam tartani magamban a lelket, hogy különféle fogyókúrákkal kísérletezgettem. Eddig még egy sem akadt, ami bevált volna. De ez most megváltozik.

– Te erre pénzt adtál ki?

– Ó, igen, Jane, és annyira megérte! FiniLife a neve, és ez nem pusztán egy villámfogyókúra. Ez egy mesés ízélményt nyújtó, új életmód!

– Igeeeen – húzza a szót Jane.

Most miért néz ilyen gyanakvóan? Muszáj lesz megértetnem vele.

– Figyelj ide, Jane. Tudom, hogy hülyén nézhet ki, de James Franklin mesélte a stúdióban, hogy az ő köreiben mindenki ezt a diétát csinálja. Mármint Hollywoodban.

– Tényleg? Hollywoodban? – sikongat álságosán Jane.

– Jane, most komolyan. Hát nem láttad a reklámokat: „Tizenegymillió karcsúbb ember, és csak a számuk nem fogy”?

– De. Illetve láttam embereket, akik bizonyos reklámokban odatartják a régi, hatalmas nadrágjukat az új, vékony derekukhoz. Szóval… ezt az a James nevű pasas javasolta neked?

– Igen, de nem… Nem arra célzott, hogy szükségem lenne rá, vagy valami ilyesmi. Egyszerűen csak beszélgettünk az egyik óra után… és egyébként is, én vetettem fel a dolgot. Csak beszélgettünk, és a filmjéről kérdezgettem, ő meg csak nagyon segítőkész volt, és elmesélte, miket csinálnak a hivatásos színészek.

– Hm – morogja kétkedve Jane. – De mikor fogtál bele ebbe a diétába? Mert nem láttam azt az izét a hűtőben.

– Igen, vagyis nem, mert ez benne a legjobb! Hogy nem igényel hűtést. Dobozban árulják, liofilizálva, és csak annyit kell tenned, hogy kiszeded és beáztatod.

– Beáztatod?

– Tudom, hogy hülyén hangzik, de voltaképpen nagyon is praktikus, mert magaddal tudod vinni bárhová, ha dolgod van.

– Miért nem vagy képes egyszerűen csak egészséges ételt enni? Valami olyasmit, amit nem kell előáztatni?

– Hát, azt hiszem, elég egyértelmű, hogy nincs önfegyelmem. Ezzel a

módszerrel megtanuljuk, hogy mekkora a megfelelő adag ennivaló. Egyetlen csomagban benne van mindaz, amire csak szükségünk van, úgyhogy innentől fogva nem kell találgatnunk, hogy mit ehetünk és mit nem.

– Úgy beszélsz, mintha beléptél volna valami szektába. És mi történik majd, amikor visszatérsz a való világba? Abba, ahol néha a fejedet is használnod kell majd?

– Remélhetőleg addigra annyira lefogyok és legyengülök, hogy az étel már minden vonzerejét elveszti.

– Nagyszerű terv. És ma kit is csodálhatunk meg a *Leeza show*-ban!

– Szinte teljesen biztosra veszem, hogy a mai téma: „Nők, akik azt szeretnék, ha a legjobb barátjuk nem ítélkezne fölöttük”.

– Haha! Megyek dolgozni. Szeretnéd, ha magammal vinném a révé kábelér?

– Jaj, Jane. Szia.

Miután elmegy, egy darabig a nappaliban lézengek, és bizalmatlanul méregetem a tévét. Tudom, hogy Jane csak viccelt. És az sem igaz, hogy *Leeza*-függő lennék, habár azt véletlenül tudom, hogy a mai adás rimája: „Állati állatok”. Állítólag lesz benne egy kutya, amelyik képes cipőfűzőt kötni. Lehetséges, hogy Jane-nek valamennyire igaza van, és kicsit tényleg rákaptam a tévézésre napközben. Azzal kezdődött a dolog, hogy egyre gyérebben érkeztek a Niagarás munka után visszamaradó pénzek, és biztosan szerettem volna tudni, hogy nem történt-e valami révedés – mondjuk olyasmi, hogy napjában vagy tucatszor adásba kerül a reklám, csak véletlenül elfelejtenek csekket küldeni róla –, úgyhogy elkezdtem ellenőrizni a különféle csatornákon, hátha sikerül összeszámolnom, hányszor megy le, és ezt összevernem az elszámolásban szereplő összeggel.

Hát így akadtam rá *Leezá*ra, aki a műsorában arról beszélt, hogyan kell példaként szolgálnunk a saját magunk számára, és a tanácsaitól gazdagabbnak éreztem magam. Több adásban is szó esett a fogyókúráról – onnan szereztem például azt a remek receptet a káposztaleves-diétához, ami egészen biztosan bevált volna, ha nem lenne az a pici probléma, hogy

látni sem bírom a káposztát. *Leeza* hírességeket is szokott hívni, meg olyan személyeket, akik mindenféle nagy megpróbáltatáson estek át, és hát sosem tudhatom, mikor lesz szükség arra, hogy olyan szereplőt alakítsak, aki hozzám ugyan csöppet sem áll közel, ámde emlékeztet valakire, akit a *Leezá*ban láttam. Így hát nyugodt szívvel állíthatjuk, hogy a Leeza nézésével töltött idő voltaképpen tanulmányi célokat szolgál.

Csakhogy az a helyzet, hogy rögtön a talkshow urán kezdődik egy szappanopera, a *Fenyves kuckó*. Eleinte csak pár percet néztem meg belőle a *Leeza* urán, úgy az első reklámszünetig. Nem is annyira érdekesnek találtam, mint inkább elképesztőnek. Azzal szórakoztam, hogy egyfajta színészi feladatot csináltam a sorozatból, kihívásnak tekintettem a szirupos párbeszédeken és hangosan kimondtam a sorokat magam is, hogy meggyőződjek arról, én vajon életszerűbbé tudnám-e varázsolni a szöveget, mint az epizód szereplői. Elmorfondíroztam azon, hogy vajon a színészek hibájából tűnik az egész annyira röhejesnek, vagy tényleg nincs semmi, amivel el lehetne érni, hogy kevésbé legyen mesterkélt.

Így alakult, hogy rákaptam mindkét műsorra, és ott ültem előttük kivétel nélkül minden áldott nap, sőt előfordult már az is, hogy bekapcsolva maradt a tévé, és megnéztem a *Bikák* párkereső show-t és a *Szerelmi kapcsolat* című vetélkedőt is – ezekre azonban a legnagyobb jóindulattal sem mondhatnám, hogy épülésemre szolgáltak volna bármi mérhető módon. Mindezért részben Dant teszem felelőssé, mert az utóbbi időben olyan keveset van otthon. Sejtelmem sincs, hogy mostanában hol ír, de hogy nem a nappalinkban, az biztos. Ha többet lenne itt, valószínűleg szégyellnék egész délután a kanapén dögleni.

Ha egészen őszinte akarok lenni, akkor bevallom, hogy mostanra teljesen rabja lettem a *Fenyves kuckó*nak, és napközben gyakran gondolok a szereplőire úgy, mintha hús-vér emberek lennének, hétvégente pedig nyugtalanít, hogyan alakul majd sorsuk a következő héten. Azon kapom magam, hogy hosszasan eltöprengek: „*Hogyan* készül CoCo Breckenridge eltussolni gyilkos természetű ikertestvére eltűnését?” Minden péntek este elhatározom, hogy soha többet nem nézem, de aztán amikor itt a hétfő, képtelen vagyok ellenállni, muszáj megtudnom, hogyan alakult az előző

epizód végén tálalt talányos helyzet.

Néha, amikor már szörnyen ideges vagyok, elfantáziálok arról, hogy kirúgom Joe Melville-t, de igazából nem szeretném megbántani, emellett kissé fölöslegesnek tűnne olyan valakivel közölni, hogy soha többé ne keressen, aki már eleve nem nagyon hívogat. Talán zavarban van, hogy tévesen ítélte meg a lehetőségeimet, s most abban reménykedik, hogy ha elég hosszú időn át nem vesz rólam tudomást, akkor úgy tehetünk, mintha sosem találkoztunk volna, és mindketten megússzuk, hogy szembe kelljen néznünk a tévedésünkkel.

A *Leeza* csak dél után kezdődik, és mostanában simán alszom is addig, tekintve, hogy nincs miért felkelnem korábban. Jane eléggé felfújja a dolgot, mintha valami tényleg nem lenne rendben velem. Mindennap felhív a munkából, csak hogy kirázzon az ágyból.

– Aggódom miattad. Depressziós vagy.

– Jól vagyok.

– Lakótársam, Frances Farmer, az idegszanatórium királynője – vágja rá drámai hangon Jane.

– Érzékeny, kreatív típus vagyok. És most éppen megpróbáltatásokkal teli életszakaszon megyek át.

– Ha hazaérek, és azon kaplak, hogy dobozból falod a Háagen-Dazs jégkrémet, és a *Harry és Sally*t nézed, akkor hívom a rendőrséget.

– Na és mit csinálnak velem, letartóztatnak azért, mert az életemből egy klisé lett?

No, hát ezért van az, amikor fél tizenkettőkor megcsördül a telefon, valósággal rávetem magam, és a második csengésre felkapom. Feltett szándékom, hogy elhitetem Jane-nel, remek hangulatban vagyok. Majd olyan élénken csevegek, mintha már órák óta fent lennék.

– Itt a Léleklátó barátnők hálózat, Dionne Warwick vagyok – fuvolázom a kagylóba.

– Öööö… Halló? Richárd vagyok az Abszolút színészügynökségtől. Beszélhetnék Frannyvel?

Azonnal felülök, mintha a telefonon át is láthatná, hogy ezen a késői órán még mindig méltatlanul heverészek, ráadásul ugyanabban a

bokszergatyában és trikóban, amiben aludtam. Megköszörülöm a torkom, és igyekszem azt a benyomást kelteni, mintha teljesen ébren lennék.

– Én vagyok ő. Ő beszél. – Ez így nem lesz jó. – Ő én vagyok.

– Ebben az esetben hello, ő. Felébresztettem?

– Nem, már ébren vagyok. Csak öööö… megfáztam.

– Ó, a mindenséget! Nagy a baj? Mert Joe szervezett magának egy meghallgatást.

– Épp most sikerült elképesztő sebességgel felgyógyulnom.

– Nagyszerű!

– Nagyszerű!

– Nos hát, a meghallgatás ma lesz…

– Ma?

– Úgy két órán belül.

– Ma?!

Jaj, ne! Az eltelt két hétben mást sem csináltam, csak sokáig aludtam, elvonszoltam magam órára, és lenyomtam az alkalmankénti műszakot a klubban. Nem edzettem. Az utcára is alig léptem ki. Nem vagyok felkészülve. Fel vagyok puffadva.

– Csodásan hangzik!

– Sajnálom, hogy az utolsó pillanatban szólunk. Valakit lecserélnek a *Fenyves kuckó*ban, ahhoz keresnek embert.

– *A miben?*

– Abban a szappanoperában, a *Fenyves kuckó*ban. Tudja, az a délutáni sorozat. Ismeri egyáltalán?

– Most szórakozik velem?

– Öööö… nem. Ezek szerint rajongó lenne?

A szívem majd' kiugrik a helyéről. Ezt nem hiszem el. A *Fenyves kuckó*! Hogy rajongó vagyok-e? Több mint rajongó! Én a *Fenyves kuckó* elkötelezett tanulmányozója, odaadó híve vagyok. Akár szakdolgozatot is írhatnék belőle. Micsoda szerencse! Talán mégis minden rendben lesz. Talán mégsem vagyok püffedt és taszító. Mondjuk inkább, hogy egy zseni vagyok, aki a magára kényszerített száműzetés ideje alatt is tanult és csiszolgatta képességeit, s nemes türelemmel varr arra, hogy eljöjjön ez a

nap. Ez így rendeltetett el!

– Igen! Ismerem a sorozatot. Ami azt illeti, talán egy kissé túl jól is ismerem.

– Remek! Ebben az esetben próbáljon mielőbb odaérni. A szereplőválogatásnak kettőkor van vége. Átfaxolom a szöveget és a meghallgatás részleteit. Ha kérdése lenne, Telefonáljon, egyébként pedig kéz- és lábtörést.

– Köszönöm.

Rohannom kell. De egy másodpercig dermedten ácsorgók a szobám közepén, a telefont szorongatva. Zuhanyoznom kellene. Zuhanyozzak? Igen, nem ártana. De a hajam… Ha megmosom, akkor meg is kell szárítanom. Tusolok, de nem mosok hajat. Majd egy törölközőt borítok a fejemre közben, hogy ne vizezzem össze a hajamat. Hol a lotyós ruhám? A *Fenyves kuckó*ban a legtöbb lány kifejezetten riherongynak néz ki, leszámítva az idősebb sztárt, egy Angela Bart nevű szereplőt, aki szemre szintén céda ugyan, de elegánsabb, kissé ékesebb módon. Felveszem a Wonderbra melltartómat. *Hol lehet a Wonderbra melltartóm?* Rekordidő alatt megjárom a zuhanyozót. A fejemre csavart törölközővel megszárítkozom. Most az egyszer jót tett a hajammal a fürdőszobai nedvesség. Hallom, hogy zörög a faxgép, a papírtekercs leomlik a padlóra. Kíváncsi vagyok a szövegre. Mielőtt felöltöznék, gyorsan átfúrom, hogy a megfelelő holmikat válasszam ki.

A faxhoz lépek és kigöngyölöm a papírt, és olvasni kezdem az első oldalt.

ABSZOLÚT SZÍNÉSZÜGYNÖKSÉG

TÁRGY: Franny Banks/*Fenyves kuckó* meghallgatás
DÁTUM: 1995. április 12., szerda
IDŐPONT: 14:30
HELYSZÍN: ABC Stúdió, Nyugati 66. utca 49., 5. emelet
KIHEZ: Jeff Ross és Jeff Bernbaum, casting

HÁTTÉR-INFORMÁCIÓ A SZEREPLŐRŐL:

ARKADIA SLOANE: 23-25 éves. Arkadia a milliomos családfő, ELLIS SLOANE rég elveszettnek hitt lánya. Árkádiáról úgy hitték, hogy vízbe fojtotta a milliomos playboy, Peter Livingstone harmadik felesége, a milliomos ingatlancápa, ANGELA BART, mert nem akart osztozni a férfi örökségén, ám most kiderül, hogy Arkadia túlélte a gyilkossági kísérletet, és partot ért, annak dacára, hogy ekkor mindössze nyolc hónapos volt. Arkadia ugyanerről a merészségről és életrevalóságról tesz tanúbizonyságot, amikor megérkezik a *Fenyves kuckó*ba, készen arra, hogy rendezze a számlát, és összetörjön pár szívet. OLYAN SZÍNÉSZNŐT KERESNEK, AKIT NEM ZAVAR, HA FEHÉRNEMŰBEN SZEREPEL. LEGYEN KIVÉTELESEN SZÉP/ETNIKUMOT KÉRJÜK FELTÜNTETNI.

FENYVES KUCKÓ/HALL – BELSŐ – NAPPAL

ANGELA BART épp utasításokat ad a hordárnak, a szálloda többi alkalmazottja néhány vendégnek segédkezik. A lélegzetelállítóan szép ARKADIA SLOANE bőrönddel a kezében belép a hallba. Megtorpan, meglátja Angélát. A vendégek és alkalmazottak egymás után felfigyelnek a jelenlétére. Annyira megbabonázza őket földöntúli szépsége, hogy abbahagyják, amit éppen csinálnak. Végül Angela is felpillant.

ANGELA
Igen? Segíthetek valamiben?
ARKADIA
(idegesen elneveti magát)
Igen! (visszanyeri az önuralmát) Nem. Elnézést. Csak épp olyan vicces, hogy épp maga ajánlja a segítségét.
ANGELA
Elnézést, a nevem Angela Bart. Ismerjük egymást valahonnan?
ARKADIA

Sajnos, igen.

ANGELA

Ha találkoztunk is, én nem emlékszem rá. Sajnálom. Tudja, maga nagyon szép.

(Arkadiából kitör a csillapíthatatlan zokogás.)

ARKADIA

Szép? Hogy tudom-e, hogy szép vagyok? Nem, nem tudom! Annyit tudok, hogy a nevem Arkadia Sloane! Tudom, hogy megpróbált vízbe fojtani, amikor nyolc hónapos voltam! De hogy szép vagyok-e? Ez az EGYETLEN dolog, Angela, amit nem tudok! TUDOM, hogy Vermont déli részén, egy patak partján talált rám egy kedves, almaszedésből élő házaspár, kinek termését az üszög és kártevők rendszeresen pusztították, kinek gyermekei rég felnőttek és elköltöztek, s kinek sem vágya, sem igénye nem volt újabb gyermekre, de engem magukhoz vettek. S akik – bár igen szelíden, mint arra már céloztam – úgy vélték, hogy a tükör az ördög találmánya. Hittek a tisztességben és szorgalomban, de szépség dolgában olyan igénytelenek voltak, mint a teve! így hát tükör nélkül nőttem fel, rúzs nélkül, fésűk és hajkefék nélkül, megfelelő fehérnemű nélkül! De aztán eljutottam New Yorkba, és takarékoskodtam, és küszködtem, de mostanra híres lettem! A fehérneműiparban! Talán hallott is az Arkadia Panasza fantázianevű fehérneműkről?

(Angela felnyög.)

ANGELA

TE vagy az?

(Arkadia arcán csorognak a könnyek.)

ARKADIA

Igen, Angela, én vagyok. Akkor most már „sajnálod”? „Sajnálod” már?

ANGELA

Igen. Sajnálom. Az előbb is ezt mondtam, még mielőtt tudtam volna, hogy valójában mennyire szívből sajnálom.

(Angela kitárja karjait, hogy így üdvözölje Arkadiát.)

ANGELA (FOLYT.)

De tévedsz. Ami engem illet, tévedsz. Mert én annyira örülök, hogy itt vagy. És, drágám, az apád is olyan boldog lesz. Kérlek, hadd köszöntselek. Mindenki, ide hozzám!

A vendégek és a szálloda alkalmazottjai Arkadia köré gyűlnek, ÉS EGYSZERRE KIÁLTJÁK…

MINDENKI

Isten hozta a *Fenyves kuckó*ban!

KAMERA ARKADIÁra irányul, aki megdöbbent, boldog, kimerült és egy kissé talán dacos is…

Leengedem a papírokat és pislogok párat.

A rohadt életbe! Ez nem fog menni.

15.

Még csak bele sem gondolok jobban, már tárcsázom is Richárd számát.

– Átment a fax? – tudakolja.

– Khm. Igen. Öööö…

– A szöveg kissé talán túlzottan szenvedélyes, tudom, de magának istenien fog menni!

– Nem vagyok biztos abban, hogy meg tudom csinálni.

– Hogy mi?

– Ez a… a fehérneművel… és mindenki ledermed, mert a nő annyira szép… úgy értem, ugyan már, ezt ki veszi be? És a végén egyszerre kellene kimerültnek *és* dacosnak tűnnöm, hogyan menne az bárkinek is… mikor a tetejében még zokogok is közben? Nem is értem…

– Franny, maga csak túlizgulja a dolgot. Jó ideje nem volt meghallgatáson. Jeff és Jeff jó castingosok, és emellett kedves emberek is. Tudatában lesznek annak, hogy magának nem volt valami sok ideje a szerepre. A *Fenyves kuckó* mellett vannak egyéb projektjeik is. Mi csak azt szeretnénk, ha odamenne, ha megmutatná magát. Persze, ha ennyire kínosnak érzi a szerepet, akkor szólhatok Joe-nak…

– Nem, nem! – veszek vissza a méltatlankodásból azon nyomban. – Egyszerűen csak rám jött a… öööö… igen, biztosan csak ideges vagyok, mint mondta. Semmi baj. Már indulok is.

– Mulasson jól, Franny, komolyan mondom. Ez csak egy meghallgatás.

A D vonaton ülök, ami épp a Manhattan híd felé tart, magamban a szöveget értelmezem. Aztán meghallom a hangomat, és rájövök, hogy ezt csak képzeltem. – Ó! – kiáltok fel túlságosan harsányan, mire a velem szemben ülő lány felpillant a könyvéből, és olyan kíváncsi tekintettel bámul rám, mintha általában kedvére lennének a metróbeli őrültek, s abban reménykedne, hogy ennél többet is mondok majd.

Újra meg újra átfutom a lapokat, igyekszem életszerűbbé lenni a szöveget. De a szerep annyira vacakul van összetákolva! Ott van benne az a rengeteg „sajnálom”, meg a rész, ahol össze foglalja a múltját. Élő ember így nem beszél. Töröm a fejem, hogy Stavros vajon mit tanácsolna: légy hiteles, mondd azt, amit gondolsz, és gondold is azt, amit mondasz, ne feledkezz meg az adott körülményekről. Csak alkalmaznom kell, amit az órákon tanultam, és nem lesz semmi gond.

Az adott körülmények: elhagyott gyermek felbukkan, hogy kikeresse apját. Az élete sikeres, eddig mégsem tett kísérletet a közeledésre. Vajon miért?

Stavros gyakran mondogatja, hogy a szerep elemzése közben mindig tegyük fel a kérdést: „Miért más ez a nap, mint az összes lobbi?” Arkadia miért épp ezt a napot választotta ki arra, hogy visszatérjen?

Fogalmam sincs róla, nem kaptam elég információt. Az órán ott lenne előttünk a teljes darab, nem csak egyetlen jelenet, és mire próbálni kezdjük, már heteket töltöttünk a tanulmányozásával. El szoktuk olvasni, mit írtak róla mások, megbeszéljük, hogyan értelmezték a szöveget más rendezők és más színészek. Mi a túrót kezdjek ezzel a mindösszesen négy oldallal egy huszonöt perces metrózás alatt?

Habár… az eltelt hetekben épp eleget néztem a sorozatot ahhoz, hogy a háttérmunkát akaratlanul is elvégezzem. Ismerem a szereplőt, akihez Arkadia beszél, ismerem a világot, amelyben élnek. Arkadia az, aki számára mindez nagyon is új. A sorozatban eddig még csak meg sem említették, hogy létezik. Angela Bart nemrégiben rossz passzban volt, attól félt, hogy rákja van, de kiderült, csak savas reflux. kínozza. Emellett átnyújtották neki a város kulcsát humanitárius munkája elismeréseképpen – amit csak azért végzett, mert úgy tervezi, hogy indul a polgármesterválasztáson, és a kampányköltségként kiutalt összegekből kívánja fedezni annak a speciális „ifjúságpirulának” az árát, amelyet illegálisan Guamból hozat be magának. Az ő világáról elég sokat tudok, de ez még nem segít abban, hogyan játsszam el Arkadiát.

Aztán ott van a sírás. Meghallgatáson eddig még sosem kellett sírnom, az instrukcióban megadott „csillapíthatatlan zokogásról” pedig ne is

beszéljünk. Órán időnként sikerült kipréselnem egy-egy könnycseppet, de azt elképzelni sem tudom, hogyan tudnék könnyekben kitörni a szereplőválogatáson. Majd valami más módon kell intenzívnek és lebilincselőnek bizonyulnom, hogy ez ne tűnjön fel a castingosoknak. *Tegyék a magukévá a szerepet*, tanácsolja mindig Stavros. Ez az! Mindössze ennyit kell tennem! Megmutatom nekik, hogy kicsoda az én Arkadiám! Én egy olyan Arkadia leszek, aki először tér haza, akit eldobtak, megbántottak, és aki dühös. Aki valami oknál fogva ezt a napot választotta ki arra, hogy bátran kiálljon magáért, és aki mindezt egyetlen könnycsepp nélkül fogja végrehajtani.

Mire bejelentkezem az előcsarnokban a biztonsági őrnél (nevem, kihez jöttem, emelet, időpont) és megkapom a névtáblámat (Frances Banks – Látogató, Jeff és Jeff casting, 34. emelet), már valósággal szárnyalok. Sikerült meggyőznöm magam arról, hogy oly jól ismerem Arkadia Sloane-t, mintha létező személy lenne. Mindent megtettem azért, hogy elfeledkezzem a valóság bosszantó kérdéseiről, miszerint hogyan is tudta meg, kicsoda .i valódi apja, ha elszigetelten élt egy vermonti farmon, vagy hogy mekkora az esély arra, hogy egy nyolc hónapos csecsemő kiúszik a biztonságot jelentő partra, illetve, hogy miért akarna bárki is olyan fehérneműt vásárolni, aminek a márkanevében ott van a „panasz” szó. Ez mind nem számít már. Arkadia *vagyok*. Duzzadok az önbizalomtól.

Útban felfelé jövök rá arra, hogy még mindig a lábamon van a Doc Martens bakancs. A lift eléggé zsúfolt, ezért be kell préselődnöm a sarokba, hogy senkit se üssek meg véletlenül, miközben belebújok magas sarkú cipőmbe. Egy pillanatra felnézek, és látom, hogy máris a harmincadikon vagyunk. A harmincnegyediken áll meg legközelebb. Felrántom a cipőt a bal lábamra, közben a jókora bakancsot a táskámba szuszakolom, s már nyílik is az ajtó. Gyakorlatilag úgy esek ki a folyosóra. Már az utcán ki kellett volna cserélnem a cipőmet, és nem ártott volna legalább egy saroknyit gyalogolnom benne, hogy hozzászokjak, de már túl késő ezen rágódni.

A liftek az épület két szárnya közötti folyosószakaszon helyezkednek el: tőlem balra egy hatalmas, tejüveg ajtót látó fénylő táblával, rajta felirat:

Napfény Produkciók. Jobbra egy másik tejüveg ajtó, amire füzetből kitépett lapot ragasztottak. Vastag hegyű filctollal jókora nyilat rajzolt rá valaki, alá pedig felfirkantotta: „Szereplőválogatás”. Ez lesz az.

Végre-valahára! Időtlen idők óta nem voltam meghallgatáson. Újra munkában. A mai nappal kezdődik meg a *valódi* karrierem. „Emlékszem a napra, amikor minden megváltozott” – mesélem majd a zsúfolt nézőtér előtt a 92. utcai közösségi házban. „S a sors iróniája, hogy bár annyi színpadi produkcióban volt szerencsém részt venni, az a bizonyos meghallgatás nem színházi munkára szólt. Az igazat megvallva, egy *szappanoperával* kezdődött minden.”

Meghallom a lift csilingelő hangját, kinyílik mögöttem az ajtó, újabb emberáradat érkezik, és ezzel én is visszatérek a jelenbe. Nem ácsoroghatok itt egy örökkévalóságon át, azon csodás dolgokon merengve, amelyek még meg sem történtek. Be kell lépnem az ajtón, és tennem arról, hogy valóra válhassanak. A szívem annyira erősen kalapál, hogy szinte beleszédülök, s egész testemben remegek, így az is komoly erőfeszítést igényel, hogy belökjem a súlyos ajtót.

Hatalmas recepciós pultot pillantok meg, mögötte sápadt, nyakkendős fiatalember, keskeny arca szinte teljesen eltűnik a forgatókönyvek halma és óriási virágcsokrok mögött. Előtte egy kifelé fordított kapcsos írótábla, a ráerősített papír tetején a BEJELENTKEZÉS felirat áll lendületes kézírással. Azonnal megindulok felé, nem szeretném, ha bizonytalannak vagy tájékozatlannak tartanának. Reszkető kézzel körmölöm le nevem és társadalombiztosítási számom, s elönt a büszkeség, amikor – életemben először – végre beírhatok valamit az ÜGYNÖKSÉG rovatba is. Abszolút színészügynökség, vésem oda, i s máris nyugodtabbnak érzem magam egy kicsit.

Talán csak a képzeletem játszik velem, de a sápadt recepciós mintha kifejezetten megbámulna. Komoly érdeklődéssel mered rám, vagy inkább lenézően…? Hát ennyire nyilvánvaló, hogy még kezdő vagyok?

Nem érdekel. Nem fogom hagyni, hogy megfélemlítsen. Mosolyogva nézek vissza rá, de a tekintetemből egy kis kihívást is kiolvashat, s Árkádiára gondolok a jelenet végén, akinek egyszerre kell dacosnak és

sebezhetőnek tűnnie. Ezt most lényegesen jobban átérzem, mint pár órája. Micsoda szerencsés előjel! Emlékezni fogok erre az érzésre, használni fogom a munkám során. A recepciós mintha mondani szeretne valamit, de én nem fogom hagyni, hogy elorozza újonnan keletkezett önbizalmamat, és hátat fordítok neki, ahogy a magabiztos Arkadia is tenné.

Csak ekkor figyelek fel arra, hogy én vagyok az egyetlen fehér személy a váróhelyiségben.

A recepciós pult mellett L alakban két pamlagot helyeztek el, s ezeken ott ül a tizenöt leggyönyörűbb fekete nő, akit élelemben láttam. Mindannyian fiatalok, vékonyak, hihetetlenül festenek, aprócska felsőrész és a mininél is minibb szoknya van rajtuk.

Kedvem támad kirohanni a szobából, visszaiszkolni Brooklynba, hogy elrejtőzzem függönytelen szobámban. Az még csak nem is enyhe túlzás, ha azt mondom, hogy itt nem énrám váriak. Sejtelmem sem volt arról, hogy létezik egyáltalán ez a fajta szépség, nemcsak New Yorkban, de az egész világon sem, és oly fájdalmasan nyilvánvaló, hogy erre a szerepre nem én vagyok a megfelelő személy. Még a *színem* sem stimmel.

Csakhogy… ez fura… azt vajon hogyan akarják bemesélni, hogy Peter Sloane lánya fekete? Persze, egy szappanoperába! bármi lehetséges, akár halottaiból is visszahozhatnak valakit, felébreszthetik kómából, ilyesmi. De azt hittem, hogy Arkadia anyja a mostanra megboldogult, ámde tetőtől talpig fehér bőrű Mary Marlowe volt, örököse annak a…

– Elnézést! – A sápadt recepciós feltolja orra nyergén a szemüveget, és gyanakvón méreget.

– Igen?

– Biztos abban, hogy jó helyen jár?

Kihúzom magam és igyekszem fölényesen lenézni rá. Nem fogom hagyni, hogy elijesszen. Nem hagyom.

– Igen, úgy vélem, jó helyen járok – közlöm kimért hangom. Erős vagyok. Magabiztos. Én vagyok Arkadia Sloane.

– Ebben egészen biztos? A Fekete szellő parfüm szereplőválogatására jött?

Micsodaaa?!

– Ó! Nem. Én… öööö… én a *Fenyves kuckó* meghallgatásra jöttem.

– Sejtettem. Rossz emeleten szállt ki. Az *F. K.* a harmincnegyediken van, egy emelettel fölöttünk.

– Óh! Ó! Hála az égnek! – szakad ki belőlem. – Úgy értem, hogy nem… öööö… jó helyen szálltam ki… Csak összezavarodtam, mert… öööö… – Elesetten hátrabökök, a várakozó nők felé.

A recepciós újra fellöki orrán a szemüveget, és int, hogy hajoljak közelebb.

– Nem kell rosszul éreznie magát ettől – suttogja. – Ők itt mind *modellek.*

Mire átérek a saját meghallgatásomra és aláírom a megfelelő jelentkezési lapot, már ahhoz is kimerültnek érzem magam, hogy különösebben foglalkoztasson, miféle lányokkal kell ezúttal megmérkőznöm – pedig már első pillantásra látom, hogy bár a külsejük kevésbé egzotikus, azért épp annyira tiszteletet parancsoló, mint a modelleké a harmincharmadikon. Honnan tudják mindannyian, hogy milyen ruhát kell felvenni? És mintha mindenki ugyanazt a hajviselet és smink szakkönyvet használná: úgy tűnik, a hosszú, egyenes, vasaltnak tűnő haj a divat, sötétvörös, matt rúzzsal. Külön-külön is gyönyörűek, de valahogy egybemosódnak egyetlen, hatalmas szépségfergeteggé, s a csoport egyetlen lénnyé olvad össze: A Szépek. Igyekszem nem odafigyelni, lehajtom a fejem, újra meg újra átfutom a szerepemet, kissé talán erősen markolom a lapokat, s a vacak minőségű faxpapír kezd határozottan megviselt külsőt ölteni.

A belső szobából kilép egy zömök, rövid, göndör hajú, feszes, V-nyakú, kék pulóvert viselő férfi, s kitessékeli az egyik Szépséget. A lány arca nedvesen fénylik. Egyértelműen sírhatott. A gyomrom összerándul.

– Szép munka volt, Taylor – közli halkan a férfi. – Igazán elsőrangú.

– Köszönöm, Jeff – feleli Taylor, és jobb keze kisujjával finoman felitatja a könnyeket a szeme alatt, nehogy elmaszatolja a vastagon felvitt szemfestéket, ami a csodával határos módon mégis érintetlen maradt. – Megtiszteltetés volt, hogy megpróbálkozhattam a szereppel – fejezi be,

majd büszkeségtől sugárzón távozik.

Megtiszteltetés? Hogy elmondja *azt a szerepet*? Ezek szerint így kellene viselkednem? És az embereket ezt beveszik?

Jeff az írótáblájára pillant.

– Itt van Frances Banks? Ő következik.

Nagy levegőt veszek, és megpróbálok olyan kecsesen felemelkedni a székről, ahogy Arkadia tenné. Csakhogy az egyik sarkam beleakad a puha szőnyegbe, és a cipő lerepül a lábamról.

– Hoppá! – kommentálja Jeff, és kinyitja előttem az ajtót, miközben én még mindig igyekszem visszatalálni az elkószált lábbelibe.

– Most már tényleg fel kellene hagynom azzal, hogy ebéd után inni kezdek – prüszkölöm.

– Nekem nem, édes – vágja rá azonnal Jeff. – Egyébként túl sem élném.

– De én nem… Én nem úgy értettem…

Csakhogy ekkorra már a szobában vagyunk, és Jeff visszaült a helyére.

– Jeff, ő itt Franny Banks – mutat be a szűk pulóveres Jeff a nyitott nyakú inget viselő Jeffnek. – Joe Melville küldte.

– Nahát, nahát. Nem, nem, nem, ne menjen annyira hátra, kedves, itt a széknél van a pozíciójel, ahová állnia kell. Ez az.

– Ide? Akkor… maradjak állva? Vagy üljek? A székben?

– Ahogy szeretné, angyalkám, a kamera így is, úgy is mindent lát.

Ez így még sosem jutott eszembe. Baljós gondolat. Egy percen át meredek a székkel szemben felállított, háromlábú állványra szerelt kamerára. Aztán bevillan, hogy ha a kamera valóban mindent lát, akkor az sem kerüli el a figyelmét, hogy éppen bambán bámulok. Persze voltam már olyan meghallgatáson, amit így rögzítettek, de a reklámoknál természetes, hogy általában belenézünk a lencsébe, egyfajta „ember a gép ellen” farkasszemnéző verseny keretében. Ma azonban valaki mással fogok összeolvasni egy szöveget, miközben a kamera egészen más szögből figyel, s nekem úgy kell tennem, mintha ez csöppet sem zavarna. A kamera a barátom, sulykolom magamban. Csakhogy mihelyt a szemem sarkából meglátom a hűvös pillantású, sötét objektívet, azonnal kihúzom magam ültömben, remélve, hogy a fejemet nem tartom teljesen

természetellenes szögben – jelentős hatást kívánok tenni a kamerára úgy, hogy közben úgy teszek, mintha ott sem lenne.

– Mondd csak, Jeff, találkoztunk mi már az ifjú hölggyel? Ismerjük?

– Te most arra a másik Frannyre gondolsz.

– Ezek szerint van egy másik Franny? És az kicsoda?

– Ó, hát Franny… hogyishívják… Azt hiszem, Annie-re gondoltam.

– Melyik Annie-re?

– Annié O'Donnellre? Illetve, McDonnellre? Azt hiszem.

– Kire?

– Ugyan már, tudod… Akinek vörös haja van. Abba a Lars Vogel-filmbe küldtük.

– Az *Egy újabb szerelmi történetb*e!

– Pontosan.

– Annie MacDonald!

– Ez az!

– De Jeff, Annié és Franny két teljesen különböző személy. Komolyan mondom, annyira rossz a névmemóriád.

– Ezek szerint ezt a Frannyt nem ismerjük. Franny, aki nem Annié, ezek szerint mi magát még nem ismerjük.

Olyan hosszasan csevegnek egymással, hogy képtelen vagyok eldönteni, ez egy nekem szóló kérdés, amire válaszolnom kellene, vagy egyszerűen csak egy kijelentés, aminek fúltan új a lettem. De mielőtt sikerülne rájönnöm, az inget viselő Jeff megszólal: – Hány éves lehet?

– Ilyesmit nem kérdezhetsz tőle, Jeff!

– Franny, nagyon úgy fest, hogy nem tudhatom meg, menynyi idős. – A szemét forgatja, majd rákacsint a pulóveres Jeffre.

– Nos, ebben az esetben attól tartok, nem árulhatom el – válaszolom, és megkockáztatok egy mosolyt, ami egy hajszálnyit bizonytalanra sikerül.

– No de miért is nem ismerjük? Franny, miért nem ismerjük még magát?

Nem válaszolok rögtön, mert nem tudom, eláruljam-e nekik, hogy azért nem ismerhetnek, mert ez életem első valódi meghallgatása. És attól tartok, egyben az utolsó is, ha valami rosszat mondok.

– Hát, gondolom, ez azért lehet így, mert csak nemrég csatlakoztam a megismerésre érdemesek klubjához – nyögöm ki.

A Jeffek egy darabig némán merednek rám, aztán kitör belőlük a nevetés.

– A Megismerésre Érdemesek Klubja! Ez lesz az új rockbandám neve!

– Jaj, édesem, túl öreg vagy te egy rockbandához!

– De ahhoz azért nem, hogy elkereszteljek egyet, ugye?

A két Jeff még egy darabig elviháncol, aztán sóhajtanak egy nagyot és összeszedik magukat.

– Elnézést, de az a helyzet, hogy teljesen ki vagyunk merülve. Már három teljes napja tart ez a szereplőválogatás. És pár jelenetet újra fel kellett vennünk, ami aztán végképp nem olyasmi, amire gyakran sor kerül egy szappanoperánál.

– Nem dobunk ki anyagot, kivéve persze, ha a felvétel alatt valaki elhányja magát. Sőt, tán azt is felhasználnánk. Egyszerűen nincs idő másra.

– Mi történt a színésznővel, aki eredetileg játszotta volna a szerepet? – tudakolom, mire a Jeffek egymásra néznek.

– Találtak nála egy kazalnyi adag ko…

– Kokaaa… kólát! Igaz, Jeff?

– Óh! Igen. Épp ezt akartam mondani.

– Elmondhatjuk róla, hogy igazán nagy barátja volt az *élénkítőszereknek, ugye,* Jeff?

– Elnézést, igen, hát persze. Hogy mennyire rajongott a pezsdítő dolgokért!

– Nahát. Akkor, Frannyre visszatérve… elég magas, igaz, Jeff?

– Öhöm. Magas és csinos.

– Köszönöm – nézek fel sugárzó mosollyal.

– Franny, pontosan milyen magas is?

– Jeff, ilyet nem kérdezhetsz tőle!

– De ha túl magas Angélához képest! Te is tudod, hogy milyen undok tud lenni.

– És ez a haj! Franny, milyen népcsoporthoz tartozik?

– Jeff, ilyet sem kérdezhetsz. Igyekezz viselkedni!

– Jaaaaj, ugyan, kérlek! Ez a rengeteg *szabály!*

– Nem gond, szívesen elmondom. Ír vagyok. Biccentenek, de továbbra is várakozóan mosolyognak. Úgy érzem, arra számítanak, hogy folytatni fogom.

– De a hajamból ennél többet nem fognak kiszedni. Igen érzékeny jószág, és megesett már, hogy perre vitte a dolgot.

A két Jeff felkuncog.

– Ahahahaha! Az a haj szerintem egészen máshonnan származik!

– Az a haj talán inkább zsidó!

– Harsány olasz haja van!

– A haja *pereskedik!*

– Ahahahahahaha!

Mire eljutunk odáig, hogy előadjam a jelenetet, már kifejezetten lelazultam. Pulóveres Jeff végszavaz nekem, s látom a száján, hogy velem mondja a szerepemet. Ez kissé kibillent, de nagyon igyekszem koncentrálni. Végül egész könnyeden túljutok a döbbenetes szövegen. Talán nem sikerült tökéletesre, de azt hiszem, sikerült átadnom valamit Arkadia sebzettségéből és büszkeségéből.

– Hmmm, nekem határozottan tetszett. És te mit gondolsz, Jeff?

– Ühüm, nekem is. Franny, menjünk neki még egyszer, pusztán a mulatság kedvéért. Esetleg tudna egy kicsit mélyebbre nyúlni?

A fenébe! Alt akarja, hogy sírjak. Nyilván erre céloz a „kicsit mélyebbre nyúlással”. Valószínűleg arról szeretne meggyőződni, hogy másodjára sírok-e. Muszáj kitalálnom valamit, amitől értelmet nyer az, hogy Arkadia juszt sem sír.

Másodszorra a szavak halkabban, gördülékenyebben hagyják cl a számat, ám képtelen vagyok könnyet csalni a szemembe. De úgy érzem, nem is baj, mert most jóval több érzés rohan meg, mint először. Nem volt szándékos, hogy változtattam a hangerőn, de úgy éreztem, Arkadiaként már évek óta gyakoroltam, hogy mit mondok majd Angela Bartnak ezen a napon, s most, hogy itt az alkalom, nem kell kiabálnom, hogy meghalljanak. Ez az Arkadia nem sír, érveltem magamban, mert teljesen fel van fegyverkezve. Éppen hogy van értelme, hogy nem akarja Angela

Bartnak megmutatni valódi érzéseit. Szerintem legalábbis így kerek, és ennél fontosabb nincs is. Ezzel Arkadiát a *magaméva* tettem.

Amikor befejezem a szöveget, a Jeffek egymásra pillantanak, és úgy mosolyognak, mintha tetszett volna, amit hallottak.

– Nagyszerű, kedvesem.

– Örülünk, hogy beugrott hozzánk.

– Kiválóan szerepelt.

– Azért a haj sem volt kutya.

– Fogd be, Jeff.

– Te fogd be, Jeff.

Odakint mintha vihar készülne, feltámadt a szél. Ahogy a 66. utcán baktatok, előre kell dőlnöm, hogy valamelyest előbbre jussak. Aztán feltűnik, hogy főleg azért muszáj így lépkednem, mert még mindig rajtam van a magas sarkú cipő, úgyhogy megállok egy sarkon, hogy lecseréljem a bakancsra. Tudom, hogy az arcom akkor is ki lenne pirulva, ha nem fújná ki a hűvös szél.

„Kiváló” – ezt mondták. A szerep jól ment, ezt is mondták. És olyan viccesek voltak. Ezenkívül egy szóval sem említették, hogy nem sírtam.

Kíváncsi vagyok, hogy megkapom-e a szerepet. Jó lenne tudni, mennyi időbe telik, hogy telefonáljanak, mihelyt megszületett a döntés. Majd rá kell néznem otthon az üzenetrögzítőre. Bár valószínűleg még túl korai lenne. A várószobában jó pár lány várakozott még. Biztos mindenkit meg kell nézniük, mielőtt döntenek. Vagy mégsem? Talán máris felhívták az ügynökséget. „Miután meghallgattuk Frannyt, már semmi szükség nem volt arra, hogy folytassuk a szerep lő válogatást. Ő a tökéletes választás a szerepre” – közlik épp most Richárddal vagy Joe-val.

Talán nem ártana felhívnom Joe-t, vagy legalábbis Richárdot. Nem. Várnom kellene. Csak nyugi, őrizd meg a hidegvéredet.

De talán mégis telefonálnom kéne Richárdnak, csak hogy elmondjam, jól ment a casting, hogy mire beszél velük, több információja legyen. Lehet, hogy már hagyott is üzenetet nekem, és azt szeretné, ha visszahívnám. Talán pont ebben a percben tárcsázza a számomat.

Végül megállok egy utcai telefonfülkénél, hogy felhívjam a rögzítőmet.

Önnek három új üzenete van.

Alig kapok levegőt, miközben beütöm a kódomat, és várom, hogy visszatekerődjön a magnószalag.

BÍÍÍÍP

Hahó, Franny, itt Gina a Brill ügynökségtől. Csak gondoltam, megkérdezem, hogy véletlenül nem tud-e zsonglőrködni. Esetleg műkorcsolyázni? Kellene ugyanis egy korcsolyázó zsonglőr egy sörreklámhoz. Ja, igen, és van bármi gondja a sörrel? Kérem, szóljon vissza mielőbb!

BÍÍÍÍP

Frances, itten én, az apád. Már kezdtem azt hinni, hogy Manhattanben végleg megszabadultak a telefonoktól, de lám, úgy tűnik, még mindig megvannak és működnek. Kérlek, hívj vissza engem, a te apádat.

BÍÍÍÍP

Szia, Franny, Clark vagyok. Sajnálom, hogy valahogy folyton elkerüljük egymást. Majd később újra próbálkozom.

BÍÍÍÍP

Semmi kedvem felhívni apát, hogy megtárgyaljuk Katie esküvőjét, és nem akarok sem Clarkkal, sem mással beszélni, amíg ki nem derül, hogy van-e jó hírem. Megállapodom magammal abban, hogy nem hívok fel senkit addig, míg újságot nem vettem, el nem mentem egy kávézóba, ki nem kértem egy kávét és be nem fejeztem a *New York Times* keresztrejtvényét. Csak utána engedem meg magamnak, hogy felhívjam Richárdot, vagy meghallgassam az üzeneteket az otthoni rögzítőn.

Útban a kávézóba megállok egy újságosnál egy lapért és egy csomag Marlboro Lightsért. Már három napja nem vettem cigarettát, mert

nemrégiben újra megfogadtam, hogy nem bagózom többet, de most túlságosan izgatott vagyok ahhoz” hogy épp most hagyjak fel a dohányzással. Majd jövő héten újra leszokom.

Már majdnem végeztem a kávéval és a grillezett sajtos szendviccsel, amikor rádöbbenek arra, hogy mi a gubanc. Péntek van. Előbb végig kellett volna gondolnom, hogy milyen nap van, mielőtt olyan megállapodást kötök magammal, amely szerint meg kell fejtenem a *New York Times* keresztrejtvényét, mielőtt telefonálnék. Egy bokszban ülök, ahonnan a kávézó ablakán át épp rálátok egy telefonfülkére – üres, hívogató, készen áll arra, hogy belépjek és tárcsázni kezdjek. A szerdai keresztrejtvényt mindig simán letudom, és sokszor a csütörtökit is. A péntekivel azonban gondok vannak, és a mai különösen kemény dió. Még a meghatározások felénél sem tartok, de már látom, hogy nem adja meg magát könnyen. Bár talán nem is számít, hiszen úgy fogadtam meg a dolgot, hogy még nem tudtam, milyen nap van. Ugyanakkor nem szeretném azzal rontani az esélyeimet, hogy nem tartom be a szavamat. Majd' beledöglök, annyira szeretnék telefonálni. A lábam idegesen ugrál az asztal alatt, ujjaim túl szorosan markolják lassan mozgó ceruzámat.

Miután kifizetem a számlát, azonnal kirontok, hogy felhívjam Richárdot. A telefonfülkében egy darabig várnom kell arra, hogy a készülékhez jöjjön, s szinte vacogok a hidegtől és a nyugtalanságtól. Még mindig a kezemben szorongatom a befejezetlen keresztrejtvényt. Új egyezséget kötök magammal. Esküszöm, soha többé nem szegek meg egyetlen megállapodást sem, csak most az egyszer ne tegye tönkre az esélyeimet. Hadd legyen jó hír csak most, és soha többé…

– Franny! Megkapta az üzenetemet?

– Nem. Még nem hallgattam le a rögzítőt.

– Hát… tulajdonképpen csak az imént hagytam üzenetet… ügyeljen ide, a lényeg az, hogy imádták magát a *Fenyves kuckó*s szerepben.

Bevált! Pedig nem végeztem a keresztrejtvénnyel! Köszönöm, köszönöm!

– Igen? – Megpróbálok higgadtnak tűnni, de alig vagyok képes kinyögni a szavakat.

– Igen! Azt mondták, hogy sikerült értelmet adnia egy elég pocsék jelenetnek – őket idéztem –, és hogy intelligensnek találták magát, akinek van egyénisége.

– *Tényleg?*

– Bizony! Remek munkát végzett az első meghallgatásán!

– Köszönöm!

– Úgyhogy alig várom, hogy elküldjem a többire is!

Ez most összezavart. Úgy hangzik, mintha ezzel véget ért volna a beszélgetésünk.

– Várjon! Ez minden?

– Mire céloz?

– Úgy értem – küszködöm ki magamból a szavakat, mert a hangom fölle csúszkál, amin csak úgy tudok úrrá lenni, ha megköszörülöm a torkom –, úgy értem, akkor mégsem kaptam meg a szerepet?

– A szerepet? – kérdez vissza értetlenül Richárd. – Ó, nem, ez csak egy első körös válogatás volt. Utána még egy csomó meghallgatás lesz.

– Óh! – jegyzem meg megkönnyebbülten, hogy ezzel még nincs vége. – És mikor lesz a következő?

– Nos hát, mint már mondtam, *imádták* magát. Vagyis hogy… tudja, bármilyen jól is szerepelt ma, Jeffnek és Jeffnek egyszerűen nem volt meg a felhatalmazása ahhoz, hogy magának adja a munkát.

– Nem?

– Nem, nem. Elnézést, nem tudtam, hogy Joe ezt nem… no mindegy, hadd meséljem el gyorsan, hogyan megy az ilyesmi. A castingosok az első akadály, amin túl kell jutnia, és néha ez a legnehezebb is. Behívnak egy sereg színészt a válogatásra, aztán a legjobbakat, akiket ők kiválasztanak, továbbküldik a producerekhez. Ezzel nem azt mondom, hogy a legjobb színészeket, hanem azokat, akikhez a legjobban illik az adott szerep. Utána jön a meghallgatás a producereknél, sőt néha a rendező is meg szeretné nézni, vagy közösen kell előadni egy jelenetet egy másik színésszel… tudja, hogy kiderüljön, mennyire jól boldogulnának együtt… Vannak ügyfeleim, akiket egyetlen nyúlfarknyi szerepért három-négy alkalommal is visszahívnak, gyakran mindössze néhány mondatért, ami még csak nem

is valami jó darabban van. Annyira nagy a verseny a szakmában, hát megengedhetik maguknak, hogy válogassanak, és pontosan olyan embert szerezzenek meg egy szerepre, amilyet megálmodtak. Nagyon ritka, hogy gyorsan végezzenek a szereplőválogatással.

Erről eddig fogalmam sem volt. Most, hogy elmagyarázta, látom az értelmét, de eddig eszembe sem jutott, hogy a mai nap után még mi mindennel kellene megbirkóznom, még akkor is, ha a mai válogatás jobban ment volna.

– Csak arra gondoltam, hogy amikor először kaptam munkát, akkor úgy tűnt, hogy ez nem ekkora nagy ügy.

– Igen, tudom. De az eléggé szokatlan helyzet volt.

– Ezek szerint a következő körbe sem kerültem be?

– Ezúttal nem. Ennek itt a vége. Ezúttal.

– Rendben – nyögöm ki, és kiszalad belőlem egy önkéntelen hang, ami valahol félúton van a köhögés és csuklás között.

– Franny, maga remek munkát végzett. Ez pozitív visszajelzésnek számít. Ahhoz képest, hogy első alkalommal szerepelt ilyen helyen, nagyszerűen elboldogult. És mintha azt mondta volna, hogy ez a szerep nem igazán a maga stílusa. Hát akkor sikerült nagyon jól alakítania egy szerepet, ami még csak nem is a maga stílusa, és ráadásul a castingosok most már megismerték, tetszett nekik, és legközelebb majd valami olyasmire hívják be, ami már a maga stílusa lesz.

Olyan hülyén érzem magam. Persze, teljesen igaza van. Nem igazán látom magam ebben a szerepben – akkor meg hogyan képzelhetne el benne valaki más? Semmi értelme nem lenne, ha megkaptam volna. De azért egy kicsit mégis úgy éreztem, hogy valahogy csak elboldogulnék vele. Össze kellene ismertetnem a magabiztos énemet azzal, amelyiknek meggyőződése, hogy született vesztes vagyok, és remélni, hogy valahol középtájt kompromisszumot kötnek.

– Franny, ez győzelem volt. Hetek óta azon dolgozunk, hogy egyáltalán megnézze magát valaki, és most, hogy megtörtént, az is kiderült, hogy tetszett nekik. Nem tudom, hogy jobban érzi-e tőle magát, és semmiképpen nem tőlem hallotta, de az a helyzet, hogy gyakorlatilag már megvan az

emberük a szerepre. Ami azt illeti, épp az egyik ügyfelünk az. Ma csak azért tartották ezt az utolsó meghallgatást, ha esetleg nem sikerülne megállapodniuk. De tulajdonképpen már kiválasztották azt, akit akartak. Ez csak egyféle… biztonsági meghallgatás volt.

Most, hogy tudom, még csak esélyem sem volt soha a munkára, még rosszabbul érzem magam.

– Oh! Szuper. Köszönöm. Ettől sokkal jobban érzem magam.

– Franny, mi lenne, ha másképpen szemlélné a dolgot? Egy olyan megbízást vesztett el, ami eleve nem volt a magáé. Egyáltalán nem olyan, mintha kirúgták volna valahonnan, nem igaz?

Csak állok ott és szorongatom a telefonkagylót. Mintha valahol a távolban sziréna vagy riasztó hangja szólna. Egyáltalán nem ismerős az érzés – mintha tudnám, hogy valami szörnyű fog történni, de még nem tudnám, pontosan mi is lesz az. A hang egyre erősödik, s hirtelen szörnyen ideges leszek, de nem olyan izgatott nyugtalanság vesz rajtam erőt, mint a meghallgatások előtt, inkább az a fajta, mintha valami rosszat tettem volna, valami olyat, amit meg fogok bánni. De mi lehet az? Mintha Richárd mondott volna valamit: „egy olyan megbízást vesztett el, ami eleve nem volt a magáé… nem olyan, mintha kirúgták volna”.

Ekkor egy csapásra rájövök, miről van szó, s a vijjogó hang mintha már a fülemben visszhangozna – ekkor döbbenek csak rá arra, hogy mit műveltem, s tisztán látom a következményeket is.

Péntek van, fél öt rég elmúlt – már elkezdődött többek által irigyelt műszakom a klubban.

Péntek van, elmúlt fél öt, és százszázalékos biztonsággal tudom, hogy ki vagyok rúgva.

16.

Herb még csak nem is maga szólt, hogy már nem dolgozom a klubban. Rickyt küldte a telefonhoz, hogy közölje velem a hírt.

– Iszonyú a hajtás itt éppen. Szalagavatói csoport jött. De jobb is talán, ha tőlem hallod, Franny. A tartalékok egyike sem vette fel a személyhívóját, és Herb bepöccent.

– De talán ha megpróbálnám személyesen elmagyarázni neki…

– Azt mondta, hogy a múltkor már adott neked egy esélyt, és ez pont eggyel volt több az elvártnál. Azt is mondta, hogy nem adtál bele apait-anyait. Tudod, mennyire szeret úgy fogalmazni, mint a filmekben a zsaruk. És szólt, hogy szerda után bármikor felveheted az utolsó fizetési csekkedet. Sajnálom, Franny. De azért eljössz az önálló estemre, ugye?

– Igen, persze.

Aztán következő pénteken Pénelopé Schlotzsky új frizurával és még szőkébb tincsekkel jelent meg az órán. Közönyösen túrt bele ujjaival lépcsőzetesen vágott hajába.

– Ó, hogy ez? Nem az én művem. A forgatás miatt csinálták. Egy szerep miatt kellett új frizura. – Olyan érdektelenül mondta ki a „szerep” szót, mintha a bevásárlólistájáról beszélt volna.

– Mit kapott? – faggattam Casey-t. – Milyen szerepet?

– Abban a… tudod, abban a *Fenyves kuckó*ban kapta meg azt az új főszerepet – felelte Casey vállvonogatva.

– Á, tényleg? – Nagyon igyekeztem, hogy a hangomból ne lehessen kiérezni a meglepetést. – Azon én is voltam meghallgatáson.

– *Tényleg?* – kerekedett el Casey szeme. – Hű! Nekem semmi nem akadt egész múlt héten, csak futólag megnéztek a Fekete szellő parfüm reklámjához.

– Majdnem oda is elmentem – mesélem, mire Casey felkapja a fejét. Stavros közben lejjebb csavarja a nézőtéri világítást. – Majd később

elmondom – súgom bele a sötétségbe.

Penelope Schlotzsky, villan át a fejemen. *Hát persze.* Ha rajtam állna, én is neki adtam volna a szerepet. De ettől persze még fáj. Hogyan lehetséges, hogy akár csak ennyire is a magaménak érezzék egy szerepet, amire esélyem sem volt soha?

Így esett, hogy amikor Stavros közös jelenetet adott nekem és James Franklinnek, talán kevésbé voltam izgatott, mint egyébként lettem volna. Inkább olyan munkára lenne szükségem, mint amilyen a barátnőjének jutott, nem arra a fejfájásra, amit James tud okozni nekem.

Pár nap múlva azonban, amikor meghallom az üzenetrögzítőn a hangját (vagy amit az ő hangjának vélek), úgy rohanok felkapni a telefont, hogy bevágom a térdem a csigalépcsőbe.

– Aúúú, vagyis hogy halló – lihegem a kagylóba.

– Franny?

– Igen?

– James vagyok. Franklin.

– Ó, szia. – Tenyeremet a kagylóra tapasztom, amíg levegőhöz jutok. Jól hallhatóan zihálok.

– Jól vagy?

– Igen! Te jól vagy? – kérdezek vissza azonnal nagy merészen.

– Hogy én… hogy jól vagyok-e? – A hangja kissé értetlen. Igyekszem felvenni a stílust, és könnyedebben fogalmazni.

– Úgy értem, hogy vagy? Minden rendben?

– Igen, öööö… jól vagyok. Őszintén szólva épp erre jártam, a környéken, ahol laksz. Lenne kedved sétálni? Gondoltam, ha ráérsz, esetleg átvehetnénk a jelenetet.

Hogy ráérek-e? Ebben nem vagyok egészen biztos. Nyilván menőbbnek tűnnék, ha nem érnék rá, de közben eléggé kedvem lenne csinálni valamit, mert véletlenül nagyon is ráérek. Egyébként sem randiról van szó, úgyhogy itt nem muszáj alkalmazni a „sose mondj igent, ha aznapra hívnak el” szabályt. Mert az egyértelműen nem olyan személyekre vonatkozik, akik közösen készülnek előadni egy jelenetet, és kizárólag munkaügyben találkoznak.

De így is habozok. Mikor fordul elő, hogy valaki csak úgy a környéken jár? Brooklyn óriási. Még csak a címemet sem mondtam meg soha Jamesnek. Ennyi erővel akár Coney Islandről is hívogathatna, hogy járjak vele egyet a parti sétányon.

– Honnan tudod? – A kérdésem egyszerre rejtélyes és határozott, mintha valami angol krimiben játszanám a detektívet. Azt hiszem. Jó kis nagyítómmal járom a ködös londoni utcákat éjjelente, s ott is nyomokra bukkanok, ahol más semmit sem lát.

– Honnan tudom… mit? – kérdez vissza James némi tétovázás után.

– Honnan tudod, hogy hol lakom? – Ezek szerint nemcsak megtartotta a telefonszámomat, de kutatómunkát is végzett. Lehet, hogy a telefonkönyvből kereste ki a címemet… bár úgy emlékszem, hogy Jane nevén van a készülék. Vagyis kifejezetten nehéz volt rám akadnia! És ekkor megvilágosodásom támad. James is az Abszolút ügyfele. Talán felhívta Richárdot azzal, hogy fontos lenne utolérnie engem, s mostanra az egész ügynökség arról pletykál, hogy mi ketten járunk. Elképzelhető, hogy az ügynökségénél ezentúl többre tartanak majd, ha úgy hiszik, hogy egy olyan színésszel randizok, akit rutinszerűen hívnak be meghallgatásokra, és folyamatosan kap munkát?

Akárhogy legyen is, csak megtalált, gondolom némi büszkeséggel. Valahogy rám akadt, vagyis egy kicsit biztosan érdekelhetem.

– Hát, ugye mindannyiunk adatai rajta vannak az osztály névsorán. Egyébként nem lakom messze.

Óh! Aha! Stavros tanítványainak névsora. Erről elfeledkeztem. Mindannyiunknál megvan a többiek címe és telefonszáma, arra az esetre, ha közösen kellene próbálnunk. Akkor ezek szerint nem is volt olyan nagy dolog rám találnia. Csakhogy azon a napon, amikor az utcán futottunk össze, elkérte tőlem a számomat. Erre miért volt szükség, ha már egyébként is megvolt neki?

– De akkor miért kérted el a számomat a múltkor? Lehunyom a szemem és gondolatban olyan kicsire húzom össze magam, amennyire csak lehet. Fogd be, parancsolok magamra. *A következő három-négy hétben együtt kell dolgoznotok. Nyugi.*

– Esetleg azért, mert azt terveztem, hogy felhívlak?

– De akkor miért nem a névsorból szerezted meg a számomat?

Mintha nem nyugodnék addig, míg mindent tönkre nem tettem – pedig egyelőre nincs is túl sok minden, aminek nekimehetnék.

James megköszörüli a torkát.

– Azt hiszem, azt szerettem volna, ha nem egyszerűen csak felhívlak a névsorból kinézett számon, hanem van benne valami személyes is.

Lehet, hogy csak én látom így, de megítélésem szerint elképesztő idiótából épp most váltam egyértelműen zsenivé! Egyenesen és merészen beszéltem, mint egy olyan nő, akinek van önbizalma, és bátorságom jutalmául nyílt és jóleső választ nyertem. Mindig ilyen merésznek és határozottnak kellene lennem. Úgy érzem magam, mintha valami illatszerreklámból léptem volna elő: én vagyok a nő, aki kezében aktatáskával végigtáncol Manhattanen, lazán leomló sárga nadrágkosztümben és magas sarkú cipőben – ebből sejthető, hogy nemcsak hihetetlenül sikeres és független, de ellenállhatatlan is vagyok. Elképzelem, amint Jamesszel kéz a kézben andalgunk otthon, Brooklynban, a környékünkön, ahol még soha nem jártam kézen fogva senkivel.

Megrázom a fejem, hogy kiverjem belőle ezeket a gondolatokat. Nevetséges, hogy már szinte a fiúmként gondolok Jamesre. Aki egyszerűen csak a partnerem egy jelenetben. Egy órára járunk. Csak együtt dolgozunk, és kész. Nagyon cuki, hogy azt mondta, szerette volna, ha a hívása inkább személyes jellegű, de közben az is igaz, hogy egész a mai napig nem hívott fel, úgyhogy bármit mondott is, az biztosan semmit nem jelent. Plusz, amennyire azt tudom, még mindig Pénelopéval jár, vagyis az olyan lányokat kedveli, akik a nevük „o” betűjébe mosolygós arcot rajzolnak. Ha Pénelopé tetszik neki, akkor tuti, hogy nem vagyok az esete. Majd nagyon hivatalos, nagyon szakmai módon kell viszonyulnom Jameshez. Egy olyan világban dolgozik színészként, amit én legfeljebb elképzelni tudok, és ha nem vesztem el a fejem, akkor tanulhatok tőle néhány dolgot.

– Nahát, mindketten Doc Martens bakancsban vagyunk! – visítok fel rögtön azután, hogy lejövök a házunk lépcsőjén. Ennyit a távolságtartó, hivatalos viselkedésről.

De Jamest mintha nem zavarná. Elneveti magát, mintha valami nagyon mulatságosat mondtam volna.

– Esetleg igyunk előbb egy kávét? – indítványozza.

Elmeséli, hogy a lakása nincs messze, miközben azonban az Ötödik sugárúton baktatunk, rájövök arra, hogy ennyire távol még sosem jártam a saját környékünktől. Az általam ismert Brooklyn elég gyorsan megváltozik, a hatalmas fák átadják helyüket a túlcsorduló kukáknak, az elegáns téglaházak elmaradnak mögöttünk, s kopottabb, szorosan összepréselt sorházak váltják fel őket. Megállunk kávézni egy helyen, ahol még sosem jártam, s ahol a kávét egy vasrács mögött készítik, majd egy kis nyíláson adják ki, amit rögtön be is zárnak, mihelyt fizettünk.

A rács mögül a férfi úgy bámul rám, mintha rosszban sántikálnék.

– Kedvelem ezt a helyet – jegyzi meg James a kávéját fújogatva. – Ez az autentikus kubai kávé. Hobokenre emlékeztet, ahol felnőttem.

Belekortyolok a kávéba, és kis híján öklendezni kezdek, olyan forró, erős és zaccos az ital.

– Hú, fincsi – nyögöm ki, és mosolyt kényszerítek arcomra. – Várj csak, ezek szerint New Jersey-ből jöttél? De vicces! Valami oknál fogva azt hittem, hogy délről származol. A lakótársammal együtt úgy képzeltük, hogy valamiféle cowboy vagy.

Nem kellett volna kikotyognom, hogy kitárgyaltam őt másokkal. Túl sokat árulok el magamról, és túlságosan gyorsan. Mintha egy időre lefoszlottak volna rólam a parfümreklámhölgy tulajdonságai. Ezúttal azonban James vörösödik el.

– Ó! Hát igen… Bocs. Én csak…

Elhallgat, az égre emeli tekintetét. Pirospozsgás az arca, könnyen pirul, ez már feltűnt korábban is. El tudom képzelni, ahogy Skócia vagy Írország mocsaras vidékein birkákat terel, valami ködös és zordon szépségű helyen… Vajszínű, vastag, kötött gyapjúpulóvert visel, zöld gumicsizmával, és talán pipázik…

Eltűnődöm azon, vajon mi lehet az James Franklinben, amitől állandóan valaki más alakjában jelenik meg előttem, valahol másutt – különösen akkor, amikor ott áll mellettem. Mintha ez nem lenne épp elég a fantáziáláshoz. Bár talán fantáziálásnak mégsem nevezném. Igaz, sokat álmodoztam róla, de itt és most mindössze egy munkamegbeszélésről van szó egy osztálytársammal, akit egyébként véletlenül elég vonzónak tartok – ez így már nem is annyira ábrándozás, mint inkább egy határozottan jól alakuló nap.

– Valószínűleg épp dolgoztam valamin, egy szerephez lehetett szükség ilyesmire, úgy értem… és gondolom, öööö… valahogy észre sem vettem, és megmaradt az akcentus a munka után is.

El vagyok ragadtatva. Szóval James egy karakteren dolgozott (valószínűleg az Arturo DeNucci-filmhez), és annyira elkötelezett művész, hogy a forgatási nap után, önkéntelenül is megtartotta a szereplő beszédmódját. Szeretném kifaggatni a munkáról, de van egy olyan érzésem, hogy már eleget legyeztem a hiúságát. Épp sikerült visszaszereznem a parfümreklám-beli nő összeszedettséget, és nagyon nem szeretném, ha újra szétfoszlana.

A számunkra kijelölt jelenet egy kétszereplős színműből, a *Kék kunyhó*ból származik, egy Off Broadway-darabból, amelynek nemrégiben volt a bemutatója, s egy nőről szól, aki pont azelőtt lép le az esküvőjéről, hogy kimondaná az igent. Menyasszonyi ruhájában vág neki a világnak, s csak menekül, míg hirtelen a nagy semmi közepén nem találja magát. Itt bekopogtat az egyetlen menedék, egy erdei kunyhó ajtaján. Csak az éjszakát szeretné eltölteni e távoli rejtekhelyen, és eleinte nem akar semmit a mogorva, magányos férfitól, akit odabent talál – ahogy a férfi sem vágyik arra, hogy megzavarják. Egy idő után mindketten megnyílnak egymás előtt, és szerelem bontakozik ki közöttük.

James lakása egy barnás színű, téglából épített sorház földszintjén van. Amikor belépünk, sötét van, így a szobát nem látom, de hátul ki tudom venni egy kert körvonalait. James elmeséli, hogy az emeleti szomszéddal osztoznak rajta, de van egy elkerített része is, ami csak az övé. – A kinti

dohányzóm – közli.

Nem kapcsolja fel a villanyt, de meggyújt néhány gyertyát, amit általában romantikus gesztusnak tartanék, most azonban nem hagyhatom, hogy ilyen gondolataim támadjanak. Sárga nadrágkosztümöt viselő, illatszerreklámban szereplő nők nem engedhetik meg maguknak, hogy pár gyertya elvonja a figyelmüket a rájuk váró munkától, arról nem is szólva, hogy ezekről nem igazán lehet tudni, csábítási, avagy nem csábítási céllal lettek meggyújtva.

Mihelyt a szemem hozzászokik a homályhoz, látom, hogy a szoba kicsi, de nagyon tiszta és jól berendezett, kissé talán túlságosan is. Nem tudom, ez miért lep meg annyira, de talán azért, mert a környezetemben lévő férfiakat mintha eléggé hidegen hagyná a lakberendezés.

Jamesnek nincs valami sok bútora, viszont méretében és funkciójában minden egyes darab pontosan illik ebbe a helyiségbe, s minél alaposabban veszem szemügyre, annál jobban kitűnik, hogy a berendezés régi és értékes is. Minden annyira elegáns, hogy az egyébként teljesen rendben lévő szoba mintha szégyenkezőn kopottasnak tűnne mellettük. Mintha James valami királyi sarj lenne, akinek sietve kellett a palotát szerényebb lakhelyre cserélni, és csak a legkedvencebb bútorait hozhatta volna magával.

A falon valódi képek lógnak, néhány olajfestmény – az egyik egyenruhás férfit, a másik gyümölcsöstálat ábrázol –, de látok pár szénrajzot is, amelyeket akár múzeumban is kiállíthatnának. Az ágy takarosan meg van vetve, rajta szépen elrendezett párnák, a kertre néző két kis ablakon sötétvörös bársonyfüggöny lóg.

– Hűha!

– Köszönöm. – James pár másodpercen át hallgat. – Szerintem nagyon fontos, hogy az ember szép térben éljen, hiszen a színész végső soron művész, és így fogékonyabb a környezete hatására. A rosszul megválasztott tárgyak elterelik a figyelmünket. …akkor állítunk fel ilyen akadályokat, amikor félünk megvallani az igazat. – Elhallgat, az arcát elönti a pír. – Elnézést. Azt hiszem, sikerült eléggé nagyképűnek tűnnöm.

Magam elé képzelem saját szobámat a Nyolcadik sugárúton: a falakon

bekeretezetlen plakátok, az ágyon összegyűrt pizsama, a szék hátára kiteregetett törölközők, a padlón szanaszét heverő cipők. Azért lennék rendetlen, mert valamiféle „igazságot” igyekszem elkerülni? Eddig mindig azt hittem, hogy egyszerűen csak nem vagyok az a takarítós fajta. De talán az otthoni kupleráj valamit sugallni próbál nekem. Milyen érzés lenne, ha komolyan venném magam, és én is „művészként” utalnék magamra, ahogy az imént James tette? Egy hajszálnyit fontoskodónak tűnt, amikor erről beszélt. De talán csak egy olyan személy hallja ilyennek, aki nem szokta bevetni az ágyát.

– Egyáltalán nem hangzik nagyképűnek. Sőt kifejezetten inspiráló gondolat. Még sosem jutott eszembe, hogy a szobámat úgy szemléljem, mint a… öööö… a szakma egyfajta kivetülését, vagy ilyesmi. Nálam inkább csak arról van szó… szóval tudod, kinek van erre ideje? – Felkacagok, de a nevetésem nem illik ide: túl harsánynak, túl vadnak tűnik ebben a szépséges térben. Rendetlennek, mint a saját szobám.

Mintha olvasna a gondolataimban, James hozzám fordul: – Érdekes, ugye? Hogy egy szokatlan környezetben annyira furcsán érezheti magát az ember, hogy értől szégyenlősebb és bizonytalanabb lesz? Talán épp az adja meg a megnyíláshoz szükséges szabadságot, hogy nincs semmi kapcsolatod egy hellyel, hogy teljességgel ismeretlen. Egyébként ezért is gondoltam, hogy esetleg segíthetne neked Kate megformálásában, ha eljönnél ide, hiszen ő korábban annyira magába fordult, de amikor egy idegen helyen találja magát egy idegen társaságában, akkor végre készen áll arra, hogy megnyíljon. Végre szabadabban lélegzik.

Mindezt nagyon érdekfeszítőnek találom, de ki az ördög lehet ez a Kate?

James várakozón rám emeli a tekintetét.

– Kate?

– A karaktered. A jelenetben.

Ó, hát persze, Kate! Szinte teljesen kiment a fejemből, hogy azért vagyunk itt, mert dolgozni szeretnénk a darabon, amelynek két szereplőjét Kate-nek és Jeffrey-nek hívják – sőt valójában már meg is kezdtük a munkát, hiszen a darabról és a mi közös feladatunkról szólt mindaz,

amiről James eddig beszélt.

A jelenetben Jeffrey a felesége halála után úgy dönt, hogy kimenekül a világból, s az erdei kunyhóban alakít ki magának elszigetelt, biztos révet. Kate-et egész életében megóvták mindentől, sosem hagyta el otthonos környezetét, egész addig a percig, míg le nem lép az oltár elől. Neki a kunyhó éppoly idegen, mint James lakása az én számomra.

Zseniális ötlet volt, hogy jöjjünk ide. Máris rengeteget tanultam tőle. Annyira okos!

– Olyan okos vagy – bukik ki belőlem.

– Olyan csinos vagy – feleli.

A mondat mintha megtorpanna valahol kettőnk között.

Szinte látom, ahogy a szavakat alkotó betűk ott lebegnek a levegőben. Részben kedvem lenne elviccelni a dolgot, ezáltal kvázi rájuk csapni, aztán nézni, ahogy lehullanak a padlóra, vagy gyorsan hárítani, de közben azt is szeretném, ha még egy kicsit ott maradnának, és egy másodperccel tovább ízlelgethetném a bókot.

Olyan simán, olyan könnyedén szaladt ki a száján – komolyan mondta egyáltalán? És ő maga bókolt, vagy ez már a jelenethez végzett munka előkészítse volt? Talán máris elkezdte alakítani a szerepét.

Bárhogy legyen is, nem igazán akarok rákérdezni.

17.

James Franklin lakásában egyre sötétebb lesz, kellemes félhomály uralkodik. Meggyújtott még néhány gyertyát, és még lejjebb csavarta a világítást. Már annyiszor mentünk végig a jelentünkön, hogy szinte minden értelmét elvesztette. James ezek után is folytatni kívánta, de végül csak sikerült rávennem arra, hogy tartsunk egy rövid szünetet. Kimegyünk a zsebkendőnyi kertbe, hogy megosztozzunk egy cigarettán, amit olyan természetesen adogatunk át egymásnak, mintha már ezerszer csináltuk volna.

– Miért jársz még mindig órára? – szalad ki a számon, és azonnal azt kívánom, bár visszaszívhatnám. Belepirulok, de mintha Jamest csöppet sem zavarná a kérdés. Elgondolkodva elmosolyodik.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezi és mélyen leszívja a füstöt, aztán filterével felém fordítva átadja a cigarettát, gondoskodón, mintha egy ollót adna a kezembe, és nem akarná, hogy megvágjam magam.

– Hát, úgy értem, hogy te már mégiscsak aktív színész vagy. Mindenki más azért jár a stúdióba, hogy fejlődjön, és ettől munkához jusson, hogy aztán többé ne kelljen órára járnia. Akkor te miért vagy ott még mindig?

– Nem akarom abbahagyni a tanulást. Attól félek, ha nem járnék a stúdióba, akkor… valahogy elbizakodottá válnék. Arturo is folyamatosan tanul.

– Tényleg?

– Igen. Magánórákat vesz, és be-benéz Ivánkához. – Ivanka Pavlova a másik legjobb tanár a városban, bár a nevének hallatán Stavros csak a szemét forgatja. „Ezt inkább Ivánka óráján próbálja eladni” – mondogatja, ha valaki fölöslegesen feltünősködik.

– És milyen?

– Arturo?

– Igen. Mármint milyen vele dolgozni? Egyáltalán nem a személyes dolgok érdekelnek. Csak arra vagyok kíváncsi, hogy színészként milyen,

tudod? Például, hogyan… hogy te miért tartod olyan nagyra?

– Azt hiszem azért, mert annyira *autentikus*.

– Autentikus?

– Igen. Hogy például soha nem játssza meg az érzéseket, tudod?

Biccentek, mintha érteném, mire céloz.

– Mindig annyira *valóságos*. – James elhallgat, mintha elbizonytalanodott volna, mintha nem tudná, hogy kellene-e többet is mondania. – Valamelyik nap például volt egy jelenetünk, illetve hát, úgy volt, hogy lesz ez a jelenet, amiben… Szóval, mind a ketten rendőrt játszunk, ő az apám, de most egymás mellé osztottak be minket, csakhogy ő nem akar a társam lenni, mert aggódik… hogy én egy olyan forrófejű georgiai kölyök vagyok, tudod? Na, akkor az van, hogy az autóban egyszer csak iszonyúan bepöccen, és valami olyasmit ordít, hogy: „Szállj ki! Egyszerűen csak szállj már ki!” Vagy valami ilyet… De Arturo… szóval valahogy egyetlen pillanat alatt arra jutott, hogy ennek a szövegnek semmi valóságtartalma nincs az ő számára, úgyhogy… egyszerűen csak nem mondta ki ezt a két mondatot.

– Hű! – álmélkodom.

– Hát igen – feleli James.

– De… várjunk csak. Kicsit összezavarodtam. Akkor… ha nem mondott semmit, akkor… mégis hogyan ér véget a jelenet?

– Ki tudja? Talán átírják. Vagy újravesszük az egészet. De talán épp így lett tökéletes. Arturónak csodálatosak az ösztönei.

– De hát miért nem fejezte be egyszerűen úgy a jelenetet, ahogy tervezték?

– Mert az adott pillanatban nem ezt látta hiteles befejezésnek.

– De… de annyi pénzt fizetnek neki…

– Nos, azért fizetnek neki annyit, mert ő annyira autentikus.

– De hát nem arról van szó, hogy ebben a szakmában akkor kell hitelesnek lenni, amikor azt elvárják az embertől?

– Arturo igazi *művész*.

– Persze, de az egész arról szól, hogy elhitetünk valamit. Mármint igen, ő nagyon hiteles, meg művész, ahogy mondtad, de közben az is igaz, hogy

abból, amit csinálunk, *valójában* semmi sem hiteles.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy ti ketten valójában nem vagytok rendőrök.

– Aha…

– Az egészet csak kitalálták, nem? Erről szól a színész munkája. Hogy valami kitalált dolgot úgy tudjon megjeleníteni, mintha valóságos lenne.

– Ez nem szimplán munka… ez művészet.

– Igen – felelem. – Értem.

Pedig tulajdonképpen nem értem. Nekem már attól bűntudatom van, ha túl sok időt töltök a zuhany alatt, és elhasználom a meleg vizet. Azt el sem tudom képzelni, hogy egyszer csak közöljem azzal a sok emberrel, akik mind arra várnak, hogy befejezzem a jelenetet, hogy ez nem fog menni, mert úgy érzem, nem tudnám elég *hitelesen* alakítani a szerepemet. Arturo DeNucci viszont kétségtelenül nagy színész. Talán erre van szükség. Talán én is jobb színész lennék, ha nem aggódnék folyton amiatt, hogy elég udvarias vagyok-e.

– Persze, abban egyetértek, hogy van egy bizonyos határa az elfogadható viselkedésnek – folytatja James. – De Arturo munkája igazolja a folyamatot. Ezt mondtam Pennynek is, amikor még együtt voltunk… azt mondtam: azt a szappanoperát ne vállald. Ki fogja belőled ölni a lelket, mert abban az alkotói folyamatban nincs szabadság. Csak többtonnányi baromság, amit mindenképpen le fognak forgatni, meg a történet kibontakozása, amin így vagy úgy, de át kell gázolni valahogy, és nincs választásod, muszáj túljutnod rajta. Hát hol van ebben bármiféle istenverte szépség?

Szinte teljesen biztosra veszem, hogy James az imént közölte velem, hogy már nem jár Pénelopéval, amit máskor igen izgalmas hírnek találnék, most azonban fáj a fejem, éhes vagyok, a szemem ég és viszket. Teljesen kivagyok.

– Elmúlt tíz óra – mondom, és nyújtózok egyet. – Elfáradtam. És muszáj lenne ennem valamit.

– Csak még egyszer menjünk végig a jeleneten, jó? Csak egyszer – kéri kitartóan. – Mi lenne, ha félredobnánk az összes eddigi munkát, és most

mindent megváltoztatnánk?

– De miért?

– Csak a vicc kedvéért. Egyszerűen csak kövessük az ösztöncinket, bármerre vezessenek is.

– Hogyhogy?

– Nincs meghatározva. Nevethetsz ott, ahol semmi vicces nincs. Vagy ugrálhatsz. Nem létezik rossz választás. Lepj meg.

Mostanra tovatűnt az izgalom, ami az este elején még raliul ejtett. Valami okból különösképpen bosszant a gondolat, hogy esetleg ugrálnom kellene. Kimerült vagyok, vágyom valami nem túl egészséges ételre, és arra, hogy ágyba bújhassak, Jamest idegesítően „színészkedőnek” látom. Semmi kedvem ahhoz, hogy „félredobjuk” mindazt a munkát, amit az eltelt órák során a jelenetbe öltünk. Eddig azt hittem, hogy pontosan ezért gyakorolunk: hogy rájöjjünk, mit is akarunk kezdeni i darabbal, és hogyan szeretnénk majd előadni az osztály előtt. Ez a „félredobás” annyira értelmetlennek és fölöslegesnek tűnik. James rám függeszti átható pillantású barna szemét, a válaszomra vár. Az arcán halvány mosoly játszik, és ebből rájövök, hogy csak fel akart heccelni kicsit, csak ingerelt, pedig tudja, hogy ezt csöppet sem szeretem. Nem akarom ennyire könnyen feladni.

– Az ugrándozás hülyeség.

– És melyik része hülye? Maga az ugrálás gondolata, vagy hogy azt javasoltam, te ugrándozz egy kicsit?

– Mind a kettő.

– És még mi hülyeség? – Jól szórakozik. Mulattatja, hogy elbiggyesztem a számat és ellenállok. Ez mind-mind kihívás számára.

– Ez a játék. Ez egy hülye játék.

– És még?

– Haza akarok menni.

– Kezdd el a jelenetet.

– Micsoda?

– Gyerünk! Kezdj bele a jelenetbe most azonnal! Ne fogd vissza magad. Rajta!

Eddig is James szobájának az ajtaját tekintettük a jelenetben szereplő bejáratnak. Kilépek hát a lakásból, s arra készülök, hogy mindjárt újra visszamegyek a szobába, ahogy azt ma este már vagy tucatszor megtettem, csakhogy ezúttal dühös vagyok. James is csak egy színész a stúdióból, épp olyan, mint én, és nem teszi rendezővé a puszta tény, hogy az életrajzában már szerepel pár filmforgatás. A közös munka során egy árnyalatnyit megfakult a nimbusza, már állok annyira a hatása alatt, mint amikor belefogtunk. Ahhoz pedig egyértelműen semmi kedvem, hogy gondolkodás nélkül szót fogadjak neki. Eszem ágában nincs az ostoba játékait játszani.

Belépek. A jelenet ugyanaz, mint eddig volt, de közben más is. Ugyanazt a szöveget mondom fel, de már nem koncentrálok annyira. Elhadarok sorokat, amelyeknek nyomatékot kellene adnom, és fölöslegesen hangsúlyozok semmiségeket. Sokszor nem is hozza a kívánt hatást, és néha értelme sincs, de nem érdekel. Azt akarom, hogy ennek az egésznek vége legyen. Mindössze azt szeretném, ha mielőbb eljutnánk a jelenet végéhez, hogy James boldog legyen, mert jól elszórakozott velem. Érzem, hogy egyre vakmerőbb vagyok. Már teljesen elpárolgott az érzés, ami velem volt az elejétől fogva, az érzés, hogy ezt a pasast annyira szeretném megnyerni magamnak.

Eddig úgy próbáltunk, hogy az aprócska teakonyha melletti nappalinak használt térben az asztalt és a székeket a falhoz toltuk. Elfértünk, de csak alig, mert James ágya elég jelentős helyet foglak el.

Az első felvonás utolsó jelenetén dolgozunk, amikor Kate végül elég sok mindent elárul a saját történetéből, és ez teljesen kiszívja belőle az erőt. Órák óta menekül, és két napja nem aludt. „Csak egy kis pihenésre van szükségem” – mondogatja. „Hadd pihenjek, csak egy kicsit.” Az instrukció szerint: „Kate a földre fekszik és elalszik.”

Eddig követtem az utasításokat, álmosan motyogtam ezeket a mondatokat. Ezúttal azonban teljesen ébernek érzem magam, amikor belépek a szobába. Izgatott vagyok, képtelen lennék nyugton maradni. Körbejárok a helyiségben, mindent alaposan szemügyre veszek, épp csak James/Jeffrey felé nem nézek. Valami okból soha többé nem akarom látni

az arcát.

Tekintetem az ágyán pihen meg: a tökéletesen megvetett, makulátlanul sima ágyon, amit sötétkék takaró borít, talán selyemből van.

Megtorpanok.

Lerántom az ágytakarót, és feldobom a levegőbe, nem érdekel, hol hullik majd le. Alatta puha paplan, azt is lecibálom, átvetem a fejem fölött, hogy a padlón landoljon. Aztán nekiesek a lepedőnek, ami nem könnyű, mert olyan akkurátus módon van betűrve minden sarkon a matrac alá. Ugyanakkor bizonyos szempontból kifejezetten jólesik az erőfeszítés. A fizikai erőlködés mintha enyhítené a frusztráció érzetét. Össze akarom túrni az ágyát, megérdemlem. Kimerült vagyok. James pedig parancsolgat. Teljesen összezavar. És a New Jersey állambeli Hobokenből származó pasiknak nem lenne szabad déli kiejtéssel beszélnie.

Végre sikerül kiszabadítanom a lepedő összes csücskét, s magasra lebbentem, hogy az anyag vitorlaként púposodik az ágy fölé. Párszor megrázogatnom, majd hagyom, hogy puhán leereszkedjen a matracra. De utána újra nekiesek, és gombóccá gyűröm össze, hogy a lehető legmegviseltebb legyen, aztán az egészet tógaként magam köré tekerem, túlhangsúlyozva, hogy én milyen rendetlen, rögtönzött és összevissza módon szeretek otthon aludni, végül szétvetett végtagokkal az ágy közepére zuhanok.

Azóta nem pillantottam James felé, hogy elkezdtem szétkapni az ágyát. Nem akartam elveszteni azt a szokatlan, de izgalmas érzést, hogy csöppet sem érdekel, mit gondol rólam.

– Csak egy kis pihenésre van szükségem – jelentem ki a mennyezetet bámulva. – Hadd pihenjek, csak egy kicsit.

Semmi válasz. Ami rendben is van, hiszen itt a jelenet vége, valamitől azonban úgy érzem, mintha mégis mondania kellene valamit. Fogalmam sincs, hogy akkor most véget ért a jelenetünk, vagy még mindig benne vagyunk ebben a különös helyzetgyakorlatban. Csak azt tudom, hogy nem én leszek az, aki megtöri a hangulatot. Ha kell, egész éjjel várok. Nem James határozza meg, hogy mi történjék, hanem én.

Érzem, ahogy súlya alatt lesüpped a matrac. Nem is hallottam, amikor

idesétált a szoba túlsó végéből, most azonban itt ül, az ágy szélén. Érzem a matrac mozgásából. Nagyon hosszú időn át csak ül, nem mozdul.

Aztán megérzem könnyed érintését a lábfejemen. Ujjai megpihennek rajtam, de szinte alig ér hozzám, mintha az írógép billentyűi fölött tartaná a kezét, engedélyre várva, hogy nekikezdhessen, aztán hirtelen rásimítja tenyerét a lábamra. A keze meleg és elég nagy ahhoz, hogy átfoghassa a lábfejemet, s most erősen és határozottan meg is markolja, mintha kéz lenne, ami üdvözlésképpen megszorít.

A lábamhoz ért. *Hozzáért a lábamhoz.*

Még soha, senki nem nyúlt így a lábamhoz. A bizonytalanságtól ledermedek. Talán az lesz a következő lépés, hogy a keze megindul felfelé, és aztán… Ó, istenem, mikor is borotváltam utoljára a lábam? Ezt akkor most vegyem valamiféle kezdeményezésnek? Az első csók egy változatának? És ha az, vajon hogyan akarok rá reagálni? És ha már reagálok, vajon mi a megfelelő válasz arra, amikor az embert… a lába felől közelítik meg? Emellett az a helyzet, hogy lepedőgyömöszölő finálém olyan lendületesre sikerült, hogy attól tartok, teljesen beszorultam. Valami egészen idétlen felülésfélét kellene végrehajtanom ahhoz, hogy kiszabadíthassam karjaimat, ledobjam magamról a lepedőt, és Jamesre nézhessek – márpedig az arckifejezése kikémlelése nélkül elég bonyolult kitalálni, minek is szánta különös gesztusát, s ebből következően azt sem igazán tudhatom, hogy én mit gondoljak az egészről. Persze, elránthatnám a lábam tiltakozva, vagy esetleg billegethetném biztatóan a lábujjaimat, de valahogy mindkét reakció túl egyértelmű jelzésnek tűnik.

Mielőtt azonban bármire is jutnék, James fölém lendül, átveti fölöttem a lábát, két karjával letámaszkodik a vállam mellett, mintha éppen fekvőtámaszokat csinálna, és én lennék alatta a tornamatrac. Nem ér ugyan hozzám, de az arca egészen közel került az enyémhez, s fürtjei előrehullanak. Mosolyog, arca kipirul.

– Ugye, sejtelmed sincs arról, milyen hihetetlen vagy?

– Kösz – nyögöm ki, és igyekszem kiszabadítani a karomat, hogy átfordulhassak, és távolabb kerülhessek tőle. Ekkor döbbenek rá arra, hogy sem a karomat, sem a felsőtestemet nem tudom megmozdítani sem,

mert teljesen bele vagyok tekeredve a lepedőbe. Egy másik helyzetben egyszerűen kikászálódnék James alól, csak arra figyelve, hogy ne mozogjak túl lendületesen, de ez nem megy, és nem szeretném elrontani eddigi hatásosnak tűnő alakításomat azzal, hogy szerencsétlenkedni kezdek a lepedővel. Így csak fekszem ott, hadd higgye még egy kicsit, hogy természetemből eredően vagyok ennyire nyugodt.

Mintha azonban valamit belelátott volna a mozdulatlanságomba. Az arcomat fürkészi. Fogalmam sincs arról, hogy mit néz rajtam.

– Ugye, sejtelmed sincs arról, milyen hihetetlen vagy? – mondja újra.

Már az első alkalommal sem tudtam, hogyan feleljek, és még mindig gőzöm sincs a legmegfelelőbb válaszról. Az arcom ég. Úgy szeretném megmozdítani a karomat. A lábaim mintha egy árnyalattal szabadabban mozognának, de ez csekély vigasz. Le szeretnék kecmeregni az ágyról, de beleakadtam a lepedőbe, és nagyon úgy fest, nincs meg bennem a lelkierő, hogy ezt tudassam Jamesszel. Mintha a testem és a hangom valami módon össze lenne kötve, és amíg nem tudnak megegyezni abban, hogyan működjenek együtt, addig én sem moccanhatok.

– Öööö… figyelj csak…

De mielőtt bármit is mondhatnék, James könnyedén szájon csókol, egyetlenegyszer. Van valami kifejezetten óvatos a csókjában. Már-már szűzies, mintha nem akarná, hogy túlságosan komolyan vegyem. A bezártság és a testközeliség érzete miatt (no meg, hogy igen régen nem csókolt meg senki… és hogy ez most épp ő… bár talán mégsem egészen…) teljesen eluralkodik rajtam a parfümreklámos nő merészsége, és következő szavaimmal magamat is meglepem.

– Miért nem csókolsz meg igazából?

James arcán meglepetés suhan át, mintha semmi értelme nem lenne annak, amit épp mondtam. Parfümreklámhölgy porrá omlik.

Sikerült megbotránkoztatnom Jamest. Hibát vétettem. De hogyan értelmezhettem ennyire félre a jelzéseit? A lábamhoz ért. Gyakorlatilag *megmarkolta*. És megcsókolt. Az ég szerelmére, még mindig itt ül fölöttem lovaglóülésben.

De várjunk csak! A meglepett arckifejezésnek nyoma sincs már. Talán

rosszul láttam. James inkább úgy bámul rám… mintha valami erős érzelem kerítette volna a hatalmába, az arca is kipirult. Lassan odafekszik mellém, fejét egyik tenyerébe támasztja, másik kezével pedig végigsimít az ajkamon, amibe beleborzongok.

Azután pedig – ahogy kértem – megcsókol igazából is.

Órák telnek el, mire valahogy felállók. Szinte el sem hiszem, mi történt. Egy ponton kikeltünk az ágyból, és ittunk egy kis bort, aztán újra visszazuhantunk a lepedőre. Még mindig nem ettem semmit, és a kimerültség, éhség és csókolózás együttesen teljesen a fejembe szállt. Álmodom. Más nem lehet. Ki van zárva, hogy az eltelt két órát azzal töltöttem volna, hogy James Franklinnel csókolóztam. Köszönöm, parfümös hölgy!

– Hazakísérlek – jelenti ki James az ajtónál, a tarkómra simítja tenyerét és közelebb húz magához. Ha nem indulok el azonnal, akkor fennáll a veszély, hogy már egyáltalán nem megyek el innen.

– Már mondtam, semmi szükség rá. Nincs annyira messze.

– De ez az utca éjszaka nem valami jó hely.

– Ezért hordom magammal ezt – mutatom fel a kulcskarikámon lógó paprikaspray-t. – Igazi New York-i lettem.

– Azt meghiszem. Csak most kezdem felfedezni, hogy milyen tökös csaj vagy. – Félresimítja egy hajfürtömet és a fülembe súgja: – Végtére is, ma este gyakorlatilag rám ugrottál.

Elhúzódom tőle – talán túl hirtelen a mozdulat, de muszáj leolvasnom az arcáról, hogy mire céloz. Most viccel velem? Nem tetszik, amit hallottam.

– Ugye, nem arra… Azt igazán nem állítanám, hogy rád ugrottam. Te is épp eléggé… öööö… öööö… ugrálós kedvedben voltál, tudod… – nyögöm ki. Képtelen vagyok rendesen fogalmazni.

– Nyugi, Franny, csak húztalak kicsit. Azóta vágyom erre, hogy összefutottunk az utcán. És ma este feltettem magamban, hogy teljesen megmaradok a szakmaiság keretein belül… tudod, legfeljebb egy csipetnyi második felvonás az izgalom kedvéért, de nem állt

szándékomban áthágni a határokat. No de te! Te aztán nem foglalkoztál ezzel. – Magához húz, szorosan hozzám simul. – És örülök, hogy megtetted. Tényleg nagyon örülök.

Még egy utolsó csók, aztán már be is csukja mögöttem az ajtót. A csókból csak részben veszem ki a részem, mert a gondolataim máshol járnak, valósággal cikáznak. Szinte futva teszem meg a hazafelé vezető utat, részben azért, mert a környék ijesztően néma és sötét, részben pedig azért, mert olyan érzésem támad, mintha valami olyasmit műveltem volna, amit meg fogok bánni. Hogy az életbe állíthatta akár csak viccből is azt, hogy ráugrottam? És vajon mire célzott a „második felvonás” emlegetésével? A mi közös jelenetünk az első felvonás végén van. Nyilván tévedett. Ebben egészen biztos vagyok. Ha hazaértem, azért belenézek a darabba.

Ahogy egyre közelebb kerülök a házunkhoz, lassítani kezdek. Nincs miért aggódnom. Az éjszaka gyönyörű, hűs és nyugodt, és annyit kocogtam már, hogy átválthatok sétára, mert teljesen átmelegedtem. Egyedül szeretném kiélvezni az este emlékét, még mielőtt megkopik. Hihetetlen volt. A közös próbánk annyira izgalmas, ami pedig utána következett… Úgy érzem, erős, okos és csinos voltam James mellett – legalábbis többnyire.

Megállok a házunk előtt, a felfelé vezető lépcsőnél, és észreveszem, hogy világos van a nappalinkban. Valaki nemcsak otthon van, de ébren is.

Remélem, hogy Jane az, aki ilyen későn tért haza, s új történeteket hozott Russell Blakelyről, meg arról, milyen is egy valódi sztár munkáját figyelni egy valódi forgatáson. Tulajdonképpen mókás, hogy Jane mennyire közel van az egészhez, de közben mennyire távol is, s hogy mennyit dolgozik azért a napi hetvenöt dollárért. Persze lehet, hogy Dan maradt fenn, ott írogat az ebédlőasztal mellett, s arról álmodozik, hogy a forgatókönyvét beválogatják a sci-fi fesztiválra. Mindannyian annyira sokat dolgoztunk, s mégis oly messze vagyunk attól, ahová el szeretnénk jutni. Mintha bekukucskálnánk egy ablakon át egy mulatságra, ahová bennünket még nem hívtak meg, egy olyan mulatságra, ahová, ha valaki meghívna bennünket, még csak azt sem tudnánk, hogy mit vegyünk fel, és

miről csevegjünk.

Biztosan Dan lesz az – mára nyilván végzett az írással, s most már csak tévét néz, második sörét két térde között egyensúlyozva. Hetente legalább egy sört kiborít a keményfa padlóra, mert nem akarja az üveget a „szép” dohányzóasztalra tenni – az asztalra, amit Jane-nel jó pár éve az utca sarkán találtunk egy lomtalanításkor.

Sejtelmem sincs, miért Dan és a dohányzóasztal jár a fejemben. Már olyan régóta ácsorgók a ház előtt, hogy kezdek fázni. Be kellene mennem, mielőtt teljesen áthűlök. Le kellene feküdnöm, mielőtt elkezdek azon rágódni, hogy mit is jelent a mai nap, már amennyiben jelent valamit egyáltalán. Aludnom kellene, hogy legalább esélyem legyen szépnek lenni. Holnap korán kéne kelnem, hogy kocogjak egyet. Megfogadom, hogy máris indulok befelé, s bármelyik lakótársamat találjam is a nappaliban, csak köszönök, aztán megyek egyenesen a szobámba, s csak annyi időre nézek ki az ablakon, hogy ellenőrizzem, mit néz éppen Frank a tévében. Aztán gyorsan átfutom a jeleneteimet a *Kék kunyhó*ból, hogy a mai munkánk rögződjön. Nyilván Arturo DeNucci is fennmarad és elmélyed a szerepében, még egy hosszú próba után is. Biztosra veszem, hogy James is hasonlóképpen jár el. Fáradt vagyok, de ma este igazi színésznek érzem magam. Komoly színésznek, aki útban van afelé, hogy hiteles színész váljon belőle.

KÉK KUNYHÓ

2. felvonás, 1. jelenet

Amikor a függöny felmegy, KATE-et ugyanott pillantjuk meg, mint az 1. felvonás végén: a kandalló mellett alszik egy leterített irhán. JEFFREY odaül mellé. KATE mocorog, ledobja magáról a takarót. JEFFREY igyekszik úgy visszahúzni rá, hogy ne ébressze fel. A nő épp akkor riad fel, amikor a férfi ráborítja a takarót, és kicsit ügyetlenül fölé hajol.

JEFFREY Ugye, sejtelmed sincs arról, milyen hihetetlen vagy?

KATE Nem kellett volna elmondanom neked azt a történetet.

JEFFREY *(gunyorosan)* Nem tudod, igaz? Fogalmad sincs arról, milyen hihetetlen vagy.

KATE *(ellöki magától)* Egyáltalán nem vicces. Hagyd abba. Már mondtam, hogy nem kell senki segítsége.

A francba! Ó, a jó francba!

1995. május

1. hétfő

CSÚCSTELJESÍTMÉNY PARTISZERVIZ 212 929 2424
- NEM VESZNEK FEL ÚJ EMBERT, VISSZAHÍVNI ŐKET EGY HÓNAP MÚLVA

LEGJOBB SZÁNDÉK PARTISZERVIZ 212 555 8149
- TALÁN AKAD PÁR EBÉD, AHOL FEL LEHET SZOLGÁLNI
- NAPONTA BETELEFONÁLNI HOZZÁJUK

NAGY ALMA TITKÁRNŐKÖZVETÍTŐ 212 691 6998
- MÁJD VISSZAHÍVNAK

WINDOWS 95?? MEGTANULNI JAMES

2. kedd

PRÍTÓS
KÍNAI TÉSZTÁS LEVES
MEXIKÓI BABKONZERV
VANÍLIÁS NÁPOLYI
CSIRKÉS TÁL A GIROSZOSTÓL

SANDS/FOGLALÁST MEGERŐSÍTENI GK288

FRANNY

3. szerda

MÉG 2 HÓNAP JÚLIUS 3-IG

LAKBÉRCSEKKET FELADNI

VISZLÁT NY

VACSORA/JAMES

Franny Banks

„ÉRZELMEINEK TELJES SKALÁJA A-TÓL B-IG TERJED."

- DOROTHY PARKER

1995. május

4. csütörtök

MA ETTEM:
MÜZLIS SZELET
MOGYORÓVAJAS SÓS KEKSZ
KÍNAI TÉSZTÁS LEVES
VANÍLIÁS NÁPOLY!
SÜLT KRUMPLI A KÁVÉZÓBAN/SZAFTTAL

STAVROS-ÓRA

KUNYHÓS SZEREPET MEGTANULTAM

ÓRA UTÁN J. F.-FEL MENTEM HAZA

5. péntek

Franny

IDEJE LAKBÉRT FIZETNI
(TELEFON APÁNAK?)

NE HÍVD APÁT AZÉRT, HOGY PÉNZT KÉRJ!

J. F.

6. szombat

SANTA FE GRILL/JANE - 20:00

7. vasárnap

- RUHÁT KERESNI KATIE ESKÜVŐJÉRE

Franny Banks Franny Banks Franny Banks Franny Banks

18.

Minden pont úgy alakult, ahogy mindig is képzeltem. Miközben tévedésből úgy viselkedtem, mintha lenne önbizalmam, sikerült rátalálnom arra a valódi személyiségemre, amelyről mindig is reméltem, hogy ott van valahol, eltemetve az alatt a másik alatt, amely tele volt kétséggel és taszítóan csekély önbecsléssel. Azáltal, hogy véletlenségből úgy viselkedtem, ahogy a vágyott énem tette volna, sikerült meggyőznöm valakit arról, hogy én valóban ez a személy vagyok – kis híján magam is elhittem. Jamesszel szinte minden este találkoztunk azóta, hogy először próbáltuk együtt a közös jelenetünket, és ennek az izgalma már-már feledtetni tudja a szorító érzést a gyomromban, amit azóta tapasztalok, hogy kirúgtak a klubból. *Pénz. Honnan fogok pénzt szerezni?*

– Ezek szerint úgy teszel, mintha valaki más lennél? – tudakolja Jane, és értetlenül csóválja a fejét. Éppen jeges margaritákat szürcsölünk valahol a Hetedik sugárúton, ahogy azt már vagy százszor megtettük. Csakhogy ez az egyik első este, amikor nem James lakásába megyek, hanem máshová, és az érzést elég különösnek találom. Mintha a főiskoláról visszamennék látogatni a régi gimimbe.

– Nem, erről szó sincs – pontosítok, és műanyag szívószálammal szétnyomok egy darabka jégkását. – Vagyis igen, eleinte nem esett le, hogy James abból a darabból idézett, amit próbáltunk, úgyhogy tényleg félreértésből viselkedtem olyan merészen, de közben azért úgy éreztem, mintha rátaláltam volna a valódi énemre. Sokkal inkább saját magamnak érzem magam, mint régebben. Mintha végre azzá a személlyé válhatnék, akinek mindig is készültem.

– Vagyis *tényleg* úgy teszel, mintha valaki más lennél.

– Jane, most komolyan! Tényleg úgy hiszem, hogy ez valami kezdete.

– És mi lett a barátnővel?

– Penelopeval? Szakítottak – adom meg a felvilágosítást hanyagul lengetve egy tortillachipset. – Pénelopé bekerült abba a szappanoperába, és nevet változtatott. Hihetetlen, nem?

Jane komoly képpel bólint, de tekintetét valahová a fejem fölé szegezi, és erősen ráncolja a homlokát.

– Jane, figyelsz rám?

– Csak elgondolkodtam. Ha te, vagyis ez az *új* te, valami oknál fogva megváltoztatnád a nevedet, az vajon visszafordítaná a folyamatot, amin az utóbbi időben átmentél, s akkor kevésbé lennél az a te, akinek mindig is lenned kellett volna, vagy éppen fordítva, *még sokkal inkább* te lennél?

– Jane…

– Szörnyen összezavar ez a dolog.

– Inkább erre figyelj: Pénelopé új neve *Penny De Palma* lett.

– Úgy mint Brian De Pálma?

– Látod? Pontosan ezt akarja eszedbe juttatni. Nevet változtatott, ami rendben van, de úgy intézte, hogy azonnal egy híres rendezővel hozza magát összefüggésbe. Hát nem tiszta őrület?

– Vagy őrület, vagy valaki nagyon is gógyis volt. Ki tudja? Talán tényleg rokona Brian De Palmának.

– Te most miért véded?

– Nem védem. Csak annyit mondtam: ki tudja? És kit érdekel? Nem értem, miért izgat téged ennyire a dolog.

– Nem arról van szó, hogy… Egyáltalán nem izgat. Egyszerűen csak Pénelopé annyira modoros, és ez annyira… egyszerűen csak bosszant, és kész.

– Szóval csöppet sem izgat. Csak bosszant.

– így van.

– Inkább csak bosszant, mintsem izgatna.

– Pontosan.

Jane komoly képpel bólint.

– Hát, nagyon úgy fest, hogy ő megszerezte a te szerepedet, te pedig megkaptad az ő fiúját. Az állás egyenlőnek tűnik.

Érzem, ahogy egész testemet elönti a forróság: részben a szégyentől, hogy ilyen kicsinyes megjegyzéseket tettem Pennyre, részben pedig az előző, Jamesszel töltött éjszaka emlékétől. Az elmúlt hetekben szinte másutt sem voltunk, csak az ő egyszobás lakásában, de mintha nem is

lenne szükségünk egyébre, mint arra az egyetlen szobára, legalábbis egyelőre. Igyekszem elfojtani feltörő kuncogásomat, de valahogy mégis elszabadul, és ostoba, csukladozó hang kíséretében kitör belőlem.

– Ó, édes istenem, nem rendelhetnénk inkább? – húzza el a száját Jane. – Rosszul leszek, ha rád nézek. – De azért mosolyog, amikor az étlap után nyúl, és tudom, hogy velem együtt örül.

– Jane – halkítom le a hangomat, miközben közelebb hajolok hozzá –, komolyan beszélek. Tudom, hogy még nagyon új a dolog, de őszintén mondom, még sosem éreztem ilyet.

Ő is előrehajtja a fejét, hogy alaposabban szemügyre vehessen.

– Tényleg? Még sosem éreztél ilyet? Soha? Még *Mr. Tépőzárnál* sem?

A szememet forgatva elnevetem magam, amikor eszembe jut a pasas, akivel úgy egy hónapon át jártam. Stand-up komikus volt a klubból, és valóban jelentős mennyiségű tépőzáras holmival büszkélkedhetett: tépőzáras volt a cipője, pénztárcája, válltáskája, piros sapkája, rajta a fekete, versenyautó csíkkal, még állandóan viselt világoskék, magasan gombolódó zakója is.

– Ó, de mennyire hiányzik az ismerős cssssk hang, amikor megérkezett! – nosztalgiázik Jane.

– Igen, Jane, az érzés jelentősen különbözik attól, ami *Mr. Tépőzárhoz* fűzött.

– Pedig azt hittem, benneteket el sem lehet *tépni* egymástól, s örökre összetapadva maradtok.

– Jane.

– Na és – folytatja a mélyfúrást Jane – a jóvágású színész hapsit jobban szereted még *Delilapólónál* is?

Phillel a színészstúdióban ismerkedtünk össze, és párszor elhívott randizni. Jane hosszasan fejtegette, nem várhatom el tőle, hogy megjegyezze olyan valaki nevét, aki mindig ugyanabban a galléros, lila pólóban jár.

– Szerintem csak megfeledkezett arról, hogy egyszer korábban már felvette, amikor értem jött – próbáltam kimagyarázni. – Egyébként biztosra veszem, hogy több ilyen inge is van. Mesélte, hogy a lila a

kedvenc színe.

– Te egy olyan pasival randizol, akinek a *lila* a kedvenc színe?

– Igen.

– És szerinted ez *rendben van?*

Elmosolyodom, amikor eszembe jutnak ezek a kispályás próbálkozások, majd bólintok.

– Igen, Jane, eléggé biztos vagyok abban, hogy jobban kedvelem Jamest Delilapólónál. Az ő ingválasztéka lényegesen árnyaltabb.

Jane visszateszi az étlapot az asztalra, aztán rám emeli figyelmes tekintetét.

– Franny, szerinted James… szóval, mi van Clarkkal? Hát persze, nekem is eszembe jutott már, hogy az eltelt két évet figyelembe véve James az egyetlen férfi, aki más kategóriát jelent, mint Mr. Tépőzár és Delilapóló. És persze azon is eltűnődtem már, mihez kezdek majd, ha a kapcsolatunk igazán komolyra fordul. „Clark, megismertem valakit.” Szinte hallom, amint ezt mondom a telefonba síri hangon, hogy az öröm legapróbb rezdülését se lehessen kihallani belőle, mert nem szeretném megbántani. Tulajdonképpen sosem terveztük el, hogyan intézzük majd, ha valamelyikünk találkozik valaki mással. Sejtelmem sincs, mi lenne a helyes megoldás, de kedvem sincs ezen gondolkodni. Egyébként is, még túl korai lenne eldönteni, hogy van-e egyáltalán bármi, amiről tájékoztatnom kellene Clarkot.

– Hát, gondolom, majd meglátjuk.

– Rendben – bólint megértően Jane, és újra felkapja az étlapot. – Figyelj csak, Fran, tudod, hogy tényleg én lennék az utolsó, aki ilyesmivel foglalkozik, és előrebocsátanám, hogy máris csodásan nézel ki, de mégiscsak… öööö… megkérdezhetem, hogy mostanában egészen pontosan mit is eszel? Vagyis vegyem úgy, hogy elfelezünk egy olyan sajtos micsodát, vagy inkább egy tányér jégkockát rendelsz magadnak vacsorára?

– Nem tudom. Túl éhes vagyok ahhoz, hogy képes legyek gondolkodni. Egész nap egy falatot sem ettem.

– *Micsoda?!* Este kilenc van! Hogyhogy még tudsz járni?

– Nem, ez… jól vagyok. Egy új diétát csinálok. –Aha.

– Kidolgoztam egy vadonatúj módszert a kajálást illetően… Ha jobban belegondolsz, a sok kalória pont olyan, mint a pénz, nem?

– Hmmm. Neeeeem…

– Úgy értem, kapsz, vagy mondjuk, én kapok egy bizonyos mennyiségű kalóriát egy napra, és csak ennyit ehetek meg. Tételezzük fel, hogy ez összesen száz… és persze tudom, hogy ez nem pénz, de ha mégis megpróbálnád annak elképzelni, akkor vegyünk a példa kedvéért összesen száz dollárt. Jó, akkor most mondjuk azt, hogy gazdag vagyok, épp Franciaországban vagyok, és valaki ad nekem naponta száz dollárt, hogy arra költsem, amire csak akarom.

– Most már teljesen összezavarodtam…

– Próbálj figyelni. Szóval, tegyük fel, hogy Franciaországban vagyok, és mindennap kapok száz dollárt, hogy elverjem. Eleinte talán úgy látom, hogy azt teszem a legjobban, ha kis adagokban költöm el a nap folyamán, itt iszom egy kávét, ott veszek egy csomag rágót…

– De miért mennél Franciaországba egy csomag rágógumiért?

– De aztán rájövök arra, hogy ha ügyesen osztom be a pénzemet, akkor szinte a teljes összeg megmarad a nap végén, és ahelyett, hogy száz csomag rágót vennék belőle, kiadhatom egyszerre, és kaphatok érte valami nagyobb dolgot, valami jobbat, mondjuk egy igazán cuki kalapot, vagy ilyesmit. Hát nem lenne több értelme?

– Na de – rázza a fejét Jane –, mégis mit eszel egész nap ott, Franciaországban? A kalapodat?

– Nem számít, a lényeg, hogy még ha Franciaországban lettem volna, ma akkor is sikerült volna megspórolnom az összes csomag rágót. – Összefonom ujjaimat, és diadalmasan az asztalon nyugtatom a kezem.

– Ezt úgy vehetem, hogy akkor megosztozunk egy olyan sajtos izén?

– Pontosan.

Jane megkönnyebbülten sóhajt, kitolja az étlapot az asztal sarkára, mire már érkezik is a szokásos, kifejezéstelen arcú pincérnőnk, hogy felvegye a rendelésünket.

– Ma mintha valamivel vidorabb lenne – jegyzi meg Jane. – Te nem úgy

látod?

– Szinte árad belőle az életöröm.

Jane körülnéz a helyiségben, amely tele van fiatal párokkal és kisgyerekes családokkal.

– Kezd az az érzésem lenni, mintha a környékünkön mindenki egyszerre döntött volna úgy, hogy családot alapít.

– Emlékszel, amikor ideköltöztünk?

– Igen, akkor főleg értelmiségi leszbikusokat lehetett látni mindenfelé, lapos talpú cipőben – sóhajtja Jane. – Meg az öregeket.

– De ugye szerinted sem lesz túlságosan menő a környék?

– Úgy érted, hogy lesz-e belőle valaha olyan hely, ahol már vannak jó éttermek is?

– Meg olyan butikok, amelyekben nem házilag gyártott ékszert árulnak?

– Ó, édes istenem, nagyon remélem, hogy soha! El sem tudom képzelni. Jöttetek már ide Jamesszel?

– Nem… még nem.

– Az emeleti kínai étterembe?

– Nem.

– Hová jártok?

Ekkor ébredek rá arra, hogy voltaképpen sehová, legalábbis nem járunk vacsorázni. Főleg a kubai kávézóba megyünk, ahol azt a zaccos kávét adják, vagy bevesszük magunkat a sarki étkezdébe, aminek olyan a szaga, mint az avas zsírnak. És James ágyába.

– Általában rendelünk kaját. Szusit – fejtem ki, mintha James ezért extra pontokat kaphatna. – De eljön velem Katie esküvőjére!

– Igen? Hát ez remek!

Ezzel tulajdonképpen csak egy icipicit túloztam el azt a beszélgetést, amelynek során megkértem Jamest arra, hogy kísérjen el Katie Finnegan esküvőjére:

JAMES *(a szerepet tanulmányozza, nem figyel)* Óóó, ez annyira kedves.

FRANNY *(reménykedve)* Szóval… eljössz?

JAMES Hát, igyekezni fogok. Majd megnézem az időbeosztást.

FRANNY Finneganék a kedvenc unokatestvéreinek. Nagyon közel állunk egymáshoz. És annyira viccesek.

JAMES Aha, tényleg?

FRANNY Igen, ők tisztára… dilisek, és… hahaha *(felkacag, mintha valami nagyon mulatságos jutna eszébe)*, annyira, de annyira mókásak. Egyszer például… hááát… most éppen semmi sem jut eszembe… nem könnyű elmesélni. De hihetsz nekem.

JAMES Hát, ahogy már mondtam *(feláll, megpaskolja Franny feje búbját)*, ha nem ütközik az időbeosztással.

FRANNY Akkor valószínűleg…?

JAMES *(elballag, talán azért, hogy rágyújtson)* Pontosan, édes.

– Eljön… valószínűleg… igen. Ha nem dolgozik éppen. – Akkor elmegy veled, vagy valószínűleg elmegy veled? – próbál pontosítani Jane, és összeszűkül a szeme.

– De Jane! Mégiscsak dolgozó színész.

– Azok nem járnak esküvőre?

– Az aktív színész dolgozik.

– Na jó, ha a jó öreg Sálas Pasasnál közbejön valami, akkor elmegyek veled én. A Finnegan-murikon mindig eszelősen jól mulatok.

– Jane, kérlek szépen… Nem is visel mindig sálat.

– Dehogynem. A két szememmel láttam.

– Egyszer láttad. Csak azon a héten találkoztál vele, amikor nálunk próbáltunk.

– Ösztönös megérzés.

– Nem aggathatsz rá gúnynevet. Ő valódi személy, nem egy vicc.

– Nem kell halálra magyaráznod a dolgot. Végtére is, csakis *egy valódi* személy próbálna a lábaddal kezet fogni.

– De Jane, ezt annyira rosszul látod! Tulajdonképpen nagyon romantikus volt, és…

Szerencsére ekkor megérkezik az asztalra egy gőzölgő tál, tele élénksárga, olvasztott sajttal, amiben zöld csilipaprika-darabkák úsznak.

– Na figyelj ide! – szögezi le Jane, miközben belemárt egy

tortillachipset a krémes szószba. – Te vagy az, akinek teljesen megváltozott a személyisége. Én továbbra is a jó öreg Jane vagyok.

– Akkor igyunk erre – felelem. Sókristályoktól csillogó margaritás poharaink az asztal felett összekoccannak.

19.

Önnek három új üzenete van.

BÍÍÍÍP

Frances, itt az apád. Meghosszabbítottam az előfizetésedet a New Yorker*ra S bár korántsem szeretnélek nyaggatni, azért arra mindenképpen emlékeztetnélek, hogy mennyire jó lenne, ha felhívnál az esküvő ügyében. Vonattal mész? Ezen a héten kezdjük a Bűn és bűnhődést, ami nagy kedvencem, mint tudod. Olvasd csak újra, amennyiben megerősítésre szorulsz azt illetőleg, hogy a dolgok mehetnének rosszabbul is. Nem börtönben tengődsz, hanem a show businessben.*

BÍÍÍP

Halló, Frances Banksnek szeretnék üzenetet hagyni. A Miss péntek titkárnő-közvetítőből hívom. Áttekintettük az önéletrajzát, és sajnálattal közöljük, hogy ezúttal nem sikerült az ön számára ideiglenes titkárnői munkát találnunk. Úgy látjuk, nincs semmi jele irodai tapasztalata, és jelenleg nem keresünk recepcióst sem. Ha kedve tartja, keressen meg bennünket újra néhány hónap múlva, illetve abban az esetben, amennyiben sikerül az önéletrajzát irodai tapasztalattal és a Windows 95 ismeretével kiegészíteni. Vagy esetleg akkor, ha már képes legépelni az önéletrajzát.

BÍÍÍP

Hahó, édes! Hü, micsoda éjszaka! Itt ülök, és rád gondolok… A fenébe is, te lány. Szóval (kifújja a cigarettafüstöt), akkor majd összefutunk, oké?

BÍÍÍP

Önkéntelenül is elmosolyodok, mert azt igen hamar megtanultam,

hogy a „majd összefutunk, oké” azt jelenti, hogy szinte százszázalékos bizonyossággal tényleg találkozni fogunk. Jó, lehet, hogy kilencven. James így szokott tervezgetni.

Egyetlen apró gond van csak. Miközben vele töltöm ezeket az intenzív, szédületes, érzéki estéket, és későig fent vagyok, másnap pedig sokáig alszom, valahogy úgy tűnik, mintha Manhattanben felszívódtak volna a felszolgálói munkák. Nem jönnek elég rendszeresen azok az ideiglenes beugrások, amiket régebben csak azért csináltam, hogy betömködjek néhány anyagi természetű lyukat. Voltam pár szereplőválogatáson reklámfilmekhez, de nem hívtak vissza, és szinte teljesen biztos vagyok abban, hogy a Niagara hirdetések is kifutottak. Iszonyúan szükségem lenne valami munkára. Mostanában nem voltak esküvők sem, ahol felszolgálhattam volna, úgyhogy helyette ebédeknél pincérkedtem, csakhogy ezek fizetnek a legrosszabbul, mert az ember nem kap borravalót, és az órabér is vacak, mert annyira rövid a műszak.

De a semminél jobb, így hát minden este kimosom a megszokott egyenruhámat – elöl gombos, fehér ing, fekete műszálas nadrág –, s minden reggel betelefonálok, egyszerre remélve, hogy lesz munka, meg azt is, hogy mégsem, mert ezek a lélektelen, áporodott levegőjű tárgyalótermekben felszolgált ebédek annyira nyomorúságosak. A partiszervíz szervezői azzal kecsegtetnek, hogy lesz majd munka, amikor júniusban beindulnak az esküvők, csakhogy nekem most kell megélnem.

Eddig nem kellett felhívnom apát, hogy pénzt kérjek tőle. De egyre közelebb kerülök ahhoz a ponthoz.

Izgatottan drukkolva várok, amíg a partiszerviznél megnézik, szükségük lesz-e ma rám, s magam sem tudom, miben | reménykedem. Abban, hogy ezúttal nem a legrosszabb fajta munka jut nekem.

– Franny?

– Igen?

– Hát, csak egy büféasztalos ebédünk van a United Electric-nél. A belvárosban. Két felszolgálót kértek. Csak teríteni kell, a végén összepakolni, és közben gondoskodni az italokról. Kéri?

Ennél vacakabb meló már nem sok van. Talán csak egyetlen fokkal jobb

a vizesfiú munkájánál. Annyi a dolgunk, hogy kikészítsük a hatalmas, melegen tartható edényekbe a barnás löttyöt, amiből az irodai dolgozók szednek maguknak, aztán be kell gyűjteni tőlük a rendelést, hogy mit innának. Ezután már csak annyi marad, hogy a terem hátsó részébe húzódva megvárjuk, míg végeznek, majd leszedjük az asztalt. Tulajdonképpen még csak nem is felszolgálás. Van viszont valami, ami tovább ronthat a dolgon.

– Fekete-fehér ruha?

– Nem, sajnálom, az ottani egyenruha.

Ez a legrosszabb, a létező legszörnyűbb, legmegalázóbb az egészben. Szinte látom magam előtt a műszálas ruhát, amit előttem már több százan viseltek – valószínűleg ritka életunt színe van, és teljesen formátlan, hogy méretben mindenkinek megfeleljen. Rögtön ezután elképzelem a bankszámlámon tahi Iható összeget.

– Rendben, vállalom.

– És azt kérik, hogy vigyen magával saját harisnyanadrágot és hajhálót is. – A nő a vonal túlsó végén nyilván hallja mélyről jövő, boldogtalan sóhajomat. – Holnap talán több szerencséje lesz – köszön el.

Azt hittem, hogy időben indultam el otthonról, de aztán a metró a szokásos, meg nem nevezett okból egy darabig állt két állomás között, és ráadásul minden harisnyám lyukas volt, ezért útközben be kellett ugranom egy drogériába, ahol viszont csak valami barnás narancsszínű harisnyanadrágokat tartottak, amely .színárnyalat emberi testen sehol fel nem fedezhető. Későn érkezem, s a másik felszolgálón azonnal látom, hogy azok közé n pincérnők közé tartozik, akik már ezer éve szolgálnak fel ebédet. Nem mutatkozik be, és arra sem veszi a fáradságot, hogy megkérdezze a nevemet.

– Siess már, siess – mordul rám helyette nyersen. – Ezek n tálcák nem fognak a saját lábukon odasétálni.

Amilyen gyorsan csak lehet, átöltözöm az ormótlan, barna egyenruhába, amit valami kevéssé légáteresztő anyagból gyártottak, így aztán mire elkezdem meggyújtani a gázmelegítők lángját, gyakorlatilag

úszom az izzadságban. De legalább nincs itt senki, aki meglátna, vagy akit érdekelne, hogyan nézek ki.

– Franny? Franny, te vagy az?

Megpördülök, és sötét kosztümös, csinos nőt látok magam előtt. A hangja ismerős, de az arcát nem ismerem fel azonnal.

– Elnézést, de ismerjük…

És ekkor rájövök. Genevieve az. Genevieve Parker, akivel egy folyosón laktunk a kollégiumban, amikor ő végzős volt, én pedig harmadéves. Genevieve, aki állandóan a szobájában dolgozott, de az ajtót mindig nyitva hagyta, és ha az ember bekukkantott hozzá, akkor kávéval kínálta. Az édes, okos Genevieve. Az a fajta főiskolai barát volt, aki a mindennapjaim egyik kedves elemének számított, de valami oknál fogva nem tartottuk a kapcsolatot. Azért nem ismertem fel elsőre, mert jó néhány éve nem láttam, s mert közben mintha fogyott volna tizenöt kilót.

– Ó, édes istenem! Genevieve! – Leteszem a kezemben tartott fémtálcát, hogy megölelhessem. A körmén látszik, hogy frissen manikűrözték, a hajából valami elegáns fodrászatban használt sampon illata árad. – Csodásan nézel ki! Mit keresel itt?

– Épp most vettek fel társnak a céghez. Mostantól itt dolgozom.

– Nahát! És mint látod, én is itt dolgozom! – Elmosolyodom és széles mozdulattal körbemutatok a leharcolt helyiségen, mintha a hely büszke tulajdonosa lennék. – Voila! – teszem hozzá után. Felkapom a kezem, hogy letöröljek egy verejtékcseppet, ami épp megindult lefelé a homlokomon, h ujjaim a hajháló gumizott széléhez érnek. Egy pillanatra teljesen megfeledkeztem arról, hogyan festhetek. Tekintetem az egyenruhára esik, és az arcom égni kezd, amikor látom, hogy Genevieve-nek semmi nem kerülte el a figyelmét. Iszonyúan zavarban vagyok. – Mármint nem ez a rendes munkám… csak Kisegítek. Vagyis tényleg itt dolgozom, de csak a mai napon.

– Hát persze, igen, hogyne! – siet megjegyezni Genevieve. Úgy értem, én is szinte csak most kerültem ki a jogi egyetem-mi, és gyakorlatilag… szóval…

Elhallgat. Annyira küzd azért, hogy sikerüljön összehasonlítania a

helyzetünket, hogy rámutathasson, mennyire hasonló is, csakhogy én pontosan látom a kettőnk között tátongó szakadékot – mintha valami óriási kanyon két oldalán ácsorognánk. Eddig csak a saját időbeosztásommal kellett megharcolnom, most azonban szembesülök valaki máséval, és a valóság kifejezetten kiábrándító. A normális emberek jogi karra járnak, elvégzik, állást szereznek, előrelépnek, és kapnak egy még jobb munkát. A főiskola óta eltelt években Genevieve-ből társ lett egy jogi cégnél, akit kiszolgálnak a tárgyalóban a munkahelyén, miközben én Hófehérkét játszottam általános iskolák színházi érmében, s valahogy az a személy lett belőlem, aki a valódi .'lilással rendelkező embereket kiszolgálja.

– No és – folytatja Genevieve ugyanolyan sugárzó mosollyal –, még mindig a színészkedés a szenvedélyed?

– Igen. Bizony ám! – felelem élénk hangon, és kezemet csípőre vágom, mintha holmi műszálas, barna ruhába öltözött szuperhős lennék.

– És… jól megy? – tudakolja egy fokkal bizonytalanabbul.

– Igen, megy… – Ekkor a magam számára is váratlanul fel kacagok. – *Annyira* jól megy… *Olyan* sikeres vagyok, hogy… – Képtelen vagyok befejezni a mondatot, annyira röhejesnek találom hirtelen a helyzetet. Egy csapásra teljesen felvillanyoz az, ahogy ott állok a világ legrondább egyenruhájában az elegáns kosztümöt viselő Genevieve mellett, hiszen mi lehet viccesebb annál, mint amikor egy iszonyú hajhálót és narancsbarna harisnyát viselő embertől régi barátja kedvesen megérdeklődi, hogyan is megy sora. Kezem fejével eltakarom a számat, képtelen vagyok uralkodni a hahotázásomon, pedig igyekszem, mert nem szeretném felkelteni morcos kolléganőm figyelmét, aki hála az égnek, épp elment valahová egy percre. Genevieve-ből is kitör a kuncogás, s abban a szempillantásban visszaváltozunk azzá a két főiskolás lánnyá, akik egy folyosón laknak, s akiken épp most jön ki a túl sok tanulás és túl kevés alvás hatása. Végül azért csak sikerül valahogy összeszednünk magunkat.

– Annyira örülök, hogy találkoztunk, Gen – nyögöm ki könnyes szememet törölgetve. – Esküszöm, nem olyan szörnyű a helyzet, mint ránézésre gondolnád.

– Franny, komolyan elhiszem, hogy minden rendben van veled. Amit a

suliban is csináltál… mindig olyan tehetséges voltál… ki van zárva, hogy neked ne sikerülne.

– Ó, nagyon köszönöm. – Kiszúrom munkatársnőmet, aki épp feltűnt a terem végében, s egy kocsira való üvegpoharat tol felénk. – Ó, a fenébe is, mennem kell!

– Akkor csak gyorsan mesélj még pár dolgot – kéri Genevieve. – Szoktál bárkivel is találkozni a főiskoláról?

– Jane-nel elég sokat. Lakótársak vagyunk, Brooklynban.

– Ez csodás! Mondd meg neki, hogy üdvözölöm.

– Jó, és lássuk csak… néha összefutunk Elisával és Bridgettel, de Elisa most egy kibucban van, Bridgetnek pedig… hogy is mondjam…

Igen, arról hallottam – bólint cinkos arckifejezéssel Genevieve.

De már rendbe jött. Most jazz aerobic órákat ad. Genevieve még szélesebben vigyorog.

– Arról is hallottam.

– Na ja, és biztosra veszem, hogy tudod, Clark végül Chicagóba került. De azért még tartjuk a kapcsolatot.

Genevieve arcán átsuhan valami.

– Igen? – kérdez rá, és finoman biccent. – Vagyis… vagyis beszéltél vele mostanában?

– Hát, az elmúlt néhány hétben nem… ó, jaj, most jövök iá, hogy volt az több is. Az a helyzet, hogy muszáj lenne már lel hívnom. Tudod, van az a megállapodásunk egymással, hogy ha nem találunk magunknak senkit, akkor… tudom, milyen hülyén hangzik… és Clark telefonált…

– Franny – állít le furán éles hangon Genevieve. – Ó! Azt hittem… tudod, Clark meg én egy ideig együtt jártunk a chicagói egyetemre. Csak egy évig, de…

A szívemet mintha megmarkolná egy apró, jéghideg kéz. Képtelen vagyok megnevezni ezt az érzést.

– Ó, persze! – kiáltom vidámságot színlelve, s a mosolyom egy hajszálnyit erőltetettnek tűnhet. – Hát persze! Te is oda jártál! Elfelejtettem!

Fejben igyekszem gyorsan kiszámolni mindent. Hirtelen elképesztően fontossá válik, hogy rájöjjek, hol is folyhatott egybe Clark és Genevieve

egyetemi élete. Most már emlékszem,

Genevieve a főiskola után egyenesen a jogi karra ment. De ő egy évvel előttünk végzett, Clark pedig kihagyott egy évet… aha, ezzel lehet megmagyarázni azt, hogy csak egy évig jártak együtt egyetemre. Clark a kihagyott év első felét utazással töltötte, valahol Dél-Amerikában tanított angolt. Aztán kapta azt a gyakornoki állást, már elfelejtettem, hogy melyik vállalatnál. Csak arra emlékszem, hogy korrektúrákkal dolgozott, és hogy nem embernek való munkaideje volt. Hogy is hívták a vállalatot? Magamban gyorsan kötök egy megállapodást: ha sikerül felidéznem Clark munkahelyének a nevét, mielőtt Genevieve újra megszólalna, akkor bármit készüljön is közölni velem, az biztosan nem lesz annyira rossz, mint amennyire tartok tőle. *Genevieve, kérlek szépen, ne mondd azt, hogy Clarkkal jársz. Tudom, a dolog korántsem lehetetlen. Kedves vagy, csinos és sikeres, de azért kérlek szépen, ki ne mondd*. Hol a fenében dolgozott Clark? Csak jutna végre eszembe a neve a…

– Csak remélni tudom, hogy helyesen teszem, de mivel nyilvánvaló, hogy semmiről nem tudsz, szörnyen érezném magam, ha nem mondanám el, hogy Clark épp mostanában jegyezte el a húgomat.

Miközben az agyam vadul működik, hogy feldolgozza az egymást követő szavak jelentését, a testem mintha le lenne maradva. Ezért amikor végre leesik, hogy Genevieve pontosan mit is mondott, semmiféle módon nem reagálok a szavaira, hála az égnek. Egy másodperc múlva azonban olyan súllyal zuhan rám a valóság, hogy alig tudok állva maradni.

– Ó! – kiáltok fel élénken, s igyekszem leplezni, hogy úgy érzem magam, mintha valaki váratlanul lerántott volna a víz alá. – Micsoda nagyszerű hír!

– Elég váratlanul történt az egész. Biztosra veszem, hogy Clark maga készült elújságolni neked.

– Nincs semmi baj – felelem. – Tényleg. Gondolom, nem kellett volna visszahívnom az utolsó telefonja után, igaz? – Az arcára fagyott mosolytól sajognak az arcizmaim. Ha gumiból lennének, már elpattantak volna.

– Franny… – Genevieve kedvesen a karomra fekteti a kezét, de én

túlságosan is tudatában vagyok annak, hogy egyenruhát viselek, s hogy ennek az érintése milyen kellemetlen lehet szépen manikűrözött kezének, úgyhogy kissé elhúzódok.

– Nincs semmi baj – ismétlem erőtlen hangon. Nem tűnik valami nagyon meggyőzöttnek, úgyhogy a kezére teszem i magamét, s most már mindkettőnké ott pihen a merev, barna szöveten. – Komolyan mondom. Nincs semmi baj.

Az ebéd hátralevő részében életem legjobb alakítását nyújtottam abban a tárgyalóteremben. Mosolyogtam és gratuláltam Genevieve-nek, s a legjobbakat kívántam a húgának, Felvettem az italrendelését, s mindvégig megőriztem nyugalmamat, még akkor is, amikor a helyiség megtelt kék öltönyt és barna cipőt viselő idősebb férfiakkal, akik ásványvizet, kávét, és alkalmanként koktélokat is követeltek rajtam. Lekotortam a tányérokról a félig elfogyasztott, pépes, barnás árnyalatú egytálétel maradékát a kerekes kocsira, amit aztán kitoltam a teherlifthez, s lementem vele az étkezdébe. Köszönetet mondtam a segítségért a másik felszolgálónőnek, aki valami érthetetlent motyogott válaszképpen, beakasztottam egyenruhámat a számomra kijelölt öltözőszekrénybe, aztán a mosdóba mentem kezet mosni.

Csak akkor kerültem vészesen közel ahhoz, hogy összeomoljak, amikor vizet fröcsköltem arcomra a csapnál, és megpillantottam a tükörképemet.

Mindenki továbblépett.

Korántsem arról van szó, hogy nem akarnám, hogy Clark boldog legyen. Bizonyos szempontból még őszintén örülök is neki. És ha Genevieve húga csak egy kicsit is hasonlít a nővérére, akkor legalább kedves lányt talált magának. Hiszen Clark mindig is ezt akarta: letelepedni, családot alapítani. Én pedig azt hiszem, igyekeztem úgy tenni, mintha ugyanerre vágynék, pedig tudatában voltam annak, hogy ez nem így van. Naná, hogy tudhattam, nem fog örökre rám várni, valahol mélyen valószínűleg rádöbbentem én arra, hogy egy felnőtt nem igazán szokta gyerekes ígéretekre alapozni az életét. Ilyesmit kamaszok fogadnak meg egymásnak, amikor még messze nem állnak készen arra, hogy felnőjenek.

Mostanra azt is tisztán látom, hogy ha két ember úgy dönt, hogy egyszer majd esetleg együtt élik le az életüket, akkor nem fordulhat elő náluk, hogy heteken át nem beszélnek egymással. Hirtelen rádöbbenek arra, hogy a „megállapodásunk” nem más volt, mint az általunk ismert egyetlen mód arra, hogy véget vessünk a kapcsolatunknak. Mégis eléggé megrázó egyetlen nap leforgása alatt ennyi mindent megtanulni, ennyire gyorsan felnőni, s megtudni, hogy az a Clark, aki azt mondta, „hívj fel, ha meggondolnád magad”, már nem az én fiúm – ő most már valaki más Clarkja.

Nem tudom, hogyan jutottam el a Brooklynba tartó D vonathoz, mert nem emlékszem arra, hogyan ballagtam el a metróállomásig, hogyan dugtam be a metrózsetonomat az automatába. Alig valamivel múlt három, de a szerelvény gyorsan megtelik emberekkel, akik a bevásárlásukat végezték, vagy korábban végeztek a munkahelyükön, s így nincs szabad hely, ahová leülhetnék, Megkapaszkodom a hozzám legközelebb álló ezüstös rúdban, s a vonat rázkódása ellenére igyekszem megtartani az egyensúlyomat. Kezem meg-megcsúszik a sima felületen, igyekszik biztos kapaszkodót találni a féltucatnyi idegen kéz mellett. Ma mintha New Yorkban mindennel és mindenkivel meg kellene küzdenem a helyért, és alig sikerül talpon maradnom.

20.

Csak érjek haza, azonnal felhívom Jamest, mondogatom magamban, miközben a kulcsaim után kotorászva felvonszolom magam a lakásunkhoz vezető lépcsőkön. Ma nem várok arra, hogy „akkor majd összefutunk, oké?” Nincs szabály, amely tiltaná, hogy telefonáljak neki, és megkérjem, fussunk már össze. Iszunk egy kis bort, aztán James majd segít elfeledkeznem erről a borzalmas napról. Amikor azonban kulcsomat szorongatva felérek a lépcsőn, az ajtót résnyire nyitva találom, Dan pedig a kanapén hever, mellette a padlón barna papírzacskóba csavarva mintha nyitott sörösüveg állna. Valószínűleg még sosem láttam Dant teljes hosszában elnyúlva – a lába olyan hosszú, hogy térdtől lelóg a kanapé karfájáról. Máskor mindig a szokott helyén találom, az ebédlőasztalnál körmölve, s most megdöbbent, hogy máshol van, arról nem is szólva, hogy hanyatt fekszik, lehunyt szemmel.

– Dan? – suttogom bizonytalanul. Nem tudom megállapítani, hogy ébren van vagy alszik.

– Hmmm? – morran fel még mindig csukott szemmel.

– Alszol? –Nem.

– Beteg vagy? –Nem.

Csakhogy meg sem moccan. Óvatosan leteszem a táskámat, neszt sem csapva, mintha szavai ellenére azt hinném, hogy akár egyidejűleg alhat és beteg is lehet. Lerúgom a cipőmet, s lábujjhegyen átosonok a nappalin, fel a csigalépcsőn a szobám felé.

Elhatározom, hogy zuhanyozás után telefonálok Jamesnek, titokban azt remélve, hátha ő hív először. Előbb elkészülök, hogy akár azonnal indulhassak is, addig még csak a készülék felé sem nézek. Ha nem csalok, ha szilárd maradok, akkor be fog jönni. Fogadni mernék, hogy felhív, még mielőtt végeznék a készülődéssel.

Tusolok, a diffúzoros hajszárítóval rendbe teszem a hajam. Amíg csorog a víz és működik a hajszárító, egy hangot sem hallok a szobám

felől, így nem tudhatom, megszólalt-e a telefon. Nem engedem meg magamnak, hogy ellenőrizzem, még nem. Sminkelek, aztán elhatározom, hogy kölcsönveszem Jane-től azt a lógós fülbevalóját, s ezért kénytelen vagyok kilépni a folyosóra, hogy átmehessek a szobájába. Nagy a kísértés, de én merőn előreszegezem a tekintetem, és nem adom meg magam, pedig annyira, de annyira szeretnék odapillantani a készülékre, csak egyetlenegyszer. Magam elé meredve szaladok vissza a szobámba, felrántom a farmeromat, aztán mégis lecserélem egy fekete, kötött miniruhára és fekete harisnyanadrágra. Mire engedélyezek magamnak egyetlen kis hunyorítást arrafelé, már legalább fél óra eltelt, és lám csak, ott is van! Az üzenetrögzítő apró kijelzőjén egy „l”-es szám kacsintgat nagy vígan.

Önnek egy új üzenete van.

BÍÍÍP

Hahó! Szia, Franny, én… öööö… Clark vagyok… Figyelj csak, annyira sajnálom, hogy így… öööö… alakult… Úgy tudom, ma összefutottál Genevieve-vel… Állandóan terveztem, hogy beszélek veled, de hát… szóval… Szeretném elmagyarázni, jó? Hívj fel! Annyira szörnyen ér…

Rácsapok a leállító gombra, mire a felvétel egy szánalmas bííííp kíséretében elhallgat. Átvillan az agyamon, hogy visszahívom, de mi értelme lenne? El tudom képzelni mindazt, amit elmondana. Majd telefonálok neki holnap, vagy jövő héten, esetleg soha.

Amikor leérek a nappaliba, Dan ugyanabban a különös pózban hever a kanapén.

– Franny? – szólít meg, de még mindig meg sem moccan.

– Tessék?

– Csinálhatnánk valamit?

– Ezt hogy érted?

Dan nem válaszol azonnal.

– A városból jössz éppen? – kérdezi végül gondosan artikulálva. –Aha.

– És nem mehetnénk vissza?

Érzem, hogy kétfelé húz a szívem. Nem nagyon akarom beismerni, de félig még reménykedem abban, hogy James felhív. Aztán viszont belém hasít, hogy milyen förtelmesen érezném magam, ha rá várnék azon az estén, amikor kiderült, hogy rám már többé senki nem vár, és hogy az „akkor majd összefutunk, oké” valójában nem egy terv, legalábbis nem egy határozott terv. Talán nem is lenne olyan rossz dolog, ha ez egyszer James keresne, és nem venné fel senki a kagylót.

– Hát… dehogynem. És miért is menjünk vissza?

Dan hosszú lábait a padlóra helyezi, felül, megdörzsöli a szemét, s úgy hunyorog rám, mintha nem igazán tudná, hogy ébren van vagy álmodik.

– Hát – fog bele végül –, iszonyúan pocsék napom volt.

– Micsoda véletlen! Nekem is iszonyúan pocsék napom volt.

– Ezt sajnálattal hallom, Fran. Akkor talán megérted… úgy értem, talán tudsz segíteni… Nem igazán tudom, hogy mit csináljak.

– Hogy mit *csinálj?*

– Igen. Talán hülyén hangzik, de nem tudom, hogyan megy az ilyesmi… az, ahogy érzem magam…

– Igen…?

– Az én családomban nem szokták az emberek kimutatni az érzéseiket.

– Aha.

– És őszintén megvallva, nincs valami sok tapasztalatom a… khm… a kudarc terén, vagy a… khm… a kudarc fogalmát tekintve.

Szeretnék rákérdezni arra, hogy mi is történt, de ekkor egy pillanatra megérzem, milyen lehetett Dan tizennégy vagy tizenöt évesen, a loboncos hajával, komoly képével, és a ránehezedő nyomással, hogy mindig a legtöbbet hozza ki magából. Úgy vélem, hagynom kell, hogy a maga tempójában mesélje el, mi bántja.

– A legjobb helyre jöttél. A véletlen úgy hozta, hogy bőséges tapasztalatom van mind a kudarc fogalmát, mind pedig hervasztó valóságát illetően – nyugtatom meg.

– Nagyszerű! Mármint persze annyira nem nagyszerű, de azért köszönöm. Hát akkor csináljunk valamit.

– Például mit?

– Mondjuk, nézzünk meg valamit. Menjünk színházba, vagy ilyesmi.

– Nincs rá pénzem.

– Majd én meghívlak.

– Dan, *neked* sincs rá pénzed. A színházjegy mindenkinek túl drága. És mi van, ha egyszerűen csak lemegyünk, és valahol a környéken iszunk egy sört?

– Ehhez egy sör kevés lesz. Csináljunk valami meggondolatlant! Hadd vigyelek el színházba! Ugorjunk be a TKTS-be, és nézzük meg, mi van műsoron.

Az igazat megvallva, Dan arckifejezése kifejezetten aggasztó. Ma annyira máshogy néz ki, olyan elveszettnek, olyan sebezhetőnek tűnik.

– Rendben – felelem, mert egyszerűen nem mondhatok nemet Dan ezen különös, új változatának, aki annyira rászorul a segítségemre.

Igyekszem jobb kedvre deríteni a Manhattanbe tartó vonaton, aztán később is, amíg sorba állunk a félárú jegyekért. Előadom neki a napom történetét, persze egy olyan változatot, amelyben buggyant kaland lesz abból, hogy egy volt évfolyamtársamat szolgáltam ki ebédnél, mintha valami lökött jelenet lenne a Szeretem Lucyt című sorozat egy régebbi évadából. Kifejezetten megkönnyebbülök attól, hogy elviccelhettem a dolgot, hogy gúnyt űzhettem saját magamból, meg abból a nevetséges műszálas egyenruhából is. És tulajdonképpen a legvacakabb része el is illan attól, hogy beszámolok Dannek napom hasfájdítóan röhejes elemeiről. De valami okból még így sem említem meg neki a Clarkkal kapcsolatos hírt. Még nem készültem fel arra, hogy azon is nevessek – túlságosan friss, túlságosan fájdalmas emlék. Még mindig érzem, ahogy úgy hatott rám, mint valami gyomromra mért ökölcsapás.

Hamarosan ott állunk a TKTS táblája előtt, ahol megnézhetjük, milyen előadásra lehet féláron jegyet kapni. A hosszú lista láttán úgy megdobban a szívem, mintha karácsony reggele lenne, csakhogy az árak még erősen leszállítva is csillagászatinak mondhatók.

– No, mire üljünk be? – néz fel a táblára hunyorogva Dan. Szeretnék jól választani – valami olyat kellene megnéznünk, amitől jobban érzi majd

magát, ami mindkettőnk baján enyhít. Szeretném, ha a borzalmas napunk fullánkját kihúzhatnánk. És ekkor megakad valamin a tekintetem.

– *Az Operaház fantomja!*

– Viccelsz? – méreget somolyogva. –Te már láttad?

– Nem, de rólad azért azt hittem volna, hogy valami avantgárdabbat, valami komolyabbat szeretnél megnézni.

– Szerintem ma mindkettőnknek valami olyasmire van szüksége, ami bombasztikus, és szórakoztató, és egy kicsit érzelmes is. Egyébként pedig, már hat vagy hét éve műsoron van. Ki tudja, meddig lehet még megnézni? Legyünk turisták New Yorkban, csak egyetlen estére!

Dan lepillant rám, a haja a szemébe hullik, s azóta, hogy ott találtam a kanapén, most először derül fel az arca, most először tűnik gondtalanabbnak.

– Rendben – egyezik bele.

– Rendben?

– Igen, legyünk csak turisták – vágja rá már-már örömmel.

– Ez az!

– És mi mást szoktak csinálni a turisták? – Felragyog a szeme. – Megvan! Utána elmegyünk a Sardi's étterembe!

– És versenyzünk, hogy hány karikatúráról találjuk ki, kiről készülhetett!

– Szó sem lehet róla – szögezi le kissé aggodalmas képpel. – Veled szemben esélyem sincs.

Dannel folyton egymásra pillogunk és pofákat vágunk, de amikor az első felvonás végén leszakad a csillár, olyan közel húz el mellettünk, hogy a szívem nagyot dobban, és be kell ismerjem, bőven van izgalom az előadásban. Amikor a közönség tapsviharban tör ki, akaratom ellenére is bekapcsolódom, ha másért nem, hát azért, hogy része lehessek valaminek, bármi legyen is az.

Az előadás után kilépünk az utcára a derült éjszakába, a többi színház kíméletlenül szikrázó, figyelmünket kikövetelő fényreklámjai alá. A nézők tömege lekényszerül a járdáról az utcára, tülkölő taxik kerülgetik őket.

Dan rám pillant és elmosolyodik.

– Gyorsan vágd rá, ne gondolkozz – kéri. – Mi volt az előadás legemlékezetesebb pillanata?

Szeretném azt felelni, hogy a színészek, remek hangjuk és a fülbemászó dallamok. Szívesen beszélnék arról, hogy milyen pompásak voltak a kosztümök, vagy álmélkodnék azon, hogyan sikerült úgy átjuttatniuk a csónakot a színpadon, hogy az legyen a benyomásunk, valódi vízen siklik… de nem tehetem.

– A csillár! – szakad ki egyszerre mindkettőnkből, és elnevetjük magunkat.

– Ez tényleg ciki! Elvileg csak úgy kéne tennünk, mintha turisták lennénk – nyögöm ki, mihelyt levegőhöz jutok. – No, mi lesz a következő, elkezdünk nyafogni, hogy milyen mocskos a város?

– És annyira *zsúfolt*.

– Mindenki olyan *modortalan.*

– És hogy bírják ki azt a szörnyű zajt?

– Na és a rengeteg *bűncselekmény!*

– Menjünk fel az Empire State Building tetejére, aztán húzzunk innen!

A Sardi's ebédlője annyira szép, a falak borvörösek, az asztalokon kis, sárga ernyős lámpák, de az étlapon elképesztőek az árak, és az ott vacsorázó emberek túlságosan elegánsnak tűnnek, úgyhogy inkább a cigarettafüstös bárban telepszünk le. A pultos – szmokinghoz illő ingben, csokornyakkendőben, s a falak árnyalatához hangolt sötétvörös zakóban – azonnal hozzánk lép, majd komoly képpel várja, hogy rendeljünk. Ettől különös módon szégyenlősnek és gátlásosnak érzem magam.

– Én… khm… hadd lássam… – Teljesen elbűvöl az italos palackok szűrt fénnyel megvilágított, ékszerdobozt idéző sora, ahogy ott állnak a bárpult mögött, mint holmi színpompás katonák, akik csak a parancsra várnak. Ettől teljesen leblokkolok. – Khm… öööö…

– Rendeljek? – kérdezi végül Dan, és kezét kedvesen a karomra teszi.

– Kérlek szépen – sóhajtom megkönnyebbülten. Megköszörüli a torkát.

– A hölgy egy Sidecar koktélt kér, én pedig egy gin martinit, rázva, nem

keverve, köszönöm szépen. – A pultos tiszteletteljesen bólint, elsuhan, én pedig elragadtatottan tapasztom a tenyeremet a számra.

– Remek munka! – dicsérem meg. – Bocs… csak teljesen bepánikoltam. Talán a csokornyakkendő miatt lehetett. De mintha jó benyomást tett volna a pultosra a választásunk, nem?

– Igen, én is úgy érzem, hogy sikerült meggyőznünk – vigyorodik el Dan.

– Gőzöm sincs ugyan, hogy mit rendeltél, és bár fel nem foghatom az okát, mégis nagy megnyugvás számomra, hogy a pultos mellettünk áll. Köszönöm szépen.

– Nagyon szívesen, Fran. – Örülök, hogy mosolyogni látom Dant, de közben valami fura érzés hasít belém attól, hogy olyan előzékenyen rendelt italt helyettem, mintha randiznánk. *Azért hívj fel, ha meggondolnád magad.* Megrázom a fejem, hogy megszabaduljak a gondolatától is.

– Befelé jövet láttad azokat a régi, fából készült telefonfülkéket? – kérdezem lelkesen, mire biccent.

– A hamutartókkal és bőrborítású, beépített ülőkékkel? – tódítja.

– És a behajtható üvegajtóval, hogy az ember magára maradhasson.

– Pontosan így kellene lennie mindenhol. Kell egy hely, ahol hosszú, kényelmes beszélgetéseket lehet lebonyolítani.

– Vagy hosszú, iszonyú beszélgetéseket, cigarettával és itallal, hogy átsegítsenek rajta – értek egyet vidoran.

– Amikor először jártam a családommal New Yorkban, a telefonfülkéknek még csukható ajtaja volt – meséli. – A londoniakban pedig bálteremnyi hely van, hogy kényelmesen le lehessen ülni odabent.

– És olyan szépek! Az a mesés piros szín.

– Voltál Londonban?

– Nem, csak képeken láttam.

– Tetszene neked.

– Az biztos.

– El kellene utaznunk oda. Pislogok.

– *Utaznunk?*

– Hogy mi? Khm, mármint úgy értettem, hogy neked. Valamikor igazán

elmehetnél oda – magyarázza Dan fülig vörösödve. – Hogy megcsodáld a telefonfülkéket – teszi hozzá kissé szerencsétlenül. – Bocs. A szokás hatalma. Nem olyan rég még többes szám első személyben fogalmaztam. Everett szakított velem.

– Ó, Dan, annyira sajnálom! – kezdem vigasztalni, de ekkor megérkeznek az italaink, és Dan lemondóan legyint.

– Bőven lesz alkalmunk megbeszélni. Inkább élvezzük ki ezeket, itt. – A pohara után nyúl, és int, hogy kövessem a példáját. Úgy látom, nem igazán jut eszébe semmi ideülő pohárköszöntő, de aztán felragyog az arca. – A színházra!

– A színházra! – értek egyet vele, és koccintunk. Szeretném kikérdezni Everettről, meg arról, hogy mi történt, de a nekem rendelt Sidecar koktél annyira édes, erős, és intenzív, aranyló íze elsodorja a kérdéseimet. Könnyen lecsúszik a torkomon,

Így hamarosan rendelünk egy újabbat, bár Dan ezúttal skót whiskyt kér magának jéggel.

– Kóstold meg ezt – javasolja, amikor megérkezik az itala, s elém csúsztatja a poharát. – Lassan kell iszogatni. – Óvatosan megdöntőm a poharat, és igyekszem nagyon aprót kortyolni, de még az is perzselni kezdi a torkomat, amitől köhögnöm kell.

– Hogy vagy képes ezt meginni? – tudakolom, miközben nyelvemet kilógatva, drámai módon paskolom a mellkasomat, hogy levegőhöz jussak.

– Apám korán kezdte a hozzászoktatásunkat – feleli Dan baljós hangon. Aztán nagyot sóhajt, összevonja a szemöldökét és megcsörgeti a jeget a poharában.

– Szóval – szólal meg kis idő múlva –, a kéziratomat nem fogadták el a fesztiválra.

– Most viccelsz? Az meg hogy lehet? – nyögöm ki teljesen ledöbbenve. Az a sok éjszaka, amit az ebédlőasztal mellett töltött a papírjait bújva, az a rengeteg munka. Számomra elképzelhetetlennek tűnik, hogy Dan bármiben is kudarcot valljon.

– Everett azt mondta, hogy a döntéséhez semmi köze nincs annak, hogy

nem jutottam be a fesztiválra, de azért azt hiszem, ez volt az utolsó szalmaszál, az utolsó reménye.

– Az utolsó reménye mire? – tudakolom visszafogottan.

– Hát, tudod, arra, hogy valami módon elfogadhatóvá lehessen tenni azt, hogy írok. Mert a szemében tiszta marhaság volt, amit csináltam. Időpocsékolás. – Dan egyetlen hajtásra lehúzza a maradék whiskyjét, és lecsapja maga elé a poharat. – És tudod, mi volt a legijesztőbb?

– Mi?

– Ez mind tegnap történt, aztán hazamentem, és elhatároztam, hogy újra kezdem, tovább dolgozom a kéziraton és beadom valami más pályázatra. Majd egyszerűen megpróbálok még többet beleadni, gondoltam. De semmi nem jutott eszembe. Képtelen voltam írni. Ilyesmi még sosem történt velem. Olyan még sosem volt, hogy ne tudtam volna írni.

Eszembe jut az éjszaka, amikor Everettel beszélgettem, és hogy Dan munkáját akkor valamiféle kamaszkori átmeneti rítushoz hasonlította, mint például az, ha valaki „hátizsákkal járja be Európát". Emlékszem, ahogy elmesélte, hogy megnézték *Az Operaház fantomja*i, s hogy mennyire elbűvölték azok a színpadi hatások, amelyeken épp az imént viccelődtünk Dannel. De szerintem Dannek ebben a pillanatban nem arra van szüksége, hogy végighallgassa, szerintem miért nem illettek össze Everettel, vagy hogy elé teregessem az elméletemet arról, hogyan lehet az embereket csoportosítani aszerint, hogy az *Operaház fantomjá*ban szereplő csillárra adott reakciójuk őszinte, avagy ironikus. Összerezzenek, amikor észreveszem, hogy kezemet közben valamikor a karjára fektettem, s egész végig szórakozottan cirógattam barna kordzakója ujját – úgy vélem, legalább annyira szerettem volna magamat megnyugtatni, mint Dant. Fürgén elhúzódom tőle, és kicsit kihúzom magam a bárszéken ültömben.

De aztán megrendeljük a harmadik kört, sőt Dan egy negyedik italt is kér, megritkul a tömeg az étteremben, a fények mintha már nem lennének oly ragyogóak, a pult mögött az italos palackok színe egymásba folyik, mint valami absztrakt vízfestmény. Miközben Dan fizet, én azon töröm a fejem, hogy mikor ittam utoljára három pohárral úgy, hogy nem ettem hozzá semmit, leszámítva az ingyen sós kekszet, amit a pulton álló

tálkákból vett sajtkrémmel kentünk meg. Amikor megkísérlek felállni, hajszálon múlik, hogy elveszítsem az egyensúlyomat, s kénytelen vagyok megkapaszkodni a szék hátában, hogy el ne zuhanjak. Es ekkor eszembe jut: szinte minden kétséget kizáróan biztos vagyok abban, hogy az utolsó alkalom, amikor három nagy pohár italt húztam le gyakorlatilag éhgyomorra… ilyen sosem volt.

– Azottan néma Lisbeth Taylor? – tudakolom nehezen forgó nyelvvel, és imbolyogva meglódulok az egyik falon függő, bekeretezett karikatúra felé, arcomat egészen közel dugom hozzá, mintha csókot akarnék nyomni az üvegre. Hunyorgók és pislogok párat, de még mindig képtelen vagyok kivenni az elmosódó vonalú aláírást a rajz alján.

– Neeeem, akkivan zááárva – nyújtja a szót Dan, aki a hátam mögül szemrevételezi a képet. – Ezitten Shhhhtockard Shanning, asszem.

– Mi?

– Nem ő, hanema másik. A Shtock… elnézést. – Dan megköszörüli a torkát, mélyen beszívja a levegőt, és egyik kezével a biztonság kedvéén megtámaszkodik a falon. – Ő. Itten. Ssstockard Channing. Asszem.

– Óóóóó, bezony. *Télleg* ő az! Anyirade anyira szeretem, te nem? – fordulok tapsikolva Dan felé. – Sanyira de anyira csinos, hát nem? Sanyira de anyira tehetséges! Láttam a…

Dan másik tenyerét is a falnak támasztja, így most tulajdonképpen be vagyok zárva egy Dan-sátorba, aztán egész testével felém dől és megcsókol, finoman, de szenvedélyesen, úgy, hogy megáll körülöttünk az idő, és elnémul az egész világ. Nincsenek hangok, nincs múlt vagy jelen, nincs benne semmi más, csak én és Dan, amint csókolózunk, miközben a falról Stockard Channing bámul le ránk, pasztellkrétával rajzolt vörös ajkaival jóváhagyólag mosolyog.

Az evőeszközök távolból érkező halk csörgése megtöri a csendet, de még ez is annyira megnyugtató hang, mintha csengettyűk csilingelnének a szellőben.

Még soha senkivel nem csókolóztam nyilvánosan. Így legalábbis nem. Clark nem az a fajta fiú volt, aki gátlástalanul kimutatta volna az érzéseit. A kezemet még csak-csak meglógta, de ez volt minden. És még sosem

csaltam meg senkit sem, habár megpróbálom elmagyarázni magamnak, hogy egy mámoros csók még nem a világ. De már így is érzem, hogy reggel iszonyúan zavarban leszek, és bűntudatom lesz. Ezzel teljesen pityókos állapotomban is tökéletesen tisztában vagyok. Ám ma este annyira jólesik rossznak lenni. Ma este valahogy minden annyira elkerülhetetlennek tűnik. Ha nem futottam volna össze Genevieve-vel, ha Dan nem hevert volna ott, a kanapén, ha James telefonált volna, ha a bálban nem uralkodna kellemes félhomály, ha nem álltam volna meg, hogy megcsodáljam Stockard Channing portréját. Mintha az egész mindenképpen be akart volna következni, mintha meg sem lehetett volna akadályozni.

– Semmi baj – mondja majd reggel Jane. – Muszáj volt elengedned magad egy kicsit. Jó barátok vagytok, akik egy kicsit megkeveredtek. De most egy darabig majd kerüljétek egymást, jó?

És pontosan ezt fogjuk tenni Dannel, anélkül, hogy külön megbeszélnénk.

Holnaptól fogva meghúzom a határvonalat Dan és magam között, mintha két kölyök lennénk, akik egy autó hátsó ülésén utazva a saját tér illúziójára vágyva képzeletbeli falat emelnek.

Mostantól jóval körültekintőbb leszek, fogadom meg.

Végtére is, nálam jobban senki sem tudja, mi történhet, ha az ember rossz irányban halad egy egyirányú utcában.

21.

Önnek egy új üzenete van.

BÍÍÍP

Franny, itt Richárd az Abszolút színészügynökségtől. Kérem, hívjon fel, mihelyt megkapja az üzenetemet. Van egy ajánlatom az ön számára.

BÍÍÍÍP

Hónapok óta várok ezekre a szavakra, s most itt vannak, az üzenetrögzítőm digitális hangja szerint 95 perce mondták szalagra őket, én azonban valami oknál fogva egyelőre mégsem hívtam vissza Richárdot. Korábban ebédet szolgáltam fel egy hatalmas beruházási cégnél az üzleti negyedben, s már vagy negyedórája megjöttem a sarki csemegéből, ahol vettem egy enyhén megnyomódott almát, egy áfonyás joghurtot és két üveg gyümölcspuncs ízesítésű boros limonádét (mert le volt árazva). Kifulladtam, mintha nem is a boltba mentem volna, hanem kocogni, de közben higgadtnak és ébernek érzem magam, mintha épp arra készülnék, hogy levizsgázzak egy olyan tárgyból, amire teljesen fel vagyok készülve.

Hűtőbe teszem a boros limonádét, joghurtot és almát. Aztán meggondolom magam, kiveszem az almát és a pultra helyezem. Egy darabig nézegetem, mintha arra várnék, hogy kinyissa a száját és szózatot intézzen hozzám, aztán keresek egy kést a fiókban, és leszelek belőle egy darabot, nem egészen a felét, kihagyva a csutkát és a magokat. Elrágom a majdnem fél almát, enyhén ragacsos ujjaimat a csap alá dugom, leöblítem róluk a gyümölcs levét, lerázom a fölösleges vizet, aztán módszeresen és alaposan szárazra törlöm a kezem egy törlőruhával. Ha a konyha közepén állva kinyújtanám a karomat bármely irányba, simán elérném a falat, s most mégis teljesen elveszettnek érzem magam ezen az apró helyen,

mintha az óceán kellős közepén lebegnék. Annyira izgatott vagyok, hogy teljesen elzsibbadtam bele. Valószínűleg sokkos állapotba kerültem, csakis erről lehet szó.

Munkám lett, lett munkám! Ennyi várakozás után végre munkát kaptam! De vajon milyet?

Voltam meghallgatáson a Poughkeepsie-i színház Brigadoon előadásához. Voltam meghallgatáson a ketyós asszisztens szerepére a *Piskóták!* című új szitkomban, amely egy modellügynökségen játszódik, és egy hetvenes években csúcsra jutott modell a főszereplője. Voltam meghallgatáson, ahol olyan karaktert kellett eljátszanom, akinek ellopják a pénztárcáját abban a rendőrös sorozatban, amelyikben csak az egyik zsaru él, a társa meg kísértet. Voltam meghallgatáson két különböző szerepre két különböző szappanoperában, az egyikben főiskolást kellett volna játszani, aki folyton azt mondja: „Megvan valakinek a házi feladat?” Voltam meghallgatáson egy szombat reggeli gyerekműsor egyik műsorvezetőjének a szerepére. Voltam meghallgatáson, ahol olyan valakit kerestek, aki egy teleshop adón turmixgépeket árulna, és voltam meghallgatáson, hogy elmondhassak egyetlen mondatot egy Eve Randall-filmben, méghozzá a következőt: „Felvehetem a rendelését?”

Talán épp ez lesz az a munka, amit megkaptam: „Felvehetem a rendelését?” Aznap mintha tetszettem volna a castingosnak. Vagy éppen aznap volt az az alak, aki mintha nem tartott volna rokonszenvesnek? Egyáltalán melyik nap is volt? Mi volt rajtam? Megnézhetném a filofaxomban, de jobb lenne, ha magamtól jutna eszembe. Muszáj, hogy valami módon elváljon, valamiféleképpen kiemelkedjen a többi közül a munka, amit megkaptam.

– Felvehetem a rendelését? – mondom hangosan parányi konyhánkban egy képzeletbeli Eve Randallnek, aki egy kizárólag a fejemben létező kávézó egyik bokszában üldögél. – A mai menü csirkeleves cérnametélttel – ajánlgatom mosolyogva Evenek. Csak az első sor szerepelt a forgatókönyvben, de jó előre kitaláltam, hogy még mit tehetnék hozzá a meghallgatáson, hátha lehetséges lesz rögtönözni egy kicsit, hátha alkalmam nyílik valamivel többet is megmutatni, mint azt az árva

mondatot, hogy bebizonyítsam, elgondolkodtam a pincérnő alakján, aki nem holmi átlagos pincérnő, hanem egy meghatározott személy egy bizonyos napon, aki talán aznap kicsit elaludt, előző este talán összeveszett a fiújával, aki minden reggel végigolvassa a napi ajánlatot és lejegyzi a blokkjára, vagy talán egyszerűen csak az a típus, aki mindig kívülről fújja az egészet.

„Az egész egyetlen mondattal kezdődött egy Eve Randall-filmben” – mesélem majd az *Egy este Frances Banksszel* közönségének a 92. utcai közösségi házban. „Felvehetem a rendelését?” – mondom majd, ahogy a filmben is tettem, életem első filmjében, és a nézők felnevetnek, mert nekik is eszükbe jut ez a sor.

Végül valahogy összekaparom a bátorságomat, és felhívom az ügynökséget.

– Öööö… jó napot kívánok, én… khm… Franny Banks vagyok, Richárdot keresem – nyögöm bele a kagylóba.

– Csak egy perc, Franny – feleli a recepciós. – Joe azonnal jön.

Joe azonnal jön? Ezek szerint Joe Melville fogadja a hívásomat? Most már tényleg nagyon ideges vagyok, mert vele igazán régen beszéltem utoljára. Bár ha jobban belegondolok, tulajdonképpen érthető, hogy csak akkor akar velem szóba állni, amikor ténylegesen van egy feladat, amit megtárgyalhatunk. Hát persze! Nyilván ez a szokás náluk, és Joe csak akkor telefonál, amikor az valóban fontos. Jobb lett volna, ha étre korábban rájövök, és nem töltök annyi időt amiatt szorongva, hogy miért nem hív soha.

Bár örökkévalóságnak tűnik, de valószínűleg egy percbe sem telik, aztán a hívásvárakoztató klasszikus zene végül csak megszakad.

– Halló, Franny, gratulálok, megkapta élete első igazi munkáját – szól bele Joe olyan közvetlenül és olyan magabiztosan, mintha gyakran beszélgetnénk.

Nem akarom kijavítani, de tán csak emlékszik még a *Kevin és Kathy*re, az első szeteplőválogatásra, amire már ő küldött el. *Ne akadékoskodj*, mondom magamban. *Légy pozitív.*

– Ó, köszönöm! Mármint az első munkám a *Kevin és Kathy* mellett. –

Hála az égnek, Joe erre semmit nem felel, úgyhogy már hadatom is tovább. – Nagyon izgatott vagyok. Vagyis nagyon izgatott leszek, mihelyt megtudom, hogy pontosan melyik munkát is kaptam meg.

Joe egy pillanatra eltakarja tenyerével a kagylót, így nem hallom, hogy mit mond.

– Elnézést – tér vissza hozzám. – Azt hittem, már közölték magával. Michael Eastman mellett játssza majd a női főszerepet a *Zombi-tó* című játékfilmben.

A női főszerep *Zombi-tó*ban. Várjunk csak! *Zombi-tó, Zombi-tó*. .. Naná, hogy megvan a fejemben valami *Zombi-tó* című film meghallgatása, csak azt nem tudom felidézni, hogy mit is kellett ott csinálnom, arra meg végképp nem emlékszem, hogy ez a női főszerep lett volna. Pedig szerintem azt nem felejtettem volna el.

Aztán kezd derengeni valami. De hát abban a jelenetben alig volt szöveg! Ez lenne a női főszerep? És nem hinném, hogy annyira remekül ment volna. Szinte alig volt szerepem, s úgy rémlik, a karakter, akit játszottam, többet sikoltozik, mint amennyit beszél. Az instrukciók szerint főleg reszket és halkan nyüszít félelmében, aztán a zombik megkötözik, és egy szál fehérneműben lent hagyják a ház alagsorában.

Ez lenne a munka, amit megkaptam?

– Egy pillanat! Elnézést! A barátnő, akit a pincébe zárnak?

– Hát persze! – vágja rá magabiztosan Joe. – Imádták magát!

Én játszanám a női főszerepet Michael Eastman oldalán, egy olyan történetben, amelyben az egy szál semmibe öltözött lányt megkínozzák a zombik? De hát engem nem is ismét senki!

Miért kapnám meg egy film főszerepét? Még életemben nem jutottam egyetlen sornyi filmszerephez. Nem nézek ki elég jól alsóneműben. Most azonnal fel kell hagynom az evéssel, valószínűleg mindörökre.

Másfelől viszont érzek egy csöppnyi büszkeséget is. Elég jó vagyok ahhoz, hogy egy filmben szerepeljek Michael Eastmannel. Valamelyik este láttam éppen a *Show business, show business!* című. műsorban, testhez simuló, ujjatlan trikót viselt, és a tengerparton sétálgatott azzal a színésznővel, akivel épp jár. Egy filmben leszek vele? James nagyot néz

majd. Jó, talán annyira nem lesz elragadtatva, de biztosan nem is szörnyed el. Michael Eastman munkáját legalább nem tartják iszonyatosnak.

Megpróbálom odaképzelni magam annak a színésznőnek a helyébe, akinek a kezét a tengerparton szorongatta. Már-már sikerül is, habár a képzeletemben feltűnő nő mintha nem egészen én lennék. Inkább olyan, mintha a fejemet rávágták volna annak a színésznőnek aprócska, rózsaszín bikinit viselő, vékony testére. Csak én vagyok ott és Michael Eastman, együtt sétálgatunk a parton, és kölcsönösen megcsodáljuk egymás hasizmait.

Joe megint eltakarja a kagylót, érthetetlen motyogás, aztán újra hozzám beszél.

– Khm… bocsánat, mégsem annak a barátnőnek a szerepe, nem a főszereplőé. Úgy hallom, egy másik szerep meghallgatásán járt. Sheilát játszaná, a főhős gimnáziumi barátnőjét, akit a visszatekintő jelenetekben látunk.

Ó! Tengerparti andalgásom hirtelen véget ér. Sheila. Nem kaptam meg a teljes forgatókönyvet, így fogalmam sincs arról, vajon Sheila jó szerepnek számít, vagy sem. Hát persze hogy nem én kaptam a főszerepet. Ettől még elönt a csalódás lefokozásom híre hallatán. Joe mintha nem igazán lenne tisztában a részletekkel. Mostanra már határozottan gyanakszom. Mert mi van, ha ez a szerep sem az enyém?

– De azért ebben biztos? Ezt tényleg megkaptam? Nem arról van szó, hogy hátravan még egy meghallgatás, vagy a producerek is meg akarnak nézni, ilyesmi?

– Nem, Sheila szerepe a magáé. Ennyiből van különbség a film és a televízió között. A rendezőnek nagyobb a befolyása. Emellett pedig, bár a szerepe igen fontos a cselekmény szempontjából, sok szövege nincs, és ami a karakter alakításához kell, azt a rendező láthatta a meghallgatásról készült felvételen.

– Hát jó – motyogom nem túl meggyőzötten.

Joe újra eltakarja a kagylót, papírzörgést hallok, és mintha fojtott hangon utasításokat osztogatna valakinek.

– Khm… akkor lássuk csak, már itt is vagyok… a háttérinformációt

olvasom fel. Azt mondja, hogy: Sheilát a főiskola utolsó évében ölik meg a zombik. Halála arra sarkallja Suttont, hogy bosszút esküdjön. Elkezd kutatással foglalkozni, s a laboratóriumában olyan mérgező szérumot fejleszt ki, amelynek segítségével az élőhalott zombikból valódi halottak lesznek, s ily módon lehetségessé válik a teljes kiirtásuk… blablabla… – Joe asszisztense valamit odasúg neki. – Á, sajnálom, nem tudtam, hogy nem küldték el magának a teljes forgatókönyvet. A nagyszabású horrorfilmeknél általában igyekszenek titokban tartani a részleteket. Sebaj, máris átfaxoljuk magához a szerepét. Mindössze két jelenet ugyan, de mint már mondtam, emlékezetes szereplőt alakít majd. Gratulálok. A rendező úgy találta, hogy maga kifejezetten egészséges benyomást kelt, és pontosan az a fajta igazi amerikai lány, aki a szomszédban lakik, és akinek a halála gyilkos indulatokat képes ébreszteni egy férfiban. Akkor kérem, nézze át a szöveget, hogy megtárgyalhassuk a záradékot, és gondoskodhassunk arról, hogy maga minden oldalról fedezve legyen. Rendben?

Tulajdonképpen mindent értettem, egészen az utolsó mondatáig, amelyben szerepelt a „záradék” és a „fedezve” szó. Ez nyilván valami ügynöki zsargon, aminek a szakszervezethez, a szerződéshez, vagy ilyesmihez lehet köze. Majd biztosan megtudom. Most azonban másra sem vágyom, csak arra, hogy letehessem a telefont és rávessem magam a szerepre. Látni akarom, mit művel és miket mond ez az „emlékezetes szereplő”. Első hallásra nem valami nagy szerep ugyan, de annál több, hogy „Felvehetem a rendelését?”

Hallom, ahogy valaki fürge léptei alatt megnyikordul a lépcső, s ebből rájövök, hogy Jane hazaért. Dan lassabban, súlyosabban lépked, sosem rohan.

Ez annyira izgalmas. Jane itt lesz velem, miközben elolvasom életem első, valódi színészi feladatának szövegét. Felcsilingel a fax, de tudom, hogy beletelik egy időbe, mire átjön az összes oldal, így leiszkolok a csigalépcsőn, hogy elújságoljam a hírt.

– Jane! Munkát kaptam!

Jane elfordul a pulttól, amire épp kipakolja a vásárolt élelmiszereket,

összecsapja a két kezét, arca felragyog.

– *Ó, istenem!* Ez fantasztikus! És mi a szerep?

– Valami horrorfilm. Olyan thrillerféle. Nem mutatták meg a teljes forgatókönyvet. És benne van Michael Eastman is, akiről persze tudom, hogy nem a legnagyobb, de…

– Franny, ezt ne csináld! Ne szóld le a munkádat. Az sem érdekel, ha a filmben Bozo, a bohóc a főszereplő. Ez hihetetlen!

– Történetesen Bozo, a bohóc is szerencsét próbált a meghallgatáson, de aztán úgy ítélték meg, hogy jelenlététől túlságosan is ijesztő lenne a film, és inkább maradtak a zombiknál. *Zombi-tó* lesz a címe.

– Nem elég, hogy egy filmben fogsz szerepelni Michael Kastmannel, de még zombik is lesznek! Van ennél jobb? És milyen szereplőt alakítasz majd?

– A főszereplő barátnőjét, akit megölnek, és ettől a főhős nekiáll gyilkolászni a zombikat. Mindössze ennyit tudok. De állították, hogy emlékezetes szerep. Most faxolják át éppen.

Halljuk, ahogy elfordul egy kulcs a zárban, és megjelenik pi kipirult arcú Dan, kezében papírzacskóval, amelynek formája alapján kétségtelen, hogy szokásos esti sörét tartalmazza. Nem is emlékszem, mikor találkoztunk utoljára – már iszonyú légen nem látom ott üldögélni a szokásos helyén, az ebédlőasztal mellett, nem tűnik fel a sörével a tévé előtt, és egyetlen épeszű szót sem váltottunk azóta, hogy a Sardi's étteremben italoztunk. Ami elég régen volt, s a csókunk emléke annyira elhalványodott, hogy akár azt is hihetném, meg sem történt. Azért örülök, hogy látom.

– Dan, munkát kaptam egy zombis filmben!

– Egy zombis filmben?

– Ne reménykedj, Dan – kacsint rá Jane. – Franny az egyik embert játssza majd.

– Nahát, de vicces, Jane! – feleli Dan, majd felém fordul. – Nagyszerű hír, Franny. El fognak kapni, Barbara! – teszi hozzá vészjósló hangon.

– Micsoda?

– El fognak kapni… Ó, mindegy is! Csak egy híres idézet az

*Élőhalottak éjszakájá*ból. Hagyjuk. Majd később képezlek ki benneteket zombitörténelemből. Most viszont akad nálam egy jó literre való malátasör, amit megihatnánk a tiszteletedre. Kit játszol?

– Épp most jön át a faxon. Azonnal felmegyek érte az emeletre, és közösen elolvassuk.

– Már tudom is, hogyan – jelenti ki Jane. – Miért nem olvassátok össze Dannel? Ő alakíthatná Michael Eastmant.

– Khm… inkább nem – ráncolja a homlokát gondterhelten Dan. – Nem valami jó ötlet. Én pocsék színész lennék.

– Jaj, ne, Daaaan, kérlek szépen! – vigyorgok rá. – Még én sem olvastam. És tényleg olyan jó lenne, ha legelőször összeolvashatnám valakivel. Mint a színházban az olvasópróbán.

– Jöjjenek a hideg, halott zombik! – visítja Jane. – Gyerünk, Dan, itt a nagy lehetőség. Tedd meg Franny kedvéért! Én pedig megígérem, hogy elnéző kritikus leszek.

– Olyan nem létezik – jegyzi meg Dan, de aztán beletörődőén megvonja a vállát. – Rendben, Franny, akkor olvassuk össze.

Kettesével veszem a csigalépcső fémfokait, valósággal repülök.

– És kicsoda az a Michael Eastman? – hallom lentről Dan hangját.

Ott hevernek a folyosó padlóján a lapok, amelyek életem első valódi színészi munkáját tartalmazzák, első igazi szerepemet, akinek saját neve is van. – Sheila – mondom ki hangosan, felpróbálva első olyan karakteremet, akinek az elnevezése sem számot, sem határozott névelőt nem tartalmaz.

Gyorsan elhatározom, hogy még csak bele sem pillantok a szövegbe, mielőtt Dannel nekiesnénk. Ez most olyan lesz, mint azok a gyakorlatok, amiket néha a stúdióban csinálunk, Imikor Stavros a kezünkbe ad pár oldalt valami darabból, amit nem ismerünk, elkezdjük a felolvasást, és közben próbáljuk összerakosgatni, kitalálni a karaktert és a helyzetet is. Szeretem ezt a játékot. Gyakran jobb vagyok olvasópróbán, mint a próbafolyamat vége felé, amikor már alkalmam nyílt többször is kétségbe vonni a saját döntéseimet.

Felkapom a lapokat, mind az ötöt, és nagyon odafigyelek, nehogy kisimítsam a tekercset, és véletlenül beleolvassak. Tekintetemet a papír

jobb felső sarkára nyomtatott számra szegezem, hogy sorba tudjam rakni az oldalakat, de ellenállok a kísértésnek, hogy lejjebb kalandozzak, s már indulok is le, a nappaliba. Dan az orrára biggyesztette a szemüvegét, mint mindig, ha komoly figyelmet igénylő munkája adódik. Enyhén idegesnek tűnik, mintha arra készülne, hogy kortesbeszédet tartson az iskola diákelnöki pozíciójáért. Jane rendezőt játszik, az étkező székeit tologatja, ellódítja az asztalt az útból.

– Tudnom kell, hol játszódik az egész. Hogy rendesen beállíthassam a jelenetet – magyarázza, és komor képpel méregeti az átrendezett bútorokat. – Mutasd csak! Két jelenet lesz, ugye?

Gyorsan szétválogatja a lapokat két csomóba, felkapja az elsőt, és olvasni kezdi.

LABOR – BELSŐ – NAPPAL

SUTTON a mikroszkóp fölé görnyed. Fülledt meleg van a láboratóriumban. Fojtogató a hőség. Homlokáról verejtékcsepp gördül le, rápottyan a mikroszkóp tárgylemezére. Felsóhajt. Az egészet újra kell kezdenie. Leveti az ingét, így próbál kissé lehűlni. Belép Sutton barátnője, SHEILA (huszonéves, üde teremtés)

Jane-ből nyerítő röhögés tör ki, leengedi a lapokat.

– Hahahahahaha! Vetkőzz, Dan! – Nevetve a kanapéra veti magát.

– Jane, kérlek szépen – figyelmeztetem –, szedd össze magad. És ne gyűrd össze a papírokat. Nem lehetne, hogy ezt most komolyan vegyük? Dan, ez csak egy próba, nyugodtan magadon tarthatod a ruháidat. Na, Jane, ki kezdi?

– Te. Illetve, bocsánat, Sheila. Tessék. – Jane a markomba nyomja a szöveget, majd kötelességtudóan felül a kanapén.

– Készen állsz? – pillantok Danre.

– Igen – feleli, de elég bizonytalannak tűnik.

– Majd egymásnak adogatjuk a lapokat, jó? Nem kukucskálunk előre, rendben?

– Rendben – megy bele.

– Akkor… felvétel! – jelenti ki Jane.

SHEILA
(nesztelenül belép, egy darabig Suttont figyeli)
Kopp-kopp. Hello, tanár úr! Zavarok?

SUTTON
Még nem vagyok tanár úr. És nem, egyáltalán nem. Történetesen épp rád gondoltam.

SHEILA
Hát, nagyon remélem is, figyelembe véve, hogy mi minden nincs rajtad.

SUTTON
(elneveti magát)
Hát, majdnem negyven fok van. És mivel nincs itt senki rajtam és a kísérleti állatokon kívül…

SHEILA
(felnevet)
Hát akkor hagylak is dolgozni. Csak ezt szerettem volna átadni neked, ma estére.

Benyúl a táskájába, majd átnyújt Suttonnak egy boríték nagyságú, vékony, papírba csomagolt tárgyat.

SUTTON
(átveszi tőle)
Köszönöm.
Mi ez?

SHEILA
(csillogó szemmel ránevet)
Titok. Ma este meglátod. Addig ne leskelődj. Megígéred?

SUTTON
Megígérem.

SHEILA
Hát akkor, este találkozunk…

SUTTON
Igen, ma este.

Sheila távozik, Sutton KÖZELIben. Lepillant a kis csomagra, aztán az ajtó felé, amin át a lány távozott. Tekintete megtelik érzéssel, Sheila hihetetlen hatással van rá. Kicsordul egy könnycsepp, elmosolyodik.

SUTTON (FOLYT.)
Ma este.

A lakásban csönd támad. Jane előbb rám, aztán Danre kapja a tekintetét, majd talpra ugrik és hangos tapsban tör ki.

– Ez az! Imádtam! Átéreztem! Az a hév! És az a hőség! A laboratóriumi kísérletek! A közelben lapuló laboratóriumi patkányok! Mindent átéreztem! Kacagtam! Zokogtam! Jobb volt, mint a *Macskák!*

– Hallgass már, Jane, gondolj a szomszédokra is! – intem, de belőlem is kitör a nevetés.

– Rendben, rendben, de komolyra fordítva a szót, ez egy határozottan terjedelmes jelenet – szögezi le széles vigyorral Jane.

– Talán kezdhetek vele valamit, nem? – nézek fel büszkén.

– Egyértelműen! – hangzik a válasz. – Olyan leszel benne, mint egy amolyan drámai szende. Te vagy Michael Eastman csaja!

Dan még mindig a papírokat bújja, a szemüvege gyakorlatilag a lapokhoz ér, így nem láthatom a reakcióját.

– Dan? – szólok oda neki. – Mit gondolsz? Mármint nem is olyan szörnyű a forgatókönyv, ugye?

– Elvonta a figyelmemet az, hogy hangosan kellett olvasnom – mentegetőzik kissé morcosan Dan.

– Ebben a jelenetben nem te vagy a színész, akire odafigyelünk – rója meg Jane. Aztán segítőkészen hozzáfűzi: – Ugyan már, légy jó fej. Mondj szépen valami kedveset Frannynek az új munkájáról.

Dan rövid ideig gondolkodik, aztán a következőkre jut: – A párbeszéddel nincs baj, habár túl sok mondat kezdődik azzal, hogy „hát”. – Elhallgat, mintha viaskodna magával, de végül csak hozzáteszi: – És a

legvégén az a könnycsepp annyira nem életszerű.

Jane meg én csak bámulunk rá. Aztán egymásra nézünk. Ez lenne Dan véleménye életem legeslegelső valódi színészi lel adatáról?

– Dan, a filmnek *Zombi-tó* a címe – közlöm vele. – Nem hinném, hogy a realizmus komoly szempont lett volna a forgatókönyv írásakor.

– *Hát* – húzza, a szót gunyorosan Jane –, *hát* akkor, mi lenne, ha felolvasnátok a második jelenetet? *Hát*, lesz valami?

– Igazán sajnálom – mentegetőzik Dan. – Érzem, hogy csapnivaló vagyok. Nem is tudom, hogyan csinálják a színészek. De szeretnék segíteni. Nem lehetne azt, hogy először elolvassam magamban a következő jelenetet, mielőtt nekiállnánk közösen is?

– Hát persze – adok nagyvonalúan engedélyt, majd Jane felé fordulok és a szememet forgatom. – Ezek a beleélő típusig színészek!

– Parancsoljon, uram, tessék, Mr. James Dean – nyújtja £ szolgálatkészen a papírt Jane. – Egyetlen oldal. Hogy te micsoda primadonna vagy! Egyelőre fel ne mondj a munkahelyedéi a színjátszás miatt, Danny!

Dan erősen markolja két kézzel azt az egyetlen lapot, miközben végigsilabizálja a tartalmát. Egy örökkévalóságnak tűnik, olyan lassan olvas, és kezdem egy pöttyét elveszíteni a türelmemet. Szeretném már tudni, hogy mi történik a jelenetben, hogy miket fogok mondani.

– Na, ebben hányszor mondják azt, hogy „hát”, Dan? – fogom tréfára a dolgot, így próbálva siettetni. De válaszra seré méltat.

– Dan, olyan képet vágsz, mintha a saját gyászjelentésedet olvasnád – reccsen rá Jane. – Igyekezz már!

Dan végül felnéz, és komor képpel mered ránk.

– Ez nincs rendben – jelenti ki.

– Mi nincs rendben? És hogy érted, hogy nincs rendben? Mit mondok a jelenetben?

– Semmit. Nincs szöveged ebben a jelenetben. Ez nagyon nincs rendben. Ezt nem tehetik.

– Miről beszélsz, Dan? Mutasd csak! – Vadul kalapáló szívvel veszem át a papírt.

SUTTON HAZA – BELSŐ – ÉJJEL

Szeretkezés neszei. Valami Motown énekes halk, behízelgő hangja árad a hifitoronyból. VÍZSZINTES SVENK végig a padlón. Sutton sportcipője. Sheila melltartója. Az éjjeliszekrényen bársony ékszeres dobozka, kinyitották, de már üres. Látjuk Sheila ajándékának csomagolópapírját, s ahogy a kamera rákközelít az ágyhoz, kiderül, hogy egy bekeretezett kollázst ajándékozott Suttonnak. Saját maga készíthette, egyszerű, de szép: az „igen" szó ismétlődik rajta vagy százszor különféle betűméretben, színben és formában. A lány tudta, hogy ez az ő éjszakájuk lesz. Az ujjára húzott gyűrű arra utal, hogy a lánykérés jól ment. NAGYTOTÁL: Sheila arca. Ő van fölül, meglovagolja Suttont, halkan nyögdécsel, s ekkor FELPATTAN a szeme. Levegő után KAPKOD, SIKOLTANA, de csak GURGULÁZÓ hang jön ki belőle, mert VÉR tör elő a szájából, képtelen lélegezni, mert elárasztja a torkát is. FÜGGŐLEGES SVENKen látjuk, hogy egy ZOMBI mászik elő, KITÉPI magát Sheila TESTÉBŐL, felszakítja a mellkasát, s az erőfeszítéstől hörögve utat tör magának. Csakhogy ez nem a korábban látott ZOMBI, ez egy KISEBB ZOMBI, akinek groteszk módon gyerekarca van, egyszerre ijesztő és ártatlan, amint szintén levegő után kapkod – a halni képtelen lény újjászületik! SUTTON FELORDÍT, igyekszik csillapítani a vérzést, de már tudja, hogy késő, belebújtak a lány testébe, megölték. S eközben ráébred valami másra is – miközben felfogja a valóságot, arcán iszonyat suhan át…

SUTTON
(suttog)
Kikelnek…

A kép elsötétedik.

– Már érted, miről beszéltem? – kérdi izgatottan gesztikulálva Dan. – Felháborító!

– Sheila *melltartója?* – motyogom.

– Mi van azzal a kollázzsal? – Tudakolja Jane a vállam fölött beleolvasva a szövegbe.

– Nem változtathatnak a meglévő szabályokon – jelenti ki Dan. – Mindenki tisztában van azzal, hogy a zombik nem kikelnek, ez egyszerűen nevetséges.

Még mindig a papírra meredek.

– Egy zombi tör elő… várjunk csak… de honnan? – kérdezem.

– Aha, már értem – nyugtázza Jane. – Szóval Sheila tudta, hogy Sutton este megkéri a kezét, és ezért készített neki kollázst az „igen” szóból.

– „Meglovagolja Suttont?” – hebegem. – „Halkan nyögdécsel?”

– Egyszerűen gyűlölöm, amikor ilyen pofátlanul semmibe vesznek valami létező fogalmat – méltatlankodik Dan. – A zombik a múltban is, és most is élőhalottak voltak. Már hogyan lennének képesek az élőholtak szaporodni? A sírból másznak elő, *halottaikból*…

– Ó, a fenébe, ez eszembe sem jutott – kapja rám a tekintetét Jane.

– Hát persze, úgy értem, nem csoda, hogy nem jutott eszedbe – biccent Dan. – Én viszont láttam minden egyes… én megmondhatom…

– Félmeztelen vagy – nyögi ki Jane, miközben nála is leesik a tantusz. – Basszus!

– Egyszerűen muszáj alkalmazkodni a meglévő hagyományhoz… és… várjunk csak! Micsoda? Te félmeztelen vagy? – mered rám Dan, és arcából kifut a vér. – Ó! Ó, Franny. A fenébe!

– Félmeztelen vagyok – lehelem.

Basszus!

22.

Annyira fogalmam sincs, mit lépjek a filmmel kapcsolatban, hogy közvélemény-kutatást végzek.

JAMES FRANKLIN:
Nincs ebben semmi szégyellnivaló. A testünk a mesterségünk egyik eszköze.

JOE MELVILLE:
Megnézem, mit tehetek a meztelenségre vonatkozó záradékkal. Elképzelhető, hogy lenne mód arra, hogy csökkentsük a… khm… látható testfelületet.

RICHARD:
Ilyen ügyekben Joe tanácsa éri a legtöbbet.

JANE:
Gőzöm sincs. Mit súgnak az ösztöneid?

APA:
Nem tudom, szívem. A héten kezdjük Dorothy Parkért, a kedvencedet.

CASEY:
Ó, édes szép istenem, Michael Eastman annyira dögös!

DAN:
Öööö… én… én most lemegyek a boltba. Nincs esetleg szükséged valamire?

Joe Melville szerint a rendező „egészen rendkívüli ember”, aki szívességképpen vállalta el a filmstúdiónál a Zombi-tót, mert abban állapodtak meg, hogy utána két másik filmet is rendez nekik: kisebb költségvetésű, érdekesebb, szereplőközpontú darabokat. Joe azt is mondta, hogy ha kiderülne, hogy jól tudunk együtt dolgozni, akkor az egy hosszabb munkakapcsolat kezdetét jelentheti.

– Ez a szakma a kapcsolatokról szól – jelentette ki.
– Szóval nem a tehetségről?
Joe felkacagott, majd elkomolyodott.
– Most viccelt, ugye?

– Szerepet kaptam egy horrorfilmben – újságolom el Dave-nek, a pincérnek, akivel néhány ebéd felszolgálásánál együtt dolgoztunk. A General Electric Épület bejáratánál ácsorgunk, még gyorsan elszívunk egy szál cigarettát, mielőtt kezdődik a műszakunk az egyik ránk váró, megszokottan fakó árnyalatú ebédlőben. Dave kissé maszatos, leharcolt külsejű stand-up komikus, akinek szörnyen vicces a haja, és olyan harmincasnak néz ki, de elképzelhető, hogy jóval fiatalabb. Amikor a Nagyon viccesben dolgoztam, megtanultam, hogy a stand-up műfaj korán megöregíti az embereket, úgyhogy nem tanácsos hangosan megtippelni a korukat.
– Szuper – feleli, és beleslukkol a cigarettájába. – Nagyon helyes.
– De még nem biztos, hogy elvállalom. Az egyik jelenetben félmeztelenül kellene szerepelnem.
– Na és? – kérdi Dave. – Mi baj, fura formájú cicid van, vagy valami ilyesmi?
– Öööö… nem, Dave. Szerintem nem fura formájú a cicim.
– Akkor meg mit tökölsz? Mi van, elárasztanak munkaajánlatokkal, vagy mi?
– Itt téblábolok egy szakadt vászon válltáskával, melynek tartalma egy dugóhúzó, egy blokk a rendelésekhez, és különféle tollak egész serege. Szerintem egyértelmű, hogy nem dúskálok az ajánlatokban, Dave.

– Ne vállald – mondja Deena óra után a Joe Allenben, s szinte kiürült vodkáspoharában megcsörgeti a jeget. Miután a színház előtti telefonfülkéből felhívtam az üzenetrögzítőmet, és kiderült, hogy James nem keresett, belementem abba, hogy beüljünk egy italra. James a mai órára sem jött be, ami egyáltalán nem szokatlan, de valahogy mégis nyugtalanító érzés.

– Azt állítják, öööö… hogy úgy… csak pár másodpercig lehet majd látni engem. Aztán a zombi kitör aaa… khm… a kulcscsontom alól, és én holtan rogyok össze. Minden benne van a meztelenségre vonatkozó záradékban. Teljesen pontosan rögzítették, hogy mi látható és mennyi időn át. – Ekkor veszem észre, hogy beszéd közben szorosan magamhoz ölelem a borítékot, amely a kétoldalas meztelenségemre vonatkozó záradékot tartalmazza. – A jogászuk fogalmazta meg. Deena a fejét csóválja.

– Szükségem van a pénzre – folytatom elhaló hangon.

– Ennyire nem.

– Dehogynem. Elfelejtetted, hogy kirúgtak a klubból? Nincs biztosításom. Időszerű lenne négy fogtömés is.

– Nem vállalhatsz el egy munkát pusztán a pénzért. Miért nem olyasmit csinálsz, amiben hinni is tudsz, mint azok a színésznők, akikre felnézel? Szerinted Diane Keaton ledobná az ingét egy zombis filmben?

– Ki tudja? Még rábukkanhatnak Diane Keaton elveszettnek hitt zombis filmjeire. Még az is lehet, hogy a teljes antológia videokazettán kerül forgalomba.

– Nagyon vicces.

– Nem feledkeztem meg a céljaimról. Állítólag a rendező valami rendkívüli pasas. És csak a testemről van szó, teste pedig mindenkinek van. A testem a mesterségem eszköze. Ráadásul van egy határidőm is, ameddig be kellene bizonyítanom, hogy érdemes színészettel foglalkoznom. Erre adódik egy valódi játékfilm, amiben igazi, beszélő szerepem van. Ez jel, ami arra utal, hogy jó irányba tartok. Nekem kell ez a jel.

– Nincs szükséged erre a munkára.

– Ez az egyetlen munka, amivel megkínáltak.

– Egyelőre. Ez az egyetlen munka, amivel eddig megkínáltak.

– De mi van, ha nem is kapok több ajánlatot? És mi van akkor, ha ez után a film után felajánlanak más feladatokat, amelyek elvezetnek egy karrierhez, a boldogsághoz, világhírhez, szerelemhez, jobb frizurához… Ha nem vállalom, az nem vezet sehová, ráadásul sosem kapok újabb ajánlatot, és életem hátralevő napjait az ismeretlenség homályában töltöm,

ahol csirkefalatokat szolgálok fel, újra meg újra elmesélem, hogyan utasítottam vissza a zombis filmet, és az egész napi talpalás végén bedagad a bokám.

Deena kiissza poharából az utolsó kortyokat, aztán megfogja a kezem és komoly képpel néz rám.

– Frances. Most jól figyelj rám. Tudod, hogy tehetséges vagy, ugye? És szép is?

– Tehetséges… talán. Azt hiszem, egész jó lehetnék. Ami a másikat illeti… a szépséget… hát, azt nem igazán tudom.

– Most viccelsz, igaz? Ez az egyik jellegzetességed. Hogy az ilyesmiből azonnal viccet csinálsz. De azért mélyen legbelül tudod, hogy igaz, ugye?

– Talán igen. Néha.

– Jó, akkor én most elmondom neked. Muszáj, hogy elhidd. Legyen a mai az a nap, amikor elkezdesz hinni magadban. Innentől kezdve nem gondolhatod, hogy ezt majd valaki más megteszi helyetted. Én pedig állítom, hogy ha ezt a szerepet visszautasítod, száz százalék, hogy valamikor kapsz legalább egy másik munkát, amit érdemesebb megcsinálnod. Még az is elképzelhető, hogy életedben akár kettő ilyen is akadhat. Most még a dolog viccesebb oldalát látod. De én azt is tudom, hogyan érzed majd magad a forgatás alatt. Ott fogsz feküdni dideregve, rád dobnak egy törölközőt, s körülötted egy csomó technikus intézi a bekábelezést, a világítást. Képzeld el, amint ott ücsörögsz lovaglóülésben Michael Eastmanen, illetve inkább Michael Eastman testdublőrén, mert hétszentség, hogy az a pasas egy hajszállal sem dolgozik többet, mint muszáj lenne neki, a speciális effektek felelőse valami vörös löttyöt önt végig a meztelen testeden, és megigazítja a műanyag zombi fejet, amit a két melled közé ragasztottak, hogy az operatőr jobb szögből vehesse fel. Odajön hozzád a rendező, hogy ne érezd magad annyira szörnyen, de csak az arcodra néz, nehogy már azt hidd róla, hogy valami perverz állat, és közben arról mesél, hogy milyen kanapét vásárolt az új házába, ami valahol a Hamptonsben van, vagy ilyesmi. Nyomorultul fogod érezni magad. Haza fogsz menni, és sírsz. Én így látom a dolgot.

Biztosra veszem, hogy Deena eltúlozza. Elképzelni sem tudom, hogy

ennyire borzalmas legyen. Persze, voltaképpen egyáltalán nem tudom részletesen elképzelni.

– De hát csak néhány napról van szó. Még ha elég kínos is. Csak néhány kellemetlen nap, ami alatt megkeresem a tavalyi jövedelmem felét. *A teljes tavalyi jövedelmemét.* Hogy a jogdíjról ne is beszéljek. És van egy meztelenségről szóló záradék, ami védelmet jelent. Igazán elolvashatnád. Olyan, mint valami hosszú, részletesen megírt esszé. Minél tovább olvasod, annál inkább azon kapod magad, hogy a szavak értelmetlenné válnak. Tulajdonképpen egy idő után kifejezetten röhejes élmény.

– Nem röhejes. Nem értelmetlen. A testedről van szó. Amit örökre rögzítenének filmen. Meztelenül, egy elsőfilmes rendezővel, egy horrorfilmben. Ez nem méltó hozzád.

– Nos, valahogy nem üldöznek hozzám méltó ajánlatokkal – jegyzem meg, és kissé elhúzódom tőle a bárszékemen. – Ha nem kapok más, jobb lehetőségeket, akkor nyilván nem lehetek annyival jobb az adott munkánál. Szóval elképzelhető, hogy ez a film tökéletesen méltó hozzám. Most éppen ennyit érdemlek.

– Talán tényleg ezt gondolod, de tévedsz. Akár holnap felmerülhet valami jobb. Viszont csak egyszer kezdheted el a pályádat. Ha már most kompromisszumokat kötsz, mielőtt tényleg adtál volna magadnak egy esélyt, akkor hová vezet az utad innen?

– Hm… lehetséges, hogy felfelé?

– Figyelj ide. Van egy barátom, aki mindenáron filmekben akart szerepelni. Elment Los Angelesbe. Ennél a fiúnál jobb színész nem akadt az évfolyamunkon a színiakadémián. Messze ő volt a legkiemelkedőbb tehetség. Szóval, elmegy L. A.–be, és nem jut munkához. Megpróbálkozik mindennel. Van felesége, egy kislánya. Végül elmegy felvételi beszélgetésre egy vidámparkba. Azt hallja ugyanis, hogy jól fizetnek. Jól megtermett pasas, erős. Azt mondják neki, hogy esetleg alkalmazhatnák Flintstone Frédiként az egyik gyerekeknek szóló műsorszámukban. Mesés a fizetés. A show elején egy óriási vizes csúszdán kell lejönnie, hogy épp úgy nézzen ki, mint amikor Frédi a rajzfilm elején lecsúszik a kőfalon.

– Öööö… arra a részre gondolsz, amiben a „subidubidúúú” van? –Arra.

Ez a pasas egy tisztességes, jól képzett színész. És egy olyan szerepre veszik fel, amiben annyit kell mondania, hogy „subududubidúúú”. De ő nem bánja. Majd egyszer bekerül a filmekbe, gondolja. Egyelőre viszont ő lesz a legjobb Frédi, aki valaha is létezett. Komolyan veszi, érted?

– Igeeen – nyújtom a szót a fejemet ingatva, mert nem igazán értem, hová szeretne kilyukadni.

– No, szóval, végigcsinálja a felkészítést Frédi szerepére, és jól megy neki. Egy sereg másik pasassal vannak egy csoportban, mindannyiukat úgy tanítják be, hogy teljesen egyformán mozogjanak. Ugyanis minden egyes előadásnak pontosan ugyanolyannak kell lennie, mint a többinek – ez valamiféle előírás a vidámparkban, nehogy legyenek nézők, akik jobb vagy rosszabb show-t látnak a többinél. A felkészítés alatt mindannyian megtanulják, hogyan csússzanak le úgy a csúszdán, hogy a kezüket fellökik a levegőbe, és megy a „subidubidúúú”. Tudod, mint a tévében. Na és akkor felvesznek egy újabb pasast – nem lehet tudni, talán valakinek a haverja, vagy a gyereke, vagy valami –, akinek nem valami szuper az egyensúlyérzéke. Képtelen kapaszkodás nélkül lejönni a csúszdán. Ezért aztán mindenki másnak kell átszoknia egy új mozdulatsorra, hogy ne legyen eltérés az előadások között. A barátom bepöccen, mert Frédi a tévében magasba emelt karral suhan le, így tanulta be mindenki a show-ban, ez a helyes előadás. Így aztán, amikor rajta a sor, amikor ő alakítja Frédit, akkor mindig ragaszkodik az eredeti koreográfiához, és a levegőbe emeli a kezét. Persze bajba kerül miatta, szólnak neki, hogy tessék alkalmazkodni. De nem hajlandó. – Deena belehajol az arcomba. – Úgyhogy kirúgják – fejezi be a történetet és hátradől, eltolja maga elől az üres poharat. – Kaphatnék még egyet, Patrick? – szól oda a pultosnak. – Franny, te nem kérsz valamit? Esetleg felezzünk el egy omlettet, vagy ilyesmi?

Csak bámulok Deenára, aztán hátrapillantok a vállam fölött, mintha lemaradtam volna valamiről, mintha elsuhant volna mögöttem valami, amit pedig észre kellett volna vennem, csak éppen nem sikerült.

– Várjunk csak… Ennyi az egész?

– Ennyi.

– Ezek szerint a történet tanulsága az, hogy az ember álljon ki azért, amiben hisz, még akkor is, ha az mindössze egy ostoba részlet, ami egyébként az állásába kerülhet?

– A történet tanulsága a következő: mindig lesz valaki, aki azt sulykolja, hogy épp elég jó lesz valami leengedett karral is, miközben te pontosan tudod, hogy ez nem így van. Mindig akad valaki, aki azt állítja, hogy a beszélő macska nagyon is időszerű és modern dolog. A munkádban minden tucatnyi más ember döntésén múlik, az egyetlen dolog, ami nem tőlük függ, az pontosan a te meggyőződésed arról, hogy számodra mi a helyes. Nem kell elvállalnod egy olyan munkát, amit nem érzel megfelelőnek a magad számára. Ebben a szakmában annyira könnyű elhitetned magaddal, hogy tetszik neked valami, amitől valójában viszolyogsz, csak mert hízelgőnek találod azt, hogy téged választottak. A tanulság ez: legyen bár Meryl Streep vagy Quinn doktornő, minden színésznőnek van melle. Amije viszont nincs minden színésznőnek, az a képesség, hogy nemet mondjon. Ezen a „nemen” kívül más hatalmunk nincs.

Belemegyek abba, hogy rendeljünk közösen egy omlettet, csak előbb még ki kell ugranom a mosdóba, pedig valójában a szűk folyosón található telefont szeretném használni. Belehallgatok az üzeneteimbe, s a szívem megdobban, amikor kiderül, hogy James hívott, és azt szeretné, ha átmennék hozzá, „amennyiben nincs túl későn nekem”. Látom visszatükröződni a mosolyomat az egyik falon lógó poszter, az Evita üvegében. Amikor visszatérek a pulthoz, már két újabb pohár ital vár. – Nekem… khm…

– Szóljak, hogy nem kérjük az omlettet?

– Hát ennyire nyilvánvaló?

– Úgy kivirultál, mint egy rózsabokor – feleli Deena, és megszorítja a karomat. – Patrick, törölhetnénk a rendelésünket? – kiabálja oda Patricknek, aki bólint.

– Köszönöm szépen. Es ne haragudj – nyögöm ki, és gyorsan magamra kapom a kabátomat. Hirtelen eluralkodik rajtam az érzés, mintha késésben lennék valahonnan, mintha valakit udvariatlanul váratnék éppen, pedig tíz

körül jár az idő, és csak most kaptam meg az üzenetet.

– Na és *ő* mit szól hozzá?

– James úgy gondolja, hogy el kellene vállalnom. Őt a meztelenség nem zavarja. És állítólag jókat hallott a rendező következő készülő filmjéről.

– Ebben az esetben feladom. Jamesnek valószínűleg igaza van. Híresen jó a szeme.

– Ezzel mire célzói?

Deena nem válaszol, mintha elszólta volna magát, és most nagyon meg kellene válogatnia a szavait.

– Semmire.

– Micsoda?! Gyerünk, mondd el.

– Semmire… csak éppen… Tudod, már évek óta járok ugyanarra az órára Jamesszel, akkoriban még csak kezdte a pályáját, még nem volt… – Elhallgat, látszik, hogy nyűglődik, mit is mondjon.

– Ki vele.

– Hát, ami az előtörténetét illeti… James mindig kikapja magának a legtehetségesebb lányokat… azokat, akiknél a legvalószínűbb, hogy befutnak.

Lélegzet-visszafojtva várom, hogy Deena folytassa, hogy kimondja azt, ami miatt annyira elkomorult az arca, de aztán rájövök, hogy ennyi volt, és megkönnyebbülten kifújom a levegőt.

– Már attól féltem, hogy valami igazán szörnyűt készülsz mondani róla. Egyébként pedig, lehet, hogy eddig ez volt a szokása, de az én esetemben egyértelműen nem erről van szó. Megváltozhatott…

– Franny, ezt egyszer s mindenkorra hagyd abba! – reccsen rám Deena a szokásosnál élesebb hangon.

– Mit?

– Semmit sem értesz.

– Nem ér…

– Mondd csak, tudod, hogy rajtad kívül hány más növendéket kerestek meg az ügynökségek a Bemutató után?

– Nem…

– Kettőt. Mindkettő fiú volt.

– Azt hittem, Molly…

– Mollyt behívta egy beszélgetésre egy kisebb ügynökség, ahol aztán közölték is vele, hogy túl sok olyan „típusú” ügyfelük van már, mint ő. Csak neked, Fritznek és Billynek sikerült. Átsuhantál egy ilyen komoly akadály felett, nagy dolgot értél el, és neked szinte fel sem tűnt. Egyszerűen nem tudatosul benned, hogy mennyire jól haladsz. Fogalmad sincs arról, hogy én milyennek látlak, vagy hogy James mit eszik rajtad.

– Már azért hálás vagyok, hogy egyáltalán velem eszik néha – próbálom meg tréfával elütni a dolgot, de Deena el sem mosolyodik.

– Csak a te javadat akarom. Kétszer olyan tehetséges vagy, mint valaha is voltam, de hidd el, pár dolgot én is megtanultam ezek alatt az évek alatt. Nagyon szeretném, ha te nem követnéd el ugyanazokat a hibákat, amiket én. Egyszerűen csak nem akarom, hogy egy olyan sorozatban végezd, amelynek a főszereplője egy beszélő macska Franciaországból, érted.

23.

– Nehogy hangosan felolvasd! Kérlek szépen, James, könyörgök!

Szeretném, ha abbahagyná, de közben vele kacagok. Másnap reggel van, ott fekszem James ágyában, ő maga pedig az ágy lábánál áll, ünnepélyesen szorongatva kezében a meztelenségi záradékomat, mintha hírnököt alakítana valami Shakespeare-darabban, aki épp a királytól hozott parancsot.

Megköszörüli a torkát.

– Hölgyeim és uraim, csakis ma este, fogadják szeretettel… a Meztelenségi Záradékot.

– Miféle este? Délelőtt tizenegy van! Fúúúúúj! Én a *Csillag-Expresszre* jöttem!

Hatásvadász módon zörgeti a papírokat, majd könnyedén meghajol képzeletbeli közönsége felé.

– Melyben a mai napon és az alábbi feltételekkel megállapodnak a szerződő felek, blablabla, mint *Producerek* és Frances Banks mint *Színművésznő…*

– Kicsoda? Sosem hallottam róla? – heccelődöm.

– A Producerek felkérik a Színművésznőt, hogy a *Zombi-tó* munkacímet viselő műalkotásban, a továbbiakban a Filmben…

– Hagyd abba! Elég volt! Fel ne olvasd az egész…

– Elnézést, de mintha zajongást tapasztalnék a színházban – engedi le James a papírköteget. – Igen, hölgyem?

– Most komolyan, kérlek szépen, ne olvasd fel az… összes részletet vagy mi a szöszt. Szörnyen zavarba ejtő.

– Hölgyem, csendet, ha kérhetném. Khm. Amint már említettem: a Producer jogot formál egy felülről készült felvételre Suttonról és Sheiláról az ágyban, amelynek során Sutton ing nélkül mutatkozik, Sheila pedig elöl nyitott, selyem pizsamafelsőt visel…

– Ne! Tényleg elég! És ha már itt tartunk, miért nem lehet flanel

hálóing? Vagy lábfejes pizsama? – méltatlankodom, de képtelen vagyok abbahagyni a röhögést.

– A Színművésznő eleget tesz a jelenetben elvártaknak (a továbbiakban a „Szexjelenet előjátéka”), amelynek során: Sutton kigombolja Sheila pizsamafelsőjét, lassan végigcsókolja a mellkasát és a két melle közötti részt, miközben a felső mindvégig Sheilán marad…

– Segítség! Segítsen már valaki rajtam! – visítom, és a párnába fúrom a fejem.

– Amely ponton egy lény (a továbbiakban „Lény”) tör elő Sheila mellei közül, erről rövid, kettő-öt másodperces felvétel készül, amelyen Sheila felhasadt melle és a sivító Zombi bébi (a „Lény”) látható. Sheila ezt követően holtan rogy össze, s további meztelenségre a Producer nem tart igényt. A Producer kötelezettséget vállal azért, hogy a forgatás színhelyét lezárják a nagyközönség előtt, leszámítva a jelenet forgatásában szereplő színészeket és stábot. A forgatás ezen szakaszában standfotósok nem lehetnek jelen. A szerződésben meghatározottaktól eltérő blablabla… a nem szabályozott kérdésekben… blablabla… és vége! Hölgyeim és uraim, ezzel a mai előadás végéhez értünk. A jegy árát vissza nem térítjük. Ne felejtsenek el borravalót adni a személyzetnek, köszönjük, és ezennel nyugodalmas jó éjszakát kívánunk!

Tapsikolva ugrálok az ágyon.

– Eszméletlen! Micsoda alakítás! Alig várom a folytatást!

– „Meztelenségi Záradék 2 – Fenékig!”

– Feneketlenül!

– A meztelen igazság!

– Pőre parádé!

– Meztelenül Manhattanben!

Mindketten elterülünk az ágyon, egymásra nézünk, annyira nevetünk, hogy alig jutunk levegőhöz.

– Komolyan mondom, James, ez kész kínszenvedés volt. Végighallgatni, ahogy minden részletre kiterjedően, klinikai alapossággal leírják a jelenetet. El sem hiszem, hogy rólam esik szó benne. Honnan tudják már most ilyen precízen, hogy milyenek lesznek a jelmezek és a

beállítások, vagy micsodák?

– Azért igyekeznek mindenre kiterjedően tájékoztatni, hogy ne érjen semmiféle meglepetés. Erre való egy hozzáértő ügynök. Aki jó előre megszerzi a feladat leírását, hogy ne ott, a forgatáson erőltessenek rád valamit, amit kínosnak tartasz.

– Értem – felelem. Még mindig aggaszt ez az egész, azt viszont megnyugtatónak találom, hogy James ilyen sokat tud a dologról.

– És beválik? – néz rám. – Kevésbé nyomaszt ez a jelenet?

– Igen. Nem. Nem tudom. Amikor te olvasod fel, akkor kifejezetten viccesnek találom. Bár neked valószínűleg a telefonkönyvet is sikerülne érdekfeszítő olvasmányként eladnod.

Elmosolyodik.

– Na és… miben nem vagy annyira biztos?

– Tudom, hogy ez csak egy ostoba film. A másik jelenet eléggé tetszik, a szerep is fontosnak tűnik, és még mindig képtelen vagyok elhinni, hogy szerepelhetek egy valódi filmben, amit valódi mozikban játszanának. Ugyanakkor nem igazán tudom, hogy a félmeztelenséget szörnyűnek vagy kínosnak találnám, vagy úgy általában, hogyan élném meg.

– Miért lenne kínos?

– Hát… öööö… ez mégiscsak az én testem, érted, nem?

– Na és?

– Hát, nem tudom biztosan, hogy…

– Abban nem vagy biztos, hogyan éreznéd magad, vagy abban, hogyan nézne ki?

– Azt hiszem, egyikben sem.

– De hát te szép vagy.

– Mondod te.

– Csak nem kételkedsz benne?

– Naná, hogy kételkedem.

– Pedig nem kéne.

Elgereblyézi a hajat az arcomból, gyengéden végigfuttatja ujjait rajta.

– Azt felfogom, hogy nehéz magabiztosnak lenni. De mint már mondtam, mi színészek vagyunk, és a testünk a mesterségünk egyik

eszköze. Muszáj tárgyilagosan viszonyulnunk a testünkhöz is, meg az arcunkhoz is, nehogy akadályozzon abban, hogy elmeséljük az adott történetet, egy bármilyen történetet. Én kopaszra borotválnám a fejem, de akár harminc kilót híznék is, ha ettől sikerülne megragadnom egy karakter lényegér. Te nem?

– De – felelem, pedig messze nem vagyok ennyire biztos benne. James elhallgat, mélyen a szemembe néz. Azt képzelem, hogy mindjárt meg fog csókolni, de ehelyett közelebb húzódik és odasúgja: – Tudod, ha akarod, én segíthetek.

– Köszönöm. Már így is sokat segítettél azzal, hogy összeolvastuk a jeleneteket, a legutóbbi alakításodról nem is beszélve…

– Nem, én arra gondoltam, hogy most már elkezdtem rendesebben pénzt keresni. Tudod, határozottan jól fizetnek ezért az új filmért Hugh-val.

– Ó! Hát ez remek – nyögöm ki, bár nem értem, miért emlékeztet arra, hogy mennyire jól keres a Hugh McOliver-filmmel.

– És… nem mintha ez segítene ennél a munkádnál, de azért, ha akarod… tudod, majd valamikor a jövőben…

James elhallgat ugyan, de közben széles vigyor jelenik meg a képén, mintha nehezére esne nem megosztani velem valami igazán izgalmas titkot.

Semmit sem értek.

– Majd valamikor a jövőben… micsoda?

– Majd amikor te is csatlakoznál a klubhoz.

– Bocs, de teljesen elvesztettem a fonalat. Milyen klub? Miféle csatlakozás?

– Ugyan, Franny, biztos eszedbe jutott már párszor. Vagy azt akarod mondani, hogy egész idő alatt, amíg a döntésen gyötrődtél, egyetlenegyszer sem gondoltál rá?

– Mire?

– Félre ne érts. Szerintem úgy vagy szép, ahogy vagy, és ahogy már mondtam is, de ha szeretnéd megcsináltatni, hogy nagyobb legyen az önbizalmad, tudod, hogy versenyképesebbnek érezd magad… hogy ne kelljen többé ilyesmin rágódnod. Előkerül majd még jó párszor ez a

probléma, akkor meg miért ne szabadulnál meg most rögtön a szorongástól? Annyi lány csináltatja meg Los Angelesben, és már annyira természetesnek hatnak…

Mintha valaki gyomorszájon vágott volna. Leesik az állam.

– Te most arról beszélsz… te azt ajánlod… te be akarsz fizetni egy mellplasztikára}

Ebben a pillanatban eltűnik a mosoly az arcáról.

– Franny, nem, sajnálom, kérlek szépen, nyugodj meg. Vagyis igen, ezt mondtam, de csak azért, mert azt hittem, emiatt görcsölsz a döntésen. Én csak segíteni próbáltam. Én soha nem… azt hittem, ugyanarra gondoltunk, hogy magabiztosabbnak kellene lenned.

– Már nem tudom, hogy miről beszéltünk – hebegem elszoruló torokkal, amiből így is előtör egy sírós hang. – Megyek. – Kicsusszanok James teste alól, és megragadom azt a bakancsot, amit meglátok az ágy mellett.

– Ne menj.

– Mennem kell. Hol a másik cipőm?

– Várj! Ne menj el így. Ezt annyira rosszul fogod fel. Most dühös vagy.

– Na látod, ebben teljesen tévedsz. Egyáltalán nem vagyok dühös. Mindössze arról van szó, hogy most már korántsem érzem annyira eredeti ötletnek a péniszpumpát, amit a születésnapodra vásároltam.

– Látod? Ez vicces volt. Tréfát csináltál belőle. Képesek vagyunk nevetni az egészen.

– Nem *nevetünk* az egészen. Én teszek gunyoros megjegyzéseket, miközben kisétálok az ajtón. Távozom. Tökös módon távozom, mint valami drámában.

– Frances, ez abszolút félreértés. Kérlek, ne menj el. Megpördülök, és amennyire csak lehet, igyekszem félelmetes

benyomást kelteni, ami nem valami könnyű akkor, ha az ember mindössze fél pár cipőt visel.

– Miért, tán szeretnéd elővezetni a „még azelőtt kell felvarratnod az arcod, mielőtt harminc leszel” elméletedet is?

Nagy levegőt vesz, arcán olyan gyengéd és kedves kifejezés tűnik fel,

amilyet még sosem láttam.

– Nem – suttogja –, azért nem akarom, hogy elmenj, mert szeretlek.

Be kell ismernem, valószínűleg nem mondhatott volna semmi mást, amitől földbe gyökerezik a lábam, az egyetlen dolog, amire nem számítottam tőle, legalábbis ma nem, és abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán valaha megengedtem magamnak azt, hogy eljátsszam a gondolatával. A fejemben egy sereg egymásnak ellentmondó gondolat cikázik, s ettől megrekedek egy kínos, végtelennek tűnő pillanatban, valahol az egyik bakancsom befűzése és aközött, hogy megkönnyebbülten visszahuppanjak az ágyra. Elakadtam, egyik cipő a lábamon, a másik még nem.

– Micsoda?

– Komolyan mondtam. Szeretlek. Tényleg. Már jó ideje el szerettem volna mondani.

– Jó…

– És a premierről még nem is szóltam. Most már tényleg semmit sem értek.

– A miről?

– Annak a filmnek a bemutató vetítéséről, amit Arturóval csináltam. Három hét múlva lesz. Szerettelek volna megkérni, hogy kísérj el rá.

James azt állította, hogy szeret, ami őszintén szólva csak egy árnyalatnyival megdöbbentőbb, mint az a tény, hogy meghív magával egy nyilvános eseményre, egy olyanra, ami miatt el kell hagynunk a lakását, hogy emberek közé menjünk, akik között nemcsak átlagos emberek vannak, hanem kifejezetten reflektorfényben álló személyek is.

Teljesen egyformán hoz zavarba mindkettő. Még csak azt sem tudom eldönteni, hogy melyiken gondolkodjam el először.

– De én azt hittem, hogy te nem… azt mondtad, olyan a forgatásod időbeosztása, hogy nem tudsz velem jönni az unokatestvérem esküvőjére.

– Igen, már akartam szólni, hogy átrendezték a forgatási tervet, hogy elmehessek a premierre. – Egy röpke pillanatra átvillan a fejemen, hogy ha a bemutató miatt sikerült átrakni pár jelenet felvételét, akkor talán sikerült volna a hétvégén tartandó esküvő miatt is, no de a premier persze

szakmai dolog, egy családi esemény meg nyilván nem olyan fontos.

James felkapja a padlóról a pulóveremet, ami alatt ott lapul az eltűntnek vélt cipő, aztán tesz felém egy lépést, hogy átnyújtsa mindkettőt. Arca teljesen nyíltnak tűnik, s olyan megbántottnak néz ki, hogy már kezdek attól félni, belegyalogoltam az érzéseibe.

– Nézd, holnap Los Angelesbe megyek, és előttünk a teljes hétvége. Miért nem jössz velem? Valószínűleg el tudnám intézni a gyártásvezetőnél, hogy…

– Hétvégén lesz az unokatestvérem esküvője. – Arcom átforrósodik, gyomrom görcsbe áll. Velem jöhetett volna, ha akart volna, mondom magamban. Egyszerűen csak nem akart.

– Ó, igen, persze. Figyelj csak, amikor azt mondtam, hogy előttünk a teljes hétvége, akkor úgy értettem, hogy sokat kell dolgoznom, hogy felkészüljek a keddi sivatagi jelenetekre Hugh-val, szóval tudod, ezért akartam egy kis időt hagyni magamnak. De ha velem jönnél, akkor elugorhatnánk enni, együtt lehetnénk, ilyesmi. – James egyre közelebb lép, én viszont folyamatosan húzódom hátra, mert még nem állok készen arra, hogy megenyhüljek.

Fontos a munkája. Ezt persze tudom. Van egy tökéletesen elfogadható magyarázat arra, hogy miért nem jön el az esküvőre. De valamitől mégsem hangzik teljesen elfogadhatóan – ugyanakkor az is igaz, hogy én igazán nem tudom, milyen is komoly filmekben dolgozni komoly sztárokkal.

– Szóval… azért nem tudsz jönni, mert dolgozol kedden? De hétfőn nem dolgozol?

– Hát, egyelőre nem vagyok beosztva, de az az esőnapunk.

– Értem – felelem, és akarva-akaratlan eltűnődöm azon, vajon mekkora esélye van egy egész napos esőnek a sivatagban.

– Nézd, a sivatag kellős közepén forgatunk majd, ahogy már említettem, de azért hamarosan beszélünk, jó? Csak még nem tudom, mikor. Gyűlölöm ám, hogy addig nem láthatlak, de kérlek szépen, gyere el velem a bemutatóra. Utána pedig remélem, hogy magunk mögött hagyhatjuk ezt az egészet. Te tényleg nagyon-nagyon sokat jelentesz nekem.

Végigcsinálom az érzelmes búcsút, de valahogy nem élem át. Olyan, mintha nem is lennék vele, mintha pár méternyi távolságból figyelném, mi történik. Odakint, az utcán, a ragyogó napsütésben kezd kitisztulni a fejem, és hullámokban rám tör a szégyenkezés. Persze, lehet, hogy csak olyasmivel akart megajándékozni, amiről azt hitte, hogy vágyom rá. Össze vagyok zavarodva, nem igazán értem, mi van velem, mint amikor idegen helyen ébredek, és egy percig fogalmam sincs arról, hol is lehetek.

Van azonban egy dolog, amiben váratlanul teljesen biztos vagyok.

Muszáj találnom egy telefonfülkét, de olyat, ami nem James utcájában van. Először szeretnék onnan minél messzebb kerülni. Félig futva teszem meg a két hosszú háztömbnyi távolságot a Hetedik sugárút és Union Street kereszteződéséig. Csak pár saroknyira vagyok otthontól, és bár használhatnám a saját telefonunkat (akkor nem kellene megküzdenem a forgalom zajával sem), egyetlen percet sem akarok várni.

– Franny Banks vagyok, és Joe Melville-lel szeretnék beszélni.

– Egy másodperc – mondja a recepciós, de a várakozási idő egy örökkévalóságnak tűnik. Míg várok, ugyanaz a klasszikus zene szól, mint máskor, ma azonban valami nincs vele rendben, a zene el-elhalkul, a vonal recseg, amitől megfájdul a fülem, és szívem szerint eltartanám tőle a kagylót, de félek, hogy akkor nem fogom hallani, amikor Joe felveszi. Azzal próbálom elterelni a figyelmemet, hogy tekintetemet az utca túloldalán álló rozoga kis kávézó, a Muffin Café ajtajára szegezem. Belép egy ember, aztán egy másik, majd egy harmadik. Amikor az első személy újra felbukkan az ajtóban, kezében kávé és talán fehér papírba csomagolt bagel van – ekkor rájövök, hogy már annyi ideje várakozom, ami elég volt ahhoz, hogy a bagelt megpirítsák, megkenjék krémsajttal és becsomagolják, hogy eladó és vevő között pénz cseréljen gazdát, hogy váltsanak pár udvarias szót. Mostantól ez az új definícióm az örökkévalóságra.

– Franny?

Nem Joe az, hanem Richárd, ami valamelyest csalódás, közben azonban megkönnyebbülést is érzek, hogy mondandómat nem abba a rendíthetetlen, néma szakadékba kell belenyökögnöm, ami telefonálásaink

alkalmával Joe Melville szokott lenni.

– Richárd, üdvözlöm. Nézze, elég rosszul érzem magam emiatt, és nagyon sajnálom, de nem vállalhatom a filmet.

– A filmet?

– A filmet. Nem vállalhatom a *Zombi-tót*. Tényleg nagyon sajnálom. Rengeteget törtem rajta a fejem, és rájöttem, hogy én egyszerűen nem vagyok az a meztelenkedő típus. Nem mintha az szükségszerűen egy rossz típus lenne. És nem is a zombiság miatt, nem akarnám megbántani a zombikat, szörnyeket vagy emberevő cápákat. Sőt, ami azt illeti, akkor sem vállalnám, ha maga a Cápa lenne, ami pedig ott van a tíz kedvenc filmem között. Habár… ezt talán inkább visszaszívnám, mivel ha Steven Spielberg… nem… tudja mit, akkor is nemet kellene mondanom, ha maga Steven Spielberg telefonálna. Mármint a meztelenségre kellene nemet mondanom. És sajnálom. Tudom, hogy ez tőlem csöppet sem művészies vagy mi a szösz, és tudatában vagyok annak, hogy ez az első igazi munkám, és nagyon remélem, Joe nem fog megneheztelni rám… vagy talán ez olyan valami, amit személyesen akarna megbeszélni velem?

Mindenesetre bocsánat, és majd újra telefonálok, amikor Joe bent van, ami mikor is lesz?

– Mikor…?

– Elnézést, szóval mikor jön vissza Joe? Hogy felhívhassam.

Amikor visszajön.

Hosszú csönd, majd Richárd megköszörüli a torkát.

– Franny, sajnálattal kell közölnöm, hogy Joe nincs itt.

– Nincs? Ó, hát persze, már annyi az idő! Valószínűleg ebédelni ment, igaz? Nem baj, majd holnap visszahí…

– Nem, Franny, én arra céloztam, hogy Joe egyáltalán nincs itt. És figyeljen csak ide… ennek semmi köze a… még ha úgy határozott volna, hogy megcsinálja a filmet, az sem változtatott volna semmin. Ezt tudnia kell.

– Mi nem változtatott volna semmin? Elnézést, de nem értem…

– Elvileg Joe-nak fel kellett volna… biztos vagyok abban, hogy felhívja, és mindent elmagyaráz. De Joe Melville tegnap óta nem dolgozik

itt.

1995. május ÉÉÉÉS A HÉT HÍRE:

29. hétfő

MEGINT NINCS ÜGYNÖKÖM!

AZ ABSZOLÚT
SZÍNÉSZÜGYNÖKSÉG
ABSZOLÚT EJTETT
ENGEM.

J. F. ♡

30. kedd

ÖNÉLETRAJZOT BEADNI:
O'NEAL'S BALLOON
CAFÉ DES ARTISTES
COMEDY CELLAR? (MARTYT KERESNI)

J. F. ♡

31. szerda

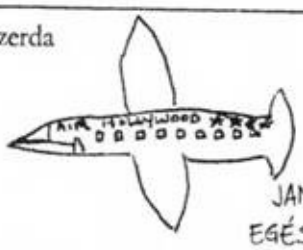

JAMES FORGAT, ♡
EGÉSZEN JÚN. 11-IG

♡ = CSACSI

1995. június

1. csütörtök

SOHASEM
FOGOK
~~ÁBRÁNDOZNI~~
PÁLCIKAEMBERKÉRE
HASONLÍTANI

STAVROS ÓRA

2. péntek

ESKÜVŐI RUHA
(VAGY VALAMI OLYASMI)

LAKBÉRCSEKKET
FELADNI

3. szombat

BÉRELT AUTÓÉRT ELMENNI
- 8:00/HETEDIK SUGÁRÚT

KATIE ESKÜVŐJE - 16:00

15:00-IG bejelentkezni

4. vasárnap

EGY HÓNAP A HATÁRIDŐIG*

* LEHET PÁNIKOLNI

24.

Önnek három új üzenete van.

BÍÍÍÍP

Frances, itt az apád. Nagyon remélem, hogy még rám ismersz majd, amikor Finneganéknél találkozunk. Jössz, ugye? Jane-nel? Kérlek, hívj vissza. Szeretnék… beszélni szeretnék… hívj vissza, kérlek szépen. Mi van még? Az egyik diákom szerint van valami Vészhelyzet című sorozat. Azt hiszem, ez a címe, és orvosokról szól. Na mindegy, szóval állítólag az elég jó, úgyhogy talán oda kellene megpróbálnod bekerülni.

BÍÍÍÍP

Frances, itt Joe Melville. Sajnálom, hogy csak üzenetet tudok hagyni, de pár napon át nem leszek elérhető a… khm… a váltás időszaka alatt. Szeretném, ha tudná, mennyire élveztem a közös munkát magával, de most egy exkluzívabb… khm… kisebb ügynökséget alapítok, ahová csak néhány ügyfelemet tudom magammal vinni, akik… öööö… jelentős… szóval csak a nagyobb neveket, remélem, megérti, ezt a váltást egyelőre csak velük képzeltem el. Szeretnék köszönetet mondani, és sok sikert kívánni további munkájához.

BÍÍÍÍP

Franny, Richard vagyok, Joe ügynökségéről. Csak szerettem volna elmondani, mennyire élveztem a közös munkánkat. Es tényleg megpróbáltam rábeszélni egy másik ügynökséget, hogy vegyék át magát, de Joe távozása annyira megzavart mindenkit, hogy senki nem vállal új ügyfelet. Sajnos, az új ügynökségen továbbra is csak asszisztens leszek, mert különben én magam vállalnám a képviseletét. Vigyázzon magára, és tartsuk a kapcsolatot, jó? Úgy örülnék, ha ennél többet tehettem volna.

Talán valamikor a jövőben? Mindenesetre sok sikert.

– *Kötőhártya-gyulladás?* – ismétlem újra meg újra a szót, mintha ezzel eltüntethetném a nyomát Jane szeméből. – Kötőhártya-gyulladás? Neked kötőhártya-gyulladásod van? De honnan tudod biztosan?

– Hát, például onnan, hogy belenéztem a tükörbe.

– De nem lehet, hogy csak a szemedbe ment valami? Vagy allergiás vagy?

– Sajnálom, Franny. Volt már ilyen korábban is. Tudom, mik a tünetei. És fertőző, más is elkaphatja. Fel sem merül, hogy elmehessek veled.

Úgy volt, hogy Jane kísér el Katie esküvőjére. Jane volt az, aki autót bérelt a saját nevére. Jane az, akinek kötőhártya-gyulladása van.

– Ha te nem jössz, én sem mehetek. A Metró-North sztrákol, nem járnak a vonatok. Nincs nálam az irattárcám, úgyhogy nincs meg a jogosítványom sem. Nem hozhatom el a béreli autót.

Két napja történt, hogy este akkor értem haza Jamesről, amikor a földszinti lakó épp kilépett a ház kapuján, Dan meg Jane otthon voltak, a lakás ajtaja nyitva volt, így csak másnap reggel fedeztem fel, amikor leszaladtam bagelért, hogy amikor Jamestől leléptem, a tárcámat ott felejtettem. Hagytam neki üzenetet, de akkorra már nyilván elindult Los Angelesbe.

– A fenébe! A jogosítvány teljesen kiment a fejemből – szitkozódik Jane, és egészséges szeme együtt érzőn elkerekedik. – Tudom már! Mi lenne, ha odaadnám neked a személyimet, és úgy tennél, mintha te én lennék?

– Remek ötlet! És honnan szerezzek színezett kontaktlencsét, kreol bőrszínt és sötét, egyenes hajat egy órán belül?

– Csak ötletelni próbálok.

– Semmi baj. Hagyjuk. Akkor nem megyek.

De az itthon maradás lehetőségét már szóba hozni is fájdalmas. Még sosem hagytam ki egyetlen Finnegan-esküvőt sem. Apát hónapok óta nem láttam, és rendesen nem is beszélgettünk. Az utóbbi időben az üzeneteinek is mintha lett volna valami különös hangulata. Szerintem szörnyen

magányos lehet.

– De én tudok autót bérelni. Én elvihetlek.

Felnézek. Dan váltogatja a lábát a konyha ajtajában. Belepirulok a gondolatba is, hogy ő kísérjen el az esküvőre.

– Ó, nagyon köszönöm. Tényleg. De tudod, ez egy iszonyatosan nagy, őrült lagzi lesz. Szörnyen éreznéd magad. Ez egy eszelős család. És a tetejében már arra sincs idő, hogy szerezzünk neked egy szmokingot.

– Minden család eszelős. Es van szmokingom. A szekrényemben.

Dant farmeren és pólón kívül még semmi másban nem láttam. Nem tudok arról, hogy akár kabátja, akár zakója lenne. Télen valami kék anorákféleséget hord, ami szerintem nem lehet elég meleg, de ahányszor megkérdezzük tőle, hogy fázik-e, mindig azt feleli, hogy nem, jól van. Van egy fehér galléros inge, meg egy kék galléros inge – ezeket váltogatta, amikor még Everettel járt vacsorázni. Sosem láttam, hogy derékszíjat vagy nyakkendőt viselt volna, és fehér sportzoknin kívül mást nem húz a lábára. Ennek ellenére saját szmokingja lenne?

– De… khm… csak egy szobát foglaltam aaa… motelben – dadogom. – Csak egyet. Úgyhogy…

El sem tudom képzelni, hogy Dannel menjek ebbe a buliba. Már a gondolatától megmagyarázhatatlan nyugtalanság vesz erőt rajtam. Az életünk egy idő óta visszatért a normális kerékvágásba: egyszerűen csak egy lakásban élünk, s néha hármasban elmegyünk az emeleti kínai étterembe, vagy elüldögélünk a kanapén, és megpróbáljuk megtippelni, ki lehet a gyilkos az *Esküdt ellenségek*ben. A lakótársakra jellemző napi rutin már csaknem teljesen elfeledtette azt, ami azon a bizonyos estén történt, a színház után. Nem akarok kilépni az ismerős keretek közül, még Brooklynt sem szeretném itt hagyni, pláne hogy Dannel töltsem az éjszakát egy motelszobában, még ha két ágy van is benne. Ugyanakkor belefacsarodik a szívem a gondolatba, hogy lemaradok Katie esküvőjéről és nem találkozom apával.

– Ez marhaság! – szögezi le Jane. – Kettőnknek eleve kétágyas szobát kértünk, úgyhogy miért kell ekkora ügyet csinálni a dologból? Mintha nem lennétek ahhoz szokva, hogy egy fedél alatt laktok! Építs válaszfalat

párnákból, ha ennyire zavar a dolog! Az ég áldjon meg, mégiscsak Katie Finnegan esküvőjéről van szó! Szépen elmész, Franny! Éljen Dan!

És Jane úgy vigyorog rám, mintha ezzel el is döntötte volna a kérdést.

– De hogy magyarázom majd meg Jamesnek?

– Mondd el neki az igazat.

– Szerinted nincs abban valami enyhén gyanús, hogy nála felejtem a tárcámat, plusz a Metro-North sztrájk, a te kötőhártya-gyulladásod, és ehhez jön még az, hogy Dannek saját szmokingja van… ?

– Nem. Én inkább azt tartom gyanúsnak, hogy „a sivatagban forgatok, és nem tudom, mikor tudunk beszélni”. Ha akart volna, veled mehetett volna a lagziba.

– De Jane! *Dolgozik* – felelem, mire válaszképpen csak a szemét forgatja.

– Jól van, Dan, akkor most figyelj ide. – Danhez fordulok, mindkét kezemet a vállára teszem, s úgy meredek a szemébe, mint a fociedző, aki éppen lelkesíteni készül azt a játékosát, akinek esélye nyílt megnyerni egy tétmérkőzést. – Komolyan beszélek. Tényleg nem gond, ha nem utazhatok el. Biztos, hogy ezt szeretnéd csinálni? Tuti, hogy így akarod eltölteni a szombat éjszakádat? Egy sereg eszement, részeg, ismeretlen ír társaságában?

Azért játszottam el az edzőt, mert így terveztem enyhíteni a feszültséget, egyben megütni azt az álkomoly hangot, amely megkönnyítheti Dan számára, hogy azt mondja, hát akkor sajnálom, de nem, jobban belegondolva tényleg nem szeretnék menni. De ahogy ott állok a kezemmel a vállán (ami izmosabbnak tűnik, mint a lötyögős pólói sejtetnék), a fejem hátrahajtva, mert annyival magasabb nálam, hogy szinte már törékenynek érzem magam mellette, ő egyenesen rám bámul nagy, barna szemével, amibe ezúttal nem lóg bele a haja, s egy csapásra eszembe jut az este a Sardi's étteremben, és ezzel el is pazaroltam mindazt az időt, amiben arról győzködtem magam, hogy valójában nem is csókoltam meg Dant – olyan tisztán emlékszem ugyanis mindenre, mintha öt perce történt volna.

Most mindjárt azt mondom neki, hogy igazán nem kellene velem

tartania Katie esküvőjére. Fel fogom hívni apát, elnézést kérek, és megígérem, hogy egy másik hétvégén kárpótolom mindenért. Le fogom venni a kezem Dan válláról, és soha, de soha nem teszem oda vissza.

– Igen – jelenti ki Dan szemrebbenés nélkül. – Akkor induljunk.

25.

De tényleg, együtt jártunk gimibe. Bizony. Egészen biztos vagyok benne. Tuti, hogy nem a Carver gimibe jártál? Ez fura. Mert annyira ismerősnek tűnsz. No, hát akkor honnan ismerhetlek? Hogy micsoda vagy? Tényleg? Pedig egyáltalán nem úgy nézel ki, mint egy színésznő. Már ne haragudj, persze, csinos vagy, de azoknak nem kötelező anorexiásnak lenni? Es milyen filmben? Hogy miben szerepeltél? Egy reklámban? Á, nem, isten ments! Lehetetlen. Nem nézek tévét. Vagyis időnként átszörfölök a csatornákon, de egyébként nem. Különösen a reklámokat nem. Már ne vedd zokon. De most komolyan, honnan ismerhetjük egymást? Talán nyári táborban voltunk együtt?

Gratulálok, Franny! Ez annyira izgalmas! Emlékszel az utolsó esküvőre, amin elmesélted, hogy színésznőnek készülsz? Mire én megkérdeztem: „És mennyi a borravaló?”Emlékszel? Hahahahahaha! Merthogy azok, akik színésznek mondják magukat, általában csak pincérek. Vágod már?

De apád szerint te igazi színésznő akartál lenni. Színházban. Hát azzal a tervvel meg mi lett? És azt állította, hogy már van ügynököd is. Na, akkor egy gonddal kevesebb, ugye? Hogy mi? Volt ügynököd, de már nincs? Ó, ez igazán rettenetes!

Látod, Len, mondtam én neked, hogy nem plasztikáztatta az orrát. Csak a tévében festett olyan furán. Olyan kis turcsinak nézett ki, nem? Mindenesetre bármi oka volt is, nagyon öregített. Mondtam is neki, Franny. Azt mondtam: „Len, Franny sosem operáltatná meg az orrát. Es még ha rászánná is magát, miért választana olyan picike, kurta, turcsi orrot, amitől évekkel idősebbnek néz ki? Csakis a tévé lehet az oka”, ezt mondtam neki. Mindannyian hallottunk már arról, hogy a tévében legalább tíz kilóval többnek látszol. Nyilván az ember arcával is művel valamit a kamera.

Micsoda? Hogy csak öt kilóval látszik többnek? Hm, hát, ránézésre nekem inkább tíznek tűnik. De talán csak a mi készülékünk ilyen. Újat vettünk. Minden az életnagyságúnál nagyobbnak néz ki benne. Bár azok a csinos lányok az Örökké nővérke sorozatban határozottan jól festenek, olyan nőies az alakjuk. Szóval talán csak akkor van bibi a tévével, amikor a reklámok jönnek…

Elaine néni egyre csak darálja, levegőt is alig vesz, míg végül nem bírom tovább, átnyúlok Danhez és belecsípek a karjába, jelezve, hogy ideje megmentenie.

– Megbocsát? – fordul udvariasan Elaine nénihez, majd kezét a hátamra helyezve odébb kalauzol. – Frannynek és nekem most… muszáj lenne… felhívni a bébiszittert.

Kicsit tartok attól, hogy Elaine néni meghallotta a vihogást, amit képtelen voltam elfojtani, de mintha nem figyelt volna fel rá, a legapróbb fennakadás nélkül folytatja a monológját, csak mostanra új áldozata akadt.

– Bocs, de nem igazán tudtam, hogyan segítsek – jegyzi meg Dan félénken. – A mamám mondta mindig ezt, amikor el akart szabadulni valakitől.

– Gond egy szál se – vágom rá, s annyira örülök, hogy itt áll mellettem Dan, mint egy óriás termetű, szmokingos testőr. – Nagyon remélem, elég lesz a kaja, amit a babának hagytunk.

A Finnegan-lagzik színhelye mindig is egy hatalmas sátor volt, amit a nagynénémék óriási és régi házának a kertjében állítanak fel, a tengerparton, a connecticuti Madisonban. Gyerekkoromban annyira izgalmasnak találtam, hogy a házuk ott van, közvetlenül a víz mellett. Úgy gondoltam, milyen szerencsések is, hogy tulajdonképpen egész évben nyaralhatnak. Maga az épület is szép lenne, ha valaki egyszer átkenné a lepattogzó galambszürke festéket rajta, esetleg megjavítaná a bejárati ajtó mellett ferdén lógó, hajdan hófehér zsalukat, vagy legalább az évi két alkalomnál többször lenyírná a füvet. De apa testvére, Mary Ellen bármennyire igyekszik is többé-kevésbé rendben tartani a házat, nyolc gyerek mellett „mindig akadt valami egyéb mulatság”. Az ember

kifejezetten elégedett lehetett, ha sikerült olyan ágyat találnia, amin takaró is volt, de én itt mindig boldogan feküdtem le, még akkor is, ha esetleg az összegöngyölt pulóveremet kellett párnának használnom. Finneganék háza talán nem volt kiglancolva, de kényelmes volt, és mindig akadt valaki, akivel lehetett játszani, mindig volt valami, amivel elszórakozhattunk.

Ha idejöttünk, anya és Mary Ellen néni általában sokáig fennmaradtak azután, hogy mi, gyerekek lefeküdtünk. Összecsukható kerti székeken ülve beszélgettek a ház előtt a füvön, így elalvás előtt az utolsó hang, ami beszűrődött hozzám a tornác nyitott ablakán át a nevetésük volt, és az, hogy közben mindig Joni Mitchell valamelyik száma szólt. Most akaratlanul is eszembe jut mindez, ahogy ott állunk és a vizet bámuljuk. Eltűnődöm, vajon apának is ugyanez jár-e a fejében, s körülnézek, de sehol nem látom a tömegben.

Bár a meghívottakat arra biztatták, hogy szmokingban és estélyi ruhában jelenjenek meg, tulajdonképpen csak a mulatság kedvéért van az egész – a rendezvény ugyanis több mint otthonosan laza. A „koktélokat” (vagyis a jéggel megtömött hűtőtáskákban tartott sört) a ház előtt, a homokon „szolgálják fel”. A parton rengetegen vannak, Katie azonban felvisít, amikor megpillant, és átverekszi magát az embereken.

– Olyan sovány vagy – jelenti ki, miközben megszorongat. – Hahó! – köszön oda Dannek, és közben rám kacsint. Aztán lerúgja a cipőjét, lehámozza magáról a fátylat, majd fejest ugrik az óceánba. Tetőtől talpig felöltözött új férje habozás nélkül követi példáját.

– Családi hagyomány – magyarázom a szemmel láthatólag megrendült Dannek. – Van egy külön gönc, aminek nem árt a tengervíz. A fogadásra majd felveszi az igazi menyasszonyi ruháját.

A Finnegan-lagzik számomra legkedveltebb része a parton elkortyolgatott sör, a mai vesszőfutás után azonban kifejezetten megkönnyebbülök, amikor beléphetek a sátorba, hogy megkeressem az asztalunkat. Apa már ott ül a helyén, olyan türelmetlenül várakozó arckifejezéssel, amitől azon nyomban bűntudatom támad. Hiányoztam neki, gondolom magamban. Az a szmoking van rajta, amiben már vagy tucatszor láttam.

Még mindig ugyanolyan jól áll neki, mint fiatalabb korában, de a zakó hajtókája kicsit kifényesedett a sok viseléstől. Apa nemrég járhatott fodrásznál, és körülveszi valami meglepően fiatalos hangulat. Lelkesen megölelgetem.

– Gyönyörű vagy! – jelenti ki, de nem enged még el.

– Ugye? – ért egyet Dan, és pedig elpirulok és rámosolygok apa válla fölött.

A helyi zenészekből álló, szedett-vedett banda – minden Finnegan-összejövetel állandó résztvevője – már-már felismerhető módon játssza a „Strangers in the Night”-ot, habár a tempó állandóan változik. Apa mellett egy üres szék, vele szemben Tom unokabátyám és a felesége, Beth ülnek, akik arra koncentrálnak éppen, hogy járóképes babájuk ne falatozzon bele az asztaldíszbe. Dan elmegy két újabb sörért, meg egy skót whiskyért apának, aki a távollétét kihasználva felém hajol.

– Okos fickónak tűnik – jegyzi meg. – És nagyon jól nevelt.

– Az is. De nem a fiúm.

– Ezt említetted.

– Len és Elaine megkérdezték, hogy plasztikáztattam-e az orromat.

– Mert azt sem tudják, mit mondjanak. Szörnyen fellelkesültek miattad. Az emberek nincsenek ahhoz szokva, hogy az életben találkozzanak valakivel, akit korábban a tévéjükben láttak – fejtegeti, és kedvesen megszorítja a karomat.

– De hát alig szerepelek a tévében. Két és fél év alatt összesen két ostoba reklámot csináltam, és most emiatt kell idióta beszélgetéseket folytatnom egészen bizarr idegenekkel. Az unokatesóimat alig láttam egész este. Ha már itt tartunk, te sem sűrűn kerültél elő.

– Előttünk az egész éjszaka. Tudod, hogy ez a mulatság sosem ér véget korán. Figyelj csak ide… jó lett volna, ha visszahívsz, mert…

– Apa, fel szoktalak hívni. Elég sokszor felhívlak. Egyszerűen csak nem tudsz róla, mert nem tudok neked üzenetet hagyni, tekintve, hogy nincs rögzítőd.

– *Semmi szükségem* üzenetrögzítőre. Ha belegondolsz, egy rögzített üzenet a legjobb esetben is teljesen fölösleges. Hát kell az nekem, hogy

iksz-ipszilon tudassa velem, keresett, amíg nem voltam otthon? Vagy nekem is az orrukra kellene kötnöm egy üzenetben, hogy épp nem vagyok otthon? Esetleg, hogy nincs időm velük beszélni? Én történetesen tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy nem vagyok otthon, hiszen pontosan én vagyok a személy, aki nincs otthon.

– De ha tudnék üzenetet hagyni, abból megtudhatnád, hogy hívtalak.

– De ha hívsz és nem veszem fel, akkor magadtól is tudhatod, hogy elfoglalt vagyok és nem fecseghetünk. Ugyanezt szokta közölni velem a te masinád is: tudatja, hogy nem vagy otthon, illetve, hogy nem érsz rá. Ha mindkettőnknek lenne üzenetrögzítője, akkor a világ végezetéig tarthatna ez a párbeszéd, illetve ez a nem párbeszéd. Tulajdonképpen egy lépést megspórolok neked azzal, hogy nincs üzenetrögzítőm. Ha csöng a telefon…

Figyelmemet ekkor egy ismeretlen nő ragadja meg, aki apa mögött bukkan fel. Halványkék ruhát visel, és bizonytalanul inog ide-oda apa válla fölött, mintha nem tudná eldönteni, hogy leüljön-e mellé az üresen álló székre. Persze lehet, hogy csak többet ivott a kelleténél. Talán csak egy újabb kapatos Finnegan, ami csak annyiból furcsa, hogy egyáltalán nem tűnik ismerősnek a korábbi esküvőkről. Lehetséges, hogy a nagynénám, Maureen unokatestvére lenne Ithacából? Kezét apa vállára ejti – nyilván összekeverte valakivel, hiszen ha én sem ismerem ezt a Finnegan rokont, akkor apa aztán egész biztosan nem. Figyelmeztetnem kellene, hogy hátulról mindjárt rátámad egy részeg nő, aki valaki másnak hiszi, és aki… különös módon… mintha készülne megcsókolni. –Apa… öööö…

– Eddie?

A nő a nevén szólítja apát, amiből kitűnik, hogy nem idegen, apának legalábbis nem. Sőt, amikor megfordul és talpra ugrik, az arckifejezéséből kiolvasható, hogy nagyon is jól ismeri a hölgyet.

– Franny – fordul felém sugárzó mosollyal apa –, szeretném, ha megismernél valakit.

A nő neve dr. Mary Compton, és valamiféle szemsebész, akit apa akkor ismert meg, amikor „volt az a szaruhártya izé”, amiről ezek szerint beszámolt nekem, csak éppen nem emlékszem rá. Elvált, van egy lánya –

„olyan korú, mint te” –, aminek már a gondolatától halálosan fáradt leszek, mert elképzelek egy olyan jövőt, amelyben Mary Compton lánya és én arra kényszerülünk, hogy együtt menjünk vásárolgatni, aztán ebédeljünk meg és tegyünk úgy, mintha jól mulatnánk, pusztán azért, mert a szüleink járnak egymással. Szinte hallom, amint az áruház erős fénnyel megvilágított kávézójában Mary lánya felém fordul, és így szól: „Mindig is annyira szerettem volna egy nővért!”

Apa és Mary azonban zavartalanul mesélnek tovább, és nem figyelnek fel a rossz hangulatra, ami engem a hatalmába kerít.

– Mary doktornő ma este kénytelen volt sürgősen megműteni valakit – dicsekszik apa, és a nőre mosolyog. – Szerencse, hogy egyáltalán ideért.

Bólintok, és remélem, azt a benyomást keltem, mintha szívből egyetértenék.

Amikor Dan visszatér az italainkkal, az asztalra könyökölök, és egyszerre túlságosan is sokat kortyolok a sörből. Apa bemutatja Dant Marynek, én pedig mintha távolból figyelném őket, s nem is tudom, miért érzem ezt annyira különösnek. Őszintén szeretnék örülni, hogy megismerkedhettem ezzel az új ismerőssel, akit apa kedvel. Szeretném kikérdezni és megnevettetni, és megmutatni, milyen rendesen felnevelt engem apa. Ehelyett azonban furcsán hallgatag vagyok, és érthetetlen módon a világon semmi nem jut eszembe, amit mondhatnék.

Hála az égnek, Dan bedobja magát, szóba elegyedik Mary-vel, mindent megtud az előléptetéséről, arról, hogy tíz éven át Londonban élt, történeteket hallgat meg a lánya oxfordi éveiről, meg arról, hogyan ismerkedtek meg apával. Igyekszem a megfelelő helyeken mosolyogni és bólogatni, de nehezemre esik odafigyelni.

Zsibbadtan tapasztalom, hogy apa úgy viselkedik, ahogy nem nagyon szokott. Teljesen elámulok azon, mennyire idegennek tűnik, de képtelen vagyok elfordítani a tekintetem, pedig az ütődött arckifejezésétől a rosszullét kerülget. Olyan szélesen vigyorog, hogy kifejezetten mamlasznak tűnik. A nőt állandóan „Mary doktornőnek” hívja („Mary doktornőnek és nekem határozottan tetszett a New Haven Szimfonikusok idei évada”), amin az csak nevet és a szemét forgatja.

– Olyan zavarba ejtő, hogy így nevez, hát nem, Frances? – fordul hozzám, és cinkosán rám kacsint a gyertyafényes asztal felett. – Mintha valami lelki tanácsadó rádióműsor vezetője lennék, aki valójában nem is orvos.

– A nevem tulajdonképpen Franny – felelem furán hűvös hangon.

– Hát persze! Elnézést kérek. Pedig tudtam ám. Attól tartok, kicsit izgulok, hogy végre találkoztunk – vallja be szégyenlősen, apa pedig boldogan bámul rá.

Tálalják a vacsorát, s miközben a hamburgeremet rágcsálom, végre sikerül kinyögnöm néhány mondatot. Finneganék sosem hívnak partiszervezőket, helyette mindig maguk grilleznek valamit, és általában imádom ezt az otthonos, laza és finom kaját, csakhogy ma este nincs étvágyam.

– Van kedved táncolni? – kérdezi Dan, amikor a tányérokat leszedték, és az esküvői tortát felvágták. Bár normális körülmények között eszem ágában nem lenne táncolni – erre a lassú számra tuti, hogy nem –, most mégis nagy megkönnyebbülés, hogy felállhatok az asztaltól.

– Igen, szeretnék – felelem, mire kézen fog, és kivezet a parkettre.

Az első pillanattól fogva nyilvánvaló, hogy tud táncolni. De még *mennyire*. Gyengéden, de biztos kézzel vezet, s ettől úgy tűnhet, mintha én sem lennék rossz táncos.

– Tánciskola – közli velem, mielőtt kérdésre nyithatnám a számat. Aztán pedig: – Franny, jól vagy?

– Jól vagyok – válaszolom. – Fogalmam sincs, miért viselkedem ilyen furán. Nem is tudom… Mary doktornő? Jaj, de cuki! Valahogy sosem hittem volna, hogy apán egyszer csak eluralkodik a cukiság.

– Azért elég boldognak tűnik.

– Tudom. Tényleg annak tűnik. És persze annyira szeretném, hogy az is legyen. Mindössze arról van szó, hogy korábban soha nem hívott magával senkit ilyen családi összejövetelre.

– Megértelek – bólint Dan, és közelebb húz magához, hogy a zene mellett is halljam a szavait.

Ennél jobbat nem mondhatott volna. A vállára hajtom a fejem, annyira

hálás vagyok, hogy nem kell tovább ragoznom az egészet.

Katie unokatestvérem vadonatúj férjét kézen fogva beveti magát a táncolók közé. Még mindig az esküvői ruhája van rajta, de magas sarkú cipőjét már lecserélte egy magas szárú tornacipőre, amiben kényelmesebben táncolhat. Megölelget mindenkit, aki mellett csak elhalad, a vőlegény kezet ráz a vendégekkel, időről időre táncolnak is egy-egy másik párral. Amikor Katie tekintete megakad rajtam, otthagyja az újdonsült férjet egy időre, megragadja a kezem, másik karjával pedig átöleli Dant.

– Olyan helyes a fiúd! – visítja. – Korábban nem tudtam jól megnézni magamnak.

– A lakótársam, Katie – szögezem le nagy nyomatékkal, és a világért sem néznék Danre. – Már mondtam neked, a fiúmnak dolgoznia kell éppen. Egyébként gyönyörű voltál ma.

– Igen – csatlakozik Dan is. – És szép volt a szertartás is.

– Köszönöm, Franny, kösz, Lakótárs. – Katie felhúzott szemöldökkel végigméri Dant. – Nagyon jól táncolsz – jegyzi meg, és a szemében megcsillan valami.

– Köszönöm. – Dan mókás-jólnevelten meghajtja magát kissé.

– De azt biztosan tudod, hogy ez a sok Sinatra, amit most játszanak, csak a bemelegítés?

– Valóban, fel lettem világosítva a hamarosan megkezdődő kötelező táncmulatságról – feleli hivatalos udvariassággal Dan, de közben azért vigyorog is egy kicsit.

– Akkor jó, mert vacsora után jön a DJ, és akkor a *feje tetejére* állítjuk ezt a helyet – ígéri Katie. – Mihelyt elhúztak az idősebbek, jön az igazi zene. És amikor azt mondom, hogy igazi, azon azt értem, hogy lesz régi zene, új zene, és valami iszonyúan pocsék zene is. Nem számít, micsoda, csak táncolni lehessen rá. A mulatság színvonalának biztosítása érdekében még macarenázni is hajlandók leszünk. Bizony, a Macarena… na, pontosan ilyen mélységig fogunk süllyedni. Mondd csak, táncos lábú Lakótárs, ugye, nem képzeled, hogy te ehhez túl jó vagy?

– Egyértelműen nem – vágja rá büszkén Dan.

– Tetszik nekem – bólogat elismerően felém Katie. – Egészen biztos, hogy nem ő a fiúd?

– Haha, nagyon vicces – morgóm feleletképpen, miközben örülök annak, hogy elnyerte a tetszését a legelső pasas, akit Clark óta hazahoztam.

Miután továbbmegy, mi Dannel még egy darabig táncolunk, némán ringatózunk a zenére. Különösen megnyugtató érzés, hogy egy szót sem szólunk. Most, hogy magas sarkú cipő van rajtam, Dan válla épp a megfelelő magasságba kerül ahhoz, hogy a karommal rá támaszkodhassak. Annyit még látok, hogy mögötte egyre halványul a fény, a sátrat díszítő színes égőfüzéréket felkapcsolják, s minden egy csapásra varázslatosnak, otthonosan hívogatónak tűnik.

– Szóval… miért is van neked saját szmokingod? – ötlik fel bennem újra a gondolat, és hátrahajtom a fejem, hogy láthassam az arcát.

– Hát, öööö… mindenkinek kötelező volt. A főiskolai a cappella kórusomban.

– Na ne! – szakad ki belőlem, hátralépek, és máris vadul igyekszem magam elé képzelni, hogyan festhetett Dan a többi vígan danászó, szmokingos főiskolás között.

– De bizony – erősíti meg némi büszkeséggel a hangjában.

– Tényleg? Te tényleg egy olyan kórusban énekeltél?

– Igen. Miért, olyan nehezedre esik elhinni?

– Inkább csak… meglepő, azt hiszem. Eddig még csak dudorászni sem hallottalak. És mondd csak, nem kellett olyan vokálos mozgásokat csinálnotok, meg azokat a népszerű szalmakalapos számokat előadnotok?!!

– Ebből a szempontból nem voltunk tipikus kórus. Zenei szempontból elég szokatlan darabokat választottunk. Csináltunk paródiákat is, amiknek elég jó volt a fogadtatása. Sőt egyszer még arra is alkalmunk nyílt, hogy…

– Mire?

– Hát, szerepelhettünk Jay Lenónál.

– Micsoda? A *Tonight Show*-ban! Ezt miért nem mesélted korábban?

– Nem is tudom – horgasztja le a fejét Dan. – Gondolom, egyszerűen

csak nem akartam dicsekvőnek tűnni.

Kedvem lenne cukkolni kicsit azért, hogy nem mondta el, hogy képes volt eltitkolni valami ilyet, de annyira meghat az, hogy milyen szerénynek tűnik, mintha szörnyen zavarba ejtené, hogy felhívta magára a figyelmet.

– Remélem, egyszer lesz alkalmam megnézni a felvételt – jegyzem meg, mire szemmel láthatólag elvörösödik.

– Ami azt illeti, a dolog nem sült cl valami jól. Mármint a családommal.

– Hogyhogy?

– Hát, apám családjából már három generáció óta mindenki a Princetonra ment, és hát voltak bizonyos… elvárások. Én lettem az első, aki… khm… dacolt ezekkel.

– *Dacolásnak* számított az, hogy szerepeltél Jay Lenónál?

– Úgy fogták fel, hogy elvonja a figyelmemet a tanulmányaimról, tudod, a művészkedő ostobaság – feleli keserű hangon Dan. – Később, amikor bejelentettem, hogy írással szeretnék foglalkozni, apám a kórust okolta, mintha ez a kreatív foglalatosság nyitotta volna meg az utat az összes többi előtt. Pedig nem volt nekem való az, hogy orvosnak tanuljak, hiába állt előttem a korábbi generációk példája. Épp a *Tonight Show* előtt közöltem apámmal, hogy abbahagyom az orvosi előkészítőjét, és forgatókönyvíró leszek. A családom számára nem valami könnyű elfogadni, hogy filmforgatókönyvek írásából szeretnék megélni… hogy a választott témáimat már ne is említsük. Nagyon úgy néz ki, hogy én tulajdonképpen egy őrületes csalódás vagyok nekik. Apám zárolta a vagyonkezelőnél elhelyezett pénzalapomat, a fellépésünket pedig meg sem nézte.

– De akkor miből…?

– Hogy miből élek?

– Hát, tulajdonképpen igen.

– Örököltem egy kis pénzt egy nagy-nagybácsimtól, aki festő szeretett volna lenni. Amikor ez az örökség elfogy, akkor gondolom, kénytelen leszek valami rendes munkát keresni. Vagy térden állva visszamászhatok apámhoz, ami valószínűleg azzal járna együtt, hogy folytatnom kellene az orvosi tanulmányokat.

– Szóval neked is van határidőd! Dan elmosolyodik.

– Igen, úgy tűnik, ez közös problémánk.

Magam elé idézem a képet, ahogy ott ül brooklyni lakásunkban az ebédlőasztal mellett, ahogy egész álló nap a jegyzetfüzeteit és a számítógépet bújja, mindennap ugyanazt az olcsó csirkemenüt veszi ugyanabban a förtelmes étkezdében, minden este elkortyolgatja az egyetlen üveg sörét, amit nem mer letenni a dohányzóasztalra, és valami mintha átszakadna bennem a gondolattól, hogy mennyire tart attól, hogy csalódást okoz. Szinte a hangját is hallom: halk, de közben határozott is, mint amikor kitépnek egy vastag papírlapot egy jegyzettömbből. Ebben a pillanatban szétárad bennem a mélységes tisztelet, amit Dan iránt érzek. Mert kedvelem is, de most ennél többről van szó – annyira büszke vagyok rá.

Megkönnyebbüléssel nyugtázom, hogy ezek az érzelmek csöppet sem hasonlítanak azokhoz, amelyek Jameshez fűznek. Nála minden magas hőfokon ég, olyan felajzó élmény vele lenni. Dan melegséget ébreszt bennem, ami nem szikrázik, inkább egyenletes, otthonos fénnyel világít, mint az égőfüzérek itt, a sátorban, és éppoly pontosan körülhatárolható is. Jó ember, gondolom magamban. Ennyi az egész.

Valamivel később (a „Whoomp There It is” és az „I Saw the Sign” között) apa és Mary doktornő odajönnek hozzám, hogy elbúcsúzzanak. Mindketten izzadtak, s kipirult arcával apa újra harmincévesnek tűnik a félhomályban. Hirtelen iszonyúan bánom már, ahogy viselkedtem, s annyira szeretnék visszamenni az időben, újrapörgetni az egész estét, hogy jobban megismerjem ezt a nőt, és úgy általában, hogy jobb benyomást tegyek rá.

– Ne, ne menjetek! – kérem őket, és elkapom Mary doktornő kezét.

– Muszáj – lihegi apa.

– Annyira örülök, hogy végre megismerkedtünk – hajol közelebb hozzám Mary doktornő. – Remélem, nagyon hamarosan újra találkozunk.

– Én is – felelem. És rájövök arra, hogy ezt tiszta szívemből mondtam.

A következő két óra szinte elrepül, mi pedig Dannel végigtáncoljuk az

összes ostoba számot, amit csak lejátszik nekünk a DJ. A B-52's „Rock Lobstere” tájékán határozottan úgy érzem, hogy a lábam kocsonyává lényegült át.

– Azt hiszem, nem bírom tovább – zihálom Dan fülébe.

– Hála az égnek – nyögi. – Csorog rajtam a verejték.

– Nagyon óvatosan kellene kiosonnunk – próbálom túlkiabálni az üvöltő zenét. – Mert ha Katie meglát, nekünk annyi.

– Rendben – vigyorog Dan, akinek tetszik a kihívás. – Te jobbra surransz, én bal felé török ki, és odakint találkozunk.

Szerencsénk van, mert megszólalnak a „This Is How We Do It” dallamai, és az összes vendég a táncparkettre özönlik. Süteménymorzsákkal teleszórt, elnéptelenedett asztalunkról felkapom a Jane-től kölcsönvett, klasszikusnak számító kis táskát, aztán olyan képpel igyekszem feltűnés nélkül elhagyni a sátort, mintha nem is végleg távoznék, mindössze egy kis friss levegőre vágynék. Odakint hihetetlen sötétség vesz körül, azt sem tudom, mi merre lehet, pislogva várom, hogy a szemem hozzászokjon a fény hiányához.

– Pszt! – pisszeg rám Dan a füves részről, egy fa mögül. Végre meglátom, ahogy a holdfény visszaverődik az óceánról, s megvilágítja a partra vezető utat.

– Futás! – suttogom, és azonnal neki is eredek, szédülten, akaratom ellenére is hangosan kacagva.

Jóval Dan előtt érek ki a homokra, lerúgom a cipőmet, igyekszem újra szabályosan lélegezni. Teljesen elbűvöl és megnyugtat a halk, csobogó hang, amivel a hullámok a partot nyaldossák. Úgy nyolcszáz méterre lehetünk a moteltől, ahol megszálltunk, innen tulajdonképpen már látszik is az épület. Amikor bejelentkeztünk, szinte meg sem néztem a szobát – csak arra volt időnk, hogy ledobjuk a holminkat az ágyra, és szélsebesen átöltözzünk az esküvőhöz. Most azonban, hogy meglátom a motel halványan fénylő neonfeliratát, felidéződik előttem a kép: kicsi szoba, két, egymáshoz már-már kínosan közel elhelyezett ággyal, a fürdőszoba, amin osztozkodnunk kell, a döntések, amelyeket meg kell hoznunk arról, hogy ki mos fogat, ki zuhanyozik elsőként.

– Franny? – Dannek sikerült teljesen észrevétlenül mögém lopóznia. Túl sötét van ahhoz, hogy jól lássam, de érzem, hogy közel van, és ettől szaporábban kezd verni a szívem. A ruhám nyirkos a táncolástól, s a tenger felől érkező szellőtől libabőrös leszek. Van egy olyan érzésem, hogy Dan meg akar csókolni, amitől újabb borzongás fut végig rajtam. Történjék bármi, ezt nem engedhetem meg. Mert teljesen félrevezetném vele – kizárólag barátként gondolok rá. Csakhogy valami érthetetlen oknál fogva szinte lebénulok, s nincs erőm, hogy elhúzódjak tőle.

Nem tudom kiolvasni az érzéseit az arcvonásaiból, mert sötét van, s képtelen vagyok előbányászni a szavakat, amelyekkel elmagyarázhatnám neki, hogyan érzek iránta. És már itt is van, még közelebb hozzám, elég közel ahhoz, hogy érezzem a sör szagát a leheletén. Megfogja a kezemet és a melléhez szorítja, hogy érezzem a szíve dobogását, aztán még egy lépés, már itt van, pár centiméter választja csak el tőlem, fölém tornyosul, teste megvéd a széltől. Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen. Nem akarom, hogy bármi megváltozzon közöttünk… vagyis bizonyos szempontból akarom.

– Ne! – csattanok fel túlságosan is éles hangon, mire Dan megdermed.

– Ne – ismétlem el teljesen fölöslegesen, mivel közben egyikünk sem lépett előre.

Így csak állunk ott, teljesen mozdulatlanul, fogalmam sincs arról, hogy mennyi ideig, s csak az óceán hangját hallom, és Dan szívverését a tenyerem alatt.

26.

Éjszaka a szállodában ébren fekszem, a mennyezetet bámulom, és hihetetlenül idegesít Dan horkolása, mintha bizony szándékosan bizonyítaná, hogy ő bezzeg képes aludni, még ha én nem is. A hang bosszantóan zavar és nem hagy elaludni – egy újabb határvonal, amiről vakmerően nem hajlandó tudomást venni.

A másnap reggel még rosszabban alakul. Dan ragaszkodik ahhoz, hogy kifizesse a szobát, amivel megint csak felingerel, bár sejtelmem sincs, miért. Miközben várom, hogy elintézze a kijelentkezést, a hallban álló, ütött-kopott dohányzóasztalról felkapok egy helyi újságot, ami mögé majd elbújhatok. Ezt fogom olvasni a kocsiban, hogy ne kelljen beszélgetnünk, határozom el. Csakhogy mihelyt elindulunk, rájövök arra, hogy egy olyan ingyenes kiadványt sikerült elmarnom, amiben van egy két bekezdéses értesítés egy gimnáziumi tanár nyugalomba vonulásáról, ezenkívül pedig harminckét oldalon át különféle reklámok és hirdetések. Ugyanakkor nincs más, amit magam elé tarthatok pajzsként, hogy ne kelljen szóba elegyednünk, ezért úgy teszek, mintha ennél lenyűgözőbb olvasmányban még sosem lett volna részem – kis híján saját magamat is meggyőzöm. Annyira magukkal ragadnak Angelo pizzériájának „egy kupon-két személy” című ajánlatának részletei (amelyekben már vagy tizedszer merülök meg), hogy összerezzenek, amikor meghallom Dan hangját.

– Iszonyú a forgalom. Ezt a tempót! Tisztára Kréta, nem gondolod? – tudakolja, és felém pillant.

Erre most mit feleljek? Már megmondtam neki, hogy sosem jártam Londonban. Akkor meg miért hiszi, hogy a világ összes többi helye közül épp Kréta viszont megvolt? Csak kérkedik az elit neveltetésével, meg a hülye cappella kórusával, amiről tévesen azt képzeli, hogy menő dolog.

– Ezt te nálam nyilván jobban tudod – felelem feszengve.

– Tessék? – néz rám őszintén értetlenül.

– Sosem jártam ott.

– Hol nem jártál soha?

– Krétán! – tör ki belőlem túlzottan harsányan a szó. – így fogalmam sincs, milyen lehet a közlekedés arrafelé.

Dan igyekszik elnyomni a vigyorgását, nem túl nagy sikerrel.

– Azt mondtam: ezt a tempót! Tiszta rákéra.

– Ó! – suttogom elhaló hangon, aztán visszatérek az újság böngészésének tettetéséhez.

James egy idő után csak felhívott Los Angelesből, aztán megkérte a házmesterét, hogy nyissa ki nekem a lakását, így sikerült visszaszereznem a tárcámat. Jane új filmen kezdett el dolgozni Júlia Hampton főszereplésével, mi pedig Dannel azzal töltöttük napjainkat, hogy a lakásban ténferegtünk – mindenki a saját lakrészében, mindenki a saját nyomorúságával. Hallottam, hogyan reccsen meg a padló, miközben fel-alá járkál a szobájában az enyém alatt, hallottam, hogyan nyitja ki a hűtőszekrényt, el tudtam képzelni, ahogy tanácstalanul ácsorog előtte, s szórakozottan bámul a nagy ürességbe, mintha arra számítana, hogy a csodával határos módon mégiscsak megtelt új tartalommal, amióta utoljára bekukkantott.

Halkan lépkedek le a keskeny lépcsőn, nem szeretném megzavarni. Sétálni készülök, meg leadni egy jelentkezési lapot egy újabb étteremben, menni valahová, akárhová.

– Írói válságba kerültem, nem tudok írni – rikkantja felém szokásos helyéről, az ebédlőasztal mellől, de fel sem néz a számítógép monitoráról.

– Nincs ügynököm és nem kapok munkát – kurjantom vissza a legalsó lépcsőfokról.

– Akarsz moziba menni?

– Naná! – felelem, mire Dan nagy csattanással lecsapja a laptopja fedelét.

Úgy megyünk el otthonról, hogy nem nézzük meg a műsort, nem is telefonálunk oda egy moziba sem. A nap süt, a Prospect Park fáinak koronája fölül már élénkzöldbe fordult. Lesétálunk az Atlantic sugárút felé, sportcipőnk semmi zajt nem vernek a kövezeten. A mozi előtti

nyüzsgő forgalmú utcaszakasz annyira más, mint a mi álmos környékünk, hemzseg a buszokról, metrókról leszálló bejáróktól, vásárolgató emberek özönlik el a diszkont üzleteket. Csak egy előadáshoz érkeztünk időben, valami romantikus vígjátékhoz, melynek főszereplője, Cordelia Biscayne népszerű esküvői fényképészt játszik, akinek nincs szerencséje a szerelemben.

– Kattints, Kate? – olvasom ki a címet kételkedve.

– Úgy tűnik, Kate arra képes, hogy lekapja a szerelmet, de a/, érzelmek előhívása terén nehézségekbe ütközik – feleli fanyarul Dan, a szöveget a jegypénztár melletti plakátról olvasva le.

Általában semmi bajom ezekkel a habkönnyű Cordelia Biscayne-filmekkel – messze jobbak, mint azok, amelyekben hősiesen védelmez valami tévesen megvádolt, de egyébként ártatlan bűnözőt, vagy amikor bátran szembeszáll egy ritka kórral –, de a Kattints, Kate olyan alkotás, amelyben semmit nem találok hihetőnek. Kate a cselekmény szerint két férfi közt őrlődik: az egyik jóképű, sima modorú, tehetős manhattani műkereskedő, aki szeretné a lányt híressé tenni, és magával cipelni különféle partikra, a másik még jóképűbb, ám jóval kedvesebb és szerényebb fotós, aki sötétkamrájában szorgoskodik, s arra vágyik, hogy Kate vele tartson harmadik világbeli országokba, s hogy sajtófotós legyen belőlük. Végül a nő azt a pasast választja, akire az elejétől fogva tippeltem, és a film cuki montázzsal ér véget, csupa-csupa fénykép, amit különféle egzotikus helyeken készítettek egymásról. Belesóhajtok a moziterem sötétjébe.

Hazaúton eléggé vacakul érzem magam. A fejem megfájdult az emberes adag cukormentes üdítőtől, amit film közben lehúztam, a szemem keservesen szokik hozzá újra a napfényhez. Danről mindez lepereg, elégedettnek tűnik, és állítja, hogy tetszett neki a film.

– Nem hiszem el, hogy tetszett – kötözködöm, és úgy ölelem át magam mindkét karommal, mintha fáznék.

– Miért nem, talán mert férfi vagyok?

– Nem azért, hanem mert akkora hülyeség volt. A forgatókönyvet is összecsapták.

– Pedig szerintem voltak kifejezetten szellemes párbeszédek. A világ legnehezebb dolga egy hitelesen hangzó, romantikus kapcsolatot megírni. – Dan kezét zsebre vágva, arcát a nap felé fordítva baktat mellettem.

– Csakhogy ezek a kapcsolatok csöppet sem tűntek valóságosnak. Az a szerelmi háromszög! Annyira képtelenség! A nőnek választania kell a gazdag bunkó meg a rendes pasas között, aki szegénynek tűnik, de aztán kiderül róla, hogy szintén jómódú. És ennek a kibogozásához kellett két óra? Egyébként ez az egész „szerelmi háromszög” ötlet idegesít. Kinek juthatott eszébe? Még sosem voltam szerelmi háromszög részese. Különösen nem olyan szerelmi háromszögé, amiben a lány azon gyötrődik, hogy a híres színész által játszott, egyértelműen neki való pasit válassza-e a nyilvánvalóan és szörnyen nem neki való pasi helyett, akit egy hajszálnyival kevésbé menő színész alakít. És miért muszáj, hogy a hősnőnek mindig legyen egy cserfes barátnője? És ennek a barátnőnek miért kell mindig barnának lennie?

– Khm, Franny, de hisz neked is van egy cserfes barátnőd, akinek szintén barna a haja.

– Ez így nem pontos, mert én vagyok Jane barna hajú, cserfes barátnője.

– Nos, ebben igazad lehet. Mind a ketten simán eljátszhatnátok a szerepet. Figyelj csak, az ilyen filmekben az érzelmek nem holmi sötét rejtélyről árulkodnak. Ez csak egy ötlet, egy mód arra, hogy bemutathassák a főszereplő újabb és újabb oldalát, azt, hogy mivel küzd meg. Így lehet drámaibbá tenni a belső küszködését. A nézők bele tudják képzelni magukat ebbe a helyzetbe. A rendezők pedig azért használják folyton ezt a sémát, mert a legtöbb ember számára ismerős, és így képesei értelmezni.

– Hát, számomra csöppet sem ismerős. Egyébként pedig miért muszáj állandóan szerelmi háromszögnek lennie? Mién nem lehet négyszög vagy nyolcszög? Az valósághűbb lenne.

– Neked ezek szerint már van tapasztalatod szerelmi *nyolcszögről*?

– Nincs, de tudod, ha nem azzal az emberrel vagy, akit tényleg szeretsz, akkor a helyzet lényegesen bonyolultabb, mint egy hülye háromszögben. A probléma ugyanis nem az, hogy van egyetlen másik ember, akivel együtt

szeretnél lenni. Az életben akár milliónyian akadhatnak, akik iránt erezhetsz valamit. Vagy egyetlen személy van, akit szeretsz és akivel boldog vagy, vagy egy egész sereg ember, akik mind nagyon is megfelelnének, ha az időzítés jobb lenne, vagy nem maradt volna még bennük némi érzés az exbarátnőjük iránt, vagy ilyesmi. Főleg az időzítés jelenti a gondot. Jó kapcsolatom van, de mindennap legalább három olyan pasassal futok össze, akiről simán el tudnám képzelni, hogy randizzunk.

– Naponta összefutsz három olyan pasassal, akiről el tudod képzelni, hogy randizzatok? És ez egy jó kapcsolat? – Dan mosolya még jobban felpaprikáz.

– Kicsavarod a szavaimat. Nem úgy értettem, hogy beleesek mindenkibe, akivel csak találkozom, hanem úgy, hogy látok valakit, és eltűnődöm azon, milyen lehet… legyen bár egy pasas a metrón vagy… szóval, tudod… – Dan várakozóan tekint rám, én viszont elhallgatok, mert hirtelen elkezd aggasztani, hogy talán már nem is a filmről beszélünk. De aztán folytatom, eszem ágában nincs még feladni. – És ott a munka is… ahhoz is erős és mély érzések fűznek, tudod, esetleg ez is bekavarhat… nem mindegy, te is láthatod, milyen könnyen találhatja magát az ember egy szerelmi nyolcszög kellős közepén. – Hirtelen megtorpanok a járda kellős közepén, amitől egy idős hölgy kis híján nekem jön a bevásárlással telepakolt kerekes kocsijával. – Bocsánat – hebegem zavartan. – Mindegy, a lényeg az, hogy nem rólunk beszéltem.

Dan felhúzza a szemöldökét, és ő is megáll.

– Nem is mondtam, hogy rólunk volt szó.

– Nem. Igen. Tudom. Nem. Csak azt próbáltam érzékeltetni, hogy micsoda nevetséges ötlet egy szerelmi háromszög.

– Értem – biccent.

– Erre az egyéb lehetséges alakzatokkal szándékoztam rámutatni.

– Ühüm – bólogat komolyan Dan.

– Léteznek egészen egyedi alakzatok. Amelyeket az érzelmek rajzolnak ki. Érző alakzatok – folytatom idiótán, mintha meggyőzőbbé válna a mondanivalóm attól, ha a szavakat véletlenszerűen átrendezem.

– De még sosem voltál szerelmi háromszög egyik szereplője?

– Naná, hogy nem.

– Még sosem esett meg veled, hogy két személy iránt is éreztél valamit egyidejűleg, és ez eléggé megzavart?

– Nem – jelentem ki, de kerülöm a tekintetét.

– Beszélhetnénk az esküvőről? – kérdezi gyengéden kis szünet után.

– Nem. Micsoda? Miért? Mi beszélnivaló van róla? –A kezedet fogtam, és ez mintha felkavart volna.

– Ó, istenem, hát nekem azóta eszembe sem jutott az egész!

– Nem? És arra az estére sem gondoltál, amikor a Sauli étteremben voltunk?

– Nem… alig… egyáltalán nem, tényleg. Csak az esküvőn volt az a fura pánikrohamom, magam sem értem, miért.

– Tudom. Ugyanis kivert a verejték.

– Tényleg?

– És remegtél. –Ó, hát…

– Mert megfogtam a kezed?

– Igen… vagyis nem. Azért, amit jelentért, azt hiszem.

– Nem gondolod, hogy van valami közöttünk?

– Nem tudom… – bököm ki önkéntelenül, s ösztönösen hátrálni kezdek a járdán.

– *Magamró*l biztosan tudom, hogy érzek valamit. És ez jár az eszemben, azóta… Vigyázz, postaláda!

– Nem lehetne, hogy ezt ne most tárgyaljuk meg? – kérem, elfordulok, és még időben sikerül ellépnem a sarkon álló nagy, kék postaláda mellett. Felszegett fejjel szaporázni kezdem, szeretném, ha minél jobban eltávolodhatnánk egymástól.

– Én sem tudom – kiáltja utánam Dan. – Csak ennyit szerettem volna mondani. Hogy én sem tudom, mit jelent.

Földbe gyökerezik a lábam a hangja hallatán, illetve nemcsak emiatt – valami pontosabban körülírható érzés is ébred bennem, ami megállásra késztet. Riadtan eszmélek arra, hogy a csalódottság miatt fékeztem le. Rádöbbenek, mennyire elkeserít az, hogy Dan semmivel sem lát tisztábban azt illetően, hogy mi történt, vagy nem történt kettőnk között. Pedig én

valami okból nagyon hittem ebben. Sarkon fordulok, és lassan megindulok felé.

– Mármint – magyarázkodik Dan, miközben a lábára mered –, nem is olyan régen még vőlegény voltam, és még nem igazán szedtem össze magam. Még mindig képtelen vagyok dolgozni, legalábbis alig megy a munka, és ettől úgy érzem, mintha teljesen fel…

– Dan – szakítom félbe. Odaállok elé, és nem törődöm azzal, hogy leplezni próbáljam a hangomból kicsendülő gúnyt. – Kééérlek. Nem tartozol nekem magyarázattal. Végtére is, nekem van fiúm.

Talán szavaim váltják ki belőle, de Dan arcát enyhén elönti a vér.

– Á, tényleg? A pasas, akivel még sosem találkoztam, pedig egy lakásban élek veled. A pasas, aki rád telefonál, hogy késő éjjel ugorj már át hozzá? Ő lenne a fiúd?

Bár James még sosem alkalmazta magára ezt a címet, s szemtől szembe én sem neveztem őt soha így, Dan célozgatása azért nagyon nem tetszik.

– Igen – nyögöm ki annyi magabiztossággal, amennyit képes vagyok összekaparni.

– Franny, ha ez az életed filmje lenne, amiben te találnád ott magad egy szerelmi háromszögben… persze tudom, hogy képtelenség, figyelembe véve sokszögű alakzatokról kialakított igen mélyreható és hitelt érdemlő elméletedet… mégis, mernéd-e azt állítani, hogy Ő az a pasas, aki mellett a hősnőnk végül kiköt? Kitartanál-e őszintén amellett, hogy ő az egyértelműen rendes pasas a filmben?

– Miért is csinálunk filmet az életemből?

– Csak tegyük fel.

– Ugyan már, ki nézné meg? Hiszen nem történik benni semmi. Mi lenne a címe? *Borravalót számolva? Munkanélküli színésznő? Joe Melville után?*

– Talán tévedek, de téged éppen az zavarhatott az imént, hogy megláttál valamit magadból a filmben, amit egyébként egy minden valóságalapot nélkülöző klisének tartasz.

Dan nem gonoszkodni próbál – soha nem tenne ilyet –, de attól még pontosan úgy fájnak a szavai, mintha bántani akii i volna. A legrosszabb

ebben a vitában az, hogy nem ér végei, hogy nem igazán lehet véget vetni neki, hiszen utána mindketten ugyanoda térünk haza. Olyan jó lenne, ha most hazamehetnék, és mesélhetnék a lakótársamnak a fura délutánomról, amit egy ismerős fiúval töltöttem, aki vérig sértett azzal, hogy mindenféle felháborító elméletet gyártott rólam, de nem tehetem, mivel lakótársam meg ez az ismerős egy és ugyanaz a személy. Némán tesszük meg a hátralevő utat.

De ciki. Talán el kéne költöznöm, merül fel bennem a gondolat. Elámulok, hogy ez eddig nem jutott eszembe. Gondolom, azért lehetett, mert általában nagyon is szívesen érkezem haza, hogy letelepedjek a kanapéra, s megnézzek egy filmet Dannel, aki a térdei között egyensúlyozza a sörösüvegét. Mi lenne, ha elköltöznék? Jane-nel továbbra is sokat találkoznánk, ebben egészen biztos vagyok. Nem lenne könnyű új helyet találnom, különösen olyat, ami elég nagy, és mégsem szörnyen drága, de talán tényleg eljött az ideje. Minden annyira komplikálttá vált. Milyen érzés lehet nem otthon lakni? – tűnődöm el.

Hiányozna. Hiányozna a szobámat reggelente betöltő fény, hiányozna a háztetők látványa, hiányozna Frank, a szomszéd, amint ugyanazt csinálja minden áldott nap, hiányozna a gyönyörű, nyikorgós fapadló, melynek recsegése a közelgő személy testsúlyával és hangulatával egyenes arányban teszi közhírré, pontosan kicsoda lépked felfelé a lépcsőn.

Bevallom, bizonyos szempontból Dan is hiányozna. Szerelem vele nézni az *Esküdt ellenségek* epizódjait, még ha mindig el is rontja a végét azzal, hogy már jóval előttem kitalálja, ki lehet a gyilkos. Hiányoznának túlbonyolított fejtegetései arról, miért akarja a rendező, hogy a kamera egy bizonyos módon mozogjon. Hiányoznának megjegyzései egy-egy párbeszéd különös költőiséget illetően. Sokat tanultam abból, hogy az ő szemén keresztül láthattam dolgokat. De eléggé megzavar mindaz, amit iránta érzek, és ha állandóan ott van, az orrom előtt, akkor a kibogozásukra nem sok esélyem van.

Lejár a határidőm vagy sem, New Yorkban maradok vagy sem, azzal kénytelen leszek szembenézni, hogy kínossá vált Dannel együtt laknom.

Azt hiszem, el kellene költöznöm.

27.

Önnek három új üzenete van.

BÍÍÍÍP

Öregem, itt Deena. Épp most hívtak, hogy ezen a héten végre menjek be a kicseszett Esküdt ellenségek *meghallgatására. Drukkolj nagyon! Találkozunk az órán, haver.*

BÍÍÍÍP

Halló, Dave O'Brien irodájából keresem, a Kevin és Kathy *miatt. Csak tudatni szeretnénk, hogy a sorozat jövő kedden este fél kilenckor kerül újra adásba, ekkor vetítik az epizódot, amelyben ön is szerepelt. Megpróbáltuk felhívni az ügynökségét, de öööö… mindegy, szóval azért telefonálok, hogy tudjon róla.*

BÍÍÍÍP

Hahó, szivi. Alig várom, hogy este lássalak. Egy küldönc odaviszi hozzád a ruhákat és a belépőket, fél hétre pedig autót küldök érted. A vetítés hétkor kezdődik, szóval el ne késs.

BÍÍÍÍP

Minden kételyem elpárolgott, mihelyt James visszatért a városba. A nap megfogta a bőrét, bizonyítva a sivatagban töltött időt, s már a látványától teljesen elolvadtam.

Az üzenet azonban megzavar. Arról volt szó, hogy együtt megyünk a premierre.

– Autót küldesz? – szegezem neki a kérdést, amikor felveszi a telefont. – Mármint bérelsz egyet?

– Nem, sofőr megy érted. Hogy elhozzon.

– Egy *limuzin*?

– Hát… az azért nem. Sima autó lesz. Amilyennel a városban járnak. Ez baj?

– Dehogy! Úgy értem, én még soha… De te hol leszel?

– A szereplőknek korán be kell jönnie. Majd a vörös szőnyeg végénél találkozunk.

Furdal a kíváncsiság, de nem fogom megkérdezni, honnan tudhatja az ember, hol van a szőnyeg vége… vagy az eleje. Legyen bár vörös, avagy egyéb színű. Úgy képzelem, az eleje egy olyan elmosódó forgatagféle lehet, mint ahonnan Dorka is elindul Totóval, hogy kövesse a sárga téglás utat. Lelki szemeim előtt felbukkan egy mumpicokból álló fogadóbizottság, valamint Glinda, a Jó boszorkány, aki majd segít rálelni az utamra.

– Rendben, nagyszerű – jelentem ki, és sikerül magabiztosabbnak hangzanom, mint amilyennek érzem magam.

Délután küldönc érkezik egy ruhás zsákkal. Alá kell írnom, hogy átvettem. Két gyönyörű koktélruhát találok benne, az árcédula még ott lóg mindkettőn.

– Ezeket James neked vette? – néz nagyot Jane.

– Hát, ugyan csak egyet tartok meg, de alapjában véve, igen.

– Ezek *igazi* szalonból valók – mormolja, és végigsimít a fénylő szaténon.

– Szerinted melyik a jobb?

– Ahhoz természetesen látnom kell rajtad mindkettőt – közli, és oldalra billenti a fejét, mintha máris megpróbálna elképzelni bennük. – Első nekifutásra azt mondanám, a fekete a tuti, de a zöld valószínűleg jelentősebb hatást kelt.

Miután mindkét holmiba vagy tucatszor belebújok a fürdőszobai tükör előtt, végül úgy határozok, hogy a mélyen kivágott zöld ruhát veszem majd fel. Belebújok legmagasabb sarkú cipőmbe, ami mesésen fest, de szinte lehetetlen járni benne, belépek Jane szobájába, csípőre teszem a kezem, és mint a modellek, beállok úgy, hogy egyik lábfejem merőleges

legyen a másikra.

– Úgy döntöttem, hogy mostantól fogva olyan ember leszek, aki jelentősebb hatást kelt.

– Annyira büszke vagyok rád – visít fel Jane.

Jóval több sminket használok, mint általában, és Jane nagyjából ezer hajtűvel tűzi meg a hajamat. Minden szögből megszemlélem magam a tükörben. *James el fog ájulni*, villan át agyamon a büszke gondolat.

Nagy feneket kerítek a levonulásnak, valósággal lelibegek a csigalépcsőn, amelynek alján ott vár Jane és Dan. Olyan sugárzó a mosolyuk, mintha a szalagavató bálra készülnék.

Dan elvörösödik, ahogy egyre közelebb érek, és halkan füttyent egyet.

– Hűha! – suttogja rekedtes hangon, amikor eljutok az utolsó lépcsőfokig.

Jane a szakértő elégedettségével bólogat.

– Meseszép!

Ekkor azonban hátul kezd lebomlani a hajam, úgyhogy Jane visszacibál az emeletre a fürdőszobánkba, hogy újabb ezer hajtűvel bírja maradásra. Hallom, hogy a sofőr felcsönget, s kalapáló szívvel rohanok le, de aztán képtelen vagyok előkeríteni a rúzsomat, úgyhogy visszaiszkolok, ahol rá is akadok a keresett holmira a mosdókagyló alatt. Megint le, a konyhában bizonytalanul lefékezek, visszabújok a cipőmbe, s igyekszem diszkrétebben lihegni.

– Van nálad pénz? – tudakolja Dan. – Valami borravalót kellene adnod a sofőrnek.

– A fenébe! Erről megfeledkeztem! – hördülök fel, s máris érzem, nem igazán illik rám a premierre járó színésznő szerepe. Dan kivesz a tárcájából egy tízest meg egy húszast, és beledugja az estélyi táskámba. Van valami hihetetlenül édes abban, ahogy lapátszerű mancsával elszerencsétlenkedik az apró szaténtáska csatjával – ezt a klasszikus darabot kértem el Jane-től, és vittem magammal Katie esküvőjére is, s egy másodpercre kedvem lenne itthon maradni, hogy a kanapén ülve megnézzünk Dannel valami filmet ahelyett, hogy elvitorláznék a nagy ismeretlenbe, ahol ezt a „premiert” tartják.

Még három különböző alkalommal kell fel-le vágtatnom a nappali és az emelet között, hogy lehozzam a púderemet, amiről megfeledkeztem, hogy melltartót cseréljek, mert kilátszik a pántja a ruha alól („cseréld át a feketére”, tanácsolja Jane), és hogy még egyszer, utoljára ellenőrizzem a tükörben a frizurámat és sminkemet. Végül nagyívű mozdulattal lefékezek az ajtóban, Jane és Dan pedig lelkes tapssal bocsátanak utamra. Óvatosan lelépkedek a ház szőnyeggel borított lépcsőjén, kissé elbizonytalanít a szokatlanul magas sarok, úgyhogy erősen markolom a korlátot. Az épület előtt feltűnően fényes, fekete autó, a sofőr a nyitott ajtó mellett csakis rám vár. Megállok a ház előtt, körülnézek, remélve, hogy legalább egy szomszéd tanúja lesz távozásomnak, de csak egy idősebb férfit látok, aki föl-le sétálgat a kutyájával az utcában, így hát kénytelen vagyok közönség nélkül beülni a kocsiba.

A sofőrt Bennynek hívják, s megkérdezi, melyik rádióadót szeretném hallgatni.

– Bármi megteszi. Amihez kedve van – felelem.

Valami olyan adót talál, amin épp egy régi Carpenters-szám megy, s úgy tíz percen át csak bámulok ki az ablakon, élvezem a zenét, a csendet és a puha, fekete bőrülés tapintását. Életem első premierjére tartok. Csinosnak érzem magam, magabiztosnak, mintha Diane Keaton vagy Meryl Streep lennék, aki épp egy saját filmje bemutatójára érkezik, s körülveszik barátai és mindazok, akik sok sikert szeretnének kívánni. Egy nap, talán…

– Baj lenne, ha rágyújtanék, Benny?

– Dehogyis, hölgyem.

Csak ekkor döbbenek rá arra, hogy az estélyi táska, amit görcsösen szorongatok az ölemben, valójában nem is estélyi táska, hanem a barna bőrborítású filofaxom. Nyilván ezt markoltam fel a táska helyett.

– Óh!

Csakis az történhetett, hogy miközben búcsúzkodtam, a táskát letettem a bejárat mellett álló asztalkára, s siettemben a filofaxot kaptam fel helyette.

– Hölgyem, ha elfogyott a cigarettája, szívesen adok egy szálat.

– Igen, köszönöm, én… én otthon hagytam – motyogom, s

megpróbálom elfojtani a feltörő pánikot.

Benny a zakója belső zsebéből megviselt, mentolos cigarettásdobozt vesz elő, odakínál egy szálat, majd válla fölött átnyúlva ügyes mozdulattal tüzet ad, s szemét közben egyetlen pillanatra sem veszi le az útról. Résnyire nyitom az ablakot, mélyen leszívom a füstöt.

Nincs púderem.

Nincs rúzsom.

Nincs lakáskulcsom.

Nincs pénzem.

Nincs nálam egy sem a belépők közül, amelyek bizonyítanák, hogy meghívtak a vetítésre.

Ekkor az is eszembe jut, hogy fogalmam sincs arról, hogyan jutok majd haza. Gondolom, Jamesszel az ő lakásába megyünk, de mi van, ha nem találom meg a rendezvényen? A tervünk váratlanul annyira esetlegesnek tűnik, s táskám nélkül csöppet sem érzem úgy, hogy szembe tudnék nézni a rám váró estével.

– Benny, maga fog… maga fog engem hazavinni is?

– Nem, hölgyem, én csak odaszállítom.

– Ó! – szakad ki belőlem egy elhaló hang.

Már túl késő visszafordulni. Átjöttünk a Brooklyn hídon, és James a lelkemre kötötte, hogy ne késsek. Egyszerűen annyi a dolgom, hogy megtaláljam, amikor odaérek. Enyhén összeszorítom az ajkam. Úgy érzem, még bőven van rajta rúzs, de majd nagyon kell igyekeznem, nehogy véletlenül letöröljem. Kicsit szétnyitom alsó és felső ajkam, nehogy összeérjenek, ettől azonban kiszárad a szám. Mostanra a fejem is lüktet az idegességtől, a mentolos cigitől, meg az irdatlan mennyiségű haj csattól.

A premier a Ziegfeldben van, az 54. utcában, ahol egyszer már jártam Jane-nel, amikor újra bemutatták a Funny Girlt. Amikor azonban befordulunk a Hatodik sugárútról az 54. utcára, alig ismerek rá a helyre. Este van, a filmszínház homlokzatát azonban olyan erősen kivilágították, mintha verőfényben úszna, s nem igazán látom, honnan jön a fényáradat. Az épület előtt a tömeg leszorult a járdáról, az emberek az utca

túloldaláról is integetnek és fényképezgetnek. A forgalmat egy rendőrautó és két híradóskocsi állja el, egy rendőr síppal a szájában irányítja az autókat a szomszéd utca felé.

– Attól tartok, ennél közelebb nem tudok menni, hölgyem. Innen már elboldogul?

– Igen, én… én elboldogulok. – A hangom fakón, fémesen cseng.

Benny megáll a járdaszegélynél, kiszáll, s egy másodpercre összezavarodom és reménykedni kezdek – talán mégis leparkol és bekísér? De aztán látom, hogy csak átjön az én oldalamra, hogy kinyissa az ajtót. Kissé ügyetlenül kikecmergek a kocsiból.

– Nagyon köszönöm, Benny. Én otthon hagytam a… nincs nálam semmi…

De Benny mosolyogva bólint és int, hogy semmi gond. –Jó szórakozást kívánok, hölgyem!

Az autó tovasiklik, én pedig imbolyogva megindulok. Alig pár métert teszek meg, de Benny és a kocsi homályba vesző kényelme mintha máris a régmúlt része lenne, egy olyan estéé, amit máris elnyel az éjszaka sötétje. Igyekszem kecsesen lépkedni, de a sarkak miatt úgy érzem, mintha lábujjhegyen tipegnek. Lehajtom a fejem, es erősen remélem, hogy egyenesen a bejárat felé tartok.

Szerencsére a vörös szőnyegnek jól látszik az „eleje” – bársonykordon és egy fekete koktélruhát viselő, lófarkas lány jelzi. A lány egyik kezében csipeszes írótábla, a másikban walkie-talkie. Körülnézek, hátha itt van valahol James, de sehol nem látom. Egy kissé hátramaradok, s a lányt figyelem, aki úgy tessékel be néhány embert, hogy a nevüket nem is ellenőrzi. Talán az enyémet sem fogja. Elhatározom, hogy úgy sétálok el mellette, mintha észre sem venném. Azt a benyomást kellene keltenem, mintha szörnyen magabiztos lennék, és nagyon sietnék, de persze a szapora lépkedést simán meghiúsítja az, hogy a cipőm sarka beleakad a szőnyegbe, megbotlok és kis híján lefejelem az írótáblát.

– Hoppá! – rikkantja a lány, és segít felegyenesednem.

– Bocsánat – mormolom, lesimítom ruhám elejét és igyekszem úgy viselkedni, mintha mi sem történt volna.

– Segíthetek valamiben?

– Elnézést. Igen. Engem… engem ide meghívtak. Ma estére.

– Igeeen – nyújtja a szót, és közben alaposan végigmér. – És láthatnám a papírjait?

– Nincs meg… vagyis megvoltak… de aztán otthon felejtettem őket.

Úgy sóhajt, mintha pontosan erre a mondatra számított volna.

– És kivel van?

– James Franklinnel – felelem reménykedve.

– James Franklinnel, a színésszel? – kérdez vissza, és szeme kétkedve összeszűkül.

– Én… igen.

– Mint a *kísérője*? – faggat tovább, és összevont szemöldökkel méreget.

– Igen, vele vagyok… Igen.

– De hát ő már bent van – szögezi le. –Tudom. Mondta, hogy… találkoznunk kell.

– Találkozniuk kell?

Annyira elegem van abból, hogy ez a lány minden szavamat hitetlenkedve megismétli, de az igazat megvallva, a történetem még a saját magam számára sem cseng valami hitelesen. Miért nem együtt jöttünk? Miért állok itt egy szál magamban, mintha valami olyan partira szeretnék bejutni, ahová meg sem hívtak?

– Igen, találkoznunk kell. Még mindig kétkedve néz rám.

– Hááát akkor, hogy is hívják? – kérdezi végül.

– Franny… vagyis Frances Banks.

Miközben vallatóra fogja az írótábláját, engem kis híján fellök egy pár, akiket csak a szemem sarkából látok, de így is világos, hogy ragyognak és boldogok, és úgy néznek ki, mint akiknek itt a helye.

– Taylor, szia! – sikkantja lelkesen a ragyogó lány.

A lófarkas Taylor felpillant az író tábláról, borús arca kivirul, mintha most tudta volna meg, hogy beválogatták a pomponlányok csapatába.

– Sziaaaa! – visítja. – Oédesszépistenem! Szia, Penny! Annyira gyönyörű vagy! – áradozik.

El sem kell fordítanom a fejem ahhoz, hogy tudjam, ő az, de azért a

szívem legmélyén még él egy aprócska remény, hogy talán mégis tévedek, hogy nem Pénelopé Schlotzsky – mostanra Penny De Pálma – sziporkázik ott mellettem, hogy nem ő az, aki annyira gyönyörű. Hogy nem Penny az, aki mindjárt szemtanúja lesz annak, ahogy éppen nem engednek be arra a rendezvényre, ahová ő akadály nélkül besuhan. Amikor azonban mégis megfordulok, nem Pennyt ismerem fel azonnal, hanem a ruháját.

Penny De Pálma és én hajszálra egyforma ruhát viselünk.

Leesik az álla, gyorsan pislant párat, mintha por ment volna a szemébe. De egy másodperc múlva már újra mosolyog, kihúzza magát, állát felemeli.

– Franny! – üdvözöl meleg hangon. – Ikrek lettünk! Csodásan festesz!

Rádöbbenek arra, hogy az én szám még mindig tátva van, úgyhogy gyorsan becsukom, és én is megpróbálkozom a kármentéssel.

– Köszönöm! És… te is csodásan nézel ki!

Ez így igaz. Neki jobban áll a ruha, hosszú, egyenes, szőke haja csillogó kontrasztot alkot az élénkzöld selyemmel. Kezem a fejem hátsó feléhez téved, ahol megtapintom a hajtűk hadát, s csak remélem, hogy nem lógnak ki nagyon feltűnően.

– Ismeritek egymást? – kérdezi a meghökkent Taylor.

– Hello, Frances, örülök, hogy találkoztunk – köszön rám Joe Melville, aki mintha a semmiből bukkant volna elő.

Eddig egy pillantást sem vesztegettem Penny kísérőjére, mert akkor épp elfordult, hogy valaki mással váltson egy szót, most viszont biztosra veszem, hogy rákvörös lehet az arcom, mert egész testemet elönti egy hőhullám. Ennél rosszabb már nem is lehetne. Nemcsak Penny De Pálma lesz tanúja annak, ahogy kiakolbólítanak, de a hajdani ügynököm is.

– Ó, hello, Joe. – Olyan a hangom, mintha valami gyerekkönyvet olvasnék fel hangosan. *A jó hajó útja folyó*. Nagy a kísértés, hogy így folytassam, de Joe meglátott valami ismerőst, s máris hátat fordít nekem.

– Kivel jöttél? – tudakolja Penny, s körbehordozza tekintetéi láthatatlan kísérőmet keresve.

– Én… hát… úgy volt, hogy majd találkozunk Jamesszel, de otthon hagytam a belépőmet, mert a táskám helyett a filofaxomat kaptam fel, és

szörnyen sajnálom, hogy ugyanolyan a ruhám, mint a tied, és azt hiszem, esetleg inkább hazamennék.

Arra számítok, hogy kapok majd egy szánakozó pillantást, egy kínos mosolyt, egy udvarias gesztust, amivel szabadulni kíván tőlem. Penny De Pálma azonban megragadja a kezem, és egyenesen a szemembe néz.

– Butaság – jelenti ki. – Velem jössz.

Kirántja a filofaxot a karom alól, és odanyomja Joe Melville mellkasához.

– Fogd csak – utasítja, majd már húz is magával, el Taylor és Joe, meg egy sereg bámészkodó előtt, akik azért ácsorognak a közelben, mert remélik, hogy megpillanthatnak valakit, akit felismernek.

A filmszínházzal szemben levő járdán fotósok sorakoztak fel. Néhány valami emelvényen vagy padfélén állhat, mert lehetetlenül magasnak tűnnek, s egyre emelkedő sorokban vannak elrendezve, mint a stadionok közönsége. Hátrahúzódom, hagyom, hogy Penny beálljon előttük egy látványos pózba. Villogni kezdenek a vakuk, mintha hatalmas, fehér tűzijáték petárdái robbannának szét az égbolton.

– Penny! Penny! Penny! Penny! Penny! Penny!

Úgy üvöltenek, mintha többmérföldnyire állna tőlük, vadul és követelőzőn ismételgetik a nevét. Már-már indulatosnak látom őket, mintha nem ezért a beállásért jöttek volna ide, mintha nem érne fel magas elvárásaikhoz. Penny azonban csak mosolyog, kacarászik és integet, mintha régi barátok lennének, ők pedig csókokat hintenek felé, s már nem visítoznak hisztérikusan. Penny visszanéz rám, odaint magához, s amikor tiltakozón rázom a fejem, kinyúl és megragadja a kezem.

– Gyere!

– Penny, ne! Várj, nem tudom, hogyan…

– Fordítsd el úgy a tested, hogy ne legyen teljesen szemben a fényképezőgépekkel – mondja kezét tölcsérként a fülemhez tartva, hogy meghalljam a tömeg moraján át is. – Az egyik lábadat tedd kicsit a másik elé. Gyere utánam! Az egyforma ruhák miatt jó esély van arra, hogy bekerülhetünk valamelyik pletykalapba.

Helyet csinál maga mellett és odahúz a villogó fényképezőgépek sorfala

elé, ahol a bemutatásra váró film plakátja ki van téve egy állványra. Kezét csípőre vágja, int, hogy utánozzam, s beállunk, mintha egy tánckar tagjai lennénk.

– Na, fiúk! – kiabál oda nekik, és haját hátraveti az egyik válla fölött. – A barátnőmmel azt találtuk ki, hogy ma este egyforma ruhában jövünk el! Hát nem őrület?

Nagyon koncentrálok, hogy ne pislogjak a vakuk kereszttüzében, és azon vagyok, hogy ne hervadjon le arcomról a mosoly, de a szám megremeg, és a térdemből is kifut az erő. Pénelopé fáradhatatlanul rángat magával, végig a fotósok és riporterek hosszú során, s mindenkinek lelkesen elcsacsogja, hogyan esett, hogy mindketten egyforma ruhában jelentünk meg, még hozzá is költ egy kicsit, miközben azt részletezi, hogyan főztük ki ezt az őrületes csínyt, és hogy micsoda mulatság így összeöltözni.

– Franny barátnőm meg én, mi egyszerűen csak tiszta bolondok vagyunk! – meséli. – Egyszerűen imádjuk, ha a másikat addig heccelhetjük, míg nem csinál valami őrültséget!

– Jól mulatsz? – fordul hozzám, miközben áttuszkol a tömegen egy újabb interjú felé.

– Én… azt hiszem. – Nagyon hálás vagyok neki a segítségéért, de az igazság az, hogy nem érzem magam valami mesésen. – Én nem is tudtam… te most már tényleg híres lettél.

– Ja, hogy az! – Könnyeden legyint. – így ordibálnak mindenkinek. Valami PR-asszisztens elmondja nekik a nevemet. Fogalmuk sincs arról, hogy ki vagyok, vagy hogy vagyok-e valaki egyáltalán. Csak visítoznak és a biztonság kedvéért mindenkit lefényképeznek.

Penny mintha nem törődne különösebben a dologgal, én viszont elszégyellem magam attól, hogy sikerült félreértelmeznem e megdöbbentő világ egy újabb jelenségét.

A tömeg még jobban összesűrűsödik, s mögöttem felhangzik a fotósok kiabálása: – Arturo, Arturo, Arturo! – Megfordulok, és ott áll mögöttünk egy méterrel maga Arturo DeNucci. Pénelopé a legcsekélyebb tétovázás nélkül utat tör magának a férfit körülvevő emberek között, és már nyújtja

is felé a kezét.

– Arturo, szeretnék bemutatkozni. Penny De Pálma vagyok. Annyira tisztelem a munkáját.

Arturo DeNuccit mintha mulattatná a dolog, tüzetesen szemügyre veszi Pennyt, s a kezét még mindig nem engedte el.

– Penny…?

– De Pálma – segíti ki a lány. – Mint a rendező.

– Maga olasz? – kérdezi kétkedve a férfi.

– Dehogy, uram! – vágja rá Penny. – Én tampai vagyok!

Valamivel később, miközben Penny egy újabb riporterhez beszél, egy öltönyös, agresszív külsejű ember kis híján fellök.

– Elnézést – veti oda, és ingerülten elnéz a vállam fölött Penny felé. – Talán maga esetleg… itt van Annelise Carson, és elvileg ő lenne a következő, aki az Sz!Sz! közönségéhez szól, csakhogy Brad Jacobsen emberei folyton elénk ugranak.

– Sajnálom – felelem, habár nem hinném, hogy nekem ehhez bármi közöm lenne.

– És el tudná… Penny már végzett, vagy…?

– Öööö… azt hiszem, igen.

– Igen, hát akkor… várjunk csak… maga vele van, ugye? Vagyis láttam, ahogy együtt jöttek végig a fotósok előtt.

– Hát, igen, azt hiszem, tényleg vele vagyok.

– Ne haragudjon, biztosra veszem, hogy már találkoztunk, de nem jut eszembe… ugye, maga a sajtó felelőse? Nem, nem, várjunk csak, a menedzsere? – Feszülten rám mosolyog, de én tudom, hogy a mosoly azonnal lehervad majd az arcáról, mihelyt ráébred arra, hogy nem tudok segíteni neki, hogy egyet sem ismerek azon emberek közül, akiknek a nevét épp felsorolta, hogy én vagyok itt a legutolsó személy, akinek bármiféle befolyása is lenne.

– Nem, sajnálom – mondom neki. – Én nem vagyok senki.

28.

Az öltönyös férfi elém taszítja az ügyfelét, hogy most őt kérdezgessék a tudósítók, ezért elszakadok Pénelopétól. Integetek neki, hogy jelezzem, majd odabent találkozunk, de nem veszi észre, s engem elnyel a tömeg és magával sodor az emberáradat. Mindenki annyira tülekszik, annyira utat akar törni magának mellettem, mindenki mellett, hogy az élre kerüljön, hogy *elsőként érjen oda*, így nekem gyakorlatilag mozdulnom sem kell.

Valahol jóval magam előtt megpillantom Jamest. Tudom, hogy ő az, megismerem a tarkóját, ahogy a haja kissé rákunkorodik kék ingének gallérjára. Elárad bennem a megkönnyebbülés érzete, hogy legalább ennyit megláthattam belőle. Azon vagyok, hogy kiszakadjak a lassan mozgó emberfolyamból, s ez valahogy sikerül is, a tömegben megnyílik előttem egy talpalatnyi szabad hely, s ott találom magam, pontosan James mögött. De amikor megkopogtatom a vállát, nem fordul felém. Megpaskolom még egyszer, kissé határozottabban.

– …mint azt Arturónak is mondtam, művészként ez a feladatunk. .. – Egy riporterhez beszél éppen, de aztán hátranéz és összeakad a tekintetünk.

– Most várj – veti oda nekem elég nyersen, s máris újra a riporter felé fordul. – Mint már említettem, az egész kulcsa a történethez, a történet világához és az üzenethez való viszonyban...

Biztosra veszem, hogy látott engem, pedig a tekintetében nem volt semmi abból, ahogy máskor néz rám. De még csak el sem mosolyodort, ide sem kacsintott, semmivel nem tudatta, hogy titokban azért örül, hogy itt vagyok.

Semmi kedvem újra megkísérelni felhívni a figyelmét magamra, de tartok attól, hogy ha egyedül lépek be a filmszínházba, akkor sosem találjuk meg egymást. Így hát sután várakozom mögötte, s szörnyen kínosan érzem magam. Azt sem tudom, mit kezdjek a kezemmel, hová nézzek, csak meredek a tarkójára, mintha kizárólag ezért jöttem volna ide,

mintha James valami új szerzemény lenne egy állatkertben, amelynek tanulmányozása az én feladatom. A tömeg lökdös, de állom a sarat. Szikla vagyok az emberek tengerében, az egyetlen, aki nem halad előre. Pillantásra sem méltatnak, nem azon szépséges halak egyike vagyok, amelyek folyamatosan suhannak el mellettem, inkább csak olyan valaki, akit fürgén maguk mögött kell hagyni. Csak a helyet foglalom.

James végre végez az interjúval, megfordul.

– Befelé – veti oda kurtán, rám sem nézve.

A tömeg közben még jobban feltorlódott, s ha lehet, még nehezebb előrejutni, mint egy perce volt. Látom ugyan a bejáratot valahol elöl, de annyira lassan, centiméterenként araszolunk felé, hogy azt hiszem, már sosem érjük el. Egy alkalommal bevágnak közénk, s nehogy elsodorjon a tömeg, gondolkodás nélkül a kezéért nyúlok. Legalább az ujjai végét hadd kapjam el, mert nem szeretném, ha újra különválnánk. A kezünk összeér, de mielőtt megfoghatnám, James úgy hesseget el, mintha a kezem valami méhecske lenne, amely megcsípheti. Aztán karjait az oldalához szorítva, hátra sem nézve, előrevágtat.

A tömeg beözönlik a hűvös, viszonylag csöndes épületbe, s egy idő után meg is ritkul. Ott találom magam az előtérben, mintha valami óceán által partra vetett holmi lennék. Kábán nézek körül.

Beletelik egy kis időbe, mire a szemem hozzászokik az előcsarnok félhomályához, és sem Jamest nem látom, sem bárki mást, aki ismerős lenne.

– Franny? – hallom a sötétségből bal felől. – Itt vagyok. Meglepve tapasztalom, hogy James megragadja a kezem, s kis híján újra kilépek a cipőmből. Berángat egy beugróba a telefonkészülékek sora mögött, teljes testével hozzám simul és szenvedélyesen megcsókol. Egy pillanatra hagyom, de aztán ellököm magamtól. Felháborodásomban levegőt is alig kapok.

– Mit művelsz… te… – prüszkölöm. – Ez meg mi a fene volt?

– Micsoda?

– Micsoda? *Hogy micsoda?* Hát az előbb, az mi volt? Levegőnek néztél! Rácsaptál a kezemre!

– Ó, szóval az… hát igen.

– Hát igen?

– Franny, nyilvánosság előtt vagyunk.

– Tudom, de te hívtál ide.

– Igen. Hogy megnézd a munkánkat. Hogy lásd a filmet. – De… én azt hittem, hogy a kíséröd leszek ma este.

– Igen. És itt is vagyunk. Egyfajta randevún. Amiről is jut eszembe, nagyon csinos vagy.

– Penny De Pálma ugyanilyen ruhát visel. Neki is vettél egyet?

– Tényleg? – bámul rám, s az arca inkább tűnik értetlennek, mint aggódónak. – De különös. Nem én választottam ki a ruhát, az egyik asszisztens feladata volt.

– Óh! – nyögöm ki elszontyolodva, s valami okból az információ nem segít a helyzeten, sőt inkább csak tovább ront rajta. – Na és? Itt, ahol sötét van, veled lehetek, de te nem… de máshol a színházban már nem láthatnak veled együtt, vagy mi van?

– Nos, nem, vagyis úgy értem, talán tényleg nem a legjobb ötlet – jegyzi meg olyan hangon, mintha ennyit magamtól is tudhatnék.

– Miért nem?

– De Franny, nem kell ennek akkora feneket keríteni – villantja rám a mosolyát. – Egyszerűen csak iszonyú mennyiségű újságíró van itt, ennyi az egész. A film nagy hírverést kap.

– És?

– És nem szeretném, ha a magánéletemre is kiterjedne az érdeklődésük.

– Ezért akartad, hogy itt bent találkozzunk?

– Valahogy úgy… talán igen. És Arturo szerette volna, ha előtte még iszunk egyet.

– De mintha azt mondtad volna, hogy a szereplőknek van valami dolga a vetítés előtt.

– Tulajdonképpen így is volt. Én meg Arturo ittunk egy pohárral.

– És oda engem nem lehetett volna elvinni?

– Hát… inkább nem. Arturo… ő nagyon védi a magánéletét.

– Nem értem, mi ez a hirtelen támadt igény a magánélet védelmére. És

hogy rád miért vonatkozna? Mert mi van, ha Arturo megtudja… ha bárki megtudja, hogy van egy… egy… azt mondtad, hogy szeretsz.

– Szeretlek is. De az a mi magánügyünk, a saját életterünkben.

Nagyot nyelek, igyekszem lehiggadni, mert vészesen közel kerültem ahhoz, hogy kibuggyanjanak a könnyeim.

– De te hoztál ide, ebbe az élettérbe. Erre a nyilvános eseményre. Te hívtál meg.

– Pontosan. Azért vagyok itt, hogy a filmet reklámozzam. Ami része a munkámnak. A színészi feladataimnak.

– De eközben nem vagy ember is? Egy színész, akinek van magánélete… amilyen az embereknek lenni szokott?

– Nem, nem… hát, jó, gondolom, egy ponton, amikor az ember már befutott… figyelj, szerintem egy semmiséget fújsz fel. Nem viselkedsz okosan. Komolyan, kezdem úgy érezni, mintha valami kompromisszumot várnál el tőlem.

– Mert nem ezt szokta két ember tenni általában?

– Hát, általában talán, de a mai este… ez számomra különösen nagy alkalom. Ez az én estém. Attól tartok, te ezt nem…

– Úgy látod, én ezt nem értem?

– Hát… hogy is érthetnéd?

Nagyon nehezen tudom kihámozni, miről is folyik a beszélgetésünk. James igen határozottan érvel ugyan, de valami nem stimmel, valami nagyon nincs rendben az egésszel. Engem teljesen hidegen hagy, hogy James oldalán integessek, mosolyogjak, hogy lefotóztassam vele magam, úgyhogy nyilván nem erről van szó. Ugyanakkor nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy valami módon kínosnak tartja a jelenlétemet, mintha nem lennék elég jó neki. Rám tör a vágy, hogy elvonuljak, és mindent végiggondoljak, ha csak egy percre is.

– Elnézést. Meg kell keresnem a mosdót.

– Franny, várj.

– Azonnal visszajövök. Hogyan… itt leszel, vagy találkozzunk valahol másutt?

– Hát persze, itt várok majd rád – jelenti ki, aztán elbizonytalanodik. –

Bár a vetítés öt perc múlva kezdődik. Talán az lenne a legjobb, ha odaadnám neked a jegyedet, és odabent találkoznánk.

– Jó. Rendben. Nem szeretném, ha lemaradnál róla.

– Ó, én már láttam.

– Te már láttad?

– Persze, jó néhányszor. Annyiszor vetítik le Arturónak, ahányszor csak kéri.

– Óh! – Nem értem, miért fáj ez az információ. Talán mindössze arról van szó, hogy egyre gyarapszik azon dolgok száma, amelyeket James nem oszt meg velem.

Vállat vont.

– Csak azért nézem meg, mert szeretném látni, hogyan reagál rá a közönség.

– Óh!

– Tudod mit? Megvárlak. Itt leszek – közli. – Hacsak… pár percnél tovább fog tartani?

– Nem. Rendben. Azonnal visszajövök. Csak… csak a kezemet szeretném megmosni.

– Jó – biccent, és nagy levegőt vesz. Látom rajta, mennyire igyekszik, hogy ne üljön ki arcára a türelmetlenség, megpróbál nagyon türelmes maradni, igyekszik elnézni, hogy rajtam kitöri; a tisztaságmánia.

Miközben lábujjhegyen áttipegek az előcsarnok szőnyeggel borított padlóján, átviharzik rajtam a szégyen hulláma. Miért kellett ekkora ügyet csinálni a dologból? Tökéletesen megértem, miért nem hívott magával az Arturo DeNuccival közös poharazásra. Valószínűleg túlságosan szégyenlős és megilletődött lettem volna attól, hogy Arturo DeNuccival mutatkozom a nyilvánosság előtt, s ettől mindketten kellemetlenül érezték volna magukat. Nem tudtam volna, hogyan viselkedjek abban a helyzetben, ahogy most sem tudom. Olyan ember vagyok, aki nagy ügyet csinál egy semmiségből, s aki a telefonoknál váratja Jamest, hogy kezet moshasson, miközben az sokkal szívesebben beülne, hogy a filmet nézze. Csak egyetlen perc, hogy összeszedhessem magam, fogadom meg, s amikor újra kilépek a mosdóból, már egy teljesen más személy leszek. Olyan

valaki, aki simán túllép azon, hogy otthon hagyta a táskáját, s hogy ugyanolyan ruhát visel, mint egy másik vendég. Olyan leszek, mint Clark Kent, amikor átváltozik Supermanné – csak neki telefonfülkéje volt az átvedléshez, nekem pedig be kell érnem egy vécéfülkével a Ziegfeld filmszínházban. Na jó. Valahol muszáj kezdeni.

Ezt vajon hol hallottam? Persze, sokat mondogatják az emberek – *valahol mindenkinek muszáj kezdeni* –, de nekem mintha egy igen konkrét emlékem fűződne hozzá, szinte már emlékszem is a helyzetre, amelyben elhangzott, csak a kép még kissé homályos. Aztán egyszer csak beugrik: Barney Sparks! Aznap az irodájában, ahol állandóan az apja mondásait idézgette – menynyi közhely, s mégis olyan büszkeséggel és olyan tisztelettel tette, hogy a klisék valami módon mélyebb értelmet nyertek. Miért nem szerződtem le vele aznap? Vagy legalább miért nem vártam a döntéssel, annak ellenére, hogy megkaptam azt a munkát a *Kevin és Kathy*ben? Annyira kétségbeesett voltam, amikor az Abszolút színészügynökségen megismertem Joe Melville-t, olyan kevéssé bíztam magamban, annyira akartam, hogy megkedveljenek. Most azonban már-már képtelen vagyok magam elé idézni azt a lányt, aki Barney Sparks helyett inkább a sosem mosolygó, rózsaszín arcbőrű Joe Melville-t választaná. Ma már nem az a személy vagyok. Ma nem azzal az emberrel tartanék, aki cserbenhagy, hanem aki mellett otthonos, jó érzés tölt el.

Parfümfelhő csap az arcomba, ahogy benyitok a mosdóba. Előterét rózsaszín szőnyeg borítja, s tükör vonul végig egyik teljes falán, amely előtt három hosszú lábú, testhez simuló mini ruhát viselő lány éppen a száját rúzsozza.

– Hé, siessetek már – biztatja az egyik a többieket. Azok azonban nem mozdulnak, annyira elbűvöli őket saját tükörképük.

A másik helyiségben vannak a mosdókagylók és a vécéfülkék. Kezet mosok, ezzel bizonyítva, hogy valóban megteszem, amiért idejöttem, mintha bizony James megsejtené, hogy füllentettem. Szemügyre veszem arcomat a tükörben. A rúzs szinte teljesen lekopott a számról, leszámítva egy fura, vörös vonalat, amely ajkaimat szegélyezi. Az elkenődött tus fekete foltokat hagyott a szemem körül – maszatos idegen néz szembe

velem, mintha arcomat egy olyan ügyetlen kezű óvodás színezte volna ki zsírkrétával, aki képtelen a vonalakon belül maradni. Fogom a nedves papírtörölközőt, amivel a kezemről szárítgattam fel a vizet, végighúzom a számon, majd a szemem alól is letörlöm a feketeséget, s ettől visszaváltozom egy olyan személlyé, akit már sikerül felismernem.

– Hát itt vagy! Hála az égnek! – Pénelopé hangja a sorban a legszélső fülke felől érkezik, aztán kopogó cipősarkakon odavonul a mellettem álló mosdókagylóhoz, s belemered a tükörbe. – Öhhh! – jelenti ki utálkozó hangon, mintha valami ritka szörnyűséget látott volna, aztán beletúr zsebkendőnyi, rózsaszín szaténretiküljébe, s rúzst és púdert kap elő, pedig én úgy ítélem meg, hogy nem is olyan régen tatarozhatta utoljára az arcát.

– Nagyon reméltem, hogy megtalállak. Tessék – nyomja a markomba a filofaxomat.

– Ó, köszönöm szépen – hálálkodom, és végigsimítok a kopottas, barna bőrkötésen.

– És megtaláltad? – tudakolja. – Végül meglett James?

– Igen, persze. Kint vár rám. Neked egyébként nem kellene szintén odakint lenned?

– Hogy nekem? Neeem, én nem megyek be a vetítésre.

– Nem?

– Dehogy. Szinte sosem szoktam. Általában csak végigvonulok a vörös szőnyegen, aztán már megyek is tovább.

– A szőnyegen?

– A sajtó előtt. Csak a fotók meg az interjúk miatt jövök.

– Óh! – lehelem elképedve. Soha eszembe nem jutott volna, hogy egy ilyen premier másra is alkalmas lehet, mint arra, hogy megtekintsük a filmet.

– Emellett, és a *világért* nem szeretnélek zavarba hozni, mert annyira örülök a boldogságodnak, de az a helyzet, hogy James és köztem egy kissé még mindig feszült a viszony. Annyira sértőnek éreztem a viselkedését, ugye, nem haragszol, hogy ezt mondom?

– Úgy érted, a szappanopera miatt?

– Szappanopera?

– Én… öööö… úgy tudom, azt mondta, hogy kiöli belőled a lelket, vagy valami…

– Ó, édes *istenem*, dehogyis! – tiltakozik Penny, és a tükörben a szemét forgatja. – Fura egy pasas! És mindent annyira komolyan vesz. Mintha bizony tőle kellene megtudnom, micsoda lélektelen dolog egy ilyen sorozat. Egyáltalán nem terveztem ilyen munkát, még jó pár évig nem. Csak azért vállaltam, hogy gyorsan pénzhez jussak. És egyébként is Los Angelesbe költözöm a *Gyémántok Heathernek* miatt.

– Óh? Az egy…?

– Egy játékfilm. És én játszom benne Cordelia Biscayne húgát. Tudod, a szokásos cserfes mellékszereplőt. – Felkacag, aztán megcsóválja a fejét. – Nem, nem, én azt éreztem sértőnek, amikor James pénzt ajánlott, hogy csináltassam meg a mellemet.

Érzem, hogy fülig vörös lettem, de Penny semmit nem vesz észre, csak csacsog tovább, és vidoran álcázza púderrel arca nem létező szépséghibáit.

– De… de hát te így vagy tökéletes – hebegem.

– Hogyan? – fordul felém ragyogó mosolyával. – Hát tökéletes az *igazán* nem vagyok, de azért nagyon kedves tőled. Persze, én is tudom, hogy a lányok most mind plasztikáztatnak, mintha bizony ez lenne az új *Rachel-frizura*, vagy ilyesmi, és maga az elgondolás csöppet sem zavar, de az a helyzet, hogy össze tudom hozni én is azt a pénzt, amire szükségem van, még többet is keresek Jamesnél, úgyhogy ha valaha rászánnám magam a dologra, hát annyi szent, hogy saját magam fizetném ki.

Ekkor villan át agyamon a meglepő gondolat, hogy a világ összes Stavros-órája alatt nem tudhatnék meg annyit a színészek világáról, mint amennyit egyetlen Pénelopé Schlotzskyval töltött estén: hogy ne forduljak teljesen szembe a kamerával, hogy a pletykarovat nem szükségszerűen rossz dolog, hogy bizonyos munkákat kizárólag a pénzért vállalunk el, és hogy apró termetű, tökéletes alakú, szőke lányokra is nyugodtan rá lehet osztani a cserfes barátnő szerepét. Eltűnődöm azon, hogy vajon még mi mindent tanulhatnék tőle, leszámítva azt a tényt, hogy James Franklin *hitelességre* vonatkozó elképzelésének központi eleme egy teljességgel hamis tökéletességeszmény.

Pénelopé hátraveti haját, hogy selymes fényű vízesésként omoljon le egyik vállára.

– Ne is figyelj rám! – sikkantja, és hangos csattanással becsukja a retiküljét. – Mert persze, teljesen értem én a dolgot. James hihetetlen, dögös pasas. Igazán nem szeretnék ünneprontó lenni.

– Semmi baj, egyébként sem hiszem, hogy összejönne nekünk – felelem merészen, pedig erre csak pár másodperce döbbentem rá. Attól, hogy most hangosan ki is mondtam, valahogy eresebbnek érzem magam, s mintha az este keserűségén is enyhítene. –Szerettem volna, ha bejön a dolog kettőnk között, de valahol mélyen mindig is tudtam, hogy nem így lesz… ez mennyire érthető?

– *Egészen* pontosan értem – biztosít Penny, és együtt érzően ráncolja a homlokát. – Mint amikor Julia Roberts hozzáment Lyle Lovetthez.

– Aha – felelem. – Valahogy úgy.

29.

Újra elhaladok a három lány mellett, akik még mindig az előtérben tollászkodnak a tükör előtt, s ekkor tűnik fel, hogy mennyire fiatalok. Ami azért különös, mert amikor beléptem a mosdóba, még semmi különbséget nem érzékeltem köztünk, most azonban idősebbnek, s talán bölcsebbnek is érzem magam. Annyi szent, hogy többet tudok, mint néhány perce, amikor bejöttem ide. Például biztosra veszem, hogy James nem fog ott várni az előcsarnokban, a telefonoknál. Tisztában vagyok azzal, hogy abban a pillanatban lelépett, amikor elindultam kezet mosni. Nemhogy öt percet, de egyet sem várt rám, mielőtt megindult a széke felé. Egyetlen pillantás a telefonok irányába biztosít arról, hogy teljességgel jól ítéltem meg a helyzetet.

Tudom azt is, hogy nem maradok itt a film vetítésére, s hogy kísérletet sem teszek arra, hogy megkeressem Jamest, és közöljem vele, hogy elmegyek.

A Brooklyn híd forgalmában lassan haladó taxi sofőrjének még nem vallottam be, hogy egyetlen fillér sincs a pénztárcámban – hogy tulajdonképpen pénztárcám sincs. Mielőtt leintettem volna, még fontolóra vettem, hogy hazajutásom érdekében esetleg megpróbálok átlendülni a forgókorlátokon a 47. utcai és a Hatodik sugárúti metróban, de még ha sikerülne is túltenni magam a terv törvénytelenségét illető aggályaimon, azt elképzelni sem tudom, hogyan valósítanám meg ebben a szűk ruhában.

Valami oknál fogva nem amiatt aggódom igazán, hogy mit szól majd James, amikor feltűnik neki, hogy nem fogom mellette ülve végignézni a filmet, hanem sokkal inkább amiatt, hogyan fizethetem vissza a ruha árát, amit nekem vett. Egyelőre azonban nem foglalkozom ezzel. Most nem gondolhatok a ruhára, vagy Jamesre, vagy arra, hogy a stúdióban találkozni fogunk. Most csak az jár a fejemben, hogy hazajussak.

Miközben a taxi átgurul a Brooklyn hídon, felnézek a fényekre, a

gyöngyfüzérszerűen függő fehér, gömbölyű lámpák sorára, s magamban számolgatni kezdem őket – egy, kettő, három… –, míg csak könnyezni nem kezd a szemem attól, hogy pislogás nélkül, merőn bámulok. Amikor újra felemelem a fejem, még mindig minden egybefolyik, s az előttünk haladó kocsik féklámpái szikrázó, vörös léggömböknek tűnnek. Aztán arra eszmélek, hogy a taxi előtt csakugyan ott lebeg egy léggömb, egyetlen, piros lufi, fehér madzagja még végigsimít a szélvédőn, de aztán a szél belekap, elsodorja tőlünk, egyre magasabbra és magasabbra emeli, míg végül eltűnik szem elől.

– Látta? – kérdezi a sofőr, és a visszapillantó tükörben rám néz.

– Igen.

– Hogyan juthatott el idáig anélkül, hogy kipukkadt volna?

– Fogalmam sincs – felelem, és elfordítom a fejem, hátha még egyszer megpillanthatom.

Mához nyolc napra, gondolom, és szórakozottan végigfuttatom ujjaimat filofaxom kopottas bőrborítóján. Most veszem csak észre, hogy a szegélyénél a varrás kezd felbomlani. Még a magam számára sem mondtam ki hangosan, de pontosan tudom, hogy a határidőm nyolc nap múlva lejár, s mindaz, amit felmutathatok, egy telefirkált naptár, benne hosszú listák arról, hogy mit ettem egy-egy adott napon, és milyen filmeket néztem meg. Akad benne két kihúzott nap, amelyeken egyetlen szó szerepel: „forgatás”. Ott van benne Katie Finnegan esküvője, ahol Dan vállán nyugtattam a fejem és boldog voltam, de aztán megéreztem a kezét a tenyerem alatt, és bepánikoltam.

Itt a határidőm, és még csak nem is különösebben nehéz feladat eldönteni, hogy megvalósítottam-e a kitűzött céljaimat vagy sem: nincs ügynököm, nincs munkám, és ma este óta fiúm sincs – vagy hogy is kellene nevezni azt a személyt, aki azt állítja, hogy szeret, ám a nyilvánosság előtt semmibe vesz. *Hogyan juthatott el idáig anélkül, hogy kipukkadt volna?*

Amikor a taxi lefékez a házunknál, kis színjátékot rögtönzők a sofőr előtt arról, hogy épp most vettem észre, mennyire nincs nálam pénz.

– Azonnal visszajövök – biztosítom, de nem tűnik valami

meggyőzöttnek.

– Pont *ezért* utálok annyira átjönni Brooklynba – morogja, és tenyerével a nyomaték kedvéért rávág a kormánykerékre.

Mezítláb vágtatok fel a lépcsőkön, kezemben tartom a cipőmet a sarkánál fogva, filofaxomat a hónom alá szorítottam be. Az ajtó résnyire nyitva áll, s odabent az ebédlőasztalnál ott ül Dan, haja a szemébe hullik, a számítógépén dolgozik. Úgy érzem, még soha semminek a látványa nem nyugtatott meg ennyire.

– Hiszen te írsz!

Ijedten kapja rám a tekintetét.

– Ó! Szia! Igen… Miután elmentél, valami eszembe jutott.

– Örülök, hogy a hiányomat ennyire inspirálónak találtad.

– Nem így értettem – közli komoly képpel. – Történetesen épp az ellenkezőjéről van szó. Tulajdonképpen…

– Mi az?

– Félre ne értsd. Nem megijeszteni akarlak vele. De úgy gondolom, hogy tulajdonképpen neked írtam valamit.

– Es hány fejem lesz benne?

– Nagyon vicces. Valójában valami egészen új dologgal próbálkoztam. Ezúttal nem földönkívüliek vannak benne, hanem egyszerűen csak emberek.

– És ez miért is ijesztene meg engem?

– Mert úgy vettem észre, hogy nekem ehhez mintha különös tehetségem lenne.

– Csak amikor nagyon kedves vagy hozzám.

– Vagy érzelmes.

– Na persze. Hiszen kinek is van szüksége kedvességre és érzelmekre?

– Pontosan – bólint rá. – Úgyhogy csak remélni tudom, hogy kizárólag hidegfejű szakmai megbecsülésem jelének tekinted ezt… bármi legyen is belőle a végén. Semmi többnek.

– *Ezzel* talán még megbirkózom. Az biztos, hogy amikor kizárólag színésznőként tekintettél rám, azzal még soha nem hoztál zavarba.

– Remek. Akkor megegyeztünk. Én csakis szakmai szemmel figyellek.

Emberként pedig kutyába sem veszlek.

– Most úgy megkönnyebbültem! – vágom rá idiótán vigyorogva.

Dühödt tülkölés harsan fel, s ettől eszembe jut a ház előtt járó motorral álló taxi. Felkapom a táskámat – ezúttal tényleg a táskámat –, és mezítláb ügetek le a lépcsőn. Kifizetem a sofőrt, és bőkezűbb borravalót adok neki, mint szokásom, részben azért, mert bűntudatom van, hogy megfeledkeztem róla, részben viszont azért, mert érthetetlen módon valami szédült öröm árad szét bennem attól, hogy otthon vagyok. A taxi elhajt, én azonban egy rövid ideig még ott állok a ház bejáratánál, s hallgatom, ahogy a fák levelei susognak a Nyolcadik sugárúton, élvezem az arcomba csapó tavaszi levegőt, s hagyom, hogy talpamat kellemesen hűsítse az aszfalt.

Amióta eljöttem a vetítésről, mintha egy felhőben botorkáltam volna – minden olyan gyorsan történt. Most azonban ez a felhő kezd szétfoszlani, s hidegen, éles körvonalakkal átkandikál rajta az éjszaka valósága. A gyomrom összerándul, amikor eszembe jut az üres szék James mellett, a ruha, amit nem engedhetek meg magamnak, s a határidő fölém tornyosuló réme.

Mostanra megkopott az a röpke megkönnyebbülés, amit a hazaérkezésem fölött éreztem, s súlyos, lassú léptekkel baktatok felfelé a lépcsőn. Még mindig megnyugtat, hogy Dant megszokott helyén látom, de a gyomromat mardosó fájdalmon nem segít.

Nincs munkám. Nincsenek kilátásaim. Nincs tartós kapcsolatom.

Az ajtó melletti asztalkára ejtem a kézitáskát, ami akaratlanul is hatalmasat puffan, Dan hátrapillant a válla fölött és oldalra billenti a fejét.

– Szóval? – érdeklődi meg egy másodperc múlva, hátradől a székében, s hosszú karjával nyújtózik egyet.

– Mi van?

– Milyen volt?

– Jó.

– Akkor hogyhogy ilyen korán hazajöttél?

Nagyot sóhajtva lehuppanok a kanapéra, addig fészkelődöm, míg a fejemnek nem találok egy viszonylag kényelmes helyet, ahol nem érzem

úgy, mintha a frizurámat összetartó hajtűk meg akarnák lékelni a fejemet.

– Nos, elég különös dolog történt velem útban a mosdó felé. – Fejemet a mennyezet felé fordítom, mert nem szeretném, ha Dannek feltűnne, hogy arckifejezésem nincs egészen összhangban játékosan könnyed kijelentésemmel. Van valami megnyugtató abban, hogy belebámulhatok a plafon fehér tengerébe, s nem kell senkinek a szemébe néznem. Egész életemen át ebben akarok gyönyörködni, szögezem le magamban. Menynyivel egyszerűbb, mint emberekkel beszélgetni.

– Azért nem ájultál el, ugye?

– Micsoda? Nem, dehogy ájultam el. Ez meg honnan jutott eszedbe?

– Csak tréfáltam. Mert eszembe jutott rólad… ez történik a J. D. Sálinget elbeszélésében szereplő Frannyvel. Ismered? Épp egy pocsék randin van, aztán rosszul lesz, és útban a mosdó felé elájul.

Kénytelen vagyok elszakítani tekintetemet a plafonról, pedig esküvel fogadtam, hogy erre soha nem kerül sor. Lábamat a földre teszem, egyenesen felülök, hogy Dan szemébe nézhessek, mert nem hiszem el, hogy épp ezt hozta fel.

– Az én vagyok.

– Mi vagy te?

– Én vagyok az a Franny. Vagyis nem egészen, de anya erről a szereplőről nevezett el. Ezt még sosem meséltem?

– Nem – ingatja a fejét.

– Ez biztos?

– Emlékeznék rá. Salinger az egyik kedvenc íróm. Vagy százszor elolvastam azt az írást.

– Én csak egyszer, rögtön anya halála után. Nem értettem belőle egy szót sem. Nem láttam be, miért kellett egy olyan szereplőről elneveznie, aki először meg szeretné kedveltetni magát valami eléggé felszínes pasassal, utána meg annyira felhúzza magát, hogy túl sokat cigarettázik, és nem eszik semmit, s végül a mosdó felé menet összeesik. És akkor arról nem is szóltam, hogy ez mindössze egy elbeszélés. Nem lehetett volna olyan valakiről elneveznie, aki egy normál hosszúságú regényben szerepel?

Csak most veszem észre, hogy szónoklás közben szórakozottan kiszedegettem a hajamból a csatokat, s a kiszabaduló fürtök közül néhány az arcomba hullik. Iszonyúan nézhetek ki, de ez teljesen hidegen hagy, mert a hajtűktől fájt a fejem bőre, és az összestől meg akarok szabadulni.

– Ugye, tizenegy éves voltál, amikor…

Bólintok ugyan, de az este eddigi eseményei azzal kombinálva, hogy Dan éppen most hozza fel „névrokonom” történetét, könnyet csalnak a szemembe. Nem akarok sírni, úgyhogy minden erőmmel arra koncentrálok, hogy a hajtűket nyílegyenes vonalban felsorakoztassam a dohányzóasztalon, mintha szemlére váró katonai alakulatok lennének.

– Szerintem most már jóval többet mondana neked az az írás. A benne szereplő Franny egy olyan világban próbál meg valódi ember lenni, amely tele van olyan személyekkel, akik állandóan arról beszélnek, hogy mennyire valódiak és őszinték, miközben ő egy sereg képmutatónak látja őket. – Dan kissé hátrabillenti a fejét, de azért látom, hogy a szeme épp úgy ragyog, mint amikor a kedvenc rendezőiről mesél. – Nem gondolod, hogy hasonlít kicsit az igazi Frannyre?

Eszembe jut, hogy James Franklin mennyire szeretett mindent az „autentikus” szóval felcímkézni, kezdve azon, hogy Arturo hogyan akadályozta a munkát a forgatáson, egészen a kubai kávézóig, amit annyira nem kedveltem. Összeszorul a mellkasom, alig tudok levegőt venni. Pontosan értem, hogy miről beszél Dan. Aprót biccentek, de nem emelem fel a fejem, továbbra is hajtűhadseregemet rendezgetem.

– A történetbeli Franny is színésznőnek készül… erre emlékszel?

Boldogtalanul rázom meg a fejem. Csak arra emlékszem, mennyire fájdalmas volt akkor egyszer, egyben utoljára végigolvasni azt az elbeszélést, utalásokat keresve benne, azt kutatva, hogy nem üzent-e vele valamit anya, hogy nem hagyott-e hátra valamit a lapok között, saját lénye egy darabkáját. De nem találtam semmit.

Lopva Danre pillantok, aki rám mosolyog, ám meglehetősen szórakozottan. Mintha rám is figyelne, de közben teljesen elmerülne a saját világában, mintha rettentő fontosnak tartaná, hogy rendesen építse fel a történetet.

– Szerepet kap egy darabban, emlékszel? De aztán otthagyja. Az egész színészettel leszámol, talán épp azért, mert annyira szereti. Túlságosan is fontos a számára, s nem akarja a nem megfelelő okból csinálni, nem akarja, hogy önző okokból foglalkozzon vele. Már azért elszégyelli magát, mert egyáltalán versenybe akart szállni, ahogy ő mondja: „hogy nincs annyi merszem, hogy nulla merjek lenni”[1]. Mindig is imádtam ezt a sort.

Újra bólintok, de közben szipogni is elkezdtem, s a szemem annyira megtelt könnyel, hogy hiába igyekszem, néhány csepp legördül az arcomon. Eszembe jut, hányszor akartam feladni, mert azt hittem, nem vagyok méltó, hogy milyen bűntudatot éreztem, mert nem elégített ki az egyszerű, normális élet kilátása Clarkkal, és hogy anya mennyi jelet hagyott nekem hátra ebben a történetben, amelyek értelmét csak most kezdem felfogni.

– Aztán ott van a könyv, amit Franny magával hordoz. – Dan komoly képpel bólogat. – A *Zarándok útja*. Emlékszel rá? Tulajdonképpen az a legszebb rész az egészben.

– Igen, valami rémlik. Az nem egy… a könyv valami zsolozsmázásról szól, igaz? Nem értem az egészet.

– Valahogy úgy, de Franny olvasmányának spirituális szerzője nem egy meghatározott hit nevében lép fel. Azt állítja, hogy megvilágosodást hozhat már egy egyszerű mondat ismételgetése, pusztán az ismételgetés által. Ez az, ami mindig annyira megérintett, a gondolat, hogy a mennyiség egy idő után átcsap minőségbe. Mindig is úgy értelmeztem, hogy ha eleget dolgozunk valamin, ha elég erőfeszítést teszünk, akkor egy idő után valami biztosan történni fog, akár a mi hathatós segédletünkkel, akár nélküle. Nem kell hit ahhoz, hogy belefogjunk valamibe, egyszerűen csak át kell adnunk magunkat a feladatnak, s úgy tenni, mintha a hit máris a birtokunkban lenne. Franny azért cipeli magával a könyvet, hogy emlékeztesse magát arra, mit szeretne. – Dan elhallgat, tekintete megpihen a dohányzóasztalon heverő barna, bőrkötésű filofaxomon. – Neked is van egy hasonló könyved – mondja a noteszem felé intve.

– *Ez?* – nyúlok érte, s miközben felveszem, megpróbálom elképzelni,

hogy kopott, bőrkötésű filofaxom egyfajta misztikus műalkotás. – Nem, ez egészen más. Ez mindössze azt mutatja, hogy semmit sem végeztem. Sőt, tulajdonképpen feketén-fehéren be is *bizonyítja.*

– Lehet, hogy még nem végezted el azt, amit akarsz – fejtegeti Dan. – Arra viszont már most bizonyíték a filofaxod, hogy szépen teleírogattad a lapjait. A mennyiség pedig minőséggé változik át, ahogy a könyv sugallta. Még csak hinned sem kell a sikeredben. Csak dolgozz rajta, mint a történetbeli Franny, csak töltögesd meg az oldalakat, és valami történni fog.

Kissé feldob Dan elmélete, meg a gondolat, hogy talán mégsem pazaroltam el napjaimat, de mégsem ez a fő oka annak, hogy a mellkasomban aprócska, ismeretlen érzés parázslik fel, mintha valami réges-régi, boldog emlék foszlánya lenne. Olyan, mintha nagyon-nagyon halványan és megfoghatatlanul, de azt érezném, hogy anya itt van velem, a szobában. Szeretnék utánakapni, hogy tovább tartson ez az érzés, de olyan, mint amikor ébredéskor az álom szétfoszlik. Azért örülök, hogy bár csak keveset, de azért egy rövid időn át mégis melengetett a gondolata.

Mostanra elképesztő állapotba kerültem. Az orrom csöpög, szédülök, tudom, hogy muszáj lenne összekapnom magam, és a fürdőszobai tükörben szemrevételezni a károkat. Megpróbálok felkászálódni, de a ruhám túl szűk, s a hepehupás kanapéról képtelen vagyok felkelni benne, így inkább lemondóan megadom magam, és visszazuhanok rá. Ettől újra elerednek a könnyeim.

– Franny, nem kérsz egy papír zsebkendőt? – tudakolja halkan Dan, s amikor bólintok és csuklók egyet, feláll az asztal mellől. Kis idő múlva visszatér, kezében akkora gombóc összegyűrt vécépapír, hogy az óceánt fel lehetne vele itatni, meg egy hideg sör a hűtőből. Végtelen türelemmel álldogál mellettem, míg felitatom a könnyeimet, kifújom az orromat és iszom egy korty sört.

– Mutathatok valamit? – kérdezi, amikor már nyugodtabban szuszogok.

– Igen – felelem, mire Dan kézen fog, és segít felkelnem a kanapéról.

Akkor sem enged el, amikor a nappalin át parányi konyhánkba vezet, s csak egyetlen pillanatra habozik, mielőtt továbbindulnánk a konyhából a

szobája felé. Felvillan bennem egy kis bosszúság, hogy Dan már megint el akar csábítani, s ennél rosszabb időpontot nem is választhatott volna, hiszen most semminek sem látom értelmét, s zaklatott vagyok, sebezhető. Elhúzom tőle a kezem.

– Figyelj ide, Dan, igazán nem ez a…

– Nyugodj meg, Franny, nem akarok… csak nézz oda.

– Nem megy… vissza szeretnék menni…

– Csak nézz oda – unszol gyengéden Dan, és az ágya fölött nyíló ablakra mutat, ahonnan egyenesen belátni szomszédunk,

Frank lakásába – Frank egy rejtélyes magányos alak, aki olyan szabályos rend szerint él, hogy néha napirendi tevékenységei alapján állapítjuk meg, mennyi lehet az idő. Első pillantásra minden ugyanolyannak tűnik, mint máskor. Kilenc felé járhat, Frank fejének körvonalai kirajzolódnak a tévéből áradó fényben.

– Nem értem, miért… Ó! – Hirtelen bennem reked a szó, amikor egy nőre leszek figyelmes Frank lakásában. Kezében egy-egy pohár borral lép be a szobába – nyilván a konyhában töltötte ki, de annak a helyiségnek a létét mindössze feltételezzük, mert sosem láttuk. Az egyik poharat Frank felé nyújtja, aztán letelepszik mellé a kanapéra, s most már két fej sziluettje rajzolódik ki a tévé előtt. Ilyesmit az eltelt három év során még sosem tapasztaltam.

Egy rövid ideig némán bámuljuk őket Dannel, pedig igazából semmi különöset nem csinálnak, csak kortyolgatják a borukat és nézik a tévét.

– Na látod, Franny – szólal meg Dan kissé elcsukló hangon. – Mindig van remény.

1995. június

26. hétfő

27. kedd

FUTOTTAM 5 KM-T.

28. szerda

FUTOTTAM 5 KM-T.

FELHÍVJAM BARNEY SPARKSOT?

29. csütörtök

FUTOTTAM 5 KM-T.

UTÁNA IVÁSZAT
JOE ALLENNÉL
DEENA & PENNY (!)

STAVROS-ÓRA

30. péntek

HÍVJAM FEL BARNEY SPARKSOT????
(DE TÚL GYÁVA VAGYOK)

LAKBÉRCSEKKET FELADNI **1.** szombat

LEGJOBB SZÁNDÉK - 15:30/SOUTH STREET
SEAPORT NEGYED: ESKÜVŐI FOGADÁS
(FEKETE-FEHÉR EGYENRUHA, CSOKORNYAKKENDŐ)

APÁT FELHÍVNI **2.** vasárnap

JAMES TELEFONÁLT
VISSZA NE HÍVD!
INKÁBB EGYÉL HELYETTE SAJTOS PUFFANCSOT, AZ SOKKAL JOBBAT TESZ.

1995. július HATÁRIDŐ

3. hétfő

R.I.P. F. B. KARRIERJE

4. kedd

FELHÍVTAM BARNEY SPARKSOT - NEM VETTE FEL

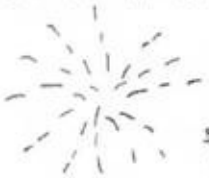

JÚLIUS 4. - NANÁ

BÁL A TETŐN/JANE & DAN
TŰZIJÁTÉKOT UGYAN NEM LEHET LÁTNI,
DE ALÁPORKOLTUNK PÁR PETARDÁNAK

5. szerda

FUTOTTAM 5 KM-T

LAKBÉR!

BANKSZÁMLÁN: 111,48 DOLLÁR

FELHÍVTAM BARNEY SPARKSOT!!!
ugyes kislány

6. csütörtök

BABY-Ó PELENKA 11:00
DONNA DESETA CASTING
BROADWAY 584. #1001

STAVROS-ÓRA

7. péntek

FUTOTTAM 5 KM-T

16:00 - TALÁLKOZÓ/BARNEY SPARKS
(EZ MÁR VALAMI!)

NE JÁRJON TÚL SOKAT A SZÁD!!!

8. szombat

STEP AEROBIK ÓRA/PENNY - 10:00

AÚÚÚÚÚÚ!

9. vasárnap

LEGJOBB SZÁNDÉK/ESKÜVŐ - 11:00
FULTON PIAC ÉPÜLETE
FEKETE-FEHÉR EGYENRUHA, CSOKORNYAKKENDŐ

50 DOLLÁR BORRAVALÓ, JUHÉ! (VALAMI ÉSZEK PASASTÓL, AKI EGYRE AZT MONDOGETTA: HÍVJÁL DR. JOÉ-NAK, BOÁÁÁÁ!)

30.

Bár csaknem fél év telt el találkozásunk óta, az idő mintha megállt volna Barney Sparks ügynökségén. Ugyanaz a kék sportzakó van rajta, mint legelőször, s amikor a mellkasát paskolja, hogy megkönnyítse magának a köhögést, a késő délutáni napfényben az apró porszemek úgy táncolnak tőle, akár a tűzijáték szikrái. Mint amikor először találkoztunk.

Már lassan húsz perce ücsörgök a mostanra ismerős óriási fotelben, amelyben lehetetlen rendesen egyenesen ülni, előttem egy csészében harmatgyenge kávé, amit Barney töltött ki mindkettőnknek. („Még ezt sem lenne szabad, Mrs. Sparks hátrakötné a sarkamat, ha megtudná.”) Jórészt sikerült már elhebegnem, hogy mi is történt velem azóta, hogy először másztam meg az irodájába vezető, nyikorgó lépcsőket. Egyszerre és összevissza szakadt ki belőlem minden: hogyan hívtak be az első meghallgatásomra, ami után aláírtam egy szerződést Joe Melville-lel, hogyan rúgtak ki a klubból, ami miatt vissza kellett térnem a partiszervizhez, a filmszerep, amit nem vállaltam el, az ügynökség, ahonnan dobtak. Még azt is elmeséltem neki, hogyan mentem el életem első premierjére, és hogy milyen izgalmasnak képzeltem, de aztán végül mennyire csalódást keltett – viszont nem soroltam el az összes okot, ami miatt az este oly fájdalmasnak bizonyult.

– A filmnézésnek ennél borzalmasabb módja már nincs is. Az a rengeteg lepacsizás. Úgy kerülöm a premiereket, mint a PESTIST – bólogatott, majd reszkető kézzel szájához emelte kicsorbult, fehér bögréjét, hogy igyon egy kortyot.

S végül eljutottunk a naphoz, amikor végre felhívtam (előző héten), s dadogva, a nevemmel és hívásom okával megküzdve elmotyogtam, miért is telefonálok.

– Franny BANKS! A kedvenc kis PANCSEREM! – kurjantotta vidoran a kagylóba, aztán megérdeklődte, hogy lenne-e kedvem pénteken négy körül átjönni.

Hát itt vagyunk, pénteken, valamivel négy után. Én kényelmesen belesüppedek az irdatlan fotelbe, s egyre az jár a fejemben, hogy elvállalna-e még engem az ügyfelének Barney Sparks, de megkérdezni egyelőre nem merem.

– Jövő héten kerül adásba az epizód a *Kevin és Kathy*ből, amiben szerepeltem – jegyzem meg, s azon vagyok, hogy a hangom ne legyen túl naivan bizakodó. – Lehetséges, hogy… gondolja, hogy ez esetleg jelenthet valamit… öööö… bármit a számomra?

Barney kicsit ijesztően hintázni kezd a székén, amelynek eresztékei fenyegetőn megnyikordulnak.

– JÓ HÍR! – bömböli a mennyezet felé. – Ezzel az epizóddal kerül újra adásba a sorozat, úgyhogy sokat fognak írni róla. ROSSZ HÍR! Mivel kilenc éven át futott, sokat vesztett a vonzerejéből. De HÉ, az ember sosem tudhatja!

– Csak azért kérdem, mert szabtam magamnak egyfajta határidőt, ami épp lejárt egyébként… és megfogadtam, hogy nem lesz belőlem olyan ember, aki akkor is itt marad, amikor mái-rég nem kéne… és azon töprengek, nem arról van-e szó, hogy egyszerűen csak becsapom magam, és nem is vagyok…

Elhallgatok, képtelen vagyok kimondani a szavakat.

– Elég JÓ? – vakkantja felém Barney oly természetességgel, mintha a világ leghétköznapibb dolgáról beszéltem volna.

– Hát… igen.

– Kedvesem – sóhajt fel, előredől az asztal fölött, és két kezét összekulcsolja –, apám, Irving Sparks, a nagyszerű színházi rendező gyakorta megkérdezte a színészeitől: „Hogyan lehet eljutni a Carnegie Hallba?”

Meredten bámulok rá, nem igazán tudom, hogy ez most vicc-e vagy sem.

– Khm. Egy pillanat. Azt akarja mondani, hogy az apja szövege volt az, hogy „*sok-sok gyakorlással*”?

– Voltaképpen sosem ISMERTÉK EL, de gondolja, hogy Jack Benny fejéből pattant ki? HA! Tehetséges komikus volt, annyi szent, ahogy az is,

hogy benne NEM volt meg az apám NYELVI tehetsége.

– Hűha!

– VALÓBAN. Na most, én úgy látom, hogy magának még nem volt ideje eleget gyakorolni. Ahhoz idő kell. És ÉRETTSÉG.

Barney kifejezetten vidornak tűnik, amikor az érettségemet emlegeti, mintha semmi oka nem lenne a pánikra egy olyan a személynek, aki élete huszonhetedik éve felé közelít. Úgy beszél hozzám, mintha fiatalnak tartana. Hát nem tudja, hogy Diane Keaton huszonnégy évesen már a főszereplő beugrója volt a *Hair*ben, a Broadwayn? Hogy Meryl Streep harmincéves kora előtt már Oscart nyert? Barney valami okból mintha egyáltalán nem hinné, hogy le vagyok maradva.

– De még az összes meghallgatással, amin jártam, és a színészstúdióval együtt is… nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy valamit rosszul csinálok, hogy valamit nem csinálok jól. Bármelyik legyen is, van valami trükk, amit nem tanultam meg, valami titok, amit mások ismernek, én viszont nem. Olyan, mint azok a rémálmok, amelyek időről időre meggyötörnek: a színpadon állok, de nem tudom, hogy milyen darabban szerepelek, azt sem, hogy beszélnem kellene, vagy inkább énekelni, mindenesetre kinyitom a számat, de nem jön ki belőle hang. És képtelen vagyok eldönteni, vajon azért érzem így magam, mert nincs elég tapasztalatom… gyakorlatom, ahogy maga mondja… vagy azért van így, mert nem ismerem a titkot… a titkos nyelvet…

Valahol útközben elfelejtettem, hogy miről kezdtem beszélni, s úgy zihálok, mintha most másztam volna meg másodszor az irodájához vezető négy emeletet.

Felemelem tekintetem a megviselt perzsaszőnyeg egy kikopott foltjáról, amit eddig bámultam, s látom Barney-t, ahogy két takarosan összefont kezét maga előtt nyugtatja az asztallapon, kék szeme figyelmes, éber pillantású, mintha nagyon is érdekelné, amit mondok, s bőven lenne ideje arra, hogy végighallgasson, ha esetleg folytatni szeretném. Felhúzza szemöldökét, biztatóan rám mosolyog, s én ráébredek arra, hogy most az egyszer sikerült mindent elmondanom – legalábbis egyelőre.

– Kedvesem – szólal meg Barney, s amikor beszívja a levegőt, mintha

két darab smirglipapírt dörzsölnének össze –, szomorú, de IGAZ. Ez a szakma NEM való mindenkinek, MÉG HA tehetséges, akkor sem. Gondoljon csak a drága Marilynre. TÚ1. érzékeny volt.

– Mint én?

Barney a homlokát ráncolja, mintha összezavartam volna valamivel. De aztán felderül az arca kissé, szeme felragyog, s válla ütemesen mozog fölle. Mellkasából halk, sípoló-ziháló hang tör fel, jelezve, hogy vagy teljesen leálltak a légzőszervei, vagy nevet. Gőzöm sincs, melyik a kettő közül. Egy feszült másodpercen át őszintén nem tudom, hogy visszamosolyogjak rá, vagy rohanjak mentőt hívni.

– Ellenkezőleg. Maga legbelül talán valóban ÉRZÉKENY, de ha magára nézek, én egy HARCOST látok. Azon az estén elesett a színpadon, de azonnal FELPATTANT, és utána még jobban figyelt, még jobban koncentrált, mint előtte. Nem SÍRT, nem felejtette el, hol tart a szövegben, nem kérte, hogy hadd kezdje újra. EZEK közül én már az ÖSSZESÉT láttam. Maga azt hiszi, hogy van valami trükk, amit a sikeres emberek ismernek, maga pedig nem. Megértem én az érzéseit, de azért vagyok itt, hogy közöljem magával, ilyen trükk NEM LÉTEZIK!

Barney karját feje fölé emelve nyújtózik egyet, amitől a széke annyira hátrazöttyen, hogy biztosra veszem, mindjárt hanyatt vágódik és fejre áll. A szék azonban végül megáll egy egészen képtelen szögben, szinte a padlóval párhuzamosan, és még így sem borul fel.

– KEDVESEM. Említettem már magának, mit mondott apám, Irving Sparks, a nagyszerű Broadway-rendező?

– Khm… hát, néhány dolgot mintha már *említett* volna…

– Úgy értem, mit mondott a színészeinek. Minden olvasópróba előtt. Színésznek ennél jobb tanácsot én sem tudnék adni.

Nagyon igyekszem előredőlni a karosszékem mélyéről. A torkom kiszárad. A szívem vadul kalapál. Egyetlen szóról sem szeretnék lemaradni.

Barney álmodozó arccal mered valahová a távolba, gyakorlatilag hanyatt fekszik a székén, de aztán felém fordul, és olyan halkan szólal meg, hogy még jobban előre kell hajolnom, hogy meghalljam.

– Azt mondta: „Gyerekek, soha ne felejtsétek el. Gyorsabban, tréfásabban, hangosabban.”

Azon vagyok, hogy megtartsam testhelyzetemet, de aztán a fotel fölém kerekedik, és visszaszippant az ölébe, párnái sóhajtva nyomódnak össze súlyom alatt. A szívóhatás ellenére erősen kapaszkodom a karfába, várom, hogy Barney folytassa, de mostanra elfordította az arcát, s mintha valami boldog emlék járna a fejében.

– Várjunk csak, elnézést. Ez minden? Ez a legjobb tanács, amit adhat?

Nagyot lódít székén, és újra felegyenesedve ül rajta, visszagördül az íróasztalhoz, egymásba fonja ujjait, s égkék szemét rám szegezi.

– Igen, kedvesem. Ez a tanácsom. Miért? Tán már hallotta valahol?

– Nos, igen. Úgy értem, persze hogy hallottam. Híres szállóige. *Mindenki* ismeri.

– Tényleg, kedves? – örvendezik, szeme sarkában jól látszanak a szarkalábak. – Hiszen ez remek!

– De… – fogok bele a szavakat keresve –, én mindig azi hittem, hogy ez csak egy amolyan viccféle…

Barney értetlenül bámul vissza.

– Mármint nem igazi vicc, csak… szóval, arról van szó, hogy mindent olyan egyszerűnek láttat. *Túl* egyszerűnek.

Barney hosszan mered rám, aztán mély, füttyentő lélegzetet vesz.

– GYORSABBAN: ne becsülje le a közönséget, vegyen a szárnyára, de ne rágjon a szánkba mindent, vagyunk olyan okosak, mint maga. TRÉFÁSABBAN: mulattasson bennünket, segítsen abban, hogy meglássuk, milyen nevetséges és gyönyörű tud lenni az élet, mutasson rá, hogyan tudnánk a hibáinkat is elfogadni. HANGOSABBAN: úgy adja elő a történetét, ahogy kell, NE lustálkodjon, ne tartsa meg saját magának, azért van ott, hogy megérintsen BENNÜNKET. – Barney levegő után kap, öklével a mellén dörömböl. – Hát ennyi, kedvesem. Talán túl egyszerűnek HANGZIK, de ha jól ítéltem meg magát, akkor az egész életét annak fogja szentelni, hogy ezt jól csinálja. És ennyi az egész. EZ minden, slusszpassz, könnyű, mint banánt hámozni.

1995. július

10. hétfő

6 HÓNAP A (VADONATÚJ) HATÁRIDŐIG*

ÁLLJUNK CSAK NEKI ÚJRA!

11. kedd

ELMENNI A JOGDÍJAS CSEKKÉRT

89,21
-20,00 készpénzre váltás költsége
69,21

BOÁÁÁÁ
BÓÓÓÓTTT
BLEEEEH

12. szerda

* EGYSZERI HOSSZABBÍTÁS AZ IZGALMAS ÚJ FEJLEMÉNY MIATT: LETT ÜGYNÖKÖM! (MÉGHOZZÁ OLYAN, AKIT KEDVELEK IS!)

13. csütörtök

APÁT EMLÉKEZTETNI

20:30 KEVIN & KATHY ADÁSBA KERÜL

VENNI: CHIPS, ÁSVÁNYVÍZ, BOR,
MÁRTOGATÓS SZÓSZ,
ÚJ VIDEOKAZETTA
- MEGTANULNI, HOGYAN MŰKÖDIK A VIDEOFELVEVŐ

14. péntek

FUTOTTAM 6,5 KM-T

15. szombat

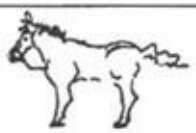

16. vasárnap

31.

Önnek kilenc új üzenete van.

BÍÍÍÍP

Halló, Frances Bakesnek szeretnék üzenetet hagyni. Illetve, elnézést, Frances Backsnek. Dr. Leslie Miles táplálkozástudományi szakértő rendelőjéből telefonálok. Holnap, csütörtökön reggel kilenckor tudnánk fogadni önt. Ha a következő órán belül nem hív vissza, vagy valami okból át szeretné tenni az időpontot, akkor, sajnos, hátrébb kell sorolnunk a várólistán. A várólista jelenleg ötvenkét hónapot ölel fel. Köszönöm.

BÍÍÍÍP

Üdvözlöm, Franny, itt Gina a Brill ügynökségtől. Azt szerettem volna megkérdezni, hogy… van-e bármi problémája a női higiéniával? Mármint a higiéniai termékekkel… Ezenkívül… tud lovagolni? Olyan embert keresünk, aki végiglovagolna a tengerparton. Vagy talán egy hegygerincen. Mindegy is, kérem, hívjon vissza.

BÍÍÍÍP

Franny, Katie vagyok. Illetve mindannyian itt vagyunk. (Szia, Franny!) Hé, fogjátok már be kicsit! Hihetetlen voltál abban a sorozatban! Az a kacaj! Most éppen reklámszünet van, csak azt akartuk, hogy tudd, el vagyunk ájulva. Szuper voltál. Ez annyira izgi!

BÍÍÍÍP

Franny, itt Casey. Éppen nézlek! És közben üzenetet hagyok neked! Egy időben! Olyan mókás vagy a tévében! És komolyan mondom, abban a farmerben iszonyú vékonynak nézel ki, mekkorát hordasz mostanában, 27-t? Még mindig azt a FiniLife izét csinálod?

BÍÍÍÍP

Öregem, Deena vagyok. Te voltál a legjobb az egész epizódban! Ezek iszonyúan hülyék, ha nem hívnak vissza szerepelni. Ez a sorozat utoljára a nyolcvanas évek végén volt ennyire szórakoztató. Habár azt nem igazán értem, hogyan tehetnek úgy, mintha Kathy még mindig a harmincas éveiben járna. Jövő héten forgatjuk az Esküdt ellenségekéi, hát nem hihetetlen? Vedd úgy, hogy meghívtalak egy italra.

BÍÍÍÍP

Hahó, édes, itt az apád. Maryvel este megnéztük a filmedet, kívánságodnak megfelelően az ö lakásában, így abban a vadonatúj, színes tévének nevezett találmányban csodálhattalak meg. Mellékesen megjegyezném, döbbenetes, hogy ezek az új képernyők milyen teljességgel fölöslegesen nagyméretűek lettek. Mindenesetre úgy láttam, hogy igen érdekes karaktert alakítottál, bár adhattak volna kicsit több szöveget is, mert hogy megérdemelted volna, az egészen biztos. Mary azt mondja, mindenképpen említsem meg, hogy annyira csinos voltál, bár szerintem ez magától értetődik. Szóval én… mindketten… annyira büszkék vagyunk rád.

BÍÍÍÍP

Halló, khm… (torokköszörülés,)… itt Dan, öööö… a földszintről. Csak azt szerettem volna mondani, hogy bár elképesztően mókás voltál a tegnap esti sorozatban, az még nem jogosít fel arra, hogy lenyúld a söröm jó részét. Azért telefonálok, hogy meghívjalak vacsorázni abba az emeleti kínai étterembe, aminek a nevét senki nem szokta tudni. A vacsoránál meg szeretném beszélni veled a forgatókönyvet, amin épp dolgozom, és aminek a megírására elképzelhető, hogy te inspiráltál. Ez egy teljesen hivatalos meghívás üzleti vacsorára, minden kötelezettség nélkül… hacsak nem érzed majd valamikor úgy a jövőben, hogy nekem is lehet helyem az egyik különös sokszögű alakzatban, amelyet az érzéseid ölteni szoktak. Na jó, akkor hamarosan találkozunk. Amikor hazaértél. A lakásunkba. A mi

lakásunkba. Ez nem is hangzik rosszul, ugye?

BÍÍÍÍP

Hello, Ms. Banks (zihálás,), itt Barney Sparks, az ÜGYNÖKE beszél. A sorozat nézettsége a vártnál sokkal nagyobb lett, ÉS ma délelőtt felhívott egy régi barátom a nyugati PARTRÓL, aki éppen egy félórás piloton dolgozik (köhögés). Látta magát tegnap este, és azt kéri, hogy csináljunk egy próbafelvételt ehhez a projektjéhez.

A sorozat valami új KÁBELTÉVÉNEK készül majd, és persze NLNCS benne sok pénz, DE ha megtetszik nekik, akkor jövő héten kifizetik a repülőjegyét, hogy elutazzon Los ANGELESBE egy meghallgatásra. Mondja, kedvesem, ráfog érni? (véget nem érő köhögés)

BÍÍÍÍP

Franny, újra én vagyok. James. Kérlek, hívj fel. Annyira sajnálom.

BÍÍÍÍP

Didergek – vagy arról, hogy a fodrász és sminkes trailerben tiszta erőből fújja a nyakamba a hideg levegőt a klímaberendezés, vagy az idegességtől, de az is lehet, hogy mindkettőtől. Még alig néhány órája vagyok Los Angelesben, de az már feltűnt, hogy itt csak kétféle hőmérséklet létezik: túl meleg és túl hideg. A gyomrom fáj az ürességtől, és már tudom, többet kellett volna ennem a repülőn New Yorktól idáig, mint azt a kávét meg fél bagelt, amit valahogy nagy nehezen lenyomtam, de ahányszor csak a számhoz emeltem egy falatot, a gyomrom mindig összerándult, a szívem pedig az izgatottságtól és rettegéstől összevissza kalapált.

Még azt sem voltam képes kiélvezni, hogy első osztályon utazhattam, pedig velem ilyen korábban sosem esett meg. Az ülések olyan puhák, és annyira kényelmesek voltak, hogy egy órán át észre sem vettem a karfába épített gombokat, amelyek nyomkodásával a háttámlát lejjebb lehetett

ereszteni. De így is nagyon kényelmes volt. Az aprócska mosdóban a mosdókagyló mellért állt egy kis flakon kézkrém is, és nem kellett fizetni a fejhallgatóért a film nézése közben. Csakhogy állandóan az járt a fejemben, mennyivel jobban szórakoznék, ha velem utazhatna Jane vagy Dan. Úgy tehetnének, mintha fontos, magas beosztású személyek lennének, iszogathatnánk a légikísérő tálcáján feléjük kínált Mimóza koktélt, vagy fagylaltkelyhet alkothatnának maguknak a desszerteskocsin található alapanyagokból. Túl ideges, és túl álmos voltam ahhoz, hogy rendesen kiélvezzem a repülést. Ehelyett az első két órát azzal töltöttem, hogy a szövegemet tanultam, a második hármat pedig azzal, hogy aludtam – amit már bánok, most, hogy találkoztam a két másik lánnyal is, akik a meghallgatásra jöttek. Az egyikük nyúlánk, barna hajú, a bőre tejfehér, a szeme ragyogó kék. A másik csodaszép és szőke, hetyke, fiús frizurával, édes gödröcskék jelennek meg az arcán, ahányszor csak elmosolyodik – ez elég gyakran megesik. Mindketten itt élnek, Los Angelesben, és már több meghallgatáson is részt vettek, veszem ki csicsergő beszélgetésükből. Természetesen úgy teszek, mintha egyáltalán nem fülelnék.

– Te figyelj, nem fogytál te legalább egy mázsát, amióta a Kockák meghallgatásán voltunk? – kérdezi a barna.

– Jaj, de, csak valahogy annyira rám jött az anorexia – feleli szemét forgatva a szőke.

– Mázlista – nyilatkozza a barna, és szeme irigykedve összeszűkül.

Lehajtom a fejem, a szerepre koncentrálok, pedig már vagy százszor átnéztem. Ez az én munkám, engedem meg magamnak, hogy eljátsszam a gondolattal, és már attól elmosolyodom, ha elképzelem. *Pozitív gondolatok.*

A kábeltévének készített pilot, a *Mr. Montague* egy dekadens milliomos playboyról szól. A New York-i szereplőválogatást Jeff és Jeff intézte. Újra meg újra végigcsináltatták velem Belinda, a kutyasétáltató lány jeleneteit, s minden alkalommal elégedetten kacagtak.

– Szerintem próbálja meg olyan „szédült tyúk” hangon – bátorított Jeff. – Az illene a karakterhez.

– Igen, és újra azzal a túlzott lelkesedéssel – ért egyet a másik Jeff.

Pár nappal később felhívtak Los Angelesből, aztán iderepült a rendező is, hogy találkozzon a kiválasztott szereplőkkel, s előtte újra elő kellett adnom a jelenetemet.

– Ez a lány a kedvencünk – súgta oda neki szája elé tartott kézzel, de tökéletesen hallhatóan a feszes pulóveres Jeff, majd rám kacsintott. Hamarosan jött a második telefon – a New Yorkban megnézett színészek közül egyedül engem hívtak meg a Los Angeles-i próbafelvételre.

– SIKER! – lihegte a telefonba Barney.

Itt lesz ma Los Angelesben a rendező is, meg néhány producer, valamint a Network és a Studio képviselői, akiket én öltönyös, szinkronban bólogató emberekként képzelek el, mint amilyen az Ügyfél volt a reklámfilmem forgatásán. Minden annyira gyorsan történt, hogy az utolsó pár nap teljesen egybeolvadt. Meg kellett szervezni az utazásomat, szélsebesen le kellett tárgyalni a szerződésemet. Nem tudtam elmenni dr. Leslie Mileshoz, nem volt időm Dannel vacsorázni, és arra sem, hogy egyáltalán elgondolkozzam azon, hogyan akarok válaszolni James Franklin üzenetére – ha egyáltalán akarok. Ha megkapom ezt a munkát, akkor minden epizódjával hétezer-öt száz dollárt fogok keresni, ami valamivel több mint a fele annak a pénznek, amit tavaly egész évben kerestem, szóval eléggé azon vagyok, hogy semmi ne terelje el a figyelmemet. A saját szerepemre összpontosítok.

Egy nappal az indulás előtt apa ragaszkodott ahhoz, hogy találkozzunk.

– Menjünk a Plazába, az Oak Bárba – javasolta tőle szokatlan világfiassággal.

– Komolyan? De apa… nem is tudom… annyi tennivalóm van még az út előtt.

– Ez egy egészen kivételes siker. És szeretnélek látni, mielőtt elmégy.

– Hát, akkor rendben. Szeretnéd, ha… meghívjuk esetleg…? – hebegem.

– Talán inkább legyünk csak mi ketten, jó?

– Istenien hangzik – felelem megkönnyebbülve.

A metró pénztáránál' kirúgtam a hámból, és felváltottam a ropogós

húszdollárosok egyikét, amelyeket az automatából vettem ki az utazásra készülve.

– Ötöt kérek – közöltem, és a 6 dollár 25 centtel jól kiköltekeztem, pedig nem sok értelme volt, hiszen másnap készültem elutazni. A pénztárosnőnek arcizma sem rándult, csak a szeme kerekedett el kissé – ezt persze akár képzelhettem volna, de biztosítottam magam afelől, hogy nem, valóban így történt – s ezzel mintegy megadta az áldást, hamisítatlan New York-i jegyeladónői stílusban.

Apa a bár sarkában, egy bőrfotelben ücsörgött egy masszív, havas, lovas-kocsis falikép alatt. A festmény hangulatával ellentétben ő kifejezetten elégedett és otthonos benyomást keltett barna, kötött kardigánjában, gyűrött újságjával.

– Hát itt van! – mosolyodott el, amint megpillantott, letette félig megfejtett keresztrejtvényét, én pedig teljesen elérzékenyültem a láttán. Már két ízben is jártunk itt: egyszer a diplomaosztóm után, aztán pedig apa ötvenedik születésnapján. Büszkeséggel töltött el, hogy Los Angeles-i utamat újra olyan eseménynek tartotta, amit meg kell ünnepelnünk.

Szokás szerint rengeteg kérdése volt a szerepemről, meg a kábeltévés csatornáról, amiről még sosem hallott.

– Na de hogyan tudnak fizettetni az emberekkel a műsorért? A tévé ingyen van – morfondírozott valamivel később egy gin-tonik felett.

– A hagyományos tévé ingyen van. A kábel viszont több szempontból jobb a hagyományosnál.

– És miért nem mutatják be a kábeltévés műsorokat a hagyományos csatornákon, hogy jobb ingyentévét csináljanak?

– Gondolom, ez azért lehet, mert a kábeltévén olyan műsorok is vannak, amelyeket a hagyományos tévé nem sugározna.

– Például?

– Hát, például… kábeltévén szabad káromkodni, és lehet pucér embereket mutogatni.

– Én inkább azért lennék hajlandó fizetni, hogy nyelvtanilag helyesen beszélő embereket halljak a tévében, és mindenki tartsa csak magán a ruháit – jegyezte meg tréfás grimasszal. – És nem azt mondtad, hogy a

fizetésed kevesebb lesz a kábelcsatornán, mint az ugyanazt sugárzó tévéállomásokon?

– De igen. Barney-tól tudom.

– De ha a kábelesek pénzt kérnek tőlem, meg a többi nézőtől a műsorért, akkor nem kellene többet fizetniük neked annál, mint amit az ingyenes csatornákon kereshetsz?

– Azt hiszem, a dolog valahogy a tévécsatorna-hálózatokon futó reklámoktól függ.

– Szóval te most azt állítod, hogy ha végigülöm a reklámokat azokról a fura légfrissítő bogyókról, akkor ettől a lányom fizetése nőhet?

– Aha. Valahogy úgy.

Megadó mozdulattal a levegőbe lökte a karját.

– Semmit sem értek belőle – közölte boldogan hunyorogva. – De azért remélem, hogy megkapod a munkát. Még sosem voltam Los Angelesben.

Egészen eddig a pillanatig fel sem merült bennem, hogy a forgatás miatt el kellene költöznöm, messze apától és a barátaimtól. És Dantől. Erősen lehunytam a szemem. Erre egyelőre gondolni sem tudtam.

– Szeretlek, apa.

– Én is, édesem.

Utána a taxira várva álldogáltunk a szálloda szőnyeggel borított lépcsője előtt, s az aranyzsinóros sapkát viselő ajtónállót néztük, ahogy rutinos mozdulattal inti le az elhaladó taxikat, irányítja őket a bejárat elé, majd nagyvonalú mozdulattal betessékeli a várakozó vendégeket.

– Tudod, Franny, annyira büszke lett volna rád – bökte ki apa rekedtes hangon. Megdöbbentett, hogy anyát emlegeti – az utóbbi időben egyre kevesebbet beszéltünk róla. A szemem azonnal megtelt könnyel, amikor arra gondoltam, mit szólna hozzám ezen a napon, s éreztem, hogy marnak a sós cseppek. De egyenesen előremeredtem, eltökéltem, hogy nem sírok, itt biztosan nem.

– Eléggé aggódom, hogy néha épp a történtek miatt számítasz a legrosszabbra – folytatta halkan, mire összeszedtem magam, és biccentettem. – Édes, nem lehetne, hogy időnként a legjobbat képzeld el

magadnak?

Alig láttam a visszafojtott könnyektől, de amikor megtöröltem a szemem és újra felnéztem, hirtelen ráeszméltem arra, hogy mi állt ott az orrom előtt egész idő alatt. Fura, rekedtes nevetés szakadt ki belőlem, amikor végigmértem a drámai, már-már színpadi hatást keltő látványt, amely a taxikat leintő ajtónálló mögött terült el.

– Mi baj? – nézett rám különös tekintettel apa. Miközben a szállodával szemben álló szökőkút több szintjén lecsorgó vizet csodáltam, eszembe jutott egy hónapokkal korábbi beszélgetésem Dannel, amikor még alig ismertük egymást, s amikor mindaz, amire vágytam, olyan elérhetetlennek tűnt. Aztán eszembe jutott, milyen csodás is, hogy ma este megláttam a szökőkút legtetején díszelgő szépséges bronzistennőt. Elmosolyodtam és odafordultam apához.

– Ő… a Bőség – magyaráztam neki.

– Na, kész is – jelenti ki Linda, a fodrász, mire felpillantok az ölemben tartott szövegről, s azt látom, hogy mialatt én álmodoztam, a hajamat szögegyenesre vasalták. Tökéletesen sima és fénylik – a múltban vagy ezerszer próbáltam ugyanezt az eredményt elérni, mindhiába. Csakhogy most sokkal inkább hasonlítok sikeres tőzsdei brókerre, mint lökött kutyasétáltatóra. Eddig a saját hajammal szerepeltem a sorozat castingjain, a valódi hajammal, s bár röhejesnek találom, hogy épp most kezdek el nyafogni külsőm azon eleme miatt, ami egyébként az őrületbe kerget, hirtelen rám tör a rettegés, hogy meg sem fognak ismerni azok, akiknél meghallgatásokon jártam.

– Ó! Hűha… csodásan néz ki… csak öööö… egy kissé mintha másmilyen lenne, mint…

– A producerek kérték, hogy ma az összes lány ilyen frizurával szerepeljen – válaszolja Linda, s rám villantott mosolya pontosan jelzi, ezzel befejezettnek is tekinti a beszélgetésünket. – Két asztallal odébb várja a sminkes.

– Ó! Remek! Köszönöm. – Újra csak bele kell törődnöm, hogy a rám vonatkozó döntések között nem akad egy sem, amely figyelembe venné az

én vágyaimat. Odacsoszogok a következő asztalhoz, ahol a gödröcskés szőke lánnyal épp most végez egy gondterhelt arcú, barettet viselő, sápadt, filigrán sminkes.

– Egyszerűen csak arról van szó, hogy… én nem az a vörös rúzsos egyéniség vagyok – csacsogja a szőke egyenesen a saját tükörképének, majd feláll, és résnyire szűkült szemmel odahajol a tükörhöz, hogy közelebbről is szemügyre vegye az arcát. A fejét csóválja, kivesz egy papír zsebkendőt egy dobozból az asztalon, s letörli az ügyes kézzel felkent, csillogó, élénkpiros szájfényt. Miután elmaszatolja magán a szájfestéket, ajka száraznak, foltosnak tűnik. Hátralép, elégedetten szemléli munkája eredményét. – Na így – közli a sminkessel. – Nekem akkor tetszik, ha a nagyja fel van itatva.

A sminkeslány erőtlen mosollyal biccent, a szőkeség lendületes léptekkel megindul a fodrász irányába, én pedig lehuppanok megürülő székébe.

– Sally a nevem – mutatkozik be idegesen a sminkes, mire megrázom a kezét, ami hideg és enyhén nyirkos is.

Sally először ügyesen rendet rak az asztalkáján, bekattintja a nyitva álló púderkompaktokat, félretolja a használt pamacsokat. Egy rövid ideig közvetlen közelről vizslatja a bőrömet, majd hüvelykujjával végigsimít az arcomon.

– Mintha kissé száraz lenne – mormolja, de a hangja elég kedves.

– Ma reggel repültem ide New Yorkból – magyarázom bocsánatkérő hangon. Bólint, mintha pontosan tudná, mi a teendő ilyen esetben, aztán elkezdi összeszedegetni a tiszta pamacsokat és a változatos formájú és méretű fényes műanyag dobozkákat, s odakészíti magának az asztal peremére. – Van valamiféle allergiája, amiről tudnom kéne? Egyéb vágyai? – tudakolja, s én némi habozás után megrázom a fejem. Tudom, ostobaság, de eszembe jut, amikor először kérdezték ezt tőlem, a Niagara mosószerreklám forgatásán, s elfojtom magamban a feltörő csalódott érzést, hogy ennyi idő, ennyi minden után sem tudom még a választ egy ilyen egyszerű kérdésre.

Miközben az asztalát rendezgeti, feltűnik, hogy remeg a keze. Vagy csak

képzelem? Talán ő is hidegnek találja a légkondicionálást.

– Egyenesen magára fúj? – kérdezem és a klímaberendezés mennyezeti rácsa felé mutatok. – Mert én majd' megfagyok.

Kiles a barettja alól, majd suttogva válaszol.

– Elnézést, nem. Vagyis hogy igen, de nem erről van szó. – Szégyenlősen lehajtja a fejét. – Csak… ez az első napom, és… azért remeg a kezem, mert még új vagyok itt.

– Óh! – Nem jut eszembe semmi más, de remélem, hogy biztatóan mosolygok.

Sally végigtörli az arcomat egy vattagolyóval, majd puha pamaccsal elkezdi felvinni rá vékony rétegben az alapozót.

Fogalmam sincs, miért lep meg annyira, hogy nem én vagyok itt az egyetlen új lány. Talán az hökkent meg, hogy más is lehet éppoly zöldfülű, mint én vagyok. Az eltelt három évben ahhoz szoktam hozzá, hogy mindenhol én voltam az, akinek a legkevesebb tapasztalata volt, és soha fel nem merült bennem, hogy egyszer ez megváltozik, hogy valaki más éli át az első napot a munkában.

Sally egy mostanra már ismerős tárggyal közelít az arcomhoz – valami olyasmivel, amit néhány hónapja magam sem ismertem. S bár nem nagy dolog, mégis oly tisztán emlékeztet arra, hogy mi mindent tanultam az óta a három évvel ezelőtti nap óta, amikor kitűztem a határidőmet – voltak közöttük fontos dolgok, és voltak triviálisak is. Ez az apró holmi azt jelzi, hogy megváltoztam, ahogy egyébként a jelentősebbek is: hogy végre megértettem azt a történetet, amelyből anya a nevemet vette, hogy felismerem a melegséget Barney Sparks hangjában, az őszinteséget Dan barna szemében, s ezek mind-mind azt sugallják, hogy lassan és lépésenként, de talán a helyes irányba tartok.

Sally még mindig felém hajol, arcán türelmes, várakozó kifejezés.

– Csináljam én…?

Átveszem felém nyújtott kezéből a szempilla-göndörítőt.

– Köszönöm – felelem magabiztosan –, nekem is menni fog.

32.

CSÖRR CSÖRR CSÖRR

KATT

Most nem tudok a telefonhoz jönni, úgyhogy kérem, hagyjon üzenetet.

BÍÍÍÍP

Szia, Dan, Franny vagyok. Los Angelesből hívlak, a szállodai szobámból. Őrület, hát nem? Hogy vagy? Nohát… szóval, azt hiszem, ma minden jól ment. Sőt, nagyon jól. Állítólag holnap tudjuk meg a döntést, remélhetőleg még azelőtt, hogy felszállnék a gépre. Hé, nézted ma este az Esküdt ellenségek*éit tanár volt a gyilkos! Én nem találtam volna ki! Te igen? Persze, téged ismerve, valószínűleg már jóval korábban rájöttél. Na szóval, annyira furcsa, de azért olyan jó lenne, ha te is láthatnád azt, amit éppen nézek. A szálloda közvetlenül a stúdió mellett van, ahol a próbafelvétel volt – egy hihetetlenül magas torony, ami egy forgalmas autóútra néz. Tudom, hogy szörnyen hangzik, de a szobám olyan magasan van, az autók pedig olyan messze odalent, hogy föntről tulajdonképpen egészen szép látványt nyújtanak a lámpáik, ezt el tudod képzelni? Valahogy mindent más perspektívából lehet látni. Olyan, mint amikor a D vonattal áthaladunk a hídon… á, ezt nem könnyű elmagyarázni, inkább majd elmesélem, amikor vacsorázni megyünk. Na mindegy, szóval állok itt már egy ideje, csak bámulok lefelé a kocsikra, és… a fenébe is… tudod, mi jutott épp eszembe? Most jöttem csak rá… ó… hogy teljesen megfeledkeztem az időzónákról, és azt hiszem, otthon már eléggé késő*re *jár. Akkor most leteszem. Csak azt szerettem volna elmondani neked… vagyis azon gondolkodtam…*

Kattanás, halk recsegés, egy másodpercig azt hiszem, megszakadt a vonal, de aztán meghallom Dan álmos hangját.

– Franny? Te vagy az? – motyogja.

– Igen, szia, én vagyok – suttogom. – Ne haragudj… felébresztettelek?

– Igen, de nem… úgy értem, azért jó. Csak hadd kapcsoljam ki a rögzítőt… még mindig megy a szalag…

– Dan, te félig még alszol. Ennyire későn van?

– Egyáltalán nincs későn… És nagyon örülök, úgy értem, igen, csak… mindjárt meglesz. Már majdnem elértem a… ahá! Most rendben van. Akkor most mesélj el mindent, Franny, a legapróbb…

BÍÍÍÍP

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ezt a könyvet nem lettem volna képes megírni, de még csak a közelébe sem jutottam volna zseniális szerkesztőm, Jennifer Smith nélkül. Jen, annyira szerencsésnek mondhatom magam, hogy mentorom voltál közben. Köszönöm, hogy hittél bennem, hogy mindig jobb teljesítményre ösztönöztél, és elfogadtad, hogy én elég lazán értelmezem a „határidő” fogalmát.

Esther Newberg az eszményi irodalmi ügynök: okos, becsületes, vicces, kemény, és éppoly kevéssé vette komolyan a kételyeimet, mint azokat az embereket, akik nem szurkolnak a Boston Red Soxnak. Esther, köszönöm, hogy már jóval azelőtt elküldted a kéziratomat a kiadóknak, hogy én készen álltam volna arra, hogy bárki elolvassa.

Testvérem, Shade Grant olyan fáradhatatlanul biztatott és lelkesített írás közben, mint a legjobb barát, s mérhetetlenül sok mindennel járult hozzá a könyvhöz. Shade, anyánk annyira büszke lett volna az ambíciód, intelligenciád, kedvességed és divat terén mutatott utánozhatatlan érzéked miatt!

Diane Keaton, köszönöm, hogy egy valószínűleg hosszú és unalmas történetemre azzal reagáltál, hogy „könyvet kellene írnod”, s nem azt mondtad: „Erről tényleg jobb lenne, ha a pszichiátereddel beszélnél”. Elmondhatatlanul sokat jelentett nekem a tőled kapott inspiráció.

Felbecsülhetetlen segítséget nyújtottak az első olvasóim is. Köszönöm Allison Castillónak, Hannah Elnannek, Ellie Hannibálnak, Ratna Kamathnak és Mae Whitmannek megjegyzéseiket és barátságukat.

Kathy Ebel, hálás vagyok azért, hogy akkor is a barátom tudtál maradni, amikor felvettem azt a kezeslábast, és köszönöm odaadó írói támogatásodat és bátorításodat.

Hihetetlen szerencsém van, mert színészként olyan csapat képvisel, akikben a legjobb arányban keveredik a humor, a fantázia, a szeretet és a hidegvérű törtetés. Köszönettel tartozom John Carrabinónak, Adam

Kallernek, Caryn Leedsnek, Gary Mantooshnak, Leslie Sloane-nek és Eddie Yablansnak.

Hálás vagyok Sam Pancake-nek, Olivér Plattnak, Gary Riottónak, Jennek és Pete-nek, s mindenkinek a Vásott szülőknél. Ugyan közvetlenül nem volt részetek a könyv megírásában, de nem hagyhattam ki a lehetőséget, hogy elmondjam, menynyire fontosak vagytok nekem mindannyian.

Anya, köszönöm, hogy annyira kreatívan, eredeti módon és nagy bátorsággal éltél. Te mutattál utat ahhoz, hogy el tudjam képzelni a lehetőségeimet. Hiányzik a szépséged, a bölcsességed és élénk kacagásod.

Apa, neked azt köszönöm, hogy mindig megengedted, hogy annyi könyvet vásároljak, amennyit csak elbírok, és hogy esténként felolvastál nekem egész addig, míg azt nem kezdtem hinni, hogy ehhez már túl nagy vagyok. Ez a könyv (hogy színészi karrieremet ne is említsem) közvetlen következménye mindazon mókás hangoknak, amelyeken előadtál egy-egy történetet, s amikből egy idő után valószínűleg szörnyen eleged lett.

Köszönök nektek mindent, Karén, Chris, Maggie, a teljes Graham család (unokatestvériség!), Mama és Granték, Román és a Krause-ok, valamint összes szeretteik. Annyira szerencsés vagyok, hogy ilyen sokszínű család jutott nekem, elképesztő történetekkel és olyan emberekkel, akik ezeket remekül mesélik el.

Peter, köszönöm, hogy sok évvel ezelőtt felcipelted a lépcsőn a fésülködőasztalomat, hogy nem tágítottál mellőlem, amikor elhagyott az ihlet, s a kedvességedből és erődből fakadó ezernyi gesztusért. Annyira szeretlek.

Készült a Borsodi Nyomda Kft.-ben
Felelős vezető: Ducsai György igazgató

---

[1] Tandori Dezső fordítása

Table of Contents

[1]